COLECȚIA

Iubiri de poveste

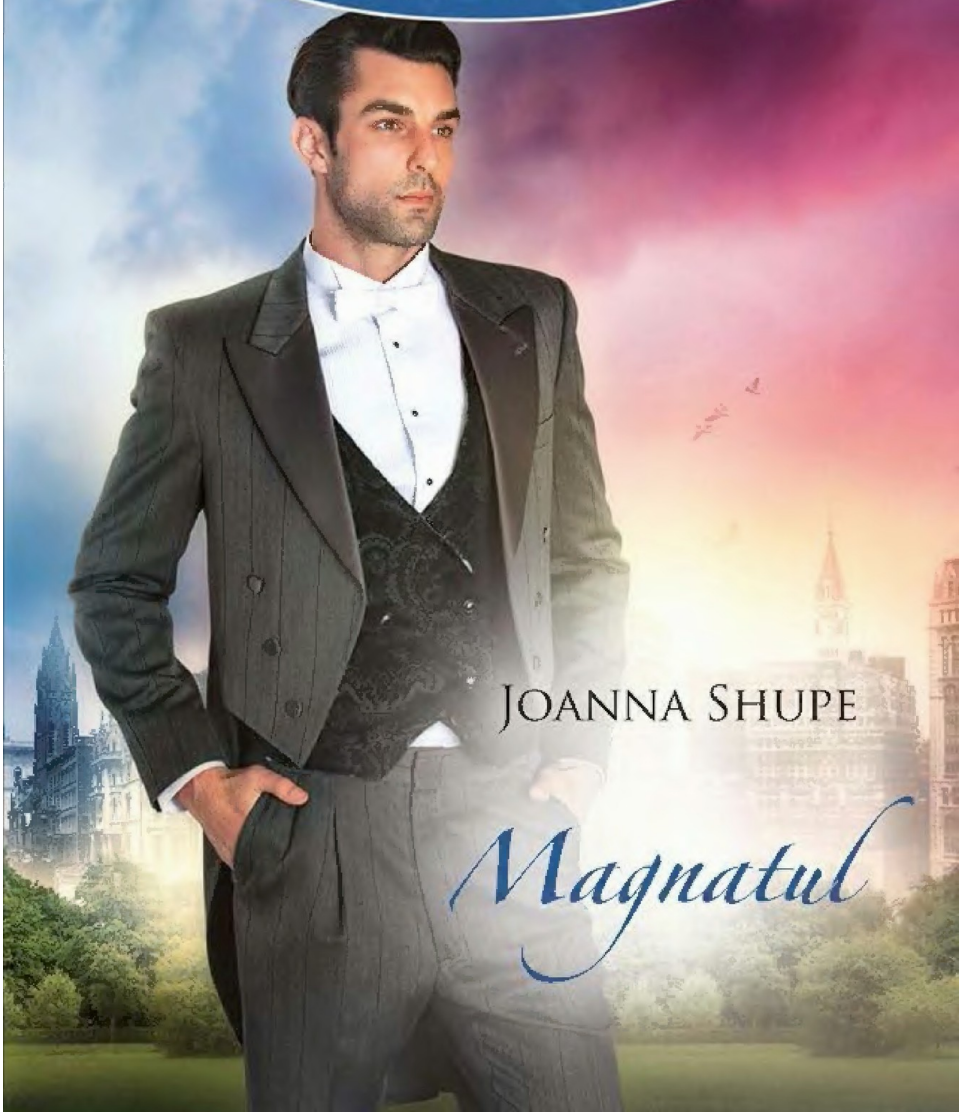

JOANNA SHUPE

Magnatul

JOANNA SHUPE
MAGNATUL

***Magnate by* Joanna Schupe**

Capitolul 1

Omul nu poate exista fără societate, iar societatea nu poate fi menţinută fără uzanţe şi reguli.

Eticheta americană şi regulile politeţii, 1882

Intersecţia 75th Street cu 5th Avenue, oraşul New York
Ianuarie 1888

Dacă ar fi trebuit să aleagă între urşi şi tauri, domnişoara Elizabeth Sloane ar fi ales, de fiecare dată, taurul. Urşii erau nesiguri şi leneşi, pe când taurii se repezeau înainte şi făceau să se întâmple lucruri. Se considera un taur, nefiindu-i teamă să lupte pentru ceea ce îşi dorea.

În clipa aceea însă, bărbatul uriaş care intră cu paşi mari în încăpere aproape că o făcu să se întoarcă şi să o ia la fugă.

Auzise zvonuri despre Emmett Cavanaugh, proprietarul companiei East Coast Steel, şi, în acelaşi timp, prietenul fratelui ei, dar nimic nu o pregătise pe Lizzie pentru şocul de a-l vedea prima oară în carne şi oase. Era *imens* – un munte de om. Şi, deşi era îmbrăcat impecabil, nu avea distincţia şi sofisticarea celorlalţi bărbaţi pe care îi cunoştea. Era rigid, colţuros, ca unul dintre noii zgârie-nori care se înălţau ca nişte turnuri, impertinent, peste clădirile vechi, elegante, ale oraşului.

Părul de culoare închisă, un pic cam lung, fusese dat la o parte de pe chipul proaspăt ras, lăsând la vedere nişte buze pline şi un maxilar bine conturat. O adâncitură mică împodobea vârful unei bărbii îndrăzneţe, un semn imperfect pe un profil altfel perfect. Nu se aşteptase ca înfăţişarea lui să fie chiar atât de… frapantă. Inima începu să o ia la goană, bubuindu-i puternic în piept.

Înaintă cu o graţie relaxată, remarcabilă pentru un

bărbat atât de masiv. Croiala la comandă şi lâna de calitate a costumului său bleumarin îi scoteau în evidenţă umerii largi şi membrele lungi, un indiciu al puterii ce se ascundea dedesubt.

Lărgimea pieptului său... Dumnezeule! Pielea i se înfierbântă şi începu să o mănânce, în timp ce el se apropia, făcând-o pe Lizzie să se simtă din ce în ce mai nesigură pe ea însăşi. Cum reuşea să-i facă asta, să simtă că îi pluteşte capul, ca şi când ar fi stat pe puntea unui iaht? Fără să gândească, se dădu un pas înapoi.

Asta îl făcu pe Cavanaugh să se oprească. Îşi înălţă capul şi o studie şi, după felul cum îşi strângea buzele, părea, oarecum, să-l fi dezamăgit. Ridicol! Nu se cunoşteau, aşadar, cum putea să-l fi dezamăgit?

Totuşi, nu era niciun motiv pentru care să se simtă intimidată, pentru numele lui Dumnezeu. Avea o idee de afaceri bună şi talent pentru speculaţii bursiere. Deşi fratele ei nu credea că femeile din înalta societate trebuiau să muncească, cu siguranţă că nu toţi prietenii lui erau la fel de înguşti la minte.

— Domnişoară Sloane.

— Domnule Cavanaugh. Se întoarse, îndreptându-şi umerii. Vă mulţumesc că mă primiţi.

— Desigur, deşi sunt un pic nesigur în ceea ce priveşte uzanţele. De obicei nu primesc femei necăsătorite acasă la mine. Ar trebui să vă ofer ceva, o băutură răcoritoare?

Da, auzise zvonuri despre genul de femei pe care le primea. Actriţe toate, iar legăturile nu duraseră niciodată mult.

— Nu este nevoie. Nu am de gând să vă răpesc mult timp.

— Atunci, vă rog, luaţi loc.

Lizzie se aşeză pe marginea unui scaun. Cavanaugh ocupă scaunul din faţa ei, îşi puse o gleznă peste unul din genunchi şi se lăsă pe spate. Îşi încrucişă palmele. Aşteptă.

Ea îşi drese vocea:

— Am să vă propun o afacere.

O sprânceană întunecată ridicată.

— O propunere de afaceri? Interesant, deşi sunt curios de ce nu aţi mers cu ideea aceasta la fratele dumneavoastră. Deţine una dintre cele mai mari căi ferate din ţară.

— Am făcut-o, dar Will s-a dovedit greu de convins. Sper ca dumneavoastră să fiţi mai deschis la minte.

Vocea fratelui ei mai mare îi răsuna încă în urechi: „Limitează-te la petrecerile tale şi la teatru, Lizzie”, îi spusese Will. „Lasă în seama mea partea cu afacerile”.

Ea de ce nu ar fi putut să le facă pe amândouă, aşa cum făcea el? Tocmai atitudinea aceea – cum că femeile erau creaturi înguste la minte, incapabile să înţeleagă chestiunile financiare – o convinsese să facă asta de una singură.

— Ei bine, asta mă intrigă. Dar băiatul acela, Rutlidge, cu care aproape că sunteţi logodită?

Nu era deloc o surpriză faptul că Cavanaugh auzise zvonurile despre ea şi Henry Rutlidge. Will era entuziasmat de această relaţie, ca de altfel şi Edith Rutlidge, prietena bună a lui Lizzie şi sora lui Henry. Dar Lizzie încă nu se hotărâse. Părerile lui Henry în legătură cu locul femeilor în afaceri erau departe de a fi progresiste, iar Lizzie se temea că urma să se piardă pe sine însăşi dacă avea să se mărite cu el.

— Deocamdată cred că ar fi mai bine să nu împărtăşesc planurile mele în lung şi-n lat.

— O atitudine de sfidare atât de neaşteptată… Trebuie să îmi spuneţi care este ideea asta revoluţionară.

Cavanaugh nu mişcă niciun muşchi, extrem de atent. Ea speră că era un semn de interes din partea lui.

— Doresc să deschid o firmă de brokeraj. Caut un partener, unul care să îmi acorde capital circulant ca să pot porni la drum. Şi care să fie destul de important, încât să mă ajute să atrag clienţi.

Pe chipul lui nu apăru niciun semn de amuzament sau de oroare. Expresia îi rămase indescifrabilă.

— Aşa cum Vanderbilt a ajutat-o pe Woodhull acum

câţiva ani?

— Exact. Se relaxă un pic. „A înţeles”.

— Şi cine va fi cel care se ocupă de consiliere?

— Eu. Eu sunt cea care va munci, cel puţin la început.

El îşi înclină capul şi-şi mângâie maxilarul.

— Aşa deci?

Ea încuviinţă, dând din cap:

— Într-adevăr, domnule. Plănuiesc să angajez un tânăr care să încheie în locul meu tranzacţiile la bursă.

El îi aruncă o privire lungă, indescifrabilă. Nu putea spune dacă reflecta asupra planului ei ori se pregătea să râdă. În cele din urmă, spuse:

— Aparţineţi uneia dintre cele mai vechi şi bogate familii din New York, domnişoară Sloane. Cu siguranţă, puteţi finanţa orice plan visaţi. Vindeţi o brăţară sau două şi veţi obţine bani. De ce să aduceţi pe cineva din afară?

Situaţia era încurcată. Nu îi putea spune lui Cavanaugh adevărul, şi anume că se temea că finanţele familiei Sloane erau în pericol. Fratele ei nu dorea să discute despre asta, dar ea ştia că aveau probleme. Tablouri care dispăreau, servitori concediaţi, acţiuni vândute… Oare Will îşi închipuia că ea nu avea să observe? Chiar credea că nu era atentă? Totuşi, refuzase oferta ei de a ajuta.

Continuă cu răspunsul pe care îl pregătise, unul care nu era chiar o minciună.

— Nu voi intra în posesia fondului meu fiduciar decât la împlinirea vârstei de 25 de ani. Chiar şi aşa, nu voi fi luată în serios până nu voi dovedi că pot câştiga bani pentru clienţii mei.

— Şi trebuie să am încredere că sunteţi competentă, să vă dau pe mână banii mei?

Luă registrul contabil pe care îl ţinuse timp de patru ani, dovadă a faptului că nu era o femeie oarecare, prostuţă, cu aspiraţii nerealiste. Nu, acolo se afla, în cerneală, abilitatea ei de netăgăduit, în ceea ce priveşte speculaţiile.

— Acestea sunt înregistrări ale tranzacţiilor pe care le-

aş fi făcut dacă mi s-ar fi permis. Îşi întinse mâna lui mare, iar ea îi dădu volumul. Citesc rapoartele, domnule Cavanaugh. Urmăresc piaţa. Veţi vedea că am o sumă sănătoasă în cont.

— O sumă fictivă, observă el înainte de a cerceta cele mai recente înregistrări contabile. Cele mai multe din ele sunt alegeri evidente, sigure, pe care le-ar face orice agent de bursă. Făcu o pauză. Ce e asta, o vânzare în lipsă a Penningtonului? Chiar aţi prevăzut asta, când nimeni altcineva nu a făcut-o?

Nu îi fu uşor să-şi ascundă îngâmfarea din glas, dar reuşi:

— De-a lungul ultimilor trei ani, am observat cum câştigurile lor din trimestrul al doilea sunt întotdeauna întârziate. Din această cauză, acţiunile la Pennington scad cu zece la sută, cu o precizie de ceasornic.

— Cum pot fi sigur că nu aţi scris aceste intrări a doua zi, când aţi citit ziarele?

Pielea îi fu năpădită de fierbinţeală, ca şi cum ar fi fost băgată într-o baie cu apă fierbinte.

— Vreţi să spuneţi că mint?

Întrebarea păru să îl amuze. Buzele îi zvâcniră când îi returnă registrul.

— De ce eu?

Ridică clin umăr, încercând să pară relaxată, când în realitate se simţea exact invers.

— Ştiu de întâlnirile dumneavoastră lunare cu fratele meu, alături de Calvin Cabot şi Theodore Harper. Îşi drese glasul. Iar domnul Cabot şi domnul Harper sunt plecaţi în călătorii de afaceri prelungite.

— Ei bine, cel puţin sunteţi sinceră în ceea ce priveşte faptul că sunt ultima dumneavoastră alegere, spuse el sec.

Reputaţia de om aspru a lui Cavanaugh avusese un rol în decizia ei, chiar dacă nu o putea recunoaşte. Legenda spunea că el crescuse pe străzile din Pive Points, luptase să îşi croiască drum din mahala până la un combinat siderurgic, pe care mai târziu l-a cumpărat, începându-şi, astfel, imperiul.

— Veniţi, spuse el, şi se ridică cu o mişcare fluidă.

Trăgând aer în piept pentru a-şi face curaj, îl urmă, ieşind în coridor şi apoi mai departe, în casa decorată ţipător, traversând foaierul înalt de două etaje, cu scara din marmură roz lucioasă şi cu balustrada din aur. Urmă apoi o galerie lungă, cu tablouri de maeştri olandezi şi italieni şi un impresionant tavan sculptat care fusese decorat cu fresce şi mărginit de un chenar cu frunze din aur.

Cavanaugh mergea repede, iar Lizzie fu nevoită să îşi ridice poalele fustelor pentru a putea ţine pasul. Nu prea era vorbăreţ, nu-i aşa? De altfel, nici prea politicos.

Ajunseră într-o încăpere mare, cu un birou masiv, cu rânduri de cărţi pe rafturi şi cu o colecţie de facilităţi moderne: telefon, telegraf, dispozitiv pentru bursa de valori. Mirosea a trabuc, lustru de lămâie şi afaceri importante. O trecură fiorii.

— Colin, lasă-ne, spuse Cavanaugh.

Un tânăr apăru din spatele unui birou mai mic din colţul încăperii. Purta ochelari rotunzi, iar ochii îi priveau curioşi, din spatele ramelor, în timp ce se grăbea spre hol. Cavanaugh se îndreptă spre dispozitivul bursei de valori din spatele biroului, iar maşinăria fremătă şi scuipă o fâşie albă, lungă. Rupse hârtia şi se întoarse lângă ea.

Îi întinse banda.

— Citiţi-o. Ultimele cinci actualizări.

Inspirând adânc, se lăsă pe scaun, îşi puse deoparte registrul şi netezi fâşia subţire de hârtie cu degetele. Cavanaugh luă şi el loc, scutind-o, din fericire, de la a-şi întinde gâtul ca să îl privească. Îşi drese glasul.

— Deree & Company scade cu şapte şi trei optimi. State Street Corporation creşte două puncte. Seneca Textiles scade 12 puncte. PPG Industries creşte cu şase puncte şi o optime. Kimberly-Clark creşte cu trei şi cinci optimi.

— Foarte bine, spuse el, deşi nu părea prea impresionat. Dar interpretarea benzii este abilitatea care contează. Spuneţi-mi, pe baza a ceea ce citiţi, ce v-aţi sfătui clienţii să facă?

Nici măcar nu avu nevoie să cugete.

— I-aş sfătui să cumpere acţiuni la Seneca Textiles.

— De ce, din moment ce scad în mod constant încă din septembrie?

— Pentru că Paştele este peste trei luni şi, în câteva zile, doamnele vor începe să îşi comande bonete, rochii, mănuşi şi toate cele. Mai ştiu şi că Seneca va anunţa în curând un acord exclusiv pentru importul aceluiaşi fel de dantelă Honiton precum cea furnizată reginei Victoria.

Cavanaugh îşi mută privirea, cu sprâncenele încruntate. Ea rămase complet nemişcată, aşteptându-i decizia. El îşi mângâie pielea aspră a maxilarului cu degete boante, iar atenţia ei fu atrasă de mica adâncitură din bărbia lui. Se imaginã plimbându-şi degetul pe ea…

— Nu e rău, domnişoară Sloane. Nu e deloc rău. Însă răspunsul meu trebuie să rămână nu.

*

Emmett o studie cu atenţie în timp ce veştile îşi făceau efectul. Dumnezeule, era superbă! Cum se făcea că un nemernic înfumurat ca Will Sloane avea o soră atât de uluitoare?

Într-o bluză pe gât cu dungi albastru cu alb şi o fustă asortată, domnişoara Sloane avea o frumuseţe rece, intangibilă, genul acela extrem de diferit de tipul femeilor cu care se asocia el de obicei. Avea tenul acela perfect, care nu se întâlnea decât în eşalonul superior al înaltei societăţi, la cei care nu munciseră niciodată, nu trudiseră la câmp şi nu asudaseră în căldura unei oţelării. Emmett se simţi murdar, doar stând faţă în faţă cu ea.

Cu toate astea, sângele încă îi fierbea. Cum se putea altfel? Păr blond, ţinută perfectă, ochi cenuşii ca ardezia, frumoasa domnişoară Sloane ar fi făcut ca până şi un bărbat mort să se ridice şi să îi acorde atenţie.

Şi felul în care citise banda aceea de teletip, cu atâta încredere şi abilitate, aproape că îl făcuse să cadă în fund. Nu mai întâlnise o femeie atât de pricepută la numere, de

la Fannie Reid, proprietara celui mai de succes bordel din Five Points, încoace.

— Scuzaţi-mă, aţi spus nu? Sprâncenele blonde i se încruntară, şi el avu impulsul ridicol de a-i netezi cu degetul mare cutele micuţe care îndrăzniseră şi îi tulbure fruntea imaculată. De ce?

Îşi mută cu greu privirea către a ei.

— Da, am spus nu. În primul rând, nu mă interesează să deţin o firmă de investiţii. Şi în al doilea rând, deşi se pare că aveţi talent în ceea ce priveşte afacerile la nivel înalt, nu văd cum ar putea fi aceasta o idee bună. Totuşi, vă urez noroc.

Umerii îi deveniră ţepeni, iar el îşi dădu seama că se simţea ofensată.

— Am mai mult decât „talent”. De ce credeţi că nu voi reuşi?

Cum îi putea explica limpede că doar talentul nu era de ajuns ca să reuşeşti în afaceri? Mult mai importante erau viclenia, lipsa de scrupule şi o provizie nesfârşită de favoruri la care să poţi apela în orice moment. Femeia aceasta era mult prea bine-crescută pentru a se juca pe stradă cu ceilalţi şobolani.

— Lumea în care vă gândiţi să intraţi este necruţătoare, murdară. Nu pot crede că aveţi stomac pentru ea.

Buzele i subţiară într-o linie albă.

— Şi de unde anume ştiţi pentru ce am stomac?

Nu cedase, aşa că poate domnişoara Sloane era mai puternică decât părea. Totuşi, nu avea idee despre ceea ce ar fi aşteptat-o dacă ar fi continuat să meargă pe calea aceea nebunească. Şpăgi. Minciuni, înşelăciuni… Dumnezeule, el cumpărase deja doi politicieni în ziua aceea – şi nu trecuse decât jumătate din zi. Nicio femeie, mai ales una a cărei familie se trăgea din protectorii olandezi ai Noului Amsterdam, nu trebuia să înoate în acele ape murdare.

— De fapt, nu ştiu. Dar am o bănuială puternică.

— O bănuială bazată pe felul în care arăt. Pe numele

meu de familie.

Nu era o întrebare, dar Emmett se simţea totuşi dator să îi spună adevărul.

— Da. Viaţa în Washington Square nu vă va fi pregătit pentru…

Furia îi înflori în obraji, pielea ei imaculată devenind de un roşu tern.

— Nu aveţi idee despre cum a fost viaţa mea sau despre ce sunt pregătită să fac. Ştiu la fel de multe despre acţiuni ca orice alt bărbat Femeile nu ar trebui să suporte… să suporte…

Pierdu şirul, iar Emmett nu îşi putu muta privirea. Furioasă, era pur şi simplu răpitoare. Trupul lui Emmett începu să observe, dar ultimul lucru de care avea nevoie era ceva tare în pantaloni. Cu un mic efort, se reîntoarse la conversaţie.

— Ce?

— Bărbaţi ca *dumneavoastră!* Sunteţi la fel de încuiat la minte ca fratele meu.

Emmett simţi cum se încruntă. Dumnezeu ştia că nu voia să aibă nimic în comun cu Will Sloane. Îl ura pe fratele ei cu toată puterea, care era considerabilă.

Studie umerii hotărâţi ai domnişoarei Sloane. Strălucirea hotărâtă din privirea ei fermă.

— De ce? întrebă în cele din urmă.

— De ce, ce?

— De ce doriţi să faceţi asta? Cu siguranţă, ştiţi că nu va fi uşor. Cel mai probabil, veţi fi marginalizată de către înalta societate de îndată ce se va împrăştia vestea. Şi cine vor fi clienţii dumneavoastră?

— Nu mă vor marginaliza, nu dacă mă voi face remarcată. Acesta este motivul pentru care am nevoie de un nume cunoscut pe uşă, unul pe care oamenii să îl accepte din capul locului. În ceea ce priveşte clienţii mei, probabil că la început vor fi în cea mai mare parte femei. Vânzătoare, profesoare, văduve, femei de societate. Şi femei cu… alte surse de venit.

— Prostituate, vreţi să spuneţi. Dumnezeule mare,

fratele ei şi-ar pierde minţile snoabe, de sânge albastru, dacă avea să afle. Lui Emmett începea să îi placă fata aceea.

Ea roşi, dar nu se feri şi răspunse:

— Da, şi acelea. Dar un om de afaceri de succes ca imagine a companiei va ajuta ca şi alţi bărbaţi să îşi investească banii. De fapt, nu prea am nevoie decât de ajutor ca să pot începe. Faptul că sunt femeie nu va mai conta atunci când compania va avea profit.

Îi admiră convingerea, dar se întreba care era motivul din spatele ei. Avea oare familia Sloane probleme financiare? Altfel de ce s-ar fi aflat ea acolo, atât de nerăbdătoare să arate de ce era în stare, în loc să acţioneze pe cont propriu? Ideea aproape că îl făcu pe Emmett să saliveze; pusese, de mult timp, ochii pe compania lui Sloane, Northeast Railroad Company. Dacă ar fi deţinut calea ferată care îi transporta oţelul de-a lungul ţării, profitul lui ar fi fost aproape dublu.

Şi să îl doboare pe Sloane cel cu băţul în fund, ajutând-o pe sora lui să se implice în ceva scandalos? Aproape irezistibil.

Totuşi, ceva îl reţinea, bunăoară, reacţia lui ciudată la prezenţa ei. Instinctul îi spunea să fugă de femeia asta – şi el avea întotdeauna încredere în instinctul său.

— Îmi place hotărârea dumneavoastră, recunoscu el. Dar…

— O clipă! se repezi ea. Am o idee. Haideţi să facem un pariu. Îmi daţi o sumă de bani şi, dacă în trei luni nu o pot dubla la bursă, atunci aţi scăpat.

Înainte să apuce să se gândească, întrebă:

— Cât?

Ridică din umeri.

— Dumneavoastră decideţi. Cinci mii, poate?

Îi admiră elanul, aşa că intră în joc.

— Prea puţin. Haideţi să zicem zece.

— Bine. Şi, când îi voi dubla, voi lua cei 20.000 şi alţi 50.000 pentru a-mi începe afacerea.

— Afacerea noastră, o corectă el. Şi nu aveţi la

dispoziţie decât trei săptămâni. Nu trei luni. Nu avea rost să îi uşureze situaţia.

Ea rămase cu gura căscată.

— Trei săptămâni! E imposibil…

— Atunci nu mai avem nimic de discutat. Se ridică şi înconjură biroul. O zi bună, domnişoară Sloane.

— Bine! Trei săptămâni.

Îşi reţinu un rânjet. Cu siguranţă, ea avea nevoie să capete abilităţi de negociere mai bune. Îşi vârî mâinile în buzunare.

— Spuneţi-mi ceva.

— Da?

— Mie ce îmi iese?

— Păi, bani, desigur.

— Am bani destui. Va trebui să îmi oferiţi ceva mai bun.

Fu luată prin surprindere şi începu să îşi muşte buzele.

— Eu… Mă tem că în afară de altruism şi bani nu vă iese nimic altceva.

— Una dintre ele neatrăgătoare, iar cealaltă, complet inutilă. Altceva? Se îndreptă către ea, fiind uşurat să vadă că nu se ferea de el, cum făcuse înainte. Când ajunse la marginea biroului său, se sprijini de lemnul tare şi îşi încrucişa picioarele.

— De exemplu, ce se întâmplă dacă daţi greş? Voi avea cu 10.000 de dolari mai puţin.

— Nu am bani să vi-i restitui, cel puţin nu deocamdată. Se opri, apoi se lumină. Dar vă pot răsplăti cu acţiuni de la Northeast. Din fondul meu.

— Pot cumpăra acţiuni publice oricând doresc.

— Acestea sunt acţiuni preferenţiale. Tatăl meu a întemeiat compania cu doar câţiva ani înainte de a muri şi a pus câteva deoparte, pentru mine. Sunt sigură că am destule acţiuni pe care să vi le cedez, în cazul în care dau greş. Ceea ce nu se va întâmpla.

Emmett ar fi putut jura că îşi putea auzi bătăile inimii în urechi. Northeast nu mai scosese pe piaţă acţiuni

preferenţiale de opt ani. Deţinerea unora nu ar fi însemnat doar dividende mai mari din câştigurile companiei, ci şi posibilitatea dreptului de a vota. Will Sloane avea să facă pe el când urma să afle – nu că Emmett i-ar fi spus aşa ceva lui Elizabeth.

— Atunci, de ce nu aşteptaţi până când veţi împlini 25 de ani şi să vă începeţi atunci afacerea?

— Pentru că m-am săturat să aştept. Încă patru ani sunt de nesuportat.

Ceva din răspunsul ei nu părea în regulă, Emmett putea să jure. Femeia avea să moştenească o sumă mare peste câţiva ani, aşa că de ce nu putea aştepta? O dovadă în plus a faptului că ceva se petrecea în casa Sloane.

La naiba, îi plăcuse vizita aceea, probabil mai mult decât ar fi trebuit. Regreta că se apropia de sfârşit. Nu era nicio şansă ca ea să câştige pariul, ceea ce însemna că ei doi nu aveau să se mai intersecteze vreodată. Păcat că fratele ei nu avea să afle niciodată de acea vizită. Doar dacă…

— Îmi puneţi în faţă o ofertă tentantă, domnişoară Sloane. Aţi vrea să auziţi şi contraoferta mea acum?

— O contraofertă?

— Da, ceva ce doresc în schimb de la dumneavoastră.

Ea îşi împreună mâinile, ca şi când şi-ar fi făcut curaj.

— Şi ce anume doriţi, domnule Cavanaugh?

— Aş dori să luaţi cina cu mine.

— Cina? Numaidecât el văzu cum şocul făcu loc neîncrederii. Femeia nu ştia deloc să îşi ascundă emoţiile. Cu siguranţă, şacalii de pe Wall Street ar fi mâncat-o de vie. Când?

— Vineri, la restaurantul Delmonico’s.

— Nu aş putea face asta. Ce s-ar…

Nu continuă, aşa încât el spuse:

— Da, ce s-ar spune? Elita Knickerbocker cinând cu unul de teapa mea. Ar putea să facă faţă oraşul unui asemenea scandal?

— Râdeţi pe seama mea.

— Deloc, domnişoară Sloane. Îmi doresc să iau cina cu

dumneavoastră. Sunteţi destul de curajoasă sau aţi dori să vorbiţi mai întâi cu fratele dumneavoastră?

Asta avu efectul dorit. Ea îşi dădu umerii pe spate, hotărâtă să arate că era una dintre femeile acelea independente, moderne, care nu dădeau socoteală nimănui. Emmett îşi putea imagina discuţiile din casa Sloane. Probabil că îl înnebunea pe fratele ei. Încă un motiv pentru care să o placă.

— Bine, la care dintre localurile Delmonico's?

— Cel de pe Twenty-Sixth, desigur, răspunse el mieros.

— Desigur, repetă ea, cu un ton sardonic. Ştia de ce nu i-ar fi convenit. Adresa ar fi făcut ca întreaga societate newyorkeză să îi vadă împreună, iar vestea ar fi ajuns la urechile lui Sloane înainte de a fi terminat desertul. Bănuiesc că în salonul principal.

El înclină capul.

— Într-adevăr. Să vă scriu cecul bancar? Cădem la învoială? Înghiţi în sec, cu ochii nesiguri, iar el îşi dori subit, cu disperare, ca ea să accepte. În mod clar din dorinţa de a-l tortura pe Sloane… nicidecum din nerăbdarea de a-i privi gura plină, delicioasă în timp ce mânca.

În cele din urmă spuse, scuturând din cap:

— Ne-am înţeles.

*

Lizzie părăsi conacul Cavanaugh cu un cec bancar semnat în poşetuţa ei. Era euforică, în ciuda perspectivei descurajatoare de a lua vineri cina cu el. Nu conta ce avea să spună Henry, dar cum avea să îi explice lui Will?

Totuşi, merita o cină. Un pas mai aproape de propria firmă de investiţii.

Cupeul îi rămăsese acolo unde îl lăsase, pe Seventy-Fifth Street, unde ar fi fost mai puţin probabil să fie văzut de ochi curioşi. Când se apropie, vizitiul, Brookfield, se duse să îi deschidă uşa.

— Aveţi musafiri, domnişoară.

— Musafiri?

Brookfield se înroşi uşor.

— Mă iertaţi. Nu le-am văzut când s-au strecurat înăuntru, domnişoară, iar când le-am observat, nu au vrut să plece. Uşa se deschise şi două fete o priviră din fundul trăsurii. Amândouă aveau păr frumos, închis la culoare, coafat cu bucle şi purtau rochii galbene. Aproape că păreau a fi gemene, dar Lizzie îşi dădu seama că una din ele era un pic mai mare. Bănuia că nu aveau mai mult de 12 ori 13 ani.

— Bună ziua, zise ea, urcând în trăsură şi lunecând pe banca liberă.

Ambele fete rânjiră.

— Sunteţi drăguţă, zise una dintre ele.

— Foarte drăguţă. Îmi place foarte mult rochia dumneavoastră, zise cealaltă, arătând către îmbrăcămintea lui Lizzie. Era una dintre cele mai bune rochii de zi ale lui Lizzie, o mătase franţuzească cu dungi albastre, asortată cu un corsaj împodobit cu dantelă. Fusta avea două volane mari şi un panier.

— Mulţumesc. Sunt totuşi curioasă să ştiu cine sunteţi.

— Suntem surorile vitrege ale lui Emmett. Eu sunt Kathleen, zise fata care părea mai mare. Dar toată lumea îmi spune Katie.

— Eu sunt Claire. Pot să vă ating pălăria?

Lizzie îşi reveni destul de repede din şocul întâlnirii cu familia lui Cavanaugh, destul cât să se lase pe genunchi şi să îşi aplece capul spre fată.

— Da, poţi. Asta e o pană de struţ.

— Este atât de moale, şopti fata. Mulţumesc.

Lizzie se îndreptă.

— Şi câţi ani aveţi, Katie şi Claire?

— Eu am 13. Claire este cu doar 14 luni mai mică decât mine.

— Ah, spuse Lizzie. Trebuie să fie plăcut să ai o soră atât de apropiată ca vârstă. Nu că Lizzie nu îşi aprecia fratele mai mare, dar îşi dorise întotdeauna o soră.

— Este, doar că mama a murit când m-am născut, spuse Claire.

— Ah, repetă Lizzie. Şi mama mea a murit când eram mică. Ambele fete o priviră înţelegător.

— V-o amintiţi? întrebă Katie.

— Mă tem că foarte puţin. Îşi amintea cum îi peria seara părul blond şi lung ca al mamei sale. Fantomele altor câtorva momente existau, cum ar fi un cuvânt cald ori un sărut pe frunte, dar niciodată atât de multe pe cât şi-ar fi dorit. Lizzie avea patru ani când Caroline Sloane murise la naştere, împreună cu pruncul. Se concentră din nou asupra fetelor. Dar sunt sigură că mama voastră v-a iubit mult, pe amândouă.

Katie zâmbi.

— Brendan ne spune tot timpul poveşti despre ea.

— Brendan? întrebă Lizzie.

— Celălalt frate vitreg al nostru. Am avut cu toţii acelaşi tată. Emmett este cel mai în vârstă, apoi Brendan, apoi noi. Mama lui Emmett şi a lui Brendan a murit şi ea. Înainte ca tata să se însoare cu mama noastră.

— Petrecem mult timp cu Brendan. De obicei, Emmett e prea ocupat ca să mai aibă timp de noi. Claire îşi legănă picioarele încălţate în cizme, picioarele fiindu-i încă prea scurte pentru a atinge podeaua. Lucrează tot timpul.

Lizzie nu avu niciun răspuns. Îşi putea imagina, luând în considerare programul agitat al lui Will. Imperiile nu se conduceau singure.

— De cât timp locuiţi cu fraţii voştri?

— Aveam aproape trei ani. Claire abia împlinise un an.

Deci Emmett, el însuşi tânăr, le luase pe copile şi îşi asumase responsabilitatea pentru ele. Ce se întâmplase cu tatăl lor?

— Unde locuiţi? o întrebă Claire pe Lizzie. Noi am locuit lângă Union Square, dar Emmett a construit casa asta mare acum câţiva ani şi am venit să locuim aici. Casa asta e atât de *gigamtică,* are 78 de încăperi.

— *Gigantică,* o corectă Lizzie. Schimbul acela rapid de replici îi oferea mai multe informaţii despre Cavanaugh

decât întâlnirea cu bărbatul însuşi. Este, într-adevăr, foarte mare. Totuşi, trebuie să fie amuzant să ai atât de mult spaţiu. Eu locuiesc pe Washington Square Park, cu fratele meu.

Ochii lui Katie se măriră.

— Acela era un cimitir. Aveţi stafii?

— Nu, cel puţin eu nu am văzut. Fetelor, voi aveţi guvernantă? Dacă da, îmi închipui că vă caută.

— Da. Dar ne-am strecurat afară, spuse fata mai mare.

— Crede că repetăm la muzică. Eu cânt la pian, iar Katie cântă la clarinet. Mimă clapele pianului cu degetele.

— Nu se va îngrijora dacă descoperă că aţi dispărut?

Katie ridică din umeri.

— Probabil, dar trebuia să coborâm să vedem cum arătaţi.

— Ştiţi, niciodată nu vin în vizită la Emmett doamne, îi explică Claire, frământând cu degetele funda de satin de pe rochia sa.

— Mă rog, nu doamne ca dumneavoastră, spuse Katie şi chicotiră amândouă.

— Fetelor, le atenţionă Lizzie, deşi se strădui să nu râdă. Viaţa particulară a fratelui vostru este treaba lui. Şi nu ar trebui să ştiţi ce fel de doamne întâlneşte.

Katie îşi dădu ochii peste cap.

— Toată lumea ştie că Emmett nu se întâlneşte decât cu actriţe. Citim rubricile de scandal zilnic. Brendan spune că este din cauză că…

Uşa se deschise cu putere şi îşi făcu apariţia silueta impozantă a lui Emmett Cavanaugh. Cu o încruntătură înfricoşătoare îndreptată către surorile sale, îşi încrucişă braţele. Se aşternu o tăcere tensionată, iar Katie şi Claire se făcură mici pe scaunele de catifea.

— Fetelor, treceţi înapoi, înăuntru, rosti în cele din urmă, cuvintele plutind în aerul rece ca nişte norişori albi.

— Dar, Emmett… începu Katie, până când vocea fratelui său trosni ca un bici.

— *Acum!*

Surorile Cavanaugh mormăiră răspunsuri politicoase şi se grăbiră să coboare din trăsură.

— La revedere, fetelor, strigă Lizzie în timp ce coborau. Mi-a făcut plăcere vizita voastră.

Dispărură în spatele lui lat, totuşi Cavanaugh îşi păstră calmul, ţintuind-o cu privirea.

— Îmi cer scuze.

— Nu e nicio problemă. Erau curioase în ceea ce mă priveşte. Nu se putu abţine să nu îl tachineze. Au spus că nu sunteţi niciodată vizitat de doamne.

Vântul rece se stârni puternic în momentul acela, răvăşindu-i părul închis la culoare şi haina de la costum. Nu se mişcă, stătu doar, înalt şi lat, ca o forţă a naturii impenetrabilă. Una mult prea puternică pentru a se încovoia vreodată ori a se rupe. Ea se cutremură.

— Asta pentru că cele mai multe doamne ştiu ce şi cum. Fără să-i dea şansa de a răspunde, se dădu înapoi. Pe vineri, domnişoară Sloane.

Capitolul 2

Bogăţiile sunt de dorit, dar mulţi dintre cei care au avut bani la îndemână au fost incapabili să găsească calea de acces în buna societate.

Eticheta americană şi regulile politeţii, 1882

Vineri seară, Lizzie intră în restaurantul Delmonico’s la opt fix, aşa cum i se transmisese clar, cu o zi în urmă, de către Cavanaugh. Charlie Delmonico o întâmpină la uşă şi o salută călduros.

— Domnişoară Sloane, o întâmpină tânărul bărbat. Bine aţi revenit!

— Bună, Charlie. Iau cina cu…

— Domnul Cavanaugh, da, spuse el. Este totul

pregătit, iar domnul Cavanaugh a sosit. Vă voi conduce la masa dumneavoastră.

Lizzie încuviinţă din cap, încercând să-şi calmeze nervii care îi fluturau în stomac. „E doar o cină”, îşi spuse ea. Ceea ce nu putea să înţeleagă era motivul pentru care Cavanaugh voise să ia cina cu ea. Ce spera să obţină?

Ceva îi spunea că el nu făcea niciodată ceva fără un motiv.

Lizzie îşi petrecuse ultimele trei zile cu nasul îngropat în rapoarte despre acţiuni, plănuind o strategie prin care să dubleze banii lui Cavanaugh. Ceea ce îi trebuia era mai mult timp, dar nu era nicio şansă ca el să îi prelungească perioada. Omul avea reputaţia de a fi la fel de flexibil ca granitul, iar ea bănuia că i-ar fi fost mai uşor să mute Grand Central Depot la Weehawken, decât să îl facă să se răzgândească.

Charlie o conduse mai departe în salon. Pereţii acoperiţi de oglinzi reflectau lumina blândă a candelabrelor din argint de deasupra capetelor, mobila întunecată de mahon strălucea sub impresionantul tavan cu fresce. Ferestrele lăsau să se vadă copacii ce se legănau şi lămpile cu gaz care licăreau pe Madison Square. Ca în fiecare seară, mesele erau pline de călători, oameni de afaceri şi elita societăţii.

Un bărbat se ridică în picioare, în centrul încăperii. Umerii săi largi erau puşi în evidenţă de cel mai nou stil, acela al unei haine negre de seară, fără coadă. O vestă albă, închisă la un rând de nasturi, se întindea peste un piept enorm, iar papionul alb şi colţurile îndoite ale gulerului cămăşii contrastau cu pielea lui bronzată. Inima începu să-i bată nebuneşte. Acesta nu era un bărbat care trăia pentru pariuri la cursele de cai şi plăcere, lâncezind la club, în timp ce lumea îi stătea la picioare. Nu, acesta era un bărbat care nu se temea de munca grea, care înhăţa ceea ce voia şi făurea cu propriile mâini. Admira asta. Ba chiar îl invidia un pic.

Ochii ei întâlniră privirea de obsidian a lui Cavanaugh. El nu şi-o feri nicidecum, ci o urmări doar cu o intensitate

indescifrabilă, care absorbea tot aerul din încăpere. Aproape că se împiedică, dar reuşi cumva să rămână în picioare, atunci când ajunseră în dreptul uneia dintre cele mai râvnite mese, cea din mijlocul încăperii, lângă frumoasa fântână din marmură. Acolo unde toată lumea îi putea vedea.

— Domnişoară Sloane, salută Cavanaugh şi merse să îi tragă scaunul. Remarcase cumva un strop de uşurare în expresia lui? Nu putea fi sigură, dar semnul acela de vulnerabilitate îl făcea mai… uman. Dacă i-ar fi zâmbit vreodată, ar fi leşinat pe dată.

— Domnule Cavanaugh.

Se lăsă pe scaun şi se aranjă, atentă să nu îşi şifoneze rochia, în timp ce el îi împingea scaunul către masă – apoi tresări, atunci când dosul palmei lui îi atinse uşor omoplaţii. Totuşi, senzaţia dispăru la fel de repede cum apăruse. Îşi imaginase oare atingerea aceea îndrăzneaţă?

— Nu am crezut că o să veniţi. Îi făcu semn unui chelner care se învârtea prin preajmă.

Îi plăcu vocea lui groasă. Era mai răguşită decât a lui Will, fiecare cuvânt fiind rostit cu o precizie plină de autoritate.

— De ce nu aş fi venit? Am spus că o voi face. Îmi ţin promisiunile.

— Surprinzător din partea unui Sloane, mormăi el atât de încet, încât era sigură că el nu intenţionase ca ea să audă.

— Ce înseam…

— Şampanie, domnişoară? Apăruse un chelner care ţinea o sticlă scumpă, iar Lizzie fu nevoită să îşi înăbuşe întrebările în timp ce le erau umplute paharele.

Când rămaseră din nou singuri, el îşi ridică cupa.

— Pentru posibilităţi.

Intensitatea neaşteptată din expresia lui dădu cuvintelor o greutate pe care ea nu o înţelegea pe deplin. I se uscă gura şi trebui să îşi lingă buzele.

— Pentru posibilităţi. Ciocni paharul cu al lui şi apoi sorbi grăbită din el.

— Sper că nu vă supăraţi, dar am comandat deja mâncarea. M-am gândit să câştigăm timp.

— Ce-aţi fi făcut dacă aş fi stat acasă?

— Probabil că aş fi mâncat singur. V-aţi gândit să nu veniţi?

— Bineînţeles că nu. O minciună. Se gândise să renunţe de cel puţin o duzină de ori în ultimele câteva zile.

Colţurile gurii i se ridicară, un gest simplu care îi îmblânzi trăsăturile dure, făcându-l chiar şi mai arătos.

— Dacă aveţi de gând să intraţi în lumea afacerilor, domnişoară Sloane, trebuie să învăţaţi să minţiţi.

— Poate că dumneavoastră credeţi asta, însă eu aş fi, mai degrabă, sinceră în tot ce fac.

— Aşa? Când ea încuviinţă, dând din cap, el se aplecă şi îşi coborî glasul. I-aţi spus fratelui dumneavoastră că vă întâlniţi cu mine în seara asta? Sau lui Rutlidge?

Rânjetul încrezut dădea de înţeles că ştia că nu-i spusese fratelui ei.

— Will a fost plecat săptămâna asta, iar pe domnul Rutlidge nu l-am văzut.

— Şi toate modurile de comunicare care vă sunt la dispoziţie sunt... Se lăsă pe spate, îşi luă cupa şi îi studie conţinutul. Întrerupte?

Începu să se simtă iritată. Nu îi păsa că putea să o citească atât de uşor.

— De ce cina, domnule Cavanaugh? Ce speraţi să obţineţi?

— Companie?

— Pentru că duceţi lipsă de atenţie din partea femeilor? Îşi termină şampania şi puse paharul gol pe masă. Un chelner se materializă instantaneu şi îl umplu. Îmi vine greu să cred asta. Sunase a compliment? Aproape că se strâmbă. Din păcate, şampania avea tendinţa de a-i dezlega limba.

— Şi eu, care credeam că sunteţi prea ocupată cu cititul informaţiilor despre acţiuni ca să daţi vreo atenţie rubricii de scandal.

— Nu le citesc. Rubricile de scandal, vreau să spun.

Dar zvonurile circulă, fie că vrei să le auzi, fie nu.

— Adeseori zvonurile nu sunt adevărate… fie că e vorba de bursă ori de societate.

— Da, dar cauzează oricum prejudicii, nu-i aşa?

— Atunci sunt în dezavantaj, spuse el. Se pare că ştiţi cam multe despre mine, în schimb eu nu ştiu nimic despre dumneavoastră. În afară de familia dumneavoastră şi de interesul pe care-l aveţi pentru bursă, desigur.

O diversiune ingenioasă de la întrebarea asupra motivelor lui, observă ea. Avea să revină mai târziu.

— Ce-aţi dori să ştiţi?

— Aveţi de gând să vă căsătoriţi cu Henry Rutlidge?

Inspiră adânc şi se întinse după şampanie. Răcoros şi dulce pe limba ei, lichidul cu bule o făcea curajoasă.

— Sunt mulţi cei care cred că ar trebui.

— Dar dumneavoastră ce credeţi, domnişoară Sloane? O studie atent, ca şi cum ar fi încercat să îi pătrundă în minte şi să îi smulgă fiecare gând. Ochii lui căprui-închis, aproape negri în lumina difuză, nu trădau nimic, nu dădeau niciun indiciu asupra a ceea ce gândea. Se mişcă în scaun.

— Voi avea nevoie de mult mai multă şampanie înainte să răspund la întrebarea asta.

Sosi primul fel: o farfurie de scoici de Blue Point proaspete. După ce aranjă totul, chelnerul întrebă:

— Mai doriţi ceva?

Cavanaugh o privi ţintă.

— Da. Vom mai avea nevoie de încă o sticlă de şampanie.

*

Emmett mai dădu peste cap nişte şampanie greţos de dulce şi încercă să-şi ţină în frâu gândurile desfrânate. Faptul că stătea faţă în faţă cu Elizabeth Sloane devenise cel mai îngrozitor tip de tortură. Nici măcar nu era genul lui preferat de femeie; lui îi plăceau femeile terestre, simple şi robuste, care dădeau în măsura în care primeau. Dar, privind-o cum mânca scoici, apoi îşi lingea gustul sărat de

pe buzele pline, era atât de inocent de erotic, încât nu îşi putea smulge privirea.

Prostească ideea de a se aşeza în sala principală. Îşi închipuise că, cu cât îi vedeau mai mulţi oameni împreună, cu atât mai bine. Dar acum îşi dorea să fi fost singuri.

„Ca să faci ce? Nu o vei avea niciodată, Cavanaugh”

În seara aceea purta catifea verde-închis, croiala înaltă a gulerului pe gâtul ei contrastând cu minunatul ei păr auriu. Atrăgeau priviri uimite din întreaga încăpere – oamenii erau, fără îndoială, curioşi că afle cum de luau cina împreună. Frumuseţea blondă şi haimanaua. Cât de repede avea să ajungă vestea la urechile lui Sloane? Emmett aproape că rânji. Ce n-ar fi dat să vadă faţa fratelui ei, atunci când avea să afle ştirile.

Toată lumea ieşea în avantaj cu acest plan. Sloane avea să fie mânios, lui Emmett urma să îi placă să îl vadă mânios, iar domnişoara Sloane avea şansa de a-şi pune pe picioare firma de investiţii. Unde mai pui că Emmett avea să afle mai multe despre stabilitatea financiară a companiei lui Will Sloane, Northeast Railroad. Nu existau neajunsuri, dacă nu se punea la socoteală uimitoarea lui reacţie fizică la prezenţa ei. Nu se aşteptase să simtă ceva pentru ea, dar, de fiecare dată când îi vedea sclipind ochii cenuşii, de fiecare dată când zâmbea, era ca un ciomag în stomac

Nu trebuia decât să încerce, un pic mai mult, să ignore reacţia trupului său. De-a lungul anilor, fusese atras de unele doamne nepotrivite şi se împotrivise cu succes. Probabil că şi de data asta avea să fie la fel.

Băgă cu furculiţa în gură o stridie, bucurându-se de gustul sărat, alunecos, ce-i luneca pe gâtlej. Când dădu să se şteargă la gură, îi observă privirea fasonată fixată asupra buzelor lui. Obrajii îi erau îmbujoraţi, iar respiraţia i se accelerase. Doamne, Dumnezeule, era… din cauza lui? Trupul i se încordă şi nu putu să îşi ferească privirea, iar pulsul îi zvâcnea în vintre. În ceea ce-l privea, încăperea putea să fi fost cuprinsă de flăcări, pentru că totul în jur încetase să existe. Totul, mai puţin ea.

Întrerupse contactul, coborându-şi capul, ca să

privească în farfurie. Emmett înghiţi restul băuturii, disperat să se liniştească. Ce îi făcea femeia asta?

Ea îşi drese glasul.

— E adevărat că aţi cumpărat oţelăria unde aţi lucrat cândva?

În sfârşit, un subiect care avea să înăbuşe în el orice urmă de interes. În mod normal, nu discuta despre trecutul lui, dar, evident, ea trebuia să ştie.

— Da, aşa s-a întâmplat. Vă şochează?

— Nu. Îşi tamponă delicat gura cu un şervet de in. Mi se pare fascinant. Îmi spuneţi întreaga poveste? Sunt sigură că trebuie să fie mai mult decât am auzit.

Fascinant?

— Nu cred că acesta este un subiect de discuţie potrivit pentru cină.

Ea îşi înălţă capul.

— Aţi prefera să discutăm despre vreme? Sau despre ultima modă din Ladies's Mile?

— Dumnezeule, nu, murmură el. Aveam 12 ani când am plecat la Pittsburgh.

— Şi aţi crescut în centru?

— Da. Îşi încleştă maxilarul. Partea aceea din viaţa lui era închisă definitiv, pentru oricine întreba.

Ea se aplecă.

— Şi aţi găsit de lucru într-o oţelărie. Cum era?

— Epuizant. Ture de 12 ore, şapte zile pe săptămână. Fără pauze sau timp de masă. Ce îmi amintesc cel mai mult este sudoarea. Nu vă puteţi închipui nimic care să semene cu căldura din interiorul unei oţelării. Am pierdut vreo zece kilograme în primele trei luni în care am lucrat acolo, ceea ce este cam multişor pentru un băiat de 12 ani, subţire ca un ţâr. Întreaga zi, transpiraţia i se scursese de-a lungul braţelor, pe picioare şi i se aduna în ghete. Emmett ura acum să se simtă ca atunci, cu transpiraţia agăţându-i-se de hainele şi de pielea lui.

— Atunci cum de aţi ajuns să o cumpăraţi?

— Am fost rănit, şi compania mi-a dat o mică sumă ca despăgubire, pe care am investit-o cu succes de câteva ori.

Am venit la New York, am început să fac speculaţii la bursă. În patru ani, aveam destul ca să cumpăr oţelăria.

— Şi aşa a luat naştere East Coast Steel.

Tonul din vocea ei aducea a admiraţie... când ar fi trebuit să fie repulsie. Romanţase un lucru cu adevărat îngrozitor şi hidos din trecutul lui. Dacă ar fi avut ea idee despre lucrurile pe care le făcuse în viaţa lui, despre lucrurile pe care le văzuse...

Chelnerul aduse alt fel de mâncare, de data asta somon la cuptor cu sos de mărar. Emmett se prefăcu a acorda atenţie cinei când, de fapt, gândurile i se învălmăşeau. Elizabeth Sloane îl nedumerea cu desăvârşire. Ar fi trebuit să nu fie în largul ei, luând cina alături de el. Cel puţin, ar fi trebuit să cerceteze încăperea, ca să vadă cine avea să împrăştie zvonurile a doua zi. Dar, din câte văzuse el, nu îi privise nici măcar o dată pe oamenii care luau masa acolo. În schimb, se holbase la buzele lui şi îl ciuruise cu întrebări legate de trecutul lui. Ce naiba se întâmpla?

Nu judeca niciodată greşit oamenii. Abilitatea lui de a-i citi pe ceilalţi, de a şti ce gândesc îl făcuse multimilionar. Ştia ce trebuia să audă investitorii pentru a-i da banii lor pe mână. Ori ce trebuia să audă muncitorii, pentru a nu intra în grevă. De ce nu putea, deci, să descifreze o prinţesă din înalta societate?

Căută un subiect de discuţie impersonal.

— Aţi dori să vorbim despre progresul rămăşagului nostru? Sunt curios cum merge după câteva zile.

— Nu am investit încă banii. Întocmesc un plan.

— Acţiunilor le ia timp ca să ajungă la maturitate, asta înseamnă că speraţi să valorificaţi o tranzacţie swing de o zi. Fluieră. Sunteţi fie foarte încrezătoare, fie foarte nesăbuită.

— Numai timpul o va dovedi. Îi aruncă un zâmbet enigmatic şi luă o bucăţică de somon. Urmări fascinat cum o băgă în gură şi cum limba ei rozalie apăru ca să cureţe sosul de mărar din colţul buzelor. Vintrele îi deveniră grele, iar pantalonii strâmţi. „Iisuse, Marie şi Iosife”. Avea oare

idee de cât de erotic era un astfel de gest?

— Care este cea mai mare sumă de bani pe care aţi câştigat-o la bursă într-o singură zi? întrebă ea, distrăgându-i, din fericire, atenţia.

— Aproape 500.000. Dar asta se întâmpla în panica din ’73.

Făcu ochii mari.

— Este impresionant. Probabil că ştiţi destul de multe despre acţiuni.

— Da.

— Ce rană a fost?

Emmett simţi cum se încruntă.

— Poftim?

— Rana din oţelărie, cea care v-a adus despăgubirea. Ce anume a fost?

— Atât de curioasă, murmură el. Sunteţi sigură că nu aspiraţi deveniţi o a doua Nellie Bly[1]?

Îi zâmbi necăjită.

— Bănuiesc că acesta este un mod politicos de a-mi spune că nu e treaba mea.

Era mai bine dacă avea să afle atunci, ca să şteargă orice concepţie greşită pe care o avea despre el. Îşi sprijini coatele pe braţele scaunului şi îşi încrucişă degetele.

— Am fost ars. Lanţurile care ţineau o ţeavă de oţel deasupra capului meu s-au rupt, pentru că ţeava nu avusese destul timp să se răcească cum trebuia. Când a căzut, ţeava a aterizat pe spinarea mea.

Ochii ei se rotunjiră, plini de compasiune. Înainte ca ea să apuce să rostească un cuvânt, el continuă:

— Ştiţi, îi grăbisem pe ceilalţi bărbaţi. Aproape că mi se terminase tura şi era un bordel, la mai puţin de un kilometru şi jumătate de oţelărie. Eram nerăbdător să mă

---

1 Nellie Bly (1864-1922) a fost pseudonimul jurnalistei americane Elizabeth Jane Cochran. Ea a rămas celebră pentru două realizări: un ocol al Pământului similar celui făcut în romanul lui Jules Verne de personajul Phileas Fogg, şi un expozeu în care s-a prefăcut nebună pentru a studia din interior un ospiciu. Ea a fost şi industriaşă şi a activat în organizaţii de caritate.

întorc la fata pe care o avusesem cu câteva nopţi înainte. Aşa că i-am convins pe ceilalţi că lanţurile aveau să ţină, să ne grăbim şi să mutăm ţeava. Şi, când s-au rupt lanţurile, cei doi bărbaţi au murit.

Deveni rigidă, compasiunea de pe chipul ei rămânând doar o amintire, dar el nu avea intenţia de a se opri. Îşi ridică paharul de şampanie şi îi plimbă conţinutul, rotindu-l.

— Sindicatul, presupunând că fusese de vină echipamentul companiei, a luptat ca să îmi obţină o mică despăgubire. Am luat banii. I-am luat şi nu am scos niciodată un cuvânt despre felul în care avusese loc accidentul, că fusese din vina mea, pentru că doream să scap din acea oţelărie mai mult decât doream să respir.

Încă o mai putea simţi, din când în când – transpiraţia. Se trezea noaptea, ud leoarcă. Nu, nu avea absolut niciun regret pentru că scăpase din oţelărie ori pentru lucrurile pe care le făcuse de atunci încolo.

După ce dădu pe gât restul de şampanie, îşi puse paharul pe masă, cu un zgomot surd.

— Nu încercaţi să faceţi din mine ceva ce nu sunt, domnişoară Sloane.

Gâtlejul îi funcţionase, până să spună cu voce răguşită:

— Şi ce-ar fi asta, domnule Cavanaugh? Mai exact, cum vă fac să păreţi?

Se aplecă şi îi susţinu privirea alarmată.

— Bun.

*

Se aşternu o linişte stânjenitoare, sunetele din salon şi din conversaţiile celorlalţi clienţi învârtindu-se în jurul lor. Lizzie se concentra asupra mâncării şi încercă să îşi scoată din cap avertismentul lui Cavanaugh. Fără îndoială că încercase să o sperie cu povestea lui, dar se întâmplase exact invers. Bărbatul acela avea mai multe învelişuri, toate fascinant de complexe. Avea defecte, la fel ca restul muritorilor de pe pământ, ceea ce i se părea infinit mai

atrăgător.

Iar asta o îngrijora.

Privirea i se roti de jur-împrejurul încăperii, încercând să îşi recâştige controlul asupra emoţiilor. Lângă fereastră descoperi două femei mai în vârstă, care se întâmpla să fie teribil de bârfitoare, având privirile îndrăzneţe fixate asupra lui Cavanaugh, în timp ce şuşoteau. Amândouă aveau expresii clar dezaprobatoare, iar Lizzie fu iritată în numele lui. În seara aceea nu făcuse nimic nelalocul lui, ca să merite critica lor.

Apoi doamnele se uitară la ea şi putea să le citească întrebările din partea cealaltă a încăperii. „Aceea este Elizabeth Sloane? De ce Dumnezeu ia cina cu el? Fii atentă cum nici măcar nu îl bagă în seamă, cât de stânjenită pare”.

Îşi îndreptă spinarea. Nu voia să-i pară nimănui rău pentru ea ori să creadă că se afla acolo împotriva dorinţei ei. Era adevărat că nu prea îi dăduse de ales, dar nu trebuia să ştie nimeni asta. În plus, Cavanaugh fusese un partener de cină foarte respectabil.

Făcu ceea ce îi era natural, după anii de pregătire cu guvernante şi profesori de ţinută: îşi lipi pe chip un zâmbet şi se angajă în conversaţie.

— Înţeleg că aveţi un frate.

Întrebarea aceea păru să îl trezească pe Cavanaugh din gânduri. Se relaxă în scaun şi gura i se curbă.

— Da, am. Brendan. Este doctor.

— Văd că ţineţi la el.

— Ţin. Este enervant de deştept, Munceşte pe brânci aproape în fiecare zi, lucrând în cele mai rău famate părţi ale oraşului.

— Probabil că găseşte satisfacţii în asta, spuse ea.

— Presupun, deşi îi tot amintesc că nu trebuie să muncească a putea să se scutească de bătaie de cap.

— Ar putea, dar unii oameni preferă să muncească.

— Bănuiesc că şi dumneavoastră vă încadraţi în aceeaşi categoria. Îşi dădu capul pe spate, cu o privire vicleană. De ce acţiuni?

Ridică din umeri.

— Îmi place senzaţia, riscul pe care îl implică. Şi am avut întotdeauna o înclinaţie către cifre. De fapt, cele mai frumoase amintiri sunt cele cu tatăl meu citindu-mi coloana cu bursa de valori la micul dejun.

— Câţi ani aveaţi când a murit?

— Şapte. O durere familiară apăru în pieptul ei. Îmi amintesc că nu credeam că se stinsese cu adevărat. Chiar şi atunci când i-am văzut trupul, aşteptam ca el să se ridice şi să îmi spună că a fost o păcăleală. Mă tem că am fost o pacoste pentru bietul Will.

Dintr-un motiv oarecare, asta făcu buzele lui Cavanaugh să zvâcnească.

— Nu pot decât să îmi imaginez. Sunteţi mai inteligentă decât alte femei, probabil chiar de pe-atunci.

Inspiră brusc, asimilând complimentul neaşteptat în adâncul ei, acolo unde incertitudinea şi îndoiala de sine prosperau. Nimeni nu o mai numise deşteaptă – nimeni altcineva în afară de fratele ei, deşi el folosea cuvântul ca pe un mod de a-i descuraja ambiţiile. Will avea tendinţa de a spune lucruri precum: „Eşti prea deşteaptă ca să te apuci de afaceri” şi „Lasă-ţi soţul să îţi aprecieze inteligenţa în ceea ce priveşte banii”.

Faptul că domnul Cavanaugh o credea deşteaptă însemna ceva.

Ridică paharul, plin cu şampanie rece, încercând să nu îl lase să vadă cum o afecta.

— Nu ştiu dacă sunt atât de deşteaptă. Poate doar mai nesăbuită.

— Nesăbuinţa nu e niciodată un lucru rău. Ceva din tonul lui, felul în care cuvintele rostite pe un ton jos, răguşit huruiau din pieptul lui îi făceau trupul să se înfierbânte. Flirta cu ea? Nu, probabil că îl citea greşit. Prefera actriţele, toată lumea ştia asta.

Părea că el aştepta o reacţie, aşa că ea încercă să se reîntoarcă în ape sigure.

— În afaceri, domnule Cavanaugh?

— În toate. Dar e o diferenţă între nesăbuinţă şi

prostie. Puse cu atenţie furculiţa şi cuţitul pe farfuria cu bordură aurită. Şi cred că e în regulă să îmi spuneţi Emmett, cel puţin în timpul cinei.

— Asta nu prea ar fi cuviincios.

Cavanaugh nu spuse nimic, doar întinse o mână mare spre paharul delicat de şampanie. Pielea părea să-i fie aspră şi bronzată, cu firicele fine de păr maroniu pe falange. Mâini puternice, capabile, care erau diferite de toate cele pe care le văzuse. Se întrebă cum se simţeau, dacă erau delicate.

— Îţi mai aminteşti, spuse el, ce s-a întâmplat atunci când voi, cei din Clubul Knickerbocker[2], eraţi hotărâţi să nu lăsaţi în Academia de Muzică pe cei proaspăt îmbogăţiţi? Sorbi o gură şi se lăsă pe spate în scaun. Alva i-a adunat pe toţi cei care fuseseră respinşi, inclusiv pe mine, şi a strâns bani pentru a construi Metropolitan Opera House. Şi ce s-a ales de preţioasa voastră Academie? A devenit o casă de vodevil.

— Ce vrei să spui?

— Ceea ce vreau să spun, domnişoară Sloane, este că regulile Domniilor Voastre nu au nicio şansă, indiferent de cât de tare îşi doreşte asta doamna Caroline Schermerhorn Astor. Banii câştigă întotdeauna, şi prea mulţi dintre noi, indezirabilii, îi avem acum.

Lizzie se zbârli, urând faptul că o băgase la grămadă cu restul vechilor familii, atât de disperate să menţină statu-quo-ul.

— Nu sunt regulile mele. Nu am susţinut niciodată neacceptarea celor din familia Vanderbilt în Academie, nici nu am avut nimic de a face cu asta, ţinând cont că aveam 15 ani. Lumea se schimbă, iar, dacă tu crezi că nu doresc asta, cu nerăbdare, atunci nu mă cunoşti deloc.

O sprânceană întunecată ridicată, amuzată.

— Nu te cunosc deloc.

— Desigur, se bâlbâi ea, afundându-se un pic în scaun. Bine. Emmett, se răsti ea încet.

El scoase un zgomot scurt, iar ea presupuse că era un

2 Un club social exclusiv pentru bărbaţi din New York

râset, chiar dacă unul ruginit. Cam ca balamalele unei uşi nedeschise de mult timp.

— Ai dorit să mă fac de râs. Înghiţi restul de şampanie, şi capul i se învârti. De câte ori îi fusese umplut paharul?

— Nu, spuse el. Am vrut să înţelegi cât de prostesc ar fi să insişti să îmi spui „domnule Cavanaugh”.

Chipul i se îmblânzi, şi frumuseţea lui o izbi din nou. Simţi cum îi flutură ceva în piept şi nu putu să îşi mute privirea. Se aplecă şi îşi coborî glasul:

— De ce să te ascunzi în spatele numelui unui bărbat, când îţi poţi deschide propria firmă de investiţii? Eşti o Sloane. Aş crede că poţi face orice doreşti şi nimeni nu te-ar refuza cu nimic.

Ar fi fost uimit cât de multe i se refuzau, atât din cauza poziţiei ei, cât şi din cauză că era femeie. Desenă cu unghia pe faţa de masă albă, gândindu-se la răspunsul ei. Afacerea aceasta nu avea voie să eşueze – viitorul familiei Sloane depinde de ca – aşa că, dacă avea să fie nevoie să recurgă la subterfugii pentru a reuşi, nu avea să ezite.

— Femeile din lumea mea nu au voie să muncească. Suntem educate ca să sprijinim un soţ şi ca să conducem o gospodărie. Este exact aşa cum ai presupus, că viaţa nu m-a pregătit pentru altceva, în afară de petreceri şi probe de rochii. Dar am nevoie să fac mai mult – *pot* să fac mai mult. Societatea va accepta asta, după ce le voi demonstra ce pot.

— Deci investitorii vor crede că sfaturile pe care le vei servi sunt din partea mea?

— Nu chiar, spuse ea. Nu trebuie decât să creadă că ai investit în succesul financiar al firmei. Eu mă voi ocupa de restul.

— Bună, Lizzie.

Lizzie se retrase iute şi îl descoperi pe Henry Rutlidge, clătinându-se lângă masa lor. Avea ochii injectaţi, iar părul castaniu, lucios, îi era ciufulit. În plus, duhnea a alcool. Era beat?

— Domnule Rutlidge, îl cunoşti pe domnul Cavanaugh,

presupun.

— Bună seara, Cavanaugh. Henry salută vesel.

Buzele lui Emmett se curbară.

— Rutlidge.

— Eram aici, la hotelul Fifth Avenue, bolborosi Henry, beam cu prietenii mei şi am hotărât să trec pe-aici, pentru cină. Nu mi-a venit să cred când am auzit că eşti aici şi tu – şi cu Cavanaugh, nici mai mult, nici mai puţin. Am zis: „Trebuie să merg să o salvez pe Lizzie de namila aia!” Se întoarse către Emmett. Fără ofensă, Cavanaugh!

Emmett dădu pe gât restul de şampanie din paharul lui.

— O, nu mă simt ofensat.

Lizzie se încruntă, atât la insulta lui Henry, cât şi la dezgustul, abia reţinut, al lui Emmett. Asta putea degenera.

— Sunt bine, îi spuse încet lui Henry. Nu am nevoie să fiu salvată. Eu şi domnul Cavanaugh nu facem altceva decât să luăm cina. Poate ar trebui să mergi acasă, Henry.

Acesta se apucă deodată cu mâinile de masă.

— Vai! Camera a început să se învârtă. Simţi, Lizzie?

— Eşti *beat,* Rutlidge, pronunţă Emmett rar. În afară de tine, nu o simte nimeni.

— Haide, Cavanaugh! Şi tu bei. Henry se aplecă spre Lizzie şi îi spuse într-o şoaptă prefăcută: Am auzit că, pentru ceva timp, a trăit în The Old Brewery[3]. Umbla cu o bandă. Era un adevărat *b'hoy*[4].

— Asta ar fi o mare realizare, ţinând cont de faptul că metodiştii au ocupat clădirea cu câţiva ani înainte de a mă naşte, spuse sec Emmett. Dar sunt sigur că mi-aş putea aminti un truc sau două, din zilele petrecute în cartier, dacă eşti interesat să mă urmezi până afară.

---

3 The Old Brewery – numele dat fabricii de bere Coulthard, construită în 1792, în partea centrală a Manhattanului şi învecinată cu cartierul Five Points

4 B'hoy şi g'hal (menite să evoce o pronunţie irlandeză a cuvintelor băiat şi fată) au fost jargoanele folosite pentru a descrie bărbaţii şi femeile tinere, din clasa muncitoare din Manhattanul inferior, de la sfârşitul anilor 1840 şi în perioada războiului civil american.

O, pentru numele lui Dumnezeu! Ultimul lucru de care aveau nevoie era o încăierare în mijlocul salonului de la Delmonico's.

— Domnule Cavanaugh, îţi mulţumesc pentru cină. Cred că cel mai bine ar fi să îl conduc acasă pe domnul Rutlidge.

Emmett îşi încleştă maxilarul, şi Lizzie îl imploră din ochi să înţeleagă. Îl cunoştea pe Henry de o veşnicie, dar încă nu îl văzuse într-un asemenea hal. Cine ştie câte insulte mai putea să-i arunce lui Emmett înainte ca lucrurile să ia o turnură dezastruoasă?

Emmett făcu semn către un chelner.

— Vă voi duce pe amândoi cu trăsura mea.

— Nu, nu e nevoie, se grăbi ea. Sunt mai mult decât capabilă să îl urc într-o birjă.

— Cu toate astea, ar fi plăcerea mea, domnişoară Sloane. Ea deschise gura să refuze, dar o pereche de ochi reci, întunecaţi, o opriră cu fermitate. Tonul lui nu tolera nicio discuţie când spuse: Şi insist.

Capitolul 3

Bărbaţii vor căuta principiile esenţiale, dar toată frumuseţea şi eleganţa manierelor rafinate trebuie şi vin prin femeie.

Eticheta americană şi regulile politeţii, 1882

Lizzie scoase un oftat de uşurare atunci când Henry căzu în nesimţire, pe drumul către casă, împrejurare care, din fericire, împiedică orice altă interacţiune între cei doi bărbaţi. Deşi deduse, după maxilarul rigid al lui Emmett, că era încă destul de mânios – nu că l-ar fi putut învinui pentru

asta. Prezenţa inoportună a lui Henry şi comentariile sale nepoliticoase o supăraseră şi pe ea. Nu se ştie pentru ce motiv, Henry era hotărât să îl insulte pe Emmett, pentru ca acesta să reacţioneze, ceea ce nu avea nicio noimă.

Latura aceea nouă a lui Henry o îngrijora. De obicei, era atât de vesel şi dulce. Desigur, până atunci nu îl mai văzuse niciodată beat.

Din cauză că Henry era tolănit pe o parte a opulentei trăsuri, Emmett şi Lizzie fuseseră obligaţi să stea alături unul de celălalt, pe bancheta de catifea. Cu umerii lui uriaşi şi cu membrele sale lungi, el ocupa o mare parte din spaţiu. Ea încercă să lase spaţiu între ei, dar nu avea loc.

În timp ce Emmett privea încremenit pe fereastra micuţă, i se păru mai distant, mai inabordabil decât de obicei. Un gol extraordinar apăruse între ei şi se simţi, în mod ciudat, dornică de a reduce distanta.

— Îmi pare rău că seara ne-a fost întreruptă, spuse ea.

— Chiar aşa?

— Desigur. Nu aş rosti cuvintele, dacă nu le-aş crede.

Când se întoarse, expresia lui nu trăda nimic. Emoţiile îi erau complet sub control şi nu îl putea citi.

— Chiar te gândeşti să te măriţi cu imbecilul acela?

— Nu e imbecil. Şi nu l-am mai văzut niciodată beat. De obicei nu bea.

— O, da, remarcă el, dându-şi neîncrezător ochii peste cap. Cu siguranţă că a sărbătorit ceva. Întotdeauna se găseşte ceva de sărbătorit pentru bărbaţii ca el.

Ea aruncă o privire spre silueta adormită. Arăta ca un băiat, atât de tânăr, ca Henry alături de care îşi amintea că crescuse.

— Nu e un soi rău.

— Cu siguranţă – până când alcoolul îşi face efectul. Lizzie şi Henry, rosti el tărăgănat, ca şi când s-ar fi aflat pe scenă. Ar trebui să te măriţi cu el. Aţi fi preferaţii societăţii newyorkeze.

— Acesta este un motiv îngrozitor pentru a te căsători cu cineva. În realitate, dorea să se căsătorească din

dragoste. Şi, deşi ţinea foarte mult la Henry, nu îl iubea. Informaţia aceea însă nu era deloc treaba lui Emmett Cavanaugh.

— De fapt, nu mă pot gândi la altul mai bun.

— Atunci eşti un cinic, izbucni ea.

— Sunt, într-adevăr. Printre altele.

— Cum ar fi?

El nu răspunse, doar o privi insistent. Aşa că îl înghionti în coaste.

— Haide! Voi face schimb de defecte cu tine.

Chiar şi în lumina slabă, îi văzu gura curbându-i-se brusc.

— Adineauri chiar m-ai împuns cu cotul, domnişoară Sloane?

O făcu din nou.

— Nu. Tresări surprins, iar ea fu nevoită să îşi muşte buza, ca să nu râdă.

Atenţia lui se îndreptă spre gura ei, buza de jos fiindu-i, în momentul acela, prinsă între dinţi.

— Mai ia cina cu mine o dată, spuse el pe tonul acela aspru, răguşit, care o făcu să simtă fluturi în stomac.

— De ce?

— Ca să încheiem pariul. Fie vom închina pentru succesul tău, fie te vom face să uiţi de tristeţe.

— O, nu voi eşua.

— Atunci, este aroganţa unul dintre defectele tale?

— Spuse omul care crede că doar bărbaţii au stomac pentru – cum ai numit-o? — această „dezgustătoare, necruţătoare afacere”, replică ea.

— Încep să înţeleg de ce bea Rutlidge, zise el sec.

Îl înghionti din nou, de data asta mai tare.

— Retrage-ţi spusele! Eu şi Henry suntem doar prieteni.

— Domnişoară Sloane, dacă mă mai înghionteşti încă o dată, mă tem că vei suferi consecinţele.

Lizzie nu crezu o iotă. Ochii lui întunecaţi străluceau şi părea că e gata să zâmbească cu adevărat. Dumnezeu s-o aibă în pază dacă avea să râdă cu adevărat!

— Ce fel de consecinţe? îi scăpă înainte să apuce să se gândească mai bine.

Îl înghiontea, împingea, fără să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla. Emmett Cavanaugh era o pisică sălbatică mare, sălbatică şi neîmblânzită şi oricine ştia că nu trebuia să provoci un astfel de animal.

Totuşi, nu se mai distrase atât de bine de o veşnicie.

Atunci ochii li se întâlniră şi tot aerul din trăsură dispăru. Umbrele se jucau pe chipul lui frumos şi, Dumnezeule, adâncitura aceea mică, delicioasă, de pe vârful bărbiei lui... Un roi de senzaţii îi apăru pe piele şi nu putu să îşi ferească privirea. Atunci când nu privea mânios ori nu se încrunta, buzele îi erau pline şi se întreba cum s-ar fi simţit pe ale ei. Sărutase doar doi bărbaţi în viaţa ei, unul dintre ei fiind Henry. Dar niciunul nu o făcuse să îşi piardă capul, nu aşa cum promiteau romanele că avea să se întâmple atunci când un bărbat te sărută.

Ceva îi spunea că Emmett putea face o femeie să îşi piardă capul. El se aplecă foarte încet, iar ea îşi ţinu respiraţia. Erau atât de aproape, încât putea vedea începutul de barbă de pe obrazul lui, în timp ce o urmă ştearsă de lână şi fum de trabuc îi gâdila nasul. „Sărută-mă, te rog! Doar o dată, ca să ştiu”.

Roţile loviră un obstacol de pe drum, zgâlţâind trăsura, iar Henry sforăi zgomotos. Emmett şi Lizzie tresăriră amândoi, şi momentul dispăru. El se întoarse către fereastră, în timp ce Lizzie încerca să îşi liniştească inima, care o luase la goană. Era o idee foarte, foarte proastă, să nutrească sentimente pentru Emmett. Abia îl cunoştea. Iar el era prea... puternic. Îşi dorea un bărbat care să fie înţelegător şi liniştit. Relaxat. Care să îi ofere spaţiu să respire. Cerul ştia, un bărbat cu reputaţia lui Emmett Cavanaugh era o locomotivă care strivea totul în cale.

Ajunseră pe Gramercy Park, iar trăsura încetini. Lizzie întinse mâna şi-l bătu uşor pe obraz pe Henry. Prietenul ei nu schiţă nici mişcare, nici măcar atunci când Emmett deschise uşa.

— Henry, trezeşte-te! Ai ajuns acasă.

— Daţi-mi voie! Emmett se afla lângă trăsură. Se aplecă înăuntru, apucă glezna lui Henry cu o mână mare şi trase puternic. Henry alunecă pe podeaua trăsurii, cu o bubuitură ce te pătrundea până la oase, şi Emmett continuă să îl tragă către uşă. Aplecându-se, îl aruncă pe Henry peste umăr, ca pe un sac de făină.

Cu gura căscată, Lizzie goni după ei. Vizitiul lui Emmett deschisese poarta de fier forjat care ducea spre scări, iar Emmett le urcă cu uşurinţă, ca şi cum nu ar fi avut un bărbat mare, atârnat pe umăr. Bătu la uşa din faţă, lemnul protestând de la forţa loviturilor.

Majordomul lui Rutlidge, Price, apăru la uşă. Servitorul nu păru deloc surprins să îl aibă pe Henry, inconştient, la uşă.

— Intraţi, vă rog, îi spuse Price lui Emmett.

Lizzie îl urmă pe Emmett înăuntru, şi cu toţii merseră în micul salon de oaspeţi pe care mama lui Henry îl folosea pentru prietenii apropiaţi.

— Puneţi-l acolo, vă rog! Price arătă către un divan.

Emmett îl aruncă pe Henry pe divan, fără niciun fel de ceremonie. Se îndreptă şi o privi pe Lizzie, cu o întrebare tăcută în ochi.

— Voi suna bucătăreasa pentru cafea, le spuse Price şi dispăru.

Privirea întunecată a lui Emmett stărui asupra lui Lizzie. Ea se gândi la momentul din trăsură, când aproape că o sărutase. Ah, cât de mult îşi dorise, cu toate că ştia că era o nebunie. Nechibzuit şi contrar a tot ce fusese educată să creadă, cum că era o nebunie să săruţi bărbaţi pe care abia îi cunoşteai. Un mod sigur de a-şi distruge viitorul. Îl sărutase pe Henry doar de două ori şi se cunoşteau de o viaţă.

Această… poftă de Emmett Cavanaugh era periculoasă. Iar să urce acum singură în trăsură cu Emmett ar însemna o ispită şi mai mare.

— Ar trebui să rămân, să mă asigur că este bine, spuse ea încet.

— Desigur. Emmett îşi coborî bărbia, cu o expresie de

politeţe mascată. Atunci, îţi urez noapte bună.

Picioarele lungi îl purtară rapid afară din încăpere.

— Emmett! strigă ea, iar el se opri în prag. Mulţumesc mult pentru cină.

— Cu plăcere, răspunse el peste umăr.

Dispăru şi uşa principală se închise, permiţându-i lui Lizzie să tragă adânc aer în piept, pentru prima oară în seara aceea.

*

— A, te-ai întors.

Emmett îi înmână majordomului său jobenul şi bastonul şi privi spre locul de unde se auzea vocea. Fratele lui, Brendan, coborî scările şchiopătând, sprijinindu-se cu toată greutatea de balustradă, pentru a nu se lăsa pe piciorul stâng.

Cu cinci ani mai tânăr decât Emmett, Brendan fusese călcat de un vagon pe când era încă băiat. Emmett avea 11 ani, se ţinea de prostii cu The Popes[5], la orice oră din zi şi din noapte, evitând un tată care obişnuia să bea prea mult şi căruia îi plăcea să îşi folosească pumnii. Fără cineva care să îi poarte de grijă, Brendan, în vârstă de şase ani, ieşise într-o după-amiază să fure ceva de mâncare, alunecase şi fusese prins sub un vagon în mişcare. Fusese norocos că era în viaţă, s-a spus atunci… dar nu destul de norocos încât să îşi poată folosi cum trebuie ambele picioare.

Deşi Brendan era acum medic – absolvent al Şcolii de Medicină de la Harvard – durerea din pieptul lui Emmett, vinovăţia strivitoare faţă de nenorocirea fratelui său nu încetau. Fusese datoria lui, ca frate mai mare, să îl protejeze pe Brendan, şi eşuase. Mama lor dispăruse curând după aceea, sfârşind prin a muri, patru ani mai târziu, în San Francisco – însă Emmett nu o învinuia pentru că plecase. Patrick Cavanaugh fusese un nemernic fără milă.

Brendan ajunse la capătul scărilor, cu un zâmbet pe

5 Papii

faţă.

— Ai zdrobit vreo companie azi? îl tachină el.

— Doar două, răspunse Emmett pe un ton cât se poate de serios.

— Dumnezeule, spui adevărul. Mă bucur că nu va trebui niciodată să mă pun cu tine. În afară de biliard, desigur. Vrei să jucăm o partidă?

— Domnule Cavanaugh. Colin alergă de-a lungul coridorului. Colin James era secretarul lui Emmett. În vârstă de 24 de ani şi cu mintea brici, Colin rămăsese un accesoriu permanent în reşedinţă, locuind într-unul din apartamentele pentru oaspeţi, din moment ce Emmett avea tendinţa de a lucra non-stop. Am mesajele pentru dumneavoastră.

Emmett luă telegramele şi bileţelele şi le răsfoi. Nu era nimic urgent, care nu suferea amânare.

— Mâine, îi spuse lui Colin, vreau să găseşti pe cineva care ne poate face rost de extrasele cu transferul profitului şi al pierderilor companiei Northeast Railroad. Nu contează cât trebuie să plăteşti. Presimt că această companie ar putea fi coaptă, numai bună de cules. Dar pentru noaptea asta, e destul. Continuăm mâine-dimineaţă.

— Foarte bine, domnule. Cu un zâmbet larg, Colin alergă în sus pe scări, ca un posedat.

— Îi place de o fată, o vânzătoare de la Lord and Taylor, spuse Brendan, privindu-l pe Colin îndepărtându-se. Cred că o scoate la dans astă-seară. M-am oferit să îi arăt nişte paşi de dans, dar…

Brendan chicoti amuzat, însă Emmett nu văzu niciun motiv de veselie. Când închidea ochii, putea încă să vadă trupul mic, frânt, al fratelui său, în spital.

— Brendan…

— Era o glumă, Em. Brendan îl plesni pe Emmett peste umăr. Eşti prea serios. Haide! Să jucăm puţin.

Emmett îşi dădu seama că fratele său nu avea să renunţe, aşa că merseră în camera de biliard. Unul dintre locurile preferate din casă ale lui Emmett, încăperea era o oază extravagantă, în care nu se făcuse niciun pic de economie la bani. Un candelabru pe gaz, cu cinci braţe,

lumina imensa masă de biliard, de inspiraţie rococo, o piesă unică, întregită de o bază din lemn de nuc, complicat sculptată şi cu o suprafaţă de ardezie, acoperită de postav verde. Podeaua acoperită de mozaic – importat dintr-un palat din Italia – fusese consolidată doar ca să poată susţine piesa aceea masivă. Pereţii erau tapetaţi cu roşu cu accente aurii, iar mobila avea un aer care amintea de Orientul îndepărtat. Brendan se referea adesea la încăperea aceea ca la „peştera opiului”.

— Cum au fost pacienţii tăi azi? îşi întrebă fratele.

— Bolnavi. Brendan se sprijini pe un tac, legănând în mână un pahar din cristal plin cu whisky scoţian. Ţi-am turnat nişte gin.

Emmett murmură nişte mulţumiri şi merse să îşi aleagă un tac. Cu coada ochiului îl văzu pe Kelly păşind înăuntru. Kelly era singura persoană în care Emmett avea încredere deplină – şi asta doar pentru că ei doi crescuseră împreună în cartierul Five Points. Luptaseră împreună şi îşi croiseră drum afară din una dintre cele mai îngrozitoare văgăuni de pe faţa pământului şi ar fi făcut orice unul pentru celălalt.

— Unde ai fost în seara asta? îl întrebă Brendan pe Emmett. Ai ieşit cu a ta doamnă Rose?

— A intrat în belele, asta a făcut, răspunse Kelly. Cu o anume domnişoară Elizabeth Sloane.

Brendan fluieră.

— Elizabeth Sloane? Asta e ceva nou. Nu e genul tău de femeie, nu-i aşa, Em?

Emmett nu răspunse, Iar Kelly îl îndemnă:

— Ei bine, dă-i drumu’. Spune-i, hai!

— E vorba de afaceri, zise Emmett, alegând un tac şi măsurându-i greutatea. Îi susţin compania.

— La cină. Kelly îşi turnă un pahar de suc proaspăt de portocale şi se aşeză. Kelly nu bea niciodată alcool, nu de când părăsiseră Five Points. Emmett se uită chiorâş la el.

— Cină! exclamă Brendan. Ei bine, asta chiar că e surprinzător. Emmett termină de aranjat bilele pe masă şi ridică triunghiul.

— Tu le spargi.

Brendan merse la masă, se alinie şi împunse înainte tacul. O pocnitură zgomotoasă şi bilele se împrăştiară pe postav. Două intrară, una dungată şi una plină. Brendan alese bilele dungate şi continuă şi lovească. Reuşi o lovitură şi o rată pe a doua.

Emmett se apropie, în timp ce Brendan se întoarse la paharul lui şi la conversaţia de mai devreme.

— Deci de ce va crea probleme faptul că a luat cina cu Elizabeth Sloane?

— Bănuiesc că fratele ei va avea de spus un lucru sau două despre cina de astă-seară cu Bishop, spuse Kelly. Având în vedere faptul că motivul pentru care a invitat-o a fost, de la bun început, să îl enerveze pe fratele ei.

Kelly era singura persoană căreia Emmett îi îngăduia să îl numească după porecla din copilărie, Bishop[6]. Kelly folosea numele din obişnuinţă, dar Emmett nu era mândru de felul în care îl căpătase. Îi ignoră şi se concentră să introducă bilele pline.

— Dar Emmett nu ar face niciodată aşa ceva. Nu ar folosi niciodată o femeie nevinovată, din răutate. Nu-i aşa, Em?

Emmett nici măcar nu se putu uita la Kelly, care ştia exact de e era în stare Emmett, aşa că îşi păstră privirea aţintită asupra mesei şi introduse o a doua bilă.

— Nu-ţi place de ea, nu-i aşa?

Emmett se opri şi se încruntă la fratele său.

— Nu fi ridicol! Chiar dacă mi-ar plăcea, ceea ce nu e adevărat, ar fi o pierdere de timp.

Brendan şi Kelly schimbară priviri, făcându-l pe Emmett să se enerveze.

— Pentru că e cu o treaptă mai sus? O fată cu banii şi pedigriul lui Elizabeth Sloane poate alege pe cine vrea, cred, spuse Brendan. Şi începe să îmi placă ideea de a o avea drept cumnată.

— Nimeni nu a menţionat căsătoria, Bren. În afară de asta, nici măcar nu o cunoşti, mormăi Emmett şi împinse

6 Episcop

tacul, lovind două bile şi ratând gaura.

Brendan sări înainte când îi veni rândul.

— Nu trebuie să o cunosc. Ceea ce contează este poziţia ei socială. Te-ai gândit la ce se va întâmpla peste trei ani, când Katie va dori să îşi facă debutul în societate? Ori anul viitor, când va veni rândul lui Claire? Nu e prea mult timp, Emmett. Cum vei face ca societatea să le accepte?

— Nu îmi pasă nici cât negru sub unghie dacă societatea le acceptă sau nu, izbucni Emmett şi se întinse după gin. Şi am o zestre considerabilă pentru ele, care spune că vor fi acceptate.

Kelly mormăi:

— Spune-i asta Alvei Vanderbilt.

Aplecat asupra mesei pentru o lovitură, Brendan se opri şi se îndreptă.

— Kelly are dreptate. Banii nu pot cumpăra acceptarea, nu cu oamenii aceştia. Şi ar trebui să îţi pese dacă Katie şi Claire sunt sau nu evitate. Pentru că îţi doreşti pentru ele căsătorii bune, cu bărbaţi care să aibă grijă de ele, arătă cu mâna încăperea, aşa. Sau vrei să ajungă în Lower East Side, furând şi străduindu-se să pună mâncare pe masă?

Ideea ca surorile sale vitrege să trebuiască să înfrunte greutăţi, fie şi pentru o secundă, făcu să i se strângă inima în piept. Emmett îşi amintea bine nesiguranţa, foamea şi mânia vieţii de zi cu zi, din mahala.

— Amândouă sunt moştenitoare cu drepturi depline. La fel cum nici tu nu ai nevoie să munceşti, dacă îţi vine mintea la cap.

— Ştiu, şi cu toţii apreciem asta. Dar, îţi place sau nu, soţii lor vor controla toţi banii pe care Katie şi Claire îi vor avea. Ce se va întâmpla dacă se vor îndrăgosti de bărbatul nepotrivit, în loc să aleagă unul care îţi convine ţie? Ziarele sunt pline de bărbaţi care şi-au pierdut averile.

— Trebuie să recunoşti că are dreptate Harvard, spuse Kelly, folosind porecla pe care i-o dăduse lui Brendan. Are logică ce spune. Elizabeth Sloane îţi dă o portiţă de

intrare în cercul doamnei Astor. Lui Emmett nu îi păsase niciodată de Caroline Astor ori de „Cercul” ei preţios. Afacerile erau tot ceea ce conta. Fusese întotdeauna destul de prietenos cu bărbaţii din înalta societate, destul de prietenos, încât să iniţieze câteva participaţii cu ei, de-a lungul anilor. Asta fusese tot. Emmett se interesa doar de câştigul financiar, niciodată de partea socială a lucrurilor. La naiba, nu avea să înceapă să o facă acum.

— Nu mi-aş da niciodată consimţământul pentru nicio legătură a vreuneia din fete cu un afurisit neghiob, dornic să îi cheltuiască banii. Şi, chiar dacă aş face-o, i-aş arunca o cărămidă în cap înainte de a îngădui să îi risipească averea.

— Ceea ce, fără îndoială, Claire ori Katie ar aprecia. Brendan îi aruncă o privire amuzată. Ar fi mai bine să te pregăteşti, Em. Ele citesc în fiecare zi paginile mondene*. În fiecare zi*. Îşi pregătesc deja lista de invitaţi.

Emmett nu voia să se gândească la debuturi în societate şi la căsătorii. Pentru Dumnezeu, fetele erau prea tinere. Încă şi le amintea abia ştiind să meargă în prima casă din Union Square.

Dar, fir-ar să fie, ceea ce spusese Brendan îl îngrijora. Nu se gândise la viitor. Intenţia lui fusese să afle câte ceva la cină, să-şi facă o idee despre stabilitatea financiară a lui Sloane, dar fusese atât de orbit de Elizabeth, încât uitase de toate.

Dădu pe gât restul de gin.

— Atunci de ce nu te căsătoreşti tu cu Elizabeth Sloane? Sau cu o alta ca ea.

— Sigur că da. Toate femeile visează la un medic şchiop, care trăieşte încă pe spinarea fratelui său mai mare. Până la micul dejun voi avea o soţie.

Emmett îşi miji ochii la fratele lui. Brendan era mai deştept decât ei toţi laolaltă. După accident, fusese obligat să stea mai mult în casă, unde îşi petrecuse tot timpul citind. Dar Emmett ştia că nu era bine să îl contrazică; mândria încăpăţânată le curgea prin vene.

La fel cum ştia că nu avea să fie nicio soţie din înalta societate. Nu atunci. Niciodată.

— Întoarce-te la joc, Brendan! Am treabă.

*

Uşa biroului lui Emmett se deschise, şi Kelly îşi vârî capul înăuntru.

— Sloane tocmai a sosit cu trăsura. Doreşti să îl vezi?

Emmett fu năpădit de un val de satisfacţie. 14 ore. Atât durase până când ştirea despre cină să ajungă la urechile lui Will Sloane şi să determine o vizită. Nu era rău, luând în considerare faptul că, ziua trecută, Sloane se aflase la Boston.

— O, da, îi spuse Emmett vechiului său prieten. Bineînţeles că doresc să îl văd. Colin, cară-te!

Secretarul lui Emmett încuviinţă din cap şi se ridică de pe scaun, pentru a dispărea în tenebrele uriaşei case. Emmett se reîntoarse la rapoartele sale, deşi nu le vedea.

Nu dormise aproape deloc noaptea trecută, gândindu-se la chipul lui Elizabeth, când erau în trăsură. Ştia când o femeie dorea să fie sărutată. Când ochii îi deveneau visători şi îşi umezea buzele. Când privea fix un bărbat, ca şi când următoarea respiraţie îi depindea de el, să îşi pună gura pe a ei. Elizabeth Sloane, din familia Sloane din Washington Square, îl privise exact în felul acela – chiar şi după ce aflase ce făcuse el la oţelărie. Incredibil. Nu avea niciun sens.

Doamne, cât de mult o dorea! O dorea cu aceeaşi ardoare neostoită şi hotărâre care îl consumaseră ca să scape din mahala. Din oţelărie. Cu aceeaşi aviditate care îl făcea să se trezească în fiecare dimineaţă cu noaptea în cap, ca să adune şi mai multă bogăţie.

Dacă ar fi cedat instinctelor lui primare, Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat. Nu mai sărutase niciodată o Knickerbocker. Foloseau limba? Cu siguranţă că l-ar fi plesnit. La dracu', dacă ar fi fost în locul ei, şi el s-ar fi plesnit.

Totuşi, ceea ce dorea nu făcea nicio diferenţă. Avea să ignore atracţia dintre ei, aşa cum ignorase o mulţime de

alte femei care îl văzuseră ca pe un trofeu care trebuia câştigat. Emmett ştia exact ce era şi, sub croiala scumpă şi chipul plăcut, nu era niciun trofeu.

Uşa se dădu de perete, şi Kelly îşi făcu intrarea.

— Domnul William Sloane, anunţă el ceremonios, ca şi cum ar fi fost majordom.

Sloane îşi făcu apariţia şi năvăli înăuntru. Emmett nu îl văzuse niciodată pe bărbat atât de răvăşit. Părul lui blond, de obicei întins la perfecţiune, era dezordonat şi purta încă hainele de seară pe care le avusese noaptea trecută. Cu o expresie prevestitoare de furtună, făcu un pas ameninţător în direcţia lui Emmett.

— Sora mea? Nu ai niciun fel de afurisite de scrupule, Cavanaugh?

Kelly se interpuse rapid între Sloane şi birou, un zid impenetrabil, pe care Sloane nu ar fi putut nicicum să îl răstoarne.

Sloane îşi menţinu privirea furioasă aţintită asupra lui Emmett.

— Cheamă-ţi înapoi câinele, brută, şi înfruntă-mă ca un bărbat!

Kelly furişă o privire peste umăr, iar Emmett îi făcu semn cu bărbia. Kelly se îndepărtă, părăsind încăperea şi închizând uşor uşa, deşi Emmett ştia că prietenul său nu avea să se îndepărteze prea mult.

Emmett se lăsă pe spate.

— Nu ai dori să iei loc?

— Nu. Ceea ce aş dori să fac este să îţi trag un pumn în moacă.

Emmett îşi reţinu un zâmbet.

— Ai putea încerca, Sloane, dar nu te-aş sfătui.

— Da, ştim cu toţii că violenţa nu îţi e străină. Crezi că nu am aflat despre trecutul tău? De ce ţi se spune The Bishop…

Emmett sări în picioare şi lovi cu palmele biroul.

— Ai grijă! Ai face bine să fii atent ce spui în continuare. Auzi scăparea din vorbele lui, tonul gutural şi pronunţia din tinereţe, provocate de furia care-l ardea în

interior. Se forţă să inspire adânc, ca să se calmeze. Avea nevoie să îl înfrunte pe Sloane de la egal la egal.

— Sau ce? ripostă Sloane, cu nările mărite. Te înşeli amarnic dacă îţi închipui că mă tem de tine ori de ticălosul ăla de prieten al tău, de-afară.

— Aşa să fie?

— Ai… atins-o?

Emmett se adânci în scaun şi îşi încrucişă braţele. Nu o atinsese, dar chipul frumos al lui Elizabeth îi plutea în minte, pielea ei îmbujorată, cu buze îmbufnate, strălucind în lumina slabă din trăsură. Ah, murea să o atingă. O dorea cu înflăcărare, chiar şi în dimineaţa aceea. Nu că ar fi putut-o avea. Dar, din păcate, mădularul unui bărbat nu poseda raţiune.

— De asta eşti atât de furios? Eşti îngrijorat ca nu cumva să îţi fi pătat preţiosul sânge albastru olandez?

Sloane îşi închise ochii, ca şi când ar fi suferit, cu pieptul fremătând.

— Dacă o atingi, te ucid cu mâinile goale. Poate că nu am crescut pe străzi, alături de banda numită The Popes, dar o voi face. Mă înţelegi?

— Atât de violent. Eşti plin de surprize, Sloane, spuse el sarcastic.

— Te joci cu ea în mod deliberat, încercând să îi distrugi reputaţia, din cauza unei răzbunări meschine împotriva mea. Şi toate astea pentru că m-am retras dintr-o înţelegere, acum câteva luni. Dumnezeule! Ridică mâinile în aer. Eşti chiar atât de nebun?

Emmett îşi aminti ochii cenuşii, topiţi, ai lui Elizabeth, cum deveniseră ca argintul lichid, în lumina lămpii cu gaz. Acum îşi dorea să o *fi sărutat,* doar ca să i-o poată arunca în faţă lui Sloane.

— Ştiu că s-ar putea să îţi fie greu să crezi, Sloane, dar nu se învârte totul în jurul tău. Poate că îmi place cu adevărat de sora ta.

Buzele lui Sloane se subţiară şi spuse mânios:

— Eşti incapabil să ai sentimente. Nu ai inimă. Nu ai conştiinţă. Moralitate. Dar te voi trage la răspundere dacă

reputaţia ei va avea de suferit. Nu va fi aruncată într-o lumină proastă fiindcă speri să îmi faci familia de ruşine – chiar dacă trebuie să îţi pun un pistol la tâmplă, ca să împiedic asta.

Emmett deschise cu un bobârnac cutia cu trabucuri, din argint ghioşat, de pe biroul său, şi scoase unul dintre trabucurile speciale H. Upmanns pe care le importa din Havana. Îi tăie capătul, folosind cuţitaşul din platină.

— Sora ta a venit să mă vadă. Ar fi trebuit s-o gonesc? Aşa vă lăudaţi voi, cei din grupul Knickerbocker, că trataţi femeile?

Sloane se agăţă de spătarul unui scaun, cu sprâncenele încruntate.

— Sora mea te-a vizitat? Aici? Ce voia?

— Un companion pentru cină?

— Nu. Îl are pe Rutlidge pentru asta şi un număr de alţi bărbaţi care sunt…

— Mai potriviţi? Emmett scăpără un băţ de chibrit şi aprinse capătul trabucului. Trase fumul în gură, savură aroma puternică de alună, şi apoi îl suflă afară. Hai, spune ce vrei să zici, Sloane!

— Da, mai potriviţi decât tine, Cavanaugh. Îndreptă un deget către Emmett. Voi folosi tot ce am ca să te dobor, dacă e nevoie. E singura rudă care mi-a rămas, şi intenţionez să o văd la casa ei, cu cineva care va avea grijă de ea şi o va respecta. Nu cu un bărbat care ţopăie prin oraş cu orice femeie care a avut parte de un rol de doi bani într-un spectacol de teatru de varietăţi.

Emmett oftă şi trase din nou din trabuc. Conversaţia devenise plictisitoare.

— Ai putea să foloseşti tot ce ai – şi chiar să mai şi împrumuţi – şi tot nu mă vei putea atinge. Şi tu ştii asta. Cu trabucul între dinţi, se ridică îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor. Ţi-ai făcut cunoscut punctul de vedere, Sloane. Acum opreşte-te, nu mă mai sâcâi şi cară-ţi fundul privilegiat în centrul oraşului.

Sloane fumega, cu ochii îngustaţi.

— Te mai miri de ce nu eşti acceptat? De ce nu ai fost

în stare să îţi cumperi un loc la Academia de Muzică ori la Clubul Sindicatului? De ce nu eşti niciodată invitat la petreceri selecte? Sunt lucruri pe care banii tăi nu le pot cumpăra. Şi se întâmplă ca sora mea să fie unul dintre acele lucruri. Stai dracu' departe de ea.

Se răsuci pe călcâie şi deschise uşa cu atâta forţă, încât aceasta ricoşă din perete. Kelly îşi făcu apariţia, şi Sloane trecu pe lângă el, izbindu-se de umărul lui. Îndesat şi solid, cu fizicul unui pugilist cu mâinile goale, Kelly nici măcar nu se clinti, iar Sloane plecă în trombă.

— Părea foarte furios. Bănuiesc că nu vom închina în cinstea nunţii voastre prea curând. Kelly închise uşa şi intră. Lunecă într-un scaun şi îşi ridică picioarele pe biroul lui Emmett.

Emmett învârti trabucul cu vârful degetelor şi expiră o gură de fum.

— Nu sunt îngrijorat din cauza lui Sloane.

— Totuşi, poţi să îl înţelegi, nu? Ai surori. Ştii cum te-ai simţi dacă cineva s-ar juca cu vreuna din ele, Bish.

— Nu mă joc cu ea.

Kelly ridică o sprânceană. Nici măcar nu era nevoie să vorbească, atât de bine se cunoşteau unul pe celălalt.

— Bine. Dar voi face ce-mi place, la naiba, chiar dacă Sloane e de acord sau nu.

— Doar despre asta e vorba, să-i dai o lovitură lui Sloane? Şi, înainte să încerci să născoceşti o minciună, băiete, dă-mi voie să îţi reamintesc că vă văzui pe amândoi împreună, azi-noapte.

Nu se întâmplase nimic. Emmett putea să afirme lucrul acesta, dar lui Kelly nu i-ar fi păsat. Kelly avea să menţioneze doar faptul că domnişoara Sloane era cu mult peste femeile cu care flirta Emmett de obicei. Ca şi cum Emmett nu era destul de dureros de conştient de asta.

— Când ţi-am cerut eu vreodată părerea despre viaţa mea particulară?

— Niciodată… şi asta nu m-a oprit niciodată până acum. Dar fii cu băgare de seamă! De data asta, s-ar putea să capeţi mai mult decât te aştepţi.

Capitolul 4

În absenţa gusturilor corecte, nu există maniere bune pur şi simplu.

Eticheta americană şi regulile politeţii, 1882

Se auzi o ciocănitură la uşa garderobei, şi Lizzie abia avu timp să îşi ascundă tabelele şi notiţele legate de bursă, înainte ca Will să se năpustească înăuntru.

— Will! spuse ea, trăgând, ca să închidă, draperia de dantelă a măsuţei de toaletă. Te-ai întors.

Fratele ei avea o lumină ciudată în ochi, în timp ce se aplecă să o sărute pe obraz.

— Bună, Lizzie. Îmi cer iertare că am dat buzna, dar trebuie să îţi vorbesc.

Se îndepărtă, iar ea simţi un junghi de alarmă. Arăta îngrozitor. Şi era oare un miros de whisky pe care îl simţea în respiraţia lui? De ce, dintr-odată, toţi bărbaţii din viaţa ei beau peste măsură?

— Este ceva în neregulă?

Will se sprijini de peretele de lângă măsuţa de toaletă, cu braţele încrucişate. Avea aceeaşi expresie încruntată ca în ziua în care o prinsese că înlocuise cărţile profesorului cu tabele cu acţiuni la bursă.

— Am înţeles, începu el, că i-ai făcut o vizită lui Emmett Cavanaugh săptămâna asta.

Ah! Deci avea legătură cu cina. Făcându-şi griji să nu fie prinsă de Will cu analiza acţiunilor, uitase.

— Da, aşa este.

Aşteptă ca ea să dea detalii şi, când nu o făcu, o îndemnă:

— Aş putea să te întreb de ce ţi-ai risca reputaţia într-o manieră atât de nesăbuită?

— Din curiozitate, minţi ea. Până la urmă, este unul dintre prietenii tăi.

— Prieten? Buzele lui Will se curbară uşor. De ce oare ai crede aşa ceva?

Deci Will nu îl plăcea pe Cavanaugh. Lizzie chiar nu se aşteptase la asta.

— Iei cina cu el şi cu ceilalţi doi bărbaţi în fiecare lună.

— Cum de ştii asta?

Ea pufni.

— De parcă ţi-aş spune. Nu avea sens să îl facă să îl concedieze pe vizitiul lor. Dar aflase, cu foarte mult timp în urmă, de cinele lunare, pe care Emmett Cavanaugh, Calvin Cabot, Theodore Harper şi fratele ei le luau la Clubul Knickerbocker.

Will ridică o mână, ca să se frece la ochi.

— Will, arăţi obosit. Poate ar trebui să…

— Lizzie, te rog! Întâlnirile acelea… nu ar fi trebuit să ştii de ele. Nimeni nu ar trebui să ştie de ele. Sunt strict pentru afaceri, înţelegi?

Afaceri. Afacerea Sloane, ceea ce însemna că era problema lui, nu a ei. O durere familiară i se aprinse în stomac. „Dă petreceri, Lizzie! Mergi la operă! Lasă problemele serioase în seama mea!”

— Nu am spus nimănui, dacă de asta te temi. Deşi nu înţeleg de ce trebuie ţinute secret.

— Pentru că aşa trebuie. De ce ai fost de acord să iei cina cu el?

Pe măsură ce trecea timpul, Will avea din ce în ce mai multe secrete faţă de ea. Călătorea încontinuu, rareori spunându-i unde, ca să nu menţioneze eschivarea lui în ceea ce privea bunăstarea lor financiară. Afacerea era grija lui principală – nu ea, singura familie care îi mai rămăsese.

Ei bine, şi ea avea propriile secrete.

— Pentru că mi-a cerut-o.

— Faci să pară că ai nevoie disperată de companie. Cum rămâne cu Rutlidge? Te-ai gândit cum hoinăreala asta a ta cu Cavanaugh o să afecteze relaţia ta cu…

— Eu şi Henry suntem prieteni, Will. Nimic mai mult.

Ştiu căi îţi doreşti să mă mărit şi să scapi de mine, dar Henry nu este bărbatul potrivit pentru mine.

— Lizzie, ai 21 de ani. Dacă aş fi dorit să te mărit, aş fi făcut-o cu ani în urmă. Cu toate astea, nu poţi aştepta la nesfârşit. Rutlidge este o partidă bună. Îmi place şi cred că ţine la tine.

Nu îşi putea imagina chipul lui Henry, nici dacă viaţa ei ar fi depins de asta. Tot ce vedea era expresia întunecată, intensă, din seara trecută, a lui Emmett Cavanaugh, în trăsură. Aproape că o sărutase, privirea lui fierbinte nepărăsindu-i nicio clipă gura. Cum ar fi fost? Putea să parieze că ar fi fost aspru şi sălbatic, exact aşa cum era el însuşi. Îşi opri un frison.

— Poate că nu doresc să mă mărit deloc.

El îi aruncă un zâmbet strâmb, plin de compasiune.

— Eşti doar încăpăţânată. Bineînţeles că doreşti să te căsătoreşti. Unul din noi trebuie să asigure continuitatea familiei Sloane.

— Asta este responsabilitatea ta, din moment ce copiii mei nu vor purta numele Sloane. Şi nu văd de ce trebuie să mă mărit. Îşi înălţă capul. Are vreo legătură cu tablourile şi acţiunile pe care le-ai vândut…

— Nu, o întrerupse el. Vreau să te văd la casa ta pentru că sunt plecat jumătate din timp şi îmi fac griji pentru tine, singură, în locul acesta mare. Şi, dacă ar fi să mi se întâmple ceva… Oftă şi îşi trecu o mână prin păr. Trebuie să mă asigur că are cineva grijă de tine. Mama şi tata şi-ar fi dorit asta pentru tine.

Pomenirea părinţilor lor atârna greu între ei, o amintire a durerii pe care o împărtăşiseră ca fraţi. Will preluase atât de multe griji la o vârstă fragedă, după moartea tatălui lor, cu 14 ani în urmă. Lizzie ura să adauge altele.

— Voi cugeta asupra acestui lucru.

— Bravo! Veni lângă ea, o trase în picioare şi o învălui într-o îmbrăţişare. Îmi doresc să fii fericită, Lizzie.

— Atunci, dă-mi bani, ca să îmi deschid firma mea de brokeraj.

El se dădu înapoi şi-şi ridică mâinile.

— Din nou asta! Nu poţi merge la lucru, ca orice vânzătoare din clasa de jos. Eşti o Sloane, pentru numele lui Dumnezeu! Gândeşte-te la reputaţia ta. Ce-ar spune toată lumea?

— Nu îmi pasă ce spun toate florile alea de gura-leului. Şi nu pot să cred că ţie îţi pasă. Will, ştiu că afacerea este în pericol. Fratele ei tresări, dar ea continuă: Sunt lucruri pe care mi le ascunzi. Te rog, lasă-mă să te ajut. Pot să…

— Imposibil. Îşi dădu la o parte marginile hainei şi îşi vârî mâinile în buzunare. Am mai vorbit despre asta. Totul este în regulă. Nu e absolut nimic pentru care să te îngrijorezi. Las-o baltă, Lizzie!

Minţea. O simţea cu toată fiinţa. Totuşi, de fiecare dată când aducea dovezi, el avea pregătită o explicaţie.

Treaba lui. Familia Sloane nu avea să dea faliment, nu dacă Lizzie putea face ceva ca să împiedice asta. Făcuse speculaţii ani în şir, în mintea ei. Acum avea să folosească acea abilitate şi să investească la o scară mult mai largă, pentru alţii, reţinând un procentaj frumuşel pentru eforturile ei.

— Acum, continuă Will în timp ce se îndrepta cu paşi mari spre uşă, i-am trimis un bilet lui Rutlidge, rugându-l să ni se alăture diseară la cină. Faptul că veţi fi văzuţi împreună te va ajuta să laşi în urmă povestea asta groaznică, cu Cavanaugh.

Pentru o clipă, se gândi să refuze, din moment ce Will nu ar fi trebuit să confirme niciun plan pentru cină fără să o consulte mai întâi, în schimb, întrebă, fără să se gândească:

— De ce îl displaci pe domnul Cavanaugh?

Will se opri şi se întoarse, cu o expresie aspră.

— Este cel mai rău soi de bărbat. Egoist şi rece. Dacă ai şti unele din lucrurile pe care le-a făcut ca să reuşească… Scutură din cap. Şi parada de femei… Dumnezeule! Stai departe de el! Nu vreau şi te apropii de Emmett Cavanaugh. Deschise uşa. Nu pot decât să mă bucur că aţi luat cina în salonul principal. Dacă te-ar fi dus într-un

separeu, ar fi trebuit să îl ucid. Închise uşa şi paşii lui răsunară pe hol.

Lizzie bătu cu degetele pe masă. Era mai hotărâtă ca niciodată să câştige pariul pe care îl făcuse cu Cavanaugh. Atunci când firma de brokeraj va începe să aibă profit, avea să îl poată ajuta pe Will să ţină la suprafaţă compania Northeast Railroad şi, în acelaşi timp, să îşi asume unele cheltuieli gospodăreşti. Şi, cu susţinerea lui Cavanaugh, alţi investitori aveau să urmeze, era sigură de asta.

Căutând sub măsuţa de toaletă, îşi scoase notiţele. Duminica, tranzacţiile se făceau până la prânz, la ora 12, aşa că trebuia să se grăbească să ajungă pe Wall Street înainte de ora 13. Robbie, bărbatul pe care fratele ei îl angajase ca să-i facă tranzacţiile, obişnuia să ia masa zilnic, după închidere, la acelaşi restaurant. Lizzie spera să îl convingă să facă tranzacţiile ei – ori, mai degrabă, pe ale lui Cavanaugh.

Avea nevoie de un plan pentru a investi banii lui Emmett. Mai puţin de trei săptămâni nu era un timp îndelungat pentru a dubla o sumă mare. Era nevoie de o doză mare de noroc. Succesul era departe de a fi garantat, dar aceasta era natura speculaţiilor la bursă.

Iar ea nu îşi putea permite să eşueze.

*

Aşa cum prevăzuse, un bărbat tânăr, cu păr roşcat, ieşi din restaurantul aflat în clădirea Mills, cu puţin înainte de ora 13. Lizzie îl ajunse din urmă.

— Robbie?

El se răsuci şi îşi puse pălăria pe cap.

— Da?

— Sunt domnişoara Sloane, sora lui William Sloane. Întinse mâna, pe care el o luă fără tragere de inimă. Putem să stăm un pic de vorbă, în cupeul meu?

— Cred că da. Este şi domnul Sloane acolo? Aruncă o privire plină de speranţă către trăsura care aştepta la colţ.

— Nu astăzi. Aş dori un moment din timpul

dumneavoastră. Fără să îi acorde o şansă de a refuza, îl luă de braţ şi începu să îl tragă spre strada aglomerată.

Odată aşezaţi, spuse:

— Fratele meu este foarte mulţumit de firma dumneavoastră şi mă întreb dacă aţi dori să mă ajutaţi într-o mică problemă.

— O mică problemă?

— Da, vedeţi, am o sumă mare de bani pe care trebuie să o investesc la bursă. Ştiu că, de obicei, trataţi cu fratele meu, dar am speranţa că veţi fi dispus să trataţi şi cu mine.

— Aveţi nevoie să plasez o comandă pentru dumneavoastră?

— Da. Evident, nu o pot face singură.

Îşi scărpină bărbia, cu o privire circumspectă.

— De ce nu apelaţi la fratele dumneavoastră, nu vă supăraţi că întreb? Wall Street nu este un loc pentru o doamnă cumsecade, domnişoară.

Vârfurile urechilor i se încălziră şi luptă împotriva furiei, străduindu-se să rămână calmă.

— Ezitaţi să-mi luaţi banii doar pentru că sunt femeie?

— Să iau bani de la o femeie nu e nicio problemă pentru mine, domnişoară Sloane. Doar că nu doresc să fac nimic care să îl supere pe fratele dumneavoastră.

Putea să îi înţeleagă îngrijorarea, pentru că, de curând, Will îşi concediase firma de investiţii precedentă. Dar Lizzie nu intenţiona să-i permită lui Will să afle despre această tranzacţie – cel puţin deocamdată.

— Lăsaţi-mă pe mine să îmi fac griji în privinţa fratelui meu. Îşi bătu genunchii cu degetele.

— Şi cât aveţi ca să jucaţi?

— 10.000.

— Asta e o sumă frumuşică de verzişori. Mă gândesc la una dintre companiile petroliere, cum ar fi Pacific Coast. Au avut câştiguri constante până acum. Fratele dumneavoastră…

— Mă scuzaţi, dar nu am timp pentru câştiguri constante. Trebuie să dublez suma asta în trei săptămâni.

— Trei săptămâni! Se dădu înapoi, cu gura căscată. Aveţi nevoie de un miracol, domnişoară Sloane.

— Mă gândeam la o vânzare în alb ori la o preluare. Vă amintiţi de zvonul legat de Regional Telegraph, din noiembrie?

El chicoti.

— Desigur. Am băgat în buzunar aproape 1.000 de dolari de pe urma lui.

— Îmi pot imagina. Trebuie să fi fost o zi nebună în sală. Ar fi dat orice să se fi aflat acolo. Tranzacţiile cu lichidare imediată de genul acela erau un lucru rar şi o adevărată frumuseţe – atâta timp cât nu erai în tabăra pierzătoare.

— A fost. Se holbă la ea un timp. Nu sunt sigur că pot garanta un câştig mare într-o perioadă scurtă de timp. Voi face tot posibilul totuşi.

— Aş dori să amânaţi investiţia pentru moment. Doar până când vom vedea o oportunitate pentru un câştig mare. Scoase cecul din poşetuţă. Poftiţi banii!

El acceptă hârtia şi o vârî în buzunarul interior al hainei.

— Deci, pentru moment, nu trebuie decât să păstrez asta?

— Da. Ţinem legătura.

— Bănuiesc că îi veţi cere sfatul fratelui dumneavoastră în ceea ce priveşte locul în care îi veţi investi.

Aluzia era clară: nicio femeie nu putea fi destul de isteaţă încât să înţeleagă acţiunile. Lizzie îşi dorea foarte mult să îl pună la punct pe Robbie, să îi spună că probabil ştia la fel de mult ca şi el, dacă nu cumva mai mult. Dar el avea să afle despre priceperea ei la timpul potrivit, cu condiţia să nu se împotrivească colaborând cu ea.

Deci, deocamdată, avea să intre în joc.

— Da, desigur, minţi ea. Plănuiesc să discut cu el cu prima ocazie.

*

Aşa cum făcea în prima zi de joi a fiecărei luni, Emmett Cavanaugh intră în Clubul Knickerbocker prin aleea din Thirty Second Street şi intră în bucătăria aglomerată. Cei patru se întâlneau mereu acolo, pe teritoriu neutru, unde riscul de a fi descoperiţi era mic. Nu era locul lui preferat – clubul cu sânge albastru îi refuzase cândva cererea de deveni membru – dar ceilalţi trei fuseseră de acord, aşa încât Emmett acceptase.

Nu prea avea importanţă unde se întâlneau, atât timp cât continuau mica lor intrigă. Aşa funcţionau afacerile – în orice caz, afacerile serioase. Bărbaţii care se întâlneau acolo în seara aceea erau vizionarii, cu destul de multă putere şi bani ca să determine viitorul. Iar scopul lui Emmett era acela de a vedea acele planuri făurite în beneficiul său, motiv pentru care nu lipsise la nicio întâlnire. Cine putea şti ce s-ar fi pus în mişcare dacă nu şi-ar fi făcut apariţia ca să îşi protejeze interesele?

Chelnerii şi bucătarii îl ignorară în timp ce păşea pe podeaua cu gresie albă, angajaţii fiind mult prea bine antrenaţi pentru a căsca gura – nu că lui Emmett i-ar fi păsat, oricum. După ce urcă scările de serviciu, se îndreptă către separeul mare din fundul holului. Un chelner, purtând o haină neagră şi o cămaşă albă, îi deschise uşa cu paneluri, fără să scoată un cuvânt. El îi dădu bastonul, pălăria şi haina. Harper sosise deja.

— Cavanaugh, spuse bărbatul, ridicându-se ca să dea mâna cu Emmett. Un geniu al finanţelor, Theodore Harper era o forţă de temut la bursă. Banca lui, New American, era una dintre cele mai puternice din lume, susţinătoare a multora din întreprinderile lui Emmett.

— Bună seara, Harper, spuse Emmett, în timp ce amândoi se relaxau în scaunele din jurul uriaşei mese, acoperite cu faţă de masă. Un chelner aşează, în faţa lui Emmett, un pahar cu băutura lui preferată: gin la gheaţă, un strop de vermut şi o idee de coajă rasă de portocală. O diferenţă mare faţă de zilele din Ragpicker’s Row, se gândi el, când ginul simplu era ca laptele mamei.

Emmett sorbi din alcool, savurând arsura de ienupăr şi citrice lunecându-i pe gât.

— Unde sunt Sloane şi Cabot?

— Cabot sosea la Grund Station de undeva din vest, spuse Harper referindu-se la Calvin Cabot, proprietarul a două dintre cele mai puternice ziare din ţară. Roti un pahar cu bourbon whisky. Dar a trimis o telegramă, spunând că va veni. Nu am nicio idee de ce întârzie Sloane. De obicei, ajunge la timp.

Poate că Sloane nu avea să vină. Bărbatul fusese furios când se năpustise în casa lui Emmett, sâmbătă dimineaţă. Amintindu-şi, Emmett aproape zâmbi. Sloane putea fi, uneori, un nemernic ipocrit. Emmett avusese parte de dispreţul lui Sloane de mai multe ori decât putea număra, aşa că al naibii să fie dacă avea să renunţe la o ocazie de a-l enerva pe ticălosul elitist.

— Ce mai face doamna Harper? întrebă Emmett.

Harper întâlnise de curând o tânără, din întâmplare, într-un tren spre St. Louis şi se căsătorise rapid cu ea. Lui Emmett îi plăcea foarte mult tânăra, dar cumpătata femeie.

Zâmbetul rar al lui Harper îşi făcu apariţia.

— Minunat, mulţumesc. Mă ţine încă în alertă. După naşterea copilului, doreşte să se întoarcă la lucru, în spatele tejghelei parfumeriei. Clătină din cap. S-ar putea să fiu nevoit să cumpăr Hoyt şi să închid afurisitul de magazin, doar ca să o pot ţine acasă.

Emmett chicoti.

— În orice caz, s-ar putea să nu fie o investiţie rea. M-am interesat să cumpăr un centru comercial.

Chiar atunci, uşa se deschise şi un William Sloane impecabil ferchezuit păşi înăuntru. Harper se ridică în picioare şi dădu mâna cu Sloane. Emmett rămase aşezat, dând peste cap mai mult gin, iar Sloane nu dădu niciun semn că ar fi deranjat de insultă. Cei doi bărbaţi se ignorară reciproc.

Un chelner puse un pahar de vin roşu în faţa lui Sloane, care se aplecă spre lumânarea de pe masă, ca să îşi aprindă un trabuc.

— Cabot vine?

— Da, a spus că va fi aici, zise Harper, apoi se uită de la Emmett la Sloane şi invers. Voi doi nu vă vorbiţi?

Emmett nu spuse nimic, iar Sloane suflă un nor de fum lung şi subţire.

— Nu fi ridicol!

Uşa se deschise brusc şi apăru silueta înaltă a unui Calvin Cabot întotdeauna grăbit.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse el dintr-o suflare.

— Tocmai voiam să începem, îi zise Emmett, ridicându-se când bărbaţii dădeau mâna.

— Bun. Cabot se prăbuşi pe un scaun şi un pahar mare de bere blondă sosi lângă mâna lui dreaptă. Sloane, mi s-a spus că ai, din nou, o problemă reală cu sindicatul din West Virginia. Avusese loc o grevă de mari dimensiuni în zona aceea cu mai bine de zece ani în urmă, şi se zvonea că muncitorii se mobilizau din nou.

— Ştiu. Mă duc acolo mâine. Sloane băgă mâna în buzunar şi scoase o bucată de hârtie. Iată ce te-aş ruga să tipăreşti.

Cabot băgă hârtia în buzunar, fără ca măcar să arunce o privire asupra ei.

— Bine. Înainte să începem, spuse şi ridică paharul, sorbind îndelung. Am auzit că Cavanaugh a luat cina cu sora ta, Sloane…

— Aş dori să ne apucăm de treabă, îl repezi Sloane. Unii dintre noi trebuie să ajungă undeva.

Cabot făcu schimb de priviri cu Harper. Tensiunea se răspândise în încăpere precum transpiraţia într-o sală de dans.

— Desigur, dacă asta vrei. Cine doreşte să înceapă?

Pe măsură ce discuţiile înaintau, fură formulate cereri şi acordate concesii. Emmett fu de acord cu cererea lui Cabot pentru materiale de construcţii ieftine în San Francisco şi cu dorinţa lui Harper de a scădea acţiunile pentru o companie de produse chimice. Când ajunseră la Sloane, acesta îşi expuse cererile către ceilalţi, apoi se

întoarse să i se adreseze lui Emmett, pentru prima dată în seara aceea.

— Am decis să nu particip la afacerea cu debarcaderul şi faleza de pe Ninety-Sixth Street.

Harper şi Cabot încremeniră, iar temperatura din încăpere scăzu vertiginos.

— Nu te poţi retrage, spuse Emmett pe un ton de gheaţă. Am hotărât asta cu mult timp în urmă, şi vor începe lucrările în mai puţin de trei săptămâni.

— Ei bine, acum mă răzgândesc.

— Aceasta este a doua înţelegere din care te retragi, în patru luni, observă el, cu voce joasă şi aspră. Cred că îmi datorezi o explicaţie. Dacă are legătură cu ceea ce s-a întâmplat ziua tre…

— Nu trebuie să îţi dau nicio explicaţie, ripostă Sloane, stingându-şi trabucul într-o farfurioară de cristal. Motivele pentru care o fac nu sunt treaba ta, fir-ar să fie!

Emmett clocotea, cu pumnii strânşi. Pregătirile pentru afacerea aceea durau de 18 luni… iar Sloane se retrăgea, pur şi simplu, din cauza unei toane? Sau, şi mai rău, ca să se răzbune pentru că luase cina cu sora lui?

Desigur că proiectul legat de debarcader era costisitor. Dacă Sloane avea dificultăţi financiare, atunci acest lucru ar fi explicat nevoia lui de a se retrage. Starea de spirit a lui Emmett se îmbunătăţi în mod considerabil.

— Atunci, departe de mine să-ţi stau în cale. Până la urmă, ne aflăm aici ca să ne ajutăm unul pe celălalt.

Apoi expuse lucrurile de care avea nevoie de la fiecare dintre bărbaţi; ajutorul lui Cabot pentru a obţine informaţii împotriva unui politician, sprijinul lui Harper într-un proiect legat de o staţiune pe malul din Jersey, influenţa lui Sloane asupra primăriei, pentru a primi aprobări la un preţ scăzut.

Apoi, cu toţii căzând la învoială, schimbară strângeri de mână. Sloane ieşi grăbit, plecând fără să piardă timp, dar Cabot şi Harper rămaseră amândoi în urmă, încercând, se pare, să ghicească starea de spirit a lui Emmett.

— Ai primit bine veştile lui Sloane cu privire la

debarcader, spuse Harper. Mă pregăteam să pun pariu cine va lovi primul.

— Nicio şansă. Cabot clătină din cap. Cavanaugh l-ar face bucăţi pe Sloane.

Ştia că îl credeau un bătăuş, cu un pas deasupra mahalalei împuţite în care se născuse. Reputaţia îl urmase oriunde fusese, cu atât mai mult cu cât Emmett nu făcuse mare lucru să infirme lucrul acesta. De ce ar fi făcut-o, când notorietatea aceasta servea atât de bine scopului său? Erau foarte puţini cei îndeajuns de nesăbuiţi încât să îl supere.

Desigur, cu cincisprezece ani în urmă, treaba asta s-ar fi putut aranja într-o alee, cu pumnii. Dar zilele acelea rămăseseră în urma lui. În cea mai mare parte.

— Elizabeth Sloane. Cabot fluieră. Nu aveam idee că te învârţi în astfel de cercuri, Cavanaugh.

— Nu o fac, spuse Emmett. Şi am motivele mele, pentru care nu-l trag la răspundere pe Sloane, pentru debarcader.

— Da, cum ar fi o a doua cină cu sora lui, râse Cabot pe înfundate, lovindu-l cu cotul pe Harper.

Emmett nu făcu decât să zâmbească misterios. Îi lăsă să-şi închipuie ce doreau, în timp ce el avea să sape mai adânc în finanţele lui Sloane. Motivele aveau să fie evidente, destul de curând.

*

Exteriorul clădirii Metropolitan Opera House era îngrozitor de urât. Numit de unii „The Yellow Brick Brewery”[7], construcţia faţadei în stil *palazzo* era departe de frumoasele clădiri în stil renascentist italian, după care se inspirase. În loc să onoreze clădirile în stil clasic european, Opera House părea a fi mai degrabă o fabrică la intersecţia dintre Broadway cu Thirty-Ninth Street.

Înăuntru însă era glorios, diferit de orice altceva din New York. Deschis şi însorit, interiorul era scăldat în fildeş cu accente aurii, în jurul unei scene care părea a fi mai

7 Berăria din cărămidă galbenă

mare decât oricare alta din lume. Tavanul era acoperit de picturi, iar statui în mărime naturală a celor opt muze împodobeau avanscena. Două rânduri de loje, ori „Potcoava de diamant”, îngăduiau existenţa a numeroase locuri, pentru cei mai bogaţi sponsori şi, în acelaşi timp, şansa de a fi văzut.

Din loja ei, bine poziţionată, de la nivelul al treilea, Lizzie se uita la mulţime în lumina slabă a lămpilor cu gaz. Salută cu o înclinare a capului chipurile familiare din jur – inclusiv pe Edith Rutlidge, care stătea cu părinţii ei, la patru loje distanţă – în timp ce făcea o trecere în revistă a celor care se aflau acolo, în seara aceea.

Emmett Cavanaugh fusese unul dintre primii investitori ai Opera House, deci avea, probabil, o lojă acolo. Totuşi, nu îl văzuse niciodată şi îşi imagina că el nu era prea interesat de opera *Siegfried* a lui Wagner. Lizzie însăşi se afla acolo doar pentru că Will insistase, spunând că trebuia să păstreze aparenţele după „cina aceea dezastruoasă cu Cavanaugh”.

Lizzie nu fusese de acord. Avea amintiri foarte plăcute legate de cina de săptămâna trecută. Emmett era un bărbat fascinant, cu siguranţă mult mai interesant decât bărbaţii fălcoşi, cu mustăţi bogate, care o înconjurau. Viaţa nu îi oferise nimic, însă el luase totul. Ce motiva un astfel de bărbat?

Neruşinat din partea ei să admită, dar îşi dorea ca el să o fi sărutat.

Gândul îi aprinse chipul şi îşi folosi evantaiul clin pene de struţ să se răcorească. Will îşi roti capul şi înălţă, întrebător, o sprânceană blondă.

— Te simţi rău?

— Am nevoie de aer, şopti ea. Dădu să se ridice şi el, dar îl bătu uşor pe umăr. Nu e nevoie. Voi sta în garderoba doamnelor câteva minute. Lizzie îşi ridică uşor fustele rochiei de operă din satin ivoriu şi plecă, trecând pe lângă ceilalţi domni pe care îi invitase Will în seara aceea. Cunoştinţe din domeniul afacerilor, după cum îi spusese.

Trecu prin micul salon din spatele lojei lor şi ajunse în

hol. În spatele rândului de loji erau garderobe pentru doamne şi camere de fumat pentru domni. Lizzie merse către cea mai apropiată garderobă, cu gândul de a-şi pune pe gât o cârpă rece.

Când intră, dădu peste trei doamne de vârstă mijlocie, ocupate să sporovăiască. Lizzie le recunoscu: erau, toate, măritate, puternice şi foarte bogate. Însă soţii lor nu făceau parte din familiile vechi cu bani. Soţii aceştia îşi construiseră propriile averi – unul printr-o companie de telegrafie, unul printr-o bancă, iar celălalt printr-o mină de argint aflată undeva prin Dakota.

Înclină capul pentru a le saluta şi se îndreptă spre o măsuţă de toaletă, unde ceru o cârpă rece unei servitoare care se învârtea pe acolo. În timp ce aştepta, îşi scoase mănuşile. Încăperea mică făcea imposibil să nu auzi, fără să vrei, conversaţia, deşi oricum femeile nu făceau absolut niciun efort să vorbească încet.

— … şi i-am spus că nu avem vase din porţelan destul de elegante ca s-o servim pe doamna Astor. Aceasta era doamna Connors, soţia preşedintelui de la Gotham Telegraph.

— Care doamnă Astor? întrebă soţia bancherului.

— Nu fi ridicolă, se răsti cea de-a treia femeie. Soţia lui Waldorf nu are nici pe departe poziţia socială a Carolinei Astor. Dar de ce-a avea nevoie să o serveşti? Am avut impresia că soţul ei a venit să-l viziteze pe domnul Connors.

— Da, aşa este. Ba chiar s-a furişat, spuse doamna Connors când Lizzie primi o cârpă rece de la servitoare. Nu a vrut să facă mare tămbălău, a zis el. Îţi imaginezi, un Blackhouse să nu facă tămbălău. Omul nu îşi părăseşte niciodată iahtul, aşa că, evident, am fost şocată să îl văd. Dar acum, că ne-a vizitat căminul, cu siguranţă că nu-mi va fi aşa de greu să-l conving să îşi aducă în vizită soţia.

Pe Lizzie o umfla râsul. Eticheta cerea ca doamna de rang mai înalt să meargă în vizită mai întâi, totuşi Caroline Astor nu mergea foarte des în vizite. Ca matroană a înaltei societăţi newyorkeze, nu prea avea nevoie să o facă. Avea un cerc mare de prieteni, unul care nu-i includea pe cei

proaspăt îmbogăţiţi ori pe cei divorţaţi.

— Deci ce voia Astor de la soţul tău? întrebă una dintre femei.

— Nu am nicio idee. S-a întâlnit cu domnul Connors şi cu unul dintre avocaţii de la Gotham. S-au închis în birou cu orele.

Lizzie clipi, uitând de cârpa din mâna ei, De ce s-ar fi strecurat domnul Astor ca să îl întâlnească pe preşedintele Gotham Telegraph şi pe avocatul său? Gotham era incredibil de rentabil; acţiunile lor se divizaseră de două ori în ultimele 14 luni. Connors pusese pe picioare afacerea de familie cu două decenii înainte, când cu boomul telegrafului. Avea doi fii, care vor prelua compania atunci când Connors nu avea să mai dorească să o facă.

Care fusese scopul vizitei? Nu circulase niciun zvon legat de vreo vânzare, dar, dacă s-ar fi suspectat măcar că Astor se gândea să investească – sau să cumpere – Gotham, acţiunile ar fi crescut, poate destul cât să dubleze banii lui Emmett.

Avea nevoie doar de momentul oportun, de câteva ore în care preţul acţiunile să sară, moment în care ar fi putut să cumpere şi să vândă rapid.

Nici măcar nu era nevoie ca zvonurile să fie adevărate. Wall Street făcea tranzacţii bazate pe aluzii şi suspiciuni. Dacă ar fi putut să achiziţioneze o parte substanţială din acţiunile Gotham înainte ca orice zvon de preluare să apară, ar avea şansa unui profit imens.

— Indiferent de motivul pentru care s-au întâlnit, cu siguranţă l-a făcut pe domnul Connors să jubileze, spuse soţia lui. Mi-a spus să încep să îmi pregătesc călătoria de primăvară la Paris şi că în sfârşit anul acesta o să mă poată însoţi. Vreau să vă zic că omul ăsta nu a mai fost într-o vacanţă cu mine din luna de miere.

În capul lui Lizzie începură să se învârtă rotiţele. Probabil Connors avea să îi vândă Gotham domnului Astor – şi să piardă timpul nu era stilul domnului Astor. Prefera să se concentreze asupra curselor de cai şi asupra iahtingului, în loc să facă afaceri, aşa că ea presupuse că înţelegerea

avea să fie anunţată curând. Dacă putea să cumpere destul de multe acţiuni când piaţa avea să se deschidă, luni, atunci, un cuvânt bine pus în urechea care trebuia s-ar putea întinde ca focul la bursă. Iar atunci când preţul acţiunilor Gotham avea să crească destul de mult, ar putea vinde şi astfel să câştige ridicolul pariu făcut cu Emmett. Entuziasmul o copleşi, un val de anticipare făcându-i picioarele să tremure.

— Lizzie! Îţi e rău? Edith Rutlidge îşi făcu apariţia, cu rochia argintie foşnind în timp ce se apropia.

Edith avea 20 de ani, era necăsătorită şi cea mai apropiată prietenă a lui Lizzie. Cele două se apropiaseră atunci când Lizzie o ajutase pe Edith să-şi repare costumul de Catherine de Aragon la petrecerea doamnei Fish, cu peste doi ani în urmă. Apoi, pe măsură ce Lizzie petrecea din ce în ce mai mult timp alături de familia Rutlidge, începură să apară speculaţii legate de ea şi de fiul lor cel mare, Henry – speculaţii pe care Lizzie încercase, din răsputeri, să le oprească, cu fiecare ocazie.

— Am văzut când ai plecat, spuse Edith, încruntându-se.

Lizzie se ridică în picioare, fără să îşi poată opri rânjetul care i se întinsese pe faţă.

— Mă simt chiar foarte bine.

Edith îşi înălţă capul şi o cercetă din priviri.

— Eşti sigură? Te porţi foarte ciudat în ultimul timp.

— Ciudat, în ce fel?

— Stai mai mult pe-acasă. Refuzi vizitatori. Cinezi cu noii îmbogăţiţi.

Lizzie se înecă, apoi tuşi ca să acopere sunetul.

— A fost o singură cină. În plus, a fost în văzul tuturor celor din restaurant. Nimic important de notat.

— Glumeşti? Toată lumea nu a vorbit decât despre asta întreaga săptămână. Umblă zvonul că fratele tău a fost la Cavanaugh acasă şi i-a tras un pumn.

Lizzie se cutremură şi se dădu înapoi, surprinsă. Will nu putea face asta… nu-i aşa? Arătase groaznic în dimineaţa aceea, cu părul dezordonat şi cu ochii roşii. Dar

Will nu se enerva ori ridica glasul decât arareori. Nu şi-l putea imagina făcând aşa ceva.

— Ştii că Will nu ar face niciodată asta.

— Asta este ceea ce le-am spus şi eu tuturor. Fratele tău este cel mai rigid bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. De parcă s-ar fi născut cu un băţ înfipt în... ei bine, ştii tu unde.

Deşi îşi adora fratele, nici chiar Lizzie nu putea contrazice lucrul acesta.

— Hai să ne întoarcem, da? spuse ea. Nu vreau să pierd ultimul act. Luând-o de braţ pe Edith, o conduse spre ieşire.

În timp ce treceau pe lângă micul grup de femei care încă discutau, Lizzie se opri.

— Doamna Connors?

Femeia în vârstă ridică privirea.

— Bună seara, domnişoară Sloane. Domnişoară Rutlidge.

— Voiam să vă mulţumesc, îi spuse Lizzie.

Confuzia apăru pe chipul ofilit al femeii şi mâna i se agăţă de şiragul lung de perle.

— Pentru ce anume?

— Pentru că aţi venit la operă în seara asta. Remarca nu ar fi avut sens, pentru nimeni altcineva, în afară de ea... dar, oricum, de obicei, nu mulţi oameni o înţelegeau. Ce mai contau încă trei? Şi aş fi onorată ca, într-una din seri, să vă invit la cină pe dumneavoastră şi pe doamna Connors. Aş putea, poate, să o invit şi pe doamna Astor, ca să vă prezint.

Doamna Connors păru şocată, dar răspunse grăbit:

— Ce ofertă drăguţă din partea dumitale, domnişoară Sloane! Mi-ar plăcea foarte mult.

— Ca şi mie, de altfel. Voi discuta cu fratele meu şi vă voi face o vizită în curând. Seară bună, doamnelor.

Se îndreptară spre loji, iar Edith şopti:

— Nu ştiam că îţi place familia Connors atât de mult.

— După noaptea asta, le sunt cel mai fervent susţinător.

Capitolul 5

Cel care nu dă niciodată motiv de jignire este un bărbat adevărat.

Eticheta americană şi regulile politeţii, 1882

Uşa de la intrare se deschise şi Graham, majordomul lui Emmett, îşi făcu apariţia.

— Bine aţi revenit, domnule. Un lacheu se grăbi să coboare şi să ia din birjă valiza lui Emmett, în timp ce acesta păşi pe alee. Sper că aţi avut o călătorie plăcută.

Emmett petrecuse câteva zile în Pittsburgh. Proiectul de extindere a celei mai mari oţelării pe care o deţinea rămăsese în urmă luna aceea, construcţia nu avansase nici pe departe atât de repede pe cât trebuia, iar Emmett aflase de curând motivul. Şeful de echipă acceptase mita din partea unui funcţionar de la primăria din Pittsburg ca să tragă de timp, lucru pe care îl recunoscuse după o constrângere creativă din partea lui Emmett. Apoi Emmett dăduse de urma funcţionarului corupt mai sus amintit, care ajunsese repede să vadă lucrurile în acelaşi fel cu Emmett. Să atârni de la o fereastră de la etajul patru tinde să convingă un bărbat.

— Plăcută nu e tocmai cuvântul pe care l-aş folosi, Graham. Emmett trecu pragul şi intră în vestibul. Îşi dădu melonul şi bastonul, apoi îşi aruncă haina. Spune-i lui Rogers să îmi aducă o cămaşa curată în biroul meu, îi spuse majordomului şi păşi pe hol.

— Foarte bine. Domnul Colin vă aşteaptă.

Atunci când călătorea pe distanţe scurte, prefera să o facă singur, ceea ce însemna că Colin rămânea acasă, să se ocupe de treburi în absenţa lui Emmett. Tânărul era eficient şi direct, două calităţi pe care Emmett le aprecia la un angajat.

Secretarul îl aştepta în spatele uşii biroului, cu o grămadă de telegrame în mână.

— Am cel puţin zece subiecte care necesită atenţia dumneavoastră imediată, domnule, spuse Colin fără nicio introducere.

Emmett întinse mâna dreaptă, şi Colin îi puse, ascultător, teancul de mesaje în palmă. Le răsfoi, citind şi punându-le în ordinea importanţei, când Rogers, valetul său, apăru cu o cămaşă curată.

Emmett îşi scoase haina, o puse pe spătarul unui scaun şi continuă să citească telegramele.

— Colin, ai reuşit să obţii datele legate de transferul profitului şi al pierderilor companiei Northeast?

— Acela de pe vesta dumneavoastră de mătase este sânge, din nou întrebă aspru Rogers, scoţând ceasul de buzunar şi lanţul de aur.

— Fără predici, Rogers. Dacă nu poţi să scoţi pata, atunci cumpără naibii, una nouă.

Încruntându-se dezaprobator, valetul se ocupă cu adunatul hainelor murdare.

— Nu, domnule, răspunse Colin la întrebarea de mai devreme a Emmett. Mă ocup să vi le obţin.

— Străduieşte-te mai mult, îi spuse Emmett. Ori haide să angajăm un Pinkerton[8] să o facă.

Colin încuviinţă din cap, exact când Brendan îşi făcu apariţia.

— Bine ai revenit, Em, îi spuse fratele său. Te aşteptam de dimineaţă. Ai dat de necaz înainte să pleci din Pittsburg?

— Nu mi-am dat seama că erai atât de nerăbdător să mă vezi. Dar da, a avut loc o întârziere pe şine. Vaci, cred.

---

8 Pinkerton, înfiinţată ca Agenţia Naţională de Detectivi Pinkerton, era o agenţie privată de securitate şi detectivi, înfiinţată în Statele Unite de către Allan Pinkerton în 1850. Pinkerton a devenit faimos când a susţinut că a împiedicat un complot pentru asasinarea preşedintelui ales Abraham Lincoln, care mai târziu i-a angajat pe agenţii Pinkerton pentru securitatea sa personală în timpul Războiului Civil. Agenţii lui Pinkerton au efectuat servicii variind de la pază la contractare militară privată.

Brendan se lăsă într-un scaun şi îşi sprijini bastonul de marginea biroului.

— Atunci, mă tem că o să ai o noapte şi mai lungă în faţă. Doamna Rose a sunat de la teatru, azi-dimineaţă, ca să confirme că o vei scoate la cină diseară.

Cu o cămaşă curată pe el, Emmett întinse mâinile pentru ca Rogers să îi pună butonii.

O primea.

— Trimite-i flori şi spune-i că voi fi acolo, îi zise lui Colin şi îşi trase bretelele. Rogers îi puse pe umeri o vestă verde, cu model, şi veni în faţă ca să îi încheie nasturii.

— Nu este nevoie, spuse Brendan calm. Am confirmat deja pentru tine.

Emmett voia să îi spună lui Brendan să îşi vadă de treaba lui, dar îşi aminti brusc de ceva. Astăzi era marţi. Ultima zi a pariului. Emmett duse mâna spre ceasul de buzunar şi îşi aminti că îşi schimba hainele.

— Colin, ce oră este?

— Un pic peste patru.

Tranzacţiile se terminaseră cu o oră în urmă. Reuşise?

Plănuiseră să ia cina împreună în seara aceea. Cel puţin, îi ceruse lui Elizabeth să se întâlnească din nou, iar ea fusese de acord. Însă era foarte posibil ca ea să fi uitat.

Nu ar fi trebuit să o vadă. Era zadarnic. Nu era genul de femeie pe care îl prefera. Actriţe, femei uşoare, cântăreţe… cu acelea se putea descurca. Femei dornice de o partidă bună de sex, care nu voiau niciodată ceva serios.

Elizabeth Sloane striga a *serios.* Nu era genul care să ţopăie printre cearşafuri, ca apoi să meargă liniştită pe drumul ei. Dumnezeule, probabil că, prima dată când şi-ar fi scos la vedere mădularul, ar fi speriat-o – ca să nu mai pună la socoteală spatele lui, plin de cicatrice.

— Colin, trimite-i o telegramă domnişoarei Sloane, în Washington Square. „Nu pot să vă întâlnesc astă-seară. Telegrafiaţi-mi rezultatul mâine. Al dumneavoastră etc. etc”. Secretarul său încuviinţă, dând din cap, scriind frenetic în carneţelul său.

— O trimit eu, spuse Brendan, ridicându-se lent în

picioare, cu ajutorul bastonului. Voi aveţi multe să discutaţi, iar eu nu am nimic altceva de făcut. Trase hârtia din mâinile lui Colin.

— Eşti neobişnuit de serviabil azi. Emmett îşi studie fratele. S-a întâmplat ceva ce ar trebui să ştiu?

— Nu. Încerc doar să îmi câştig pâinea.

Rogers ridică o redingotă de culoare maro, însă Emmett îi făcu semn cu mâna să plece.

— Nu e nevoie. Voi urca să fac o baie şi mă voi schimba pentru cină în jur de şapte şi jumătate. Îşi roti umerii, uşurat să se simtă, din nou, cât de cât uman.

Chiar în momentul în care voia să se aşeze, Katie şi Claire dădură buzna în încăpere într-un talmeş-balmeş de picioare şi jupoane agitate.

— Emmett! strigară ele, repezindu-se spre birou. Te-ai întors!

Rânji şi îşi vârî adânc mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Bună, fetelor. Văd că v-aţi strecurat iar pe lângă doamna Thomas.

— Trebuia să vedem dacă ne-ai adus ceva, spuse Katie, fâţâindu-se nerăbdătoare în faţa lui. Ne-ai adus ceva?

— Vrem dulciuri! anunţă Claire, lângă sora sa. Ne-ai promis dulciuri.

— Da, aşa este. Însă doar dacă aţi ascultat-o pe doamna Thomas.

— Am ascultat-o! strigară tare amândouă.

Începu să îşi scoată încet mâinile din buzunarele pantalonilor, ochii fetelor mărindu-se cu fiecare clipă.

— De data asta am fost într-un loc nou, Compania Clark. Produc ceva care se numeşte – scoase mâinile şi deschise pumnii – tableta Clark. Tableta avea un ambalaj roşu spălăcit, cu numele scris cu litere galbene. Cred că vă vor plăcea.

— Mă scuzaţi, domnule, se auzi gâfâind o voce lângă uşă. Doamna Thomas, guvernanta, se agăţă de tocul uşii, cu părul ciufulit, din cauza alergatului după fete. Mi-au promis că vor aştepta până după cină.

Ridică braţele – şi dulciurile – ca să nu le ajungă fetele.

— Katie. Claire. Aţi minţit-o pe doamna Thomas?

Katie îi evită privirea, iar buzele lui Claire începură să tremure.

— Nu am mai putut aştepta, se smiorcăi ea. Nu ne lua dulciurile!

— Vă voi da dulciurile, dar veţi face amândouă o oră în plus de muzică, pentru că aţi minţit. Ne-am înţeles?

— Înţeles! strigară amândouă, iar el le dădu dulciurile.

Fetele îşi luară pacheţelele roşii şi o zbughiră pe hol.

— Eşti o ţintă atât de uşoară, remarcă Brendan chicotind.

— Nu trebuia să fii undeva? se răsti el la fratele său. Să salvezi vieţi, poate?

Brendan ridică mâinile, în semn de renunţare.

— Vă las să vă faceţi treaba. Distracţie plăcută diseară!

*

Lizzie bătea cu degetele masa acoperită cu faţă de masă, abia fiind în stare să stea jos. Sosise devreme la Sherry’s, fiind prea agitată ca să poată aştepta. Nici măcar îngrijorarea că vor lua cina într-un separeu micuţ nu îi putea umbri bucuria.

Reuşise. Câştigase pariul cu Cavanaugh, îi dublase suma şi aveau să îşi deschidă în curând propria firmă de brokeraj. Părea că pieptul era gata să explodeze ele fericire pură.

Plină de neastâmpăr, chiar îl sunase pe Emmett în dimineaţa aceea, pentru a confirma cina. Voia să îi dea vestea faţă în faţă. Emmett nu fusese disponibil, dar fratele lui, Brendan, fusese de mare ajutor.

— O, da, spusese Brendan la telefon. Emmett mi-a spus el însuşi că plănuieşte să vă întâlnească la ora nouă, domnişoară Sloane. A spus că abia aşteaptă.

Aparent, Emmett închiriase chiar un separeu. Oare ce

însemna asta? Dumnezeu ştie că se gândise la aproape-sărutul din trăsură de o sută de ori din seara aceea, întrebându-se cum ar fi fost să aibă gura lui peste a ei. Iar acum, aveau să petreacă seara acolo, împreună, singuri. Fratele ei avea să se înfurie, desigur, dar lui Lizzie nu îi păsa de reputaţia ei. Nimic nu îi putea ruina seara aceea.

Draperia de catifea roşie lunecă într-o parte şi Emmett păşi înăuntru. Se opri brusc, aproape ca şi când ar fi fost surprins, apoi se îndreptă către ea. Lizzie trase aer în piept. Arăta imens în hainele lui negre de seară, impozant, albul gulerului cămăşii contrastând cu pielea lui măslinie. Maxilarul sculptat, pometii înalţi, genele lungi şi gropiţa chinuitoare din bărbie… Pielea i se încinse, iar stomacul îi tresăltă. Bărbatul era periculos pentru femei.

Lizzie se ridică şi îşi netezi rochia de seară din mătase violetă, de la Worth[9]. Încercă să îşi ascundă zâmbetul larg, efortul făcându-i faţa să o doară. Ar fi fost prostesc, dar avu cea mai ciudată dorinţă, de a alerga şi de a i se arunca în braţe, ca să împartă cu el euforia care exploda în interiorul ei.

— Domnişoară Sloane.

— Domnule Cavanaugh.

Îşi împreună mâinile la spate şi o studie, cu privirea de obsidian, întunecată şi intensă.

— Ochii vă dansează. Să înţeleg că aveţi veşti bune?

Rânjetul îi ieşi la iveală şi bătu din palmele înmănuşate.

— Am reuşit! De ieri, investiţia ta a ajuns la *22* 029, 63 de dolari!

— Şi chiar mai devreme cu o zi. Sunt impresionat, Elizabeth. Liniile de pe faţa aspră i se îmblânziră, făcându-l

9 Charles Frederick Worth (13 octombrie 1825-10 martie 1895) este părintele designului vestimentar. El a fost primul creator de modă şi totodată cel care a dat tonul creaţiilor *haute couture.* De la început, Charles a folosit materiale de calitate foarte bună. Casa Worth a atins un asemenea prestigiu, încât Charles Worth a început să-şi aleagă clientela. Criteriile de alegere erau variate, neoprindu-se la avere; acestea se refereau la reputaţia potenţialelor cliente, conformaţia corpului, greutatea şi, nu în ultimul rând, vârsta.

incredibil de frumos. Acesta e un motiv de sărbătorire.

Se îndreptă din nou spre draperie şi discută cu un chelner de pe hol. Ea se aşeză din nou pe scaun şi îşi făcu de lucru, scoţându-şi mănuşile mov. Emmett se întoarse şi luă loc, periculos de aproape de ea. De fapt, cu lumânările aprinse, întreaga atmosferă urla *intimitate.*

Nu îi păsa. Seara aceea era pentru veselie. Grijile erau pentru a doua zi.

— Trebuie să îmi spui cum ai făcut, zise el, apropiindu-se de ea.

O coapsă puternică ajunse aproape de genunchiul ei, şi Lizzie simţi cum i se usucă gura.

Din fericire, chelnerul sosi şi începu să toarne şampania, acordându-i lui Lizzie şansa să se adune. Emmett o afecta într-un mod atât de ciudat.

Când rămaseră din nou singuri, Emmett luă de pe masă un pahar plin, i-l întinse, apoi îl ridică şi pe al lui, închinând.

— Pentru parteneriat.

Lizzie strălucea. Greu de crezut că avea să aibă, în curând, propria firmă de brokeraj – ei bine, pe jumătate a ei. Dar avea posibilitatea de a-şi folosi talentul în mod practic, nu numai ca un exerciţiu de una singură. Siguranţa financiară era la îndemână.

— Pentru parteneriat.

Băură şi apoi Emmett spuse:

— Îmi vei spune cum?

— Gotham Telegraph.

Ochii i se măriră.

— Preluarea despre care s-a zvonit. Impresionant. Nimeni nu s-a aşteptat la asta.

— Ştiu. Am fost în locul potrivit şi am auzit o informaţie relevantă.

— Zău?

— Da. Uneori femeile împărtăşesc lucruri din viaţa de acasă, pe care le cred inofensive, dar care pot, de fapt, să fie folosite pentru a estima valoarea acţiunilor unei companii.

O studie, apoi se holbă la ea cu o concentrare atât de fioroasă, încât aproape că o făcu să se simtă prost. Nu îşi putea da seama la ce se gândea. Chiar în momentul în care se pregătea să întrebe, el spuse încet:

— Eşti cu totul imprevizibilă, Elizabeth.

Nu îşi putu da seama de înţelesul spuselor lui din tonul plat şi expresia serioasă.

— Asta e de bine sau de rău?

— Încă nu m-am hotărât.

Momentul se lungi, privirile li se întâlniră, iar corsetul îi deveni prea strâmt. Începu să respire mai repede, dintr-odată nemaiavând destul aer, iar chipurile le erau atât de aproape, încât putu să îi vadă genele lungi care îi înconjurau ochii căprui. Urma bărbii pe obraz. Emitea o tensiune ciudată, o energie abia ţinută în frâu, căreia aproape că îi putea simţi gustul.

Un chelner reveni, de data asta cu primul fel de mâncare, iar ea luă paharul cu şampanie şi o bău. Din nou stridii, observă ea, într-un efort de a se concentra asupra a altceva, în locul bărbatului enigmatic care îi stătea alături. Fură aranjate farfurii aurite şi Emmett îi şopti ceva chelnerului, care promise să revină în câteva momente.

Singuri acum, îşi petrecură cu mâncarea următoarele câteva clipe. Lizzie se bucură de scoici şi încercă să nu ia în seamă faptul că Emmett şedea atât de aproape, braţele aproape atingându-li-se, de fiecare dată când unul din ei se mişca. „Mai multă şampanie ar fi bine-venita se gândi ea.

— Te-ai gândit unde să-ţi deschizi biroul? o întrebă el. Îşi puse paharul jos. Întrebarea lui o făcu să îşi dea seama că nici măcar nu începuse să se gândească la lucrurile practice. Gândurile îi fuseseră acaparate doar de câştigarea pariului. Cu siguranţă că fratele ei avea spaţiu disponibil în birourile lui, dar nici măcar nu voia să şi-l imagineze pe Will la doi paşi distanţă, în fiecare zi. Ar fi intervenit, ar fi încercat să preia conducerea.

— Nu, nu m-am gândit. O prostie, cred, dar am fost atât de concentrată asupra pariului. Va trebui să închiriez un birou lângă bursă.

— Am destul spaţiu liber în clădirea mea nouă de pe Beaver Street.

— Vai, nu ştiu…

— Insist. Cel puţin până vei începe să faci profit şi să-ţi permiţi un spaţiu al tău. Clădirea este echipată complet, cu cele mai recente facilităţi.

Apăru chelnerul, cu un pahar de lichid incolor pe tavă, pe care îl aşeză lângă mâna dreaptă a lui Emmett, înainte de a pleca. Lizzie privi cum Emmett sorbi îndelung.

— Este apă? Arătă cu capul spre pahar.

Colţul gurii i se ridică:

— Nu, e gin.

— Pot să gust?

— Ai mai băut vreodată gin? Pun pariu că nu se serveşte la niciuna dintre petrecerile tale simandicoase.

— Poate de aceea petrecerile simandicoase sunt îngrozitor de plictisitoare. Întinse mâna. Te rog, Emmett! Am avut impresia că sărbătorim.

Îi înfruntă privirea, chiar şi atunci când el se încruntă fioros. Dintr-un motiv ciudat, ea dorea să ştie mai multe despre el, să afle atât cât putea de mult.

— Şi asta facem. Poftim! Îi puse paharul lui în mână. Te rog, vezi cum beau oamenii de rând!

Cu paharul rece în palmă, Lizzie ridică băutura la gură. Mirosul era puternic şi floral. Tare. Îşi puse buzele pe marginea paharului. Era ceva incitant în a-şi pune gura acolo unde fusese a lui, iar modul somnoros, intens în care o privea îi sugeră că poate şi el se gândea la acelaşi lucru.

Încurajată, luă o gură zdravănă, înghiţi. Lichidul rece o arse pe gât, un râu de foc pârjolind totul în calea lui spre stomac, făcând-o să nu mai poată respira.

O mână mare o bătu pe spate, şi paharul îi dispăru din mână.

— Respiră, Elizabeth, îi ordonă vocea lui joasă, iar ea icni.

Trase cu disperare aer în plămâni, în timp ce un fior îşi făcu drum prin tot trupul ei.

— Dumnezeule, spuse ea, respirând greu. Cum poţi

bea chestia aia?

El duse paharul la buzele lui frumoase şi, uitând dintr-odată de băutură, gândurile ei se reîntoarseră la sărut. Focul din stomacul ei se întinsese şi aprinsese alte părţi, în timp ce îl privea înghiţind, corzile puternice ale gâtlejului lui bronzat mişcându-se deasupra gulerului cămăşii albe. Gropiţa din bărbia lui cobora şi se legănă, hipnotizând-o ca pe un şarpe din coşul unui îmblânzitor de şerpi.

— Ar trebui să nu mă mai priveşti aşa.

— Aşa cum? Îşi sprijini coatele de masă şi îşi puse bărbia în palmă, aplecându-se spre el.

— Ca şi cum ai dori să te sărut.

Ginul trebuie să fi conspirat împreună cu şampania, să ia comanda asupra limbii ei, pentru că spuse repede:

— Şi nu doreşti să mă săruţi?

— Greşit. Ridică o mână şi îşi trecu delicat degetul mare peste buzele ei. Aş da tot ce am pentru acest privilegiu. Dar nu ar mai fi cale de întoarcere.

Ochii lui ardeau, iar trupul lui Lizzie prinse viaţă, neastâmpărul târându-i-se şi provocându-i mâncărimi pe piele la uşoara lui atingere. Bătăile înflăcărate ale inimii ei de sub corset şi pânză reverberau în fiecare por şi în fiecare celulă, atât de tare, încât era sigură că şi el le putea auzi. Se holba la gura ei, degetul aspru continuând să îi urmeze conturul buzelor.

El fu primul care se desprinse şi se întinse după pahar, iar ea fu mulţumită să vadă că mâna îi tremura uşor. Era atât de calm, atât de stăpân pe sine, în afara acelui uşor tremur al mâinii. Putea fi oare împins? Ar putea ea să fisureze măcar puţin armura grea care părea să îl înconjoare?

— Tot ceea ce ai? Mi s-a spus că este considerabil.

Gura îi zvâcni şi mai luă o înghiţitură.

— Este.

— Atunci sunt flatată.

— Nu ar trebui. Puse paharul pe masă cu zgomot. Ar trebui să stai la distanţă de bărbaţii de teapa mea.

Ea ridică din umeri.

— Nu mi-a plăcut niciodată să fac ce mi se spune.

*

Flirta cu el? O surpriză în plus, când era vorba de Elizabeth Sloane.

Fusese un şoc să o găsească acolo, în seara aceea. În mod clar, Brendan avea multe răspunsuri de dat. Fratele său era singura explicaţie a prezenţei lui Elizabeth în separeul din restaurant. Dar, oricât de supărat ar fi fost Emmett pe amestecul lui Brendan, era, în acelaşi timp, şi ciudat de uşurat. Nu dorise să o vadă pe Mae. Nu, femeia pe care o dorea era chiar acolo, în faţa lui.

Luă ginul, într-o încercare disperată de a-şi potoli dorinţa crescândă. Era frumoasă, da. Şi inteligentă. Asta fusese neaşteptat, mintea ageră. Cele mai multe femei de soiul ei erau interesate doar de petreceri şi de bârfe. Elizabeth era diferită, iar el fusese întotdeauna atras de unicitate, de lucruri care ieşeau în evidenţă. Totuşi, era ca un ambalaj prea frumos pentru a fi deschis. Cineva prea fragil şi prea pur pentru un bărbat ca el, un bărbat care se culcase cu mai multe femei necunoscute decât putea număra.

Atunci, de ce tânjea după ea, ca un flăcău? Ştia mai bine de atât. Lucrul acesta nu putea duce la nimic bun.

— Cum a fost la Pittsburgh? întrebă ea.

Simţi cum se încruntă.

— De unde ştii că am fost Pittsburgh?

— Fratele tău mi-a spus, când am sunat. Îşi şterse gura imaculată cu şerveţelul de pânză. Pare foarte drăguţ.

Drăguţ nu era felul în care l-ar fi descris Emmett pe Brendan în momentul acela.

— Cu siguranţă, aşa cred pacienţii lui. Iar călătoria mea a fost… productivă.

— Nu am fost niciodată la Pittsburgh. Însă Will merge des.

— S-ar putea să îţi placă. Ai călătorit vreodată în vest?

— Nu, deşi mi-am dorit întotdeauna să văd San

Francisco. Cu dealurile şi cu apa, se presupune că este foarte frumos, spuse ea, iar ochii îi deveniră umezi şi visători, ca norii argintii. Sfinte Sisoe, nu îşi putea lua privirea, deşi dorinţa i se aprinsese la viaţă, adânc, în măruntaie. Un bărbat se putea îneca în ceaţa aceea cenuşie, învolburată, şi se întrebă cum s-ar schimba ochii ei în spasmele plăcerii. Forţându-se să îşi mute privirea în farfurie, înghiţi în sec.

— Am fost acolo anul trecut. Dar nu am prea avut timp să admir peisajele. De fapt, nu am prea părăsit hotelul şi locul construcţiei.

— Vai, Emmett, mâna ei îi cuprinse dintr-odată braţul stâng, care stătea sprijinit pe masă. El clipi, încremenit la văzul degetelor ei subţiri, goale, pe haina lui de seară, neagră, în timp ce spunea: Este aşa păcat!

Se îmbujoră când îşi dădu seama ce făcuse, iar el se întrebă cât din curajul ei se datora şampaniei pe care o consumase. Îngheţară amândoi, chiar dacă, cel mai probabil, din motive diferite. Îi plăcea mâna ei acolo, atingându-l. Chiar foarte mult. Aşa că rămase nemişcat, aşteptând. Căldura din privirea ei, ochii mari de uimire la orice era ceea ce se întâmpla între ei îi trimiseră un şoc incandescent prin sânge, direct în testicule.

Atmosfera deveni densă, aşa cum se întâmpla chiar înainte de izbucnirea unei furtuni. Îi privi gâtul, iar ea începu să se retragă.

— Îmi cer scuze.

Cealaltă mână îi zvâcni şi îi prinse încheietura subţire imobilizând-o.

— Nu. Îmi place mâna ta acolo.

— Nu ar trebui.

— Când te-au oprit vreodată regulile, Elizabeth?

— Probabil de mult mai multe ori decât ai crede, şopti ea, înainte ca atenţia să i se îndrepte spre gura lui. Îşi linse buzele, iar Emmett pierdu bătălia.

— Mincinoaso, murmură el şi scurtă distanţa dintre ei.

Ştia că ar fi trebuit să se oprească sau măcar să fie delicat, dar, în clipa în care buzele lui le atinseră pe ale ei,

fu ca şi cum un stăvilar cedase în interiorul său. Dorinţa îl lovi dur în vintre şi nu îşi putu tempera reacţia la primul gust al ei. Dulce. Şi pur. Ca ploaia care îţi spăla praful şi mizeria de pe trup, după o zi îndelungată în dogoarea lipicioasă.

„Mai mult”, şopti mintea lui.

Îi cuprinse cu palmele bărbia, degete aspre, răspândite larg, peste pielea delicată, albă ca spuma laptelui şi îi sigila, şi mai puternic gura cu a sa. Moi şi delicioase, buzele ei aveau o urmă ameţitoare de şampanie şi de gin, pe care el nu ar fi trebuit niciodată să i-l îngăduie. Scopul combinaţiei fusese acela de a-i reaminti cât de diferiţi erau, să îşi dea seama de prăpastia care îi separa, în schimb fusese îmbătătoare. Un amestec straniu a două lucruri care nu trebuiau să fie împreună.

Sfinte Dumnezeule, ea îi răspundea la sărut.

Instinctul preluă controlul. Îi despărţi buzele cu limba şi pătrunse înăuntru. Gustă interiorul cald şi umed al gurii ei. Limba ei o întâmpină pe a lui, cu mângâieri îndrăzneţe. Nu era timidă, iar înflăcărarea ei acţionă ca un chibrit aprins sub vreascuri uscate, arzându-l de viu, din interior. Gâfâitul uşor al respiraţiei ei, senzaţia limbii ei netede, alunecând peste a lui… Se avânta mai adânc, dorind să se îngroape în bogăţia aceea catifelată, să se învăluie în voluptatea ei.

O mână micuţă îi strânse umărul, agăţându-se de el. Trăgându-l mai aproape. Euforia îi umplu venele, şi mai mult sânge îi năvăli către mădular. Îi prinse între dinţi buza de jos, simţind nevoia de a o însemna, având nevoie să îşi înfigă dinţii în pielea ei perfectă.

Ea icni şi îşi uni din nou gura cu a lui, deschizându-se imediat pentru el, cu limba exact la fel de nerăbdătoare ca a lui. Se simţi cuprins de febră, o fierbinţeală cotropitoare învăluindu-i întregul trup. Doamne, ce nu ar fi dat să îi ridice fustele, să o urce pe masă şi să o pătrundă. Nimeni nu ar fi ştiut. Le spusese chelnerilor să lase mâncarea şi să nu se întoarcă până când nu avea să îi strige el. Orice se putea întâmpla – şi de obicei se şi întâmpla – în aceste

separeuri.

Cu o smucitură de picior, îi aduse scaunul mai aproape şi îşi puse o mână pe talia ei. Era mititică, atât de mărunţică în comparaţie cu mâna lui uriaşă – nu că asta îl împiedica să o atingă. Avea nevoie să o simtă, să memoreze fiecare centimetru din ea.

El îngheţă, străbătut de lucrul scandalos pe care îl făcea. Nu doar că o trata ca pe o târfă ordinară, pe deasupra se aflau şi într-un loc aproape public. De ce naiba începuse asta?

Desprinzându-se, trase adânc aer în piept. Ea îl privea cu ochi lucioşi, adormiţi, dorinţa de pe chipul ei aproape făcându-l să o sărute din nou. Impulsul de a o face să tremure, să o audă strigându-i numele aproape că îl îngenunchease.

— Îmi pare rău, spuse el repede. Nu *trebea* să profit de tine.

Ea clipi de câteva ori, iar el îşi dădu seama că îi scăpase vechiul lui fel de a vorbi. Rahat. Îşi drese vocea şi începu să se destindă.

Cu o mână încă pe umărul lui, îl opri din retragere. Privirea îi căzu asupra bărbiei lui. Cu degete delicate, atinse gentil semnul de acolo. Semnul dracului, aşa îl numise tatăl lui. Elizabeth îi mângâie cu degetul gropiţa, fascinată.

— M-am întrebat cum se simte, şopti ea.

Ce naiba? Se gândise la bărbia lui?

Degetele ei lunecară de-a lungul bărbiei, spre perciuni.

— Nu te opri! Sărută-mă din nou!

— De ce?

— Pentru că ai dreptate. Regulile nu m-au oprit niciodată. Te rog, Emmett!

Se avântă, îi cuprinse chipul cu palmele şi îi găsi gura. Încă un sărut, apoi avea să se oprească. Ea scânci, un sunet plin de dorinţă din adâncul gâtlejului, iar el se auzi mârâind drept răspuns. Limba lui o întâlni pe a ei, şocul plăcerii acelei mişcări simple lovindu-l drept în vintre. Era mai tare decât fierul, mădularul cerşind să fie eliberat din

haine.

Ea se zvârcoli, iar el o trase mai aproape, până când sânii ei, setaţi, se lipiră de pieptul lui. Mâna îi coborî, decis să...

— Fir-ar să fie! Ia-ţi mâinile de pe ea, Cavanaugh!

Capitolul 6

Când eşti obligat să fii diferit de ceilalţi ar trebui să fii condus de raţiune şi moderaţie.

Eticheta americană şi regulile politeţii, 1882

Elizabeth ţipă, sărind înapoi, iar Emmett se întoarse la timp, cât să poată vedea pumnul lui Will Sloane – chiar înainte de a se izbi de ochiul lui stâng. Forţa loviturii îi dădu capul pe spate, legănând scaunul înainte şi înapoi. Elizabeth strigă şi apucă braţul fratelui său, în timp ce Emmett sări în picioare. Ochii îi erau împăienjeniţi, dar nu era pentru prima dată când primise un pumn pe nepusă masă. Departe de asta – şi, indiferent de situaţie, întotdeauna se ridica să riposteze.

Faţa lui Sloane era neagră de furie, pieptul îi urca şi îi cobora, dar Emmett nu îi dădu nicio atenţie. Elizabeth se făcuse albă ca zăpada, în efortul de a-şi stăpâni fratele.

— Dă-te înapoi, Elizabeth, înainte să fii rănită, ordonă el.

— Şi îndrăzneşti să îi spui pe numele de botez! Sloane se repezi din nou şi îl dezechilibră pe Emmett, prăbuşindu-se amândoi pe masă. Mâncarea, vesela şi paharele se împrăştiară pe podea. Sloane reuşi să dea un alt pumn, de data asta, în stomacul lui Emmett, înainte ca omul să-i aplice, la rândul lui, câteva lovituri bine plasate. Sloane încercă să îşi strângă degetele în jurul gâtului lui Emmett, aşa că Emmett îi apucă braţele, luptându-se pe podea şi

încercând să iasă în avantaj.

Apoi lupta luă sfârşit. Braţe puternice îl ridicară pe Sloane de la podea.

— Era şi timpul, mormăi Emmett, chinuindu-se să se ridice în picioare. Kelly rânji doar, braţele lui de taur ţinându-l în frâu, cu uşurinţă, pe Will Sloane, care se zbătea.

Liniile aspre de pe chipul lui Sloane erau agravate de furie.

— Dă-mi drumul, babuinule.

Louis Sherry zbură de după draperie, estimând distrugerile cu ochii imenşi.

— Domnilor, e vreo problemă cu mâncarea dumneavoastră? Dându-şi seama că aveau spectatori, Sloane se stăpâni. Încremeni, cu nările fremătând, dar părând calm. Kelly se uită întrebător la Emmett.

Emmett făcu semn cu bărbia, şi Sloane fu eliberat.

— Idioţilor, izbucni Elizabeth dezaprobator, înaintând. Aţi fi putut fi răniţi amândoi.

Chiar şi furioasă, era perfecţiunea întruchipată. Femeia emana sofisticare şi lustru, atât de frumoasă, încât făcea de râs cea mai ostentativă dintre decoraţiuni. Iar Emmett făcuse scandal şi se tăvălise pe jos ca un golan ce era.

Ei, era mai bine ca ea să îi vadă adevărata faţă de pe acum. Asta avea să potolească orice urmă de tandreţe în privinţa sărutului de mai devreme.

— Lizzie, du-te şi aşteaptă-mă în trăsură! În timp ce vorbea, privirea grea a lui Sloane îl sfredelea pe Emmett. Doresc să discut puţin cu Cavanaugh.

— Nu, ripostă ea. Will, nu mă poţi goni din încăpere, ca pe un copil recalcitrant. Nu vă voi permite să vă răniţi unul pe celălalt…

— Doresc să discut cu el.

Îşi ridică bărbia.

— Dă-i drumul, vorbeşte. Nu plec.

— *Lizzie, treci în afurisita aia de trăsură!* răcni Sloane.

Până să îşi dea seama ce face, Emmett îl luase de gât

pe Sloane.

— Ai grijă cum vorbeşti, mârâi cu o voce stinsă, ucigătoare, la câţiva centimetri de faţa lui Sloane.

Cu buzele strânse într-o linie subţire, Sloane nu dădu înapoi. Se pregătiră de luptă, fără ca vreunul din ei să se mişte, timp îndelungat. Emmett trebuia să recunoască: Sloane era fie incredibil de curajos, fie incredibil de prost. Nu era ca şi cum imbecilul ar fi rezistat un singur minut în vechiul cartier al lui Emmett.

În cele din urmă, celălalt bărbat rânji dispreţuitor şi împinse la o parte mâna lui Emmett. Se întoarse către sora sa şi îi înconjură umerii cu braţul, conducând-o către ieşire. Sloane îi spuse ceva, dar tonul şoptit era mult prea încet pentru ca Emmett să poată auzi.

Emmett promise să plătească pentru pagubele provocate şi îi făcu cu mâna lui Louis Sherry. Acum, că furia iniţială a lui Sloane trecuse, avea o idee exactă a ceea ce avea să urmeze – şi nu era nevoie de public pentru această discuţie personală.

— Ai dori să rămân, Bish? îl întrebă încet Kelly. Să mă asigur că nu-ţi mai trage una?

Emmett dădu din mâna care-i tremura. Apucase să dea câteva lovituri bune, luând în considerare faptul că fusese luat prin surprindere. Spera ca falca lui Sloane să doară al naibii de tare a doua zi.

— Nu, nu e nevoie. Aşteaptă-mă mai bine în hol.

Acum, Elizabeth era agitată şi vorbea repede şi în şoaptă cu fratele ei, care clătina din cap, dezaprobator. Femeia avea foc în ea. O fi avut chip de înger, dar şira spinării era din oţel curat. Lui Emmett îi plăcu lucrul acela la ea. Chiar mult.

Zărise focul acela mai devreme, când o sărutase. Aproape că îi explodase afurisitul de cap. Cum de învăţase cineva din grupul Knickerbocker să sărute ca o dansatoare?

Discuţia nu decursese deloc aşa cum se aşteptase, absolut deloc.

Fusese pregătit să o ia uşor, să o dezgheţe. Să dea jos toate barierele elaborate care o protejau de bărbaţii ca el.

Dar nu existase gheaţă care să fie spartă, nici ziduri înalte de escaladat. În schimb, arsese, fierbinte şi strălucitoare, o încărcătură electrică vie în braţele lui. *Un şoc* electric care atinsese locuri de mult moarte din interiorul lui.

Era greu de spus dacă dorea să alerge către sentimentul acela ori departe, foarte departe de el.

Kelly îi dădu un cot în coaste.

— Ştii ce o să zică, nu? De data asta nu vei mai avea de ales.

— Întotdeauna există o alegere, mormăi Emmett, atingându-şi cu grijă pielea moale din jurul ochiului stâng. Avea să aibă o vânătaie afurisită a doua zi.

— Pleacă, Kelly!

Râzând pe înfundate, Kelly dispăru după draperie. Părea că Elizabeth ajunsese la oarecare înţelegere cu fratele ei, pentru că ea încuviinţă, dând din cap. Sloane făcu un pas înapoi, iar Elizabeth îşi ridică bărbia.

— Mulţumesc pentru cină, domnule Cavanaugh, spuse ea din celălalt capăt al încăperii.

— Plăcerea a fost de partea mea, domnişoară Sloane.

Cu o ultimă privire aruncată fratelui său, o şterse din încăpere, în foşnet de mătase. Asta îl lăsă singur cu Sloane pentru o discuţie pe care niciunul din ei nu şi-o dorea. Emmett dădu peste un scaun în haosul din cameră. Scoase un trabuc din buzunarul interior şi abia îi tăie vârful, când Sloane îndreptă un al doilea scaun. Aparent, domnul Washington Square era gata să se poarte civilizat.

— Mai ai unul? întrebă Sloane, lăsându-se greu în scaun.

Strângând trabucul neaprins între dinţi, Emmett pescui încă unul din buzunar, alături de tăietor. Sloane îi mulţumi şi luă obiectele. Emmett găsi o lumânare pe un bufet, îşi apropie propriul trabuc şi apoi întinse flacăra către Sloane.

Când trabucul lui Sloane începu să ardă, se lăsară amândoi pe spate şi pufăiră. Liniştea se aşternu în timp ce încăperea se umplu de fum înţepător. Părea că se înţeleseseră, fără să vorbească, că nu aveau să rezolve

nimic prin ceartă. Emmett putea înţelege foarte bine furia lui Sloane, dar al naibii să fie dacă avea să se scuze pentru ce făcuse.

— Va trebui să te însori cu ea, spuse într-un final Sloane.

— Nicio afurisită de şansă… şi nu te preface că tu crezi că ar fi o idee bună.

— E o idee îngrozitoare, dar nu am de ales. Până dimineaţă va fi compromisă. Mi-a trimis cineva un bilet, spunându-mi că eraţi aici. Nu e ca şi cum ar fi un secret.

— Asta chiar nu e problema mea.

— Ba mă tem că este. Niciun bărbat decent nu o va dori şi va fi acoperită de scandal pentru tot restul vieţii ei. Nu voi permite asta, Cavanaugh. Vei face ce trebuie în ceea ce o priveşte.

Lui Emmett nu îi plăcea vinovăţia care se răsucea şi se înnoda în stomacul lui.

— Sau?

— Sau mă voi retrage din pactul nostru. Mă voi alătura lui Carnegie şi lui Morgan. Îmi voi petrece restul vieţii distrugându-te. Eşti pregătit să pierzi totul? Pentru că jur că la asta se va ajunge. Tu, fratele tău, cele două surori ale tale… nu va mai rămâne nimic când voi termina.

— Crezi că vei putea face asta? îl luă Emmett în râs.

— Dacă se va ajunge la asta, da, cred. Voi începe prin a-i obliga pe Cabot şi pe Harper să aleagă de partea cui vor fi. Nu te vor susţine, nu după ce vor afla că ai adus-o pe Lizzie într-un separeu, ca să o distrugi.

Emmett nu se aştepta la loialitate din partea celor cu care avea de a face – unul din efectele permanente ale felului în care crescuse –, dar nu era îngrijorat din cauza lui Sloane. Nici din cauza lui Cabot ori Harper, la drept vorbind. Puteau încerca, dar nu ar fi reuşit niciodată să îl ducă la faliment.

Şi nu ar fi dus la nimic bun dacă s-ar fi aflat cum au decurs lucrurile în separeu.

— Ce vârstă au acum surorile tale? Sloane îşi netezi relaxat pantalonii de culoare închisă. Emmett nu spuse

nimic, îşi încleşta doar maxilarul, iar Sloane continuă: Am impresia că cea mai mare are 13 ani. Nu mai e mult până să trebuiască să înduri chinurile probării rochiilor la Paris, pentru debutul lor. Cum crezi că le va primi societatea, dacă hotărăşti să-i întorci spatele lui Elizabeth în seara asta?

O furie neputincioasă îl biciui pe Emmett, oprindu-i-se în ceafă. Sloane se legase de singura zonă în care Emmett nu avea nicio putere. Singura afacere în care nu putea intra cu bani, singurul braţ pe care nu îl putea forţa. Şi cum le-ar fi putut el explica lui Claire şi lui Katie că viitorul lor fusese distrus de prostia lui? Fusese pus la zid, la naiba, şi nu îi plăcea asta. Absolut deloc.

— În cazul în care nu eşti lămurit asupra răspunsului, permite-mi să te asigur că eu, personal, voi vizita fiecare casă importantă dintre Eightieth Street şi Battery Park, pentru a mă asigura că fetele Cavanaugh nu vor fi niciodată acceptate. Nicăieri.

— Seamănă foarte mult a şantaj.

— Asta pentru că *este* şantaj. Sloane lăsă afirmaţia să plutească în aer. Iar reticenţa ta face ca sora mea să pară inacceptabilă ori respingătoare, spuse el, cu voce mânioasă. Ştim amândoi că nu este aşa, şi că nu simţi asta. Aminteşte-ţi că v-am văzut împreună. Ai fi al naibii de norocos să o ai.

Norocos nu era cuvântul care îi dansa în minte în momentele astea, iar Emmett nu era încă pus la zid.

— Dacă iau în considerare căsătoria, ce oferi ca zestre?

Aproape că putea auzi cum Sloane scrâşnea din dinţi.

— Nu îţi dau nicio afurisită de leţcaie.

— Doresc acţiuni la Northeast. Sloane deschise gura ca să riposteze, dar Emmett adăugă: 25.000 de acţiuni.

Sloane îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Ai un tupeu incredibil. Nicio afurisită de şansă să îţi dau aşa ceva. Doar membrii consiliului de conducere au atât.

Emmett suflă îndelung un nor de fum subţire, alb.

— Dacă nu eşti de acord cu acţiunile, nu îţi voi spune unde îl poţi găsi în seara asta pe Cabot. Ceea ce înseamnă că nu vei apuca să publici ştirea legată de logodnă în ziarul de dimineaţă. Ştirea despre cina asta va circula în sus şi în jos pe Fifth Avenue, înainte de prânz.

Sloane slobozi un blestem creativ, care îl surprinse chiar şi pe Emmett.

— 10.000 de acţiuni, mârâi celălalt bărbat. Am terminat acum, nemernicule?

— 15.000 şi terminăm – nu e ca şi cum Elizabeth va fi de acord.

Sloane pufăi din trabuc.

— Greşit. Nu are de ales. Nu după ce s-a întâmplat în seara asta.

*

Lizzie se ghemui în trăsura lui Will, umilinţa arzând-o de vie.

Fratele ei tocmai fusese martor la sărutul ei cu Emmett. Ba chiar la un sărut foarte pasional. Era, practic, înfăşurată în poala bărbatului, când Will dăduse buzna în încăpere. Absolut umilitor!

Iar cei doi bărbaţi se luptaseră, aproape distrugând separeul. Îl văzuse oare vreodată pe Will atât de livid? Ura să îl dezamăgească. Pe fratele ei, care o protejase şi avusese grijă de ea întotdeauna. O înveselise când era copil. O ducea la Newport de ziua ei, în fiecare an. Iar în seara asta, fusese martor la faptele ei ruşinoase cu Emmett Cavanaugh.

Cu buzele umflate, aproape că încă putea simţi gura lui Emmett peste a ei. Sărutul fusese intens. Năucitor, Magnatul oţelului părea, poate, rece şi detaşat, un bărbat făcut din piatră, dar faţada aceea se crăpase în acele câteva minute. Respiraţia îi fusese fierbinte, atingerea lui înfierând-o prin straturile de haine, în timp ce limba lui, caldă şi seducătoare, îi pătrundea în gură. Căzuse complet sub vraja lui – moment în care fratele ei dăduse năvală.

Cum de putuse să fie atât de proastă? Era şi aşa destul de rău că luase cina cu Emmett într-un separeu. Să-l sărute fusese de 100 de ori mai rău. Şi nu era nicio şansă să rămână secret, nu cu scandalul care izbucnise. Ar fi trebuit să iasă în secunda în care-şi dăduse seama că nu aveau să ia masa în salonul principal.

Aruncă o privire către restaurant, prin ferestrele mari, prin care se zăreau clienţi îmbrăcaţi vesel, care se bucurau de seara lor. Lizzie îi recunoscu pe câţiva dintre ei şi se întrebă dacă veştile despre ea şi Emmett nu se răspândiseră deja.

„Lasă-mă să discut cu el, Lizzie”, îi spusese Will, în timp ce o scotea din separeu. „Lasă-mă să repar asta”.

Ce voise să spună cu „să repar”? Ce discutau cei doi acolo?

Un grup de oameni ieşi pe uşă, pe alee. Apoi Will apăru exact în spatele lor, cu chipul întunecat, evitându-i pe cheflii şi grăbindu-se spre trăsura care îl aştepta.

Se aruncă înăuntru şi trânti uşa, iar trăsura porni spre Fifth Avenue.

Lizzie nu ştia ce să spună, însă trebuia să spună *ceva.*

— Îmi pare rău, Will.

— Eu ar trebui să îţi cer iertare. Dacă aş fi fost prezent mai mult… Clătină din cap. Ar fi trebuit să insist să te măriţi acum mulţi ani. Astfel, lucrul acesta nu s-ar fi întâmplat.

— Te porţi de parcă oamenilor le-ar păsa de ce fac eu. Am mai luat cina împreună înainte şi nici măcar nu a apărut în ziare.

— Pentru că am apelat la favoruri pentru a ucide povestea, spuse el brusc. De aceea nu s-a publicat nimic, Lizzie. Dar cineva mi-a trimis un bileţel în seara asta, dându-mi de ştire că eraţi aici amândoi. S-ar fi aflat.

Ea clipi:

— Eu… eu habar nu am avut.

— Ştiu. Aşa am dorit eu. Am încercat să te apăr cât am putut de bine, dar de data asta nu o pot face. Nu este decât un singur mod de a opri acest scandal.

Un nod rece de groază i se instală în stomac. Cu

siguranţă că nu voia să spună… *aia*. Încercă să glumească puţin ca să mai uşureze tensiunea, sperând că se înşela.

— Vei face în aşa fel încât Cavanaugh să fie ucis?

Gura fratelui său se subţie.

— Crede-mă, dacă aş putea, aş face-o.

— Atunci, asta înseamnă că…

Will nu spuse nimic, lăsând ca tăcerea să dea răspunsul în locul lui. Un ghem de teamă prinse puteri în interiorul ei, teroarea crescând, până o înghiţi ca un nor uriaş.

— Nu ai face asta.

— Nu există nicio altă opţiune. Vei fi compromisă, Lizzie. *Compromisă!* Ar fi mai rău decât dacă ai fi o femeie divorţată şi ştii prea bine cum sunt tratate femeile acelea. Doreşti să părăseşti New York-ul şi să trăieşti în străinătate, acoperită de ruşine, pentru tot restul vieţii tale, ca fata aceea, Hayes, acum câţiva ani?

Nu, nu dorea asta… dar nici să se mărite cu Cavanaugh nu dorea.

— Nu ar fi îngrozitor să locuiesc în străinătate, glumi ea.

Will scoase un sunet de neîncredere.

— Dacă simţi aşa, atunci de ce l-ai refuzat pe vicontele acela, care adulmeca după o mireasă anul trecut? Ea nu răspunse, iar el continuă: Dă-mi voie să te întreb, ţi-ai făcut un obicei din a ieşi la cină cu bărbaţi singuri, neînsoţită, şi din a-i săruta?

— Nu! Spinarea i se îndreptă. Absolut deloc!

— Atunci pot doar să presupun că – se strâmbă – ai ceva sentimente faţă de Emmett Cavanaugh. Cele mai multe căsnicii între oameni cu poziţia noastră socială au început cu mult mai puţin. La naiba, ai putea chiar sfârşi prin a fi unica femeie care reuşeşte să afle dacă bărbatul acela are vreun fel de sentimente.

— Asta e o nebunie. Un râs isteric îi ardea gâtlejul şi îşi frecă fruntea cu degetele înmănuşate. Aşa ceva nu se putea întâmpla.

— Asta este realitatea, se răsti Will. Lumea noastră

are reguli foarte stricte şi nu poţi să faci haz de ele. Ai văzut atât de puţin din viaţa din afara cercului nostru, Lizzie, dar poate fi foarte grea, mai ales pentru femei. Nu voi permite să te chinui ori să suferi. Te vei căsători cu Cavanaugh şi cu asta am încheiat.

Cuvântul „căsători” răsună sinistru în spaţiul închis din trăsură. Nu dorea să se căsătorească cu Emmett Cavanaugh. Mai întâi, abia îl cunoştea. Putea fi un afemeiat. Abuziv. Dependent de opiu. Erau trăsături oribile şi crude, nedorite la un soţ.

În plus, jurase că nu se va căsători decât din dragoste. Că va avea un bărbat atât de fascinat de ea, încât nu avea să hoinărească niciodată, nu avea nici măcar să arunce o privire în direcţia unei alte femei. Ca în poveştile despre mama şi tatăl ei, cele pe care Will i le spunea noaptea târziu, atunci când era prea înfricoşată ca să poată dormi.

Şi, deşi îi provoca furnicături în degetele de la picioare, un bărbat ca Emmett Cavanaugh nu i-ar fi adus decât o inimă frântă.

— Şi dacă refuz?

Will răsuflă, scoţând un oftat greu.

— Atunci trebuie să suferim consecinţele. Dar Emmett Cavanaugh doreşte să se însoare cu tine, Lizzie. Mi-a zis chiar el. Acordă-i o şansă să te convingă.

— Domnul Cavanaugh doreşte să se însoare cu mine? Nu îi venea să creadă. Nu părea genul care să se însoare.

— Da. Ţi-a cerut mâna şi toate cele. Nu e prima mea alegere – nici pe departe – dar sunt convins că te va face fericită. Am fost de acord deja. S-a încheiat.

— Will! Cum ai putut să fii de acord fără ca măcar să vorbeşti cu mine mai întâi?

— Pentru că sunt tutorele tău şi, îşi place sau nu, am dreptul să iau aceste decizii pentru tine.

— Dar…

Nici măcar nu putu să termine. Să i se ia dreptul de a alege, să nu poată să îşi decidă propria soartă o înfuria pe Lizzie mai mult decât orice altceva.

„Ţi-ai decis propria soartă când l-ai atras pe Emmett în capcană şi l-ai făcut să te sărute în seara asta”.

Nu, nu era cinstit. Nu se aşteptase niciodată ca lucrurile să ajungă atât de departe. Nu crezuse că avea să îi descopere cineva. Cu siguranţă, nu se gândise nicidecum că totul se va sfârşi cu o căsătorie. Nu dorise decât să îşi deschidă propria firmă de investiţii, îşi zise ea, frecându-şi tâmplele care pulsau.

— Lizzie, reputaţia este tot ce ai. Dacă o pierzi, nimeni nu te va mai privi măcar în ochi, darămite să-ţi vorbească. Vei înceta să exişti pentru cei din cercul nostru.

Dumnezeule, fratele ei avea dreptate. Orice şansă de a atrage matroane bogate şi văduve respectabile să investească alături de ea urma să dispară, dacă episodul din seara asta avea să iasă la iveală. I se puse un nod în gât. De ce fusese atât de proastă?

Poate avea să îl poată convinge pe Emmett să renunţe la ideea unei nunţi adevărate. Ar putea să se bucure de o logodnă lungă şi apoi, înaintea ceremoniei, să anuleze nunta. Ar fi avut mai mult sens aşa. Tot ce ar fi avut de făcut ar fi fost să aştepte ca scandalul să dispară. Apoi ar fi putut anula nunta şi să plece fiecare pe drumul lui, cu reputaţia intactă.

„Un plan foarte bun”, gândi ea.

— Văd cum ţi se învârtesc rotiţele, spuse Will cu o privire vicleană, atotştiutoare. Renunţă. Lizzie. Este stabilit.

Greşit. Era departe de a se fi încheiat. Dar îşi muşcă buza şi îşi păstră ideile pentru sine. Exact aşa cum făcea de obicei.

ELIZABETH SLOANE SE MĂRITĂ
CU „PRINŢUL OŢELULUI” CAVANAUGH!

PRINŢESA KNICKERBOCKER RENUNŢĂ LA MOŞTENITORUL RUTLIDGE!

FRATELE WILLIAM SLOANE „ÎNCÂNTAT” DE UNIUNE!

Lizzie îşi frecă sprânceana. Nu se discutase despre idee abia azi-noapte? Sperase că avea să găsească o modalitate de a ieşi din situaţia asta, înainte ca vestea să ajungă publică. Ziarul de astăzi schimbase asta. Nu doar că avea să se dovedească mai greu să oprească această căsătorie, pe deasupra ştirile că se despărţise de Henry o făcuseră să pară o târâtură, care sărea din bărbat în bărbat.

Şi „încântat de uniune”? Will aproape că nu îi vorbise în timpul călătoriei de la Sherry’s până acasă, lăsând-o în faţa uşii, înainte de a dispărea în biroul său, în mod clar, nerăbdător să îi distrugă viaţa.

Fratele ei intră, atrăgându-i atenţia. Înalt şi încrezător, părul blond îi era perfect pomădat, îmbrăcămintea imaculată. Cum de îşi putea face apariţia, atât de adunat, într-o dimineaţă dezastruoasă ca aceea?

— Bună dimineaţa, spuse el liniştit.

Lizzie bătea cu degete neliniştite în masă, iar el trase un scaun şi se aşeză. Un servitor se grăbi să aducă o cafea.

— Excelent. L-ai văzut. Făcu semn spre ziar. Bănuiesc că astăzi vei fi asaltată de oaspeţi.

Ah, Dumnezeule, uitase. Lizzie se ciupi de nas. Fără îndoială, chiar în acea clipă, doamnele din înalta societate newyorkeză porunceau ca roţile cupeurilor să le fie unse.

— De ce a trebuit să apară atât de repede în ziar? Nu pot avea măcar o clipă, pentru a mă obişnui cu ideea?

Will se întoarse către lacheul care stătea lângă perete.

— Paul, lasă-ne o clipă!

Servitorul se retrase, închizând uşa în urma lui. Fratele ei se aplecă în faţă, cu o expresie întunecată.

— Trebuia să apară azi-dimineaţă, pentru că tu ai ales să te întâlneşti cu el într-un separeu, Lizzie. Cineva ştia despre această cină, cineva care m-a trimis acolo, să te găsesc. Acesta este modul în care te protejez. Îşi înfipse degetul în ziar. Azi-noapte a trebuit să îl scot pe editor dintr-un… loc foarte dezgustător, doar ca să rearanjeze pagina.

Sentimente amare, urâte, îi crescură în piept, până

când abia le mai putea reţine. Se întâmpla prea repede totul. Nimeni nu o asculta şi nici nu lua în seamă ce dorea. Nu aşa îşi imaginase că va avea loc nunta ei.

— Poate că m-am săturat să mă protejezi! izbucni ea. Nu mă incluzi niciodată în luarea deciziilor, mă rog, nu o mai faci. Faci ce vrei, fără să spui nimănui, şi la naiba cu toate consecinţele!

Ochii i se măriră.

— Adineauri ai înjurat cumva în salonul nostru pentru micul dejun?

— Da, am făcut-o. Dacă a existat vreodată o zi în care să trebuiască să înjur, atunci aceasta este. Poate că nu mă voi mai opri! La naiba, la naiba, *la naiba!*

Un muşchi zvâcni pe obrazul lui Will.

— Nu îmi voi cere iertare pentru asta. M-am străduit din răsputeri, dar tu singură ai adus asupra ta toate astea. Eşti, de acum, problema lui Cavanaugh. Se ridică, dădu pe gât cafeaua şi puse ceaşca pe farfurioară cu zgomot. Şi-i urez noroc.

Lizzie îl urmări cum se îndepărtează, rezistând tentaţiei de a-l striga. Ura să se certe cu fratele ei, dar refuza să se dea de-a rostogolul şi să le permită altora să îi decidă soarta. „Trebuie să existe o modalitate de a ieşi din asta”, se gândi ea, aruncând, din nou, o privire gânditoare asupra ziarului.

Nu peste mult timp, un zgomot de pe hol îi atrase atenţia. Abia îşi terminase micul dejun, când Edith Rutlidge, prietena ei cea mai apropiată, păşi în salonul pentru micul dejun, însoţită de Frederic, majordomul lor, care o urma îndeaproape.

— Nu pot să cred! declară Edith, în timp ce Frederic se scuza pentru că nu anunţase musafira.

— Este în regulă, Frederic. Edith, ia loc, te rog!

Edith făcu aşa cum i se spusese, în timp ce lacheul puse un tacâm curat în faţa ei. Când termină, înţelept, părăsi în linişte încăperea.

Ochii lui Edith erau furioşi şi plini de neîncredere.

— Te *căsătoreşti?* Cu Emmett Cavanaugh? Eu… sunt

mută de uimire, Lizzie.

Ei bine, nu chiar mută, dar Lizzie se abţinu să sublinieze lucrul acesta.

— Suntem logodiţi, da, răspunse în doi peri.

Privirea lui Edith căzu pe degetul lui Lizzie.

— Şi atunci, unde îţi este inelul?

Ah. Lizzie nici măcar nu se gândise la asta. Îşi împreună mâinile, ascunzându-şi degetele goale.

— Abia aseară a fost decis, de aceea nu ţi-am spus.

— În seara aceea, el a fost cel care v-a condus acasă pe tine şi pe Henry. Cavanaugh a fost, nu-i aşa?

— Da.

Edith se prăbuşi în scaun, cu chipul mai nefericit decât o văzuse vreodată Lizzie. Vina i se târî ca un vierme sub coaste şi i se agăţă de mimă. Nu îi plăcea să îi rănească sentimentele lui Edith, dar Lizzie nu era încă pregătită să discute adevărata natură a logodnei ei cu Emmett Cavanaugh.

— Nici măcar nu ştiam că vă cunoaşteţi. Este atât de…

Da, Lizzie voia să aprobe. Emmett era mult mai… oricum decât orice alt bărbat din cercul lor.

— Îmi dau seama că este un şoc. Sper că înţelegi că nu ţi-am putut spune nimic. Întreaga chestiune m-a luat prin surprindere.

Edith studie chipul lui Lizzie.

— Te-a luat prin surprindere într-un mod pozitiv? Vreau să spun, te-a făcut să îţi pierzi capul?

Lizzie înghiţi restul de cafea, care se răcise.

— E un fel de a spune.

— Nu îmi spui prea multe. Credeam că-ţi sunt cea mai apropiată prietenă. Henry este rănit de toată chestia asta, zise ea, arătând spre ziar. Trebuia să-i fi văzut chipul, azi-dimineaţă. Şi nici măcar nu îmi poţi spune cum de te-a convins Cavanaugh să te măriţi cu el?

— Edith, îmi eşti cea mai apropiată prietenă. Îmi cer scuze că sunt la fel deschisă ca de obicei. Sunt încă… zdruncinată.

— Îl iubeşti?

Întrebarea aceea aproape că îi stârni râsul, dar se abţinu. Să-l iubească? Abia dacă îl cunoştea.

— Greu de spus. Totul a fost atât de brusc.

Edith se bosumflă.

— Ani la rând ai susţinut că nu te vei căsători decât din dragoste. Şi acum spui că nu eşti îndrăgostită de logodnicul tău? Nu are nicio logică.

— Va trebui să mă crezi pe cuvânt, spuse tăios Lizzie. Nu dorea să o contrazică pe prietena ei, însă Edith trebuia să se oprească şi să nu o mai chinuie cu atâtea întrebări.

Frederic apăru cu o tăviţă de argint în mână. O carte de vizita se odihnea pe ea, iar Lizzie o ridică. Când văzu numele, i se strânse stomacul. Cavanaugh. De ce o vizita?

— Ce e? Cine e? Edith se întinse şi smulse cartea de vizită dintre degetele lui Lizzie, înainte ca Lizzie să o poată opri. O, Cerule!

Lizzie ar fi vrut să alerge *sus* şi să îşi tragă pătura peste cap.

— Condu-l în salonul din faţă, te rog, îi spuse lui Frederic.

— Vin cu tine, declară Edith. Doresc să îl cunosc.

— Nu, sub nicio formă, zise Lizzie vehement.

Cu bărbia trădându-i hotărârea, Edith sări de pe scaun şi părăsi în grabă încăperea. Dându-şi seama de ceea ce se întâmpla, Lizzie se repezi spre partea din faţă a casei. Totuşi, prietena ei fusese mai rapidă şi, până să ajungă Lizzie, Edith i se prezentă lui Emmett, plină de îndrăzneală.

Într-un costum de dimineaţă, cu dungi albe cu gri, din lână, părea înalt, viguros şi incredibil de arătos. După modul politicos în care o salută pe Edith, Lizzie nu putea să îşi dea seama dacă era supărat din cauza ştirii din ziar.

— Bună dimineaţa, spuse Lizzie.

Emmett îşi ridică privirea, ochii săi întunecaţi măsurând-o din cap până în picioare, înainte de a se opri pe chipul ei. Privirea aceea pătrunzătoare o făcu să se înfioare, în ciuda celor mai bune intenţii ale ei de a rămâne neafectată de el.

— Bună dimineaţa, domnişoară Sloane. Îmi cer scuze pentru vizita matinală. Nu m-am aşteptat să aveţi musafiri.

— Este vina mea, spuse Edith. Nu m-am putut abţine să nu vin, de îndată ce am citit ziarul. A fost o surpriză foarte mare.

„Pentru toată lumea”, dori Lizzie să adauge. Îi venea să smulgă uşa clin ţâţâni şi să urle prin Washington Square Park: „Nu am nicio intenţie să mă căsătoresc cu el”.

Emmett se uita la Edith cu o privire impenetrabilă.

— Pentru mine, de asemenea, domnişoară Rutlidge, admise el. Dar, cu adevărat, o surpriză plăcută.

Expresia lui Edith se îmblânzi, de parcă propoziţia aceea fusese o declaraţie de dragoste eternă.

— Ah, nu aveţi idee cât de liniştită sunt să vă aud spunând asta. Când am văzut anunţul acela de dimineaţă, m-am temut de ce-i mai rău.

— Şi ce-ar fi cel mai rău? o întrebă el.

— Lizzie a jurat să nu se mărite decât din dragoste…

— Edith! Ajunge! Domnul Cavanaugh este foarte ocupat şi nu am dori să îl reţinem.

Emmett îşi drese glasul:

— Nu stau mult. Mă întrebam dacă am putea vorbi un pic în particular, domnişoară Sloane?

— Ah, spuse Edith, uitându-se pe rând la Lizzie şi la Emmett.

Vizitele trebuiau supravegheate, deşi, cu siguranţă, Lizzie nu avea să uite de buna-cuviinţă, chiar dacă ar fi fost singură. Prezenţa lui Edith complica lucrurile.

— Scuză-ne, Edith! Voi vorbi cu domnul Cavanaugh pe hol. Se întoarse şi merse în faţă, ieşind din încăpere.

Capitolul 7

Cuplurile ar trebui să se cunoască până la cel mai mic detaliu înainte de a se logodi.

Emmett o urmă pe Elizabeth pe hol. Era evident că încălcase vreo regulă absurdă din înalta societate, cerând să îi vorbească între patru ochi, dacă era să se ia după privirea îngrozită de pe chipul fetei aceleia, Rutlidge. Nu era ca şi cum lui Emmett i-ar fi păsat de regulile acelea ridicole, mai ales după seara trecută.

Elizabeth păşi mai departe pe coridor. Casa, nu putea să nu observe, avea eleganţa şi bunul-gust la care te aşteptai de la o familie precum Sloane. Nici urmă de culori ţipătoare ori de frunze aurii. Zugrăveli vechi, subtile. Covoare scumpe, tocite. Era genul de cămin care îţi arăta de cât timp se aflau acolo ocupanţii, cât de înrădăcinaţi erau în bogăţia lor.

Dar era bogăţia aceea doar de faţadă? Asta era ceea ce dorea Emmett să afle.

Elizabeth se opri şi se întoarse cu faţa către el, cu o expresie precaută. Avea pete întunecate sub ochi, ca şi când nu ar fi dormit deloc bine peste noapte. Înţelegea perfect. Nici el nu putuse închide un ochi.

Bagă mâna în buzunar şi scoase o cutie albastră ca oul de măcăleandru, legată cu o panglică albă.

— Poftim! Îi dădu cutia, iar ea o luă cu grijă din strânsoarea lui.

— Ce e? Desfăcu funda şi ridică capacul, descoperind cutiuţa mai mică din interior. Scoase cutiuţa şi dădu la o parte partea de deasupra, exclamând: Vai!

Felul în care i se aprinsese privirea, ochii cenuşii scăpărând scântei, făcu ca un zvâcnet de poftă trupească să i se împrăştie prin întregul trup. Dorea să atingă focul acela, să o privească arzând sub el. Indiferent de ce se afla între ei, nu se putea împiedica să nu o observe, să nu aibă o reacţie în prezenţa ei. Retrăise sărutul acela de o sută de ori, întrebându-se cât de multă pasiune ar mai fi putut scoate de la această tânără bine-crescută.

Pentru că ea nu făcuse nicio mişcare ca să atingă

inelul, îi luă cutiuţa.

— M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de el astăzi.

Îi luă mâna şi îi strecură inelul pe degetul ei subţire. Se potrivea perfect, însă nesiguranţa îl rodea, căci ea rămăsese tăcută. Nu îi plăcea, poate? Fusese împins să creadă că diamantele erau pietrele la modă în ziua de azi, cel puţin asta spusese noaptea trecută Charles Tiffany, când îşi redeschisese magazinul pentru ca Emmett să poată alege un inel. Cel asupra căruia se hotărâse avea o montură antică şi o piatră galbenă, de patru carate, cu tăietură de smarald, care credea el că avea să se potrivească gusturilor rafinate ale logodnicei lui. Dar poate că era prea strident…

— Emmett, asta e… E prea mult. Nu ar fi trebuit.

Începu să îi scoată inelul de pe deget.

— Atunci îl voi schimba. Poţi alege orice vrei.

Elizabeth îşi închise degetele, apărându-l.

— Nu, îmi place foarte tare inelul. Nu e nevoie să îl schimbi cu un altul. Doar că… nu pot să cred că te-ai gândit la asta.

— De ce nu ţi-aş cumpăra un inel de logodnă? De îndată ce rosti cuvintele, ştiu răspunsul. Elizabeth nu considera că erau logodiţi. Cu siguranţă că încerca să găsească o cale să iasă din situaţia aceea, încă de seara trecută, de când părăsiseră restaurantul Sherry’s.

Nu era ca şi cum Emmett nu încercase el însuşi să născocească un plan de scăpare, dar, oricum ar fi privit situaţia, trebuia ca ei doi să se căsătorească. Nu avea de gând să permită ca surorile lui să fie compromise încă dinainte să debuteze, punct. Meritau tot ce era mai bun şi, indiferent de cât avea să îl coste pe el, personal, Emmett avea să se asigure că vor avea toate avantajele în viaţă. Avea să se însoare cu Elizabeth, iar surorile lui aveau să fie pe deplin acceptate în societatea newyorkeză.

Iar pedeapsa pe care o plănuise pentru fratele lui Elizabeth nu era treaba nimănui, ci doar a lui.

— Emmett, spuse Elizabeth, nu aş vrea să par nerecunoscătoare, dar poate ar trebui să discutăm despre

această presupusă căsătorie.

— Nu este vorba de nicio „presupusă” căsătorie, Elizabeth. Este reală. Ai dori să angajez pe cineva care să se ocupe de detalii ori ai dori să te ocupi personal de planificare?

Ea rămase cu gura căscată.

— Planificare? Să angajezi pe cineva? Abia dacă ne cunoaştem. E imposibil să te gândeşti să duci la capăt treaba asta.

De parcă ar fi avut vreo şansă. Era adevărat, Will Sloane avea să plătească fiindcă îl şantajase pe Emmett, indiferent cât de mult avea să dureze ca să se răzbune. Faptul că urma să pună mâna pe o mare parte din acţiunile de la Northeast mai uşura un pic usturimea, dar Emmett avea să se asigure că Sloane va regreta.

Pe de altă parte, logodnica lui nu ar fi putut părea mai îngrozită nici dacă ar fi încercat. Nu ar fi trebuit să fie surprins, dar era. Până la urmă, ea fusese cea care îi ceruse să o sărute. O luase razna? Nu era pentru prima dată când o femeie din înalta societate se aruncase în braţele lui. Deşi noaptea trecută fusese prima dată când acceptase oferta.

Aşa cum făcuse întreaga sa viaţă, se înăspri, îngropându-şi adânc emoţiile. Păşi înapoi, distanţându-se.

— Sunt gata să mă însor cu tine, spuse el pe un ton monoton. Dacă tu doreşti să pui capăt şi să suferi consecinţele, asta este decizia ta. Dar nu voi fi eu cel care să îşi ia cuvântul înapoi.

Ochii i se îngustară.

— Să îţi iei cuvântul înapoi? Cuvântul dat cui mai exact?

Emmett şi-ar fi muşcat limba. Sloane dorise ca Elizabeth să creadă că acea căsătorie era adevărată, că Emmett îşi dorise asta. „Fă în aşa fel încât să pară convingător, Cavanaugh. Dacă bănuieşte că minţi, nu va merge niciodată până la capăt. Iar surorile tale vor suferi consecinţele”.

— E un fel de a spune. Ce vreau să zic este că voi merge înainte cu această căsătorie.

Ea clipi îngrozită.

— De ce?

— Are importanţă?

— Da. Nu ştii nimic despre mine.

Ea ştia chiar şi mai puţine despre el... iar Emmett intenţiona să rămână aşa. Dar al naibii să fie dacă avea să încerce să o convingă să facă ceva ce niciunul din ei nu dorea.

— Vorbeşte cu fratele tău. Dacă această cununie nu va avea loc, nu voi fi eu cel responsabil. Biserica Milosteniei a fost rezervată pentru data de 22 februarie.

— Dar nu mai e nici măcar o lună până atunci!

— Eşti bine-venită să te retragi, Elizabeth. Emmett se îndreptă spre intrare, îşi luă pălăria şi bastonul şi îşi continuă drumul spre uşă. Înainte de a închide uşa grea din lemn în spatele lui, o auzi pe Edith Rutlidge spunând:

— Ai multe explicaţii de dat, Lizzie.

*

Patru zile mai târziu, Lizzie stătea alături de logodnicul ei într-un cupeu. Emmett îi scrisese să întrebe dacă dorea să iasă la o plimbare în acea după-amiază, iar ea acceptase. Poate aşa avea să afle de ce era el atât de hotărât să meargă până la capăt cu acea căsătorie. Motivele ei erau mai evidente: pentru a se proteja de un scandal, dar era derutată de cele ale lui Emmett.

Cupeul o luă spre sud, pe Broadway.

— Stai, ai spus că mergem la o plimbare în Central Park.

Buzele lui Emmett se răsuciră.

— Nu, am spus că doresc să te scot la plimbare. Tu ai presupus că m-am referit la Central Park.

Da, era adevărat. Se aştepta din partea tuturor cuplurilor de un anumit statut să iasă la procesiunea obligatorie, în cupeu şi landou, pe Fifty-Ninth şi Fifth Street. Dar, pe de altă parte, Emmett Cavanaugh nu făcea nimic din ce era de aşteptat. Şi slavă Domnului pentru asta!

— Atunci, unde mergem?

— Este o surpriză.

Părea atât de mulţumit de sine însuşi, strălucirea diabolică din ochi făcându-i inima să îi bată puternic. Nu îl mai văzuse de când ştirea căsătoriei lor iminente apăruse în ziare şi aproape că uitase cât de viguros era. De felul în care trupul ei era *conştient* de al lui tot timpul. Spaţiul îngust din vehiculul mic părea să se micşoreze în prezenţa lui, aerul devenea mai rar şi o ameţea.

Trei săptămâni. În mai puţin de o lună avea să fie *soţia* acestui bărbat. Ideea îi făcea mintea să i se oprească în loc. Abia dacă îl cunoştea. Era el cu adevărat pregătit să se însoare cu ea?

— Cum merg planurile de nuntă? întrebă el, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Oftă.

— Epuizant. Nu aveam deloc idee că sunt atât de multe detalii.

— Poţi oricând să angajezi pe oricine doreşti, dacă ai nevoie, să se ocupe de toate. Poţi să îmi trimiţi notele de plată. Nu e deloc nevoie îi te istoveşti, Elizabeth.

— Mulţumesc, dar mă descurc. Din moment ce ai insistat să te ocupi tu de petrecere, nu mi-au rămas multe de organizat.

— Ei bine, te rog să nu eziţi şi să îmi telegrafiezi dacă se iveşte ceva şi ai nevoie de ajutor din partea mea ori a lui Colin.

Călătoriră în tăcere, traversând Houston, apoi Canal şi continuând. Când trecură de St. Paul, întrebă:

— Mergem la Battery?

— Nu, spuse, fără să dea alte explicaţii.

În cele din urmă ajunseră pe Beaver Street. Lizzie studie clădirile, pe fereastră.

— Nu ziceai că ai o clădire de birouri pe aici?

— Ba da. Chiar atunci roţile încetiniră în faţa unei clădiri noi de birouri, de cinci etaje, din cărămidă şi piatră de var, care avea sculptat, pe arcada elaborată de deasupra uşii, *EAST COAST STEEL.*

Structura neoromanică cuprindea aproape jumătate din stradă. Rânduri şi rânduri de ferestre se întindeau către cer, atât de sus, încât de la ultimul etaj se putea vedea, probabil, Brooklynul. Coloane groase, arcuri grele şi sculpturi elaborate împodobeau faţada şi transformau clădirea într-o operă de artă.

— Urmează-mă! Emmett coborî şi o ajută şi pe ea.

Îşi ridică fustele şi îl urmă prin uşa uriaşă din lemn. De perete era atârnată o listă, care conţinea birourile şi afacerile din clădire. Entuziasmul îi vibra prin vene. Oare unul dintre ele avea să fie al ei?

— Încă nu este acolo, dacă te întrebai, spuse Emmett din spatele ei.

— Ce anume?

— Numele companiei tale. Arătă cu mâna către literele negre pe fond alb. Nu eram sigur cum vrei să-ţi numeşti firma de investiţii. Arătă pe listă *Cavanaugh,* cu un birou la etajul doi. Aceasta eşti tu.

— Ah, Emmett, se agăţă de braţul lui şi se uită în sus la el. Adevărat? Propriul meu birou?

Ochii îi căzură pe gura ei şi clipi de câteva ori.

— Da, îi spuse el, cu voce răguşită. Ţi-am spus că spaţiul este al tău pentru atâta timp cât doreşti.

Se legănă pe vârfuri.

— Pot să îl văd?

— Desigur. Pe aici, spre scările de la est.

Neastâmpărul o năpădi şi trebui să îşi strângă tare buzele, ca să nu îl bombardeze cu întrebări, în timp ce urcară cele două etaje. Când ajunseră, în sfârşit, pe palier, el îi luă braţul.

— Biroul tău este în capătul holului.

Pe fiecare uşă pe lângă care treceau era scris numele companiei, cu majuscule albe, pe sticlă.

— Voi avea şi eu numele pe uşă?

El chicoti.

— Da. De îndată ce îmi vei spune numele companiei tale.

Fusese atât de prinsă cu planurile de nuntă, încât nu

se gândise ce nume să dea firmei sale. Cel mai bine ar fi să îşi folosească numele pentru că părea ciudat să folosească *Cavanaugh...* dar, pe de altă parte, nu avea să mai fie o Sloane pentru prea mult timp.

Emmett se opri în faţa ultimei uşi. Băgă mâna în buzunarul vestei, scoase o cheie şi o ţinu în palma sa imensă.

— Ai vrea să faci onorurile?

Înşfăcă cheia şi potrivi capătul din metal în încuietoare cu o mână tremurândă. Mecanismul fu prins şi se decuplă, iar ea răsuci clanţa din alamă, decorată, pentru a deschide uşa capitonată. Apăru un vestibul minuscul şi o altă uşă.

— Aceasta este pentru secretarul tău. Ori asistentul, spuse Emmett şi păşi în interior. Haide, vino să vezi şi restul!

Grăbindu-se să avanseze, deschise larg uşa... şi se holbă. Un spaţiu aerisit, bine luminat, biroul avea un rând de ferestre pe o parte. Pereţii tencuiţi nu fuseseră încă vopsiţi şi ieşeau fire acolo unde fuseseră date găuri. Podeaua de lemn era minunată, finisată cu un luciu strălucitor şi un candelabru cu gaz, foarte impresionant, cu şase braţe, atârna de tavan. O sobă de fontă se odihnea în colţ, gata să le ţină de cald ocupanţilor încăperii.

Spaţiul nu era perfect. Mai era mult de lucru. Mobilă, vopsea, echipamente... dar iubea fiecare centimetru nefinisat.

— Vai, Emmett, şopti ea, învârtindu-se ca să absoarbă totul. Este...

— Nu foarte elegant, ştiu. Dar instalaţia electrică este gata pentru curent şi pentru telefon. I-am pus să refacă podeaua din lemn de pin. Am vrut să las partea estetică în grija ta, mobila şi vopseaua. Dar dacă nu îţi place...

Ea observă că era agitat. Oare nu îşi dădea seama cât de mult îi plăcea?

— Nu, îmi place foarte mult. Sunt... Nu îmi vine să cred că biroul este cu adevărat al meu, să îl folosesc eu.

Umerii i se relaxară în mod vizibil.

— Bun. Mai era un spaţiu la etajul patru, dar fără atât de multe ferestre.

Traversă încăperea ca să admire peisajul. Beaver Street se întindea dedesubt, iar restaurantul Delmonico's era la colţul străzii următoare. Acesta avea să fie tabloul ei, în timp ce avea să îşi sfătuiască clienţii, să studieze rapoartele legate de acţiuni, să citească banda teletipului… în timp ce îşi croia o viaţă pentru ea însăşi. Ideea aproape că o năucea.

— Unde este biroul tău?

— Două etaje mai sus, spuse el, venind lângă ea şi sprijinindu-se de marginea ferestrei. East Coast Steel deţine întregul etaj de la ultimul nivel. Am putea veni dimineaţa împreună cu trăsura.

Doar la auzul cuvintelor rostite cu glas tare, un sfârâit fierbinte i se împrăştie de-a lungul şirei spinării. Chiar avea să împartă un cămin cu bărbatul acesta? Ideea părea nebunească… Şi totuşi, în mod ciudat, atrăgătoare. Nimeni nu o afectase atât de profund, într-un timp atât de scurt, nu ca Emmett. Era diferit de ceilalţi bărbaţi, epicurienii care îşi petreceau timpul la petreceri şi în cluburi, fără nicio altă aspiraţie în afara aceleia de a cheltui banii familiilor lor.

Poate că Emmett nu poseda tot atât de mult lustru ori strălucire, dar avea profunzime de caracter. O fundaţie solidă, exact ca spaţiul gol ce-i înconjura. Şi, cu un strop de atenţie şi de grijă, cine ştie ce putea să se întâmple?

— Mi-ar plăcea, spuse ea uşurel, referindu-se la remarca lui legată de venirea împreună la lucru. Nu te-ar deranja o soţie care munceşte?

Se încruntă, gropiţa din bărbie adâncindu-i-se.

— Nu sunt fratele tău ori unul dintre nesăbuiţii aceia orgolioşi din înalta societate. Dacă doreşti să lucrezi, nu îţi voi sta în cale. Te voi susţine, în orice decizi.

Genunchii aproape că i se înmuiară de uşurare. Deşi o încurajase, o mică părticică din ea se temuse că avea să îi îngrădească încercarea de a-şi deschide propria companie. Era altceva să se asocieze cu sora unui partener de afaceri. Şi cu totul altceva când femeia aceea era propria soţie. Nu

orice soţ ar fi fost atât de binevoitor – cel puţin nu soţii din cercul ei de cunoştinţe.

Şi, cu asta, răspunsul păru clar.

— Ce ai zice de Compania de Investiţii Sloane & Cavanaugh?

Gura i se ridică într-un zâmbet strâmb care îi făcu degetele de la picioare să se încovoaie. Cerule, era un bărbat frumos!

— Cred că prefer Cavanaugh & Cavanaugh.

— Dar nu sunt încă o Cavanaugh, îl tachină ea.

— Vei fi. Peste doar trei săptămâni, domnişoară Sloane. Ceva din privirea lui întunecată scânteie şi dădu naştere la o căldură care se propagă de-a lungul spinării ei. Ca şi cum cineva i-ar fi strâns corsetul, dintr-odată nu putu să respire cum trebuie. Se gândea el oare să o sărute din nou? Pentru că ea, *cu siguranţă,* ar fi dorit ca el să o sărute din nou.

Clipa se lungi, ochii li se întâlniră, aerul împuţinându-se din ce în ce mai mult. Degetele lui se ridicară ca să îi dea, delicat, o şuviţă de păr rebelă după ureche.

— Trei săptămâni, repetă el, de data asta cu o voce joasă, răguşită, care lunecă sub pielea ei ca să i se fixeze în măduva oaselor. Se aplecă spre el, dorind mai mult, dar Emmett se grăbi să facă un pas în spate.

Stânjenită, Lizzie se întoarse din nou spre fereastră. Ce avea acest bărbat de o atrăgea, făcând-o să se poarte atât de necugetat? În mod clar, el nu o dorea la fel de mult… deşi fusese ceva în tonul lui de adineauri. O urmă de reţinere şi de frustrare. Ori fusese doar imaginaţia ei?

Îşi drese glasul:

— Ar trebui să te conduc acasă. Se va întuneca în curând.

Aprobă dând din cap, iar el o conduse către uşă. Cu o ultimă privire plină de speranţă aruncată peste umăr, Lizzie începu să creadă că poate lucrurile nu aveau să fie atât de rele pe cât se temuse.

*

Aproape că o sărutase. Din nou.

În timp ce Emmett şi Elizabeth se întorceau în Washington Square, el încercă să nu se holbeze la ea. Al naibii de greu, dacă lua în considerare cât de atrăgătoare o găsea – şi nu era vorba doar de felul în care arăta.

Deşi nu văzuse în viaţa lui o creatură mai frumoasă, era la femeia asta mult mai mult decât felul în care arăta. Mintea ei. Inteligenţa ei. Curajul ei. Îl surprindea la orice pas – iar asta ar fi trebuit să îl sperie de moarte. Nu era un bărbat căruia să îi placă surprizele. Crescând pe străzile din Five Points, fiecare zi fusese imprevizibilă. Grupuri rivale, copoi corupţi, lupte pe stradă… şi acasă. Nu ştiuse niciodată la ce să se aştepte acolo, dacă tatăl său avea să fie beat, iar maică-sa ghemuită de frică. Chiar şi să găsească de mâncare era o provocare şi fuseseră zile în care nu găsise deloc.

Aşa că, atunci când începuse să câştige destul, se luptase ca să se asigure că nu aveau să mai fie surprize. Îşi asumase responsabilitatea pentru fraţii lui. Dobândise tot ce era mai bun din toate. Nu avea încredere în nimeni. Se limitase la actriţe pentru că erau, neîndoielnic, hotărâte şi preocupate mai mult de cariera lor şi de numele lui decât să îi monopolizeze timpul.

Nu, doar celor privilegiaţi le plăceau surprizele. Când trăiai în şanţ, o surpriză putea foarte bine să te ucidă. Aşa că de ce nu putea să şi-o scoată din minte pe femeia asta?

— Când crezi că va fi gata biroul? întrebă ea de pe locul de alături.

— În curând. Voi instala o toaletă privată pentru tine. Materialele vor fi livrate cândva, săptămâna viitoare. Între timp, te poţi hotărî asupra tuturor aspectelor estetice, în ceea ce priveşte mobila şi culorile zugrăvelii.

— Am nevoie de un spaţiu separat, privat, unde pot veni doamnele.

— Bine. Mă voi asigura că va fi pregătit.

— Mulţumesc. Deţii clădirea de mult timp?

— Am cumpărat terenul acum un an şi ceva. Am

demolat clădirile existente şi am construit-o pe asta. E gata de vreo două luni.

— Şi unde erau birourile tale, înainte de asta?

— Nu departe, pe Broadway. Dar era un spaţiu mai mic.

— Ce ţi-a spus fratele meu în seara în care ne-a găsit la Sherry’s?

Emmett clipi la schimbarea bruscă a subiectului, iar mintea îi îngheţă. Nu îi putea spune adevărul, desigur, totuşi îi displăcea să o mintă. Merita să ştie cât de mult se coborâse fratele ei pentru a se asigura că nunta aceea avea să aibă loc, dar nu putea spune nimic. Dacă ar fi scos la iveală şantajul lui Sloane, viitorul lui Claire şi al lui Katie avea să fie distrus.

Minciuna nu fusese niciodată o problemă înainte, nu până la Elizabeth Sloane. Cu cât o vedea mai mult, cu atât mai tare se străduia să ţină îngropat adevărul. Cu câteva momente mai devreme, în noul ei birou, ochii ei limpezi, de culoarea ardeziei, îl priviseră cu atât de multă încredere şi speranţă… care doar contrasta cu urâciunea ce înconjura atât de mult din viaţa lui. Femeia asta merita ceva mai bun.

Scutură scame imaginare de pe mâneca paltonului său.

— Era mânios. E de înţeles.

— Atunci, v-aţi mai bătut după ce am plecat eu?

— Nu. Ne-am certat, dar într-o manieră civilizată.

Ea păru să chibzuiască asupra acestui lucru, frământându-şi buza de jos între dinţi.

— Nu îţi place de fratele meu, nu-i aşa?

Cel puţin aici putea fi onest.

— Nu, nu îmi place.

— De ce nu? Toţi ceilalţi îl plac.

Bineînţeles că îl plăceau. Cine nu l-ar iubi pe Băiatul de Aur, căruia îi fusese oferit totul pe o farfurie lustruită de argint?

— Fratele tău îşi face griji în privinţa aparenţelor, a ceea ce vor crede persoanele de vază, în timp ce mie nu mi-ar putea păsa mai puţin de părerile celorlalţi.

— Dar te întâlneşti cu el şi cu ceilalţi, în fiecare lună. La Clubul Knickerbocker.

— Acolo e vorba despre afaceri, nu despre prietenie.

Ea clătină din cap, cu privirea fixată în faţă.

— Nu ştiu cum reuşiţi voi, bărbaţii. Nu aş putea niciodată să intru în afaceri cu cineva pe care nu îl plac.

— Nu e adevărat. Erai gata să intri în afaceri cu mine şi nici măcar nu ne cunoscuserăm.

— Da, dar am crezut că erai prieten cu fratele meu. Ceea ce vorbea, oarecum, despre caracterul tău.

— Ce anume, că am gusturi groaznice în materie de prieteni? spuse el sec.

Îl lovi cu umărul.

— Fii serios, Emmett!

Dumnezeule, iubea să îşi audă numele pe buzele ei.

— Sunt întotdeauna serios. Ar trebui să ştii asta până acum.

— Puţin probabil, spuse ea ţâfnoasă. Din păcate, ceea ce ştiu despre tine e îngrozitor de puţin.

Adevărat, dar ar fi fost surprinsă să afle cât de mult îi dezvăluise despre el. Elizabeth ştia mai multe decât orice altă femeie dintre cunoştinţele lui, cu siguranţă. Fusese uşor să păstreze distanţa de restul femeilor, dar Elizabeth îi pătrunsese sub piele. I se cuibărise adânc, în ţesuturi, atât de tare, încât doar gândul la ea îi făcea mădularul să i se întărească.

— Bărbaţii sunt creaturi necomplicate, iar tu eşti o femeie isteaţă. Nu am dubii că ne vei citi pe toţi foarte curând.

Auzi cum ea inspiră tăios şi simţi că se încruntă.

— Ce am spus? O jignise în vreun fel?

— Nu mi-a mai spus nimeni până acum că sunt isteaţă, zise ea într-un final, iar umerii lui se relaxară.

— Nici măcar fratele tău? Clătină din cap, iar el continuă: Atunci este şi mai nesăbuit decât îl credeam.

Elizabeth roti brusc capul, aţintindu-şi privirea asupra lui. Emoţia se învârti în ceaţa cenuşie a pupilelor ei, dar el nu putu să ghicească exact ce simţea ea.

— Mulţumesc, rosti ea.

Prin pântecul lui lunecă o căldură, o amintire a dorinţei care clocotise toată ziua, în prezenţa ei. Impulsul de a o săruta reapăru, mai puternic ca niciodată. Se gândi să se aplece în faţă, să-i atingă gura cu a lui, să o soarbă şi să o tachineze, până când s-ar fi luptat să respire. Totuşi, dacă ar fi făcut asta, nu ar fi ajutat-o să se decidă să anuleze nunta, iar acela era singurul mod de a ieşi din încurcătura pe care o crease fratele ei.

Se mută către fereastră şi înţelese că această zi fusese o mare greşeală. Petrecând timp alături de ea, nu făcuse decât să dezgroape şi mai multă vină, de care nu avea nevoie, şi eşuase în a-i da motive să rupă logodna. Ca să nu mai pomenească faptul că aproape se înnebunise singur de dorinţă pentru ea. De ce oare crezuse că era o idee bună să o ducă pe Beaver Street?

„Admite”, îşi spuse. „Ţi-ai dorit să o vezi din nou”. Dumnezeule, fusese un idiot.

Restul drumului îl parcurseră în tăcere, stânjeneala fiind la fel de groasă ca praful de cărbuni. Ca să îşi abată atenţia, se concentră asupra a ceea ce avea de făcut în ziua aceea, a sutelor de sarcini care îl aşteptau la birou. Sarcini importante, care nu includeau o fostă debutantă blondă, cu ochii argintii.

Când ajunseră în Washington Square, o ajută să coboare din cupeu. Kelly rămase pe locul vizitiului, având grijă de cai şi, din fericire, tăcu. Majordomul familiei Sloane deschise uşa în timp ce ei urcau scările, aşa că Emmett se întoarse să îşi ia politicos la revedere.

— Un moment, Frederic, îi spuse Elizabeth majordomului, iar stomacul lui Emmett se prăbuşi. Sperase să scape fără o altă conversaţie în particular.

Uşa se închise, iar ea îşi înclină capul.

— Mi-a plăcut foarte mult ziua aceasta. Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Ea aşteptă tăcută, studiindu-l, iar el întrebă:

— Mai e ceva, domnişoară Sloane?

— Nu, zise ea repede. Voiam doar să îţi spun… Mi-ai

mărturisit odată că nu eşti un bărbat cumsecade, dar cred că te-ai înşelat. Eşti dispus să te căsătoreşti cu mine şi nu prea înţeleg motivul, dar sunt recunoscătoare pentru tot ceea ce ai luat asupra ta în numele meu.

Vârful limbii îi ardea de nevoia de a-i spune adevărul, de a o pune pe drumul cel bun în ceea ce îl privea, atât pe el, cât şi motivul pentru care se căsătorea cu ea. Însă, prin forţa pură a voinţei, îşi ţinu gura închisă. Cu o plecăciune adâncă, în semn de confirmare, se întinse şi ciocăni la uşa principală. Uşa capitonată se deschise aproape imediat, şi Emmett se răsuci pe călcâie, hotărât să se caţăre înapoi în trăsură şi să o şteargă naibii din Washington Square.

Nu avea să mai fie nicio ieşire, îşi jură el. Fără plimbări. Fără vizite. Fără buze pline, colorate ca fructele de pădure şi întredeschise. Data viitoare când avea să o vadă, dacă ea nu anula nunta între timp, avea să fie la altarul bisericii.

Capitolul 8

Asigură-te că nu îţi vei cheltui banii doar de dragul de a arăta cât de liberal poţi fi.

Eticheta americană şi regulile politeţii, 1882

Într-o zi rece de miercuri de la sfârşitul lunii februarie, o mulţime incredibil de mare se adunase în interiorul bisericii Milosteniei, pentru nuntă.

Nunta ei.

Un râs isteric îi ardea gâtlejul, iar Lizzie se luptă să-şi reprime reacţia. Faptul că se afla acolo, purtând o rochie de mireasă de 8.000 de dolari, aşteptând în spatele bisericii alături de fratele ei, aproape că o făcu să se întoarcă şi să o ia la goană. Trecuseră trei săptămâni de când îl văzuse ultima oară pe Emmett, cel care avea să îi fie, foarte

curând, soţ. În vârtejul planificării şi al probelor rochiei, Lizzie nu îşi permisese să se gândească prea mult la remarcabila lui absenţă.

Dar stând acolo, pe punctul de a jura credinţă acelui bărbat, până când moartea avea să îi despartă, nu se putea abţine să nu se întrebe ce făcuse el în tot acel timp. Ce fusese atât de urgent încât nu îşi putuse permite să o viziteze pentru câteva momente? De fiecare dată când trimisese un bilet cu o întrebare despre vreun detaliu legat de nuntă, îi răspunsese secretarul lui Emmett. Nu se deranjase nici măcar să îi scrie o vorbă.

Iar acum *se căsătorea* cu el. Pentru numele lui Dumnezeu, cum putea păşi spre altar?

Se gândi la firma ei de investiţii, la biroul ei de pe Beaver Street. Singurul vis pe care îl avea de ani în şir. Dacă nu avea să meargă până la capăt cu nunta, nu urma să reuşească niciodată. Dacă ar fi fost acoperită de scandal, eşecul ar fi fost singurul rezultat.

Iar Will avusese dreptate; poate că nu îi plăcea, dar aceea era realitatea în care trăia.

„Aminteşte-ţi de bărbatul care te-a dus să îţi vezi biroul”, îşi spusese. Emmett fusese binevoitor şi avusese grijă de ea. Respectuos, încântat să îi arate spaţiul pe care îl pregătea pentru ea. Speranţa fragilă de care se agăţase din acea zi ieşi la suprafaţă, îngăduindu-i să respire. Poate că, în cele din urmă, căsătoria aceasta avea să fie un succes.

Apăru Edith, care îşi părăsise locul ca să meargă în spate, unde aştepta Lizzie.

— Arăţi minunat, spuse Edith şi îi strânse braţul. Eşti sigură că vrei să duci la bun sfârşit treaba asta?

Lizzie îşi scutură mâinile înmănuşate, încercând să îşi alunge emoţiile.

— Da, spuse ea, chiar dacă nu era prea convinsă. Dacă fuga de probleme ar fi rezolvat ceva, ar fi fost deja la jumătatea Broadwayului până acum.

— Ei bine, te voi susţine, indiferent de ce vei decide, îi şopti Edith serioasă. Tot nu cred că îţi doreşti această

căsătorie.

— Nu am de ales. Totul e aproape gata, îi spuse prietenei sale.

— Nu e gata decât după noaptea nunţii, punctă Edith şi se întoarse la locul ei, în rândul domnişoarelor de onoare.

La menţiunea nopţii nunţii, panica lui Lizzie aproape că se dublă. Inspiră adânc, cu mâinile în şolduri, şi se strădui să-şi calmeze stomacul.

— Totul va fi în regulă. Will apăru brusc lângă ea. Aminteşte-ţi, familia Sloane nu renunţă.

Se uită la fratele ei, atât de arătos în haina sa gri şi cu pantalonii asortaţi. Avea nevoie de puterea şi de încurajarea lui, la fel de mult ca atunci când era o fetiţă, şi îi mărturisi:

— Nu ştiu dacă pot face asta.

Will îi luă mâna, cu o expresie calmă.

— Lizzie, spuse el, nu ai încotro. S-a încheiat. Tot ce ai de făcut este să păşeşti în faţa altarului şi să îţi rosteşti jurămintele.

— Nu-l cunosc aproape deloc.

— Vei fi bine. Cavanaugh îşi ia responsabilităţile în serios. Va avea grijă de tine, aşa cum a făcut-o cu fratele şi cu surorile lui mai mici.

— Nu doresc să fiu o responsabilitate, spuse ea, ridicând glasul. „Doresc ca el să mă iubească”, se gândi, deşi mai mult ca sigur că aşa ceva nu avea să se întâmple niciodată. Putea la fel de bine să spere la un loc la Bursa de Valori.

— Ştii la ce mă refer. Nu te va răni, ţi-o jur. Dar îmi poţi spune totul, Lizzie. Îţi sunt întotdeauna alături. Indiferent ce se întâmplă cu Cavanaugh, poţi oricând să apelezi la mine.

Orga începu să cânte, răpindu-i posibilitatea de a răspunde. Domnişoarele de onoare şi însoţitorii începură să meargă spre altar, îşi închise ochii şi inspiră atât de mult aer cât îi permise corsetul. Sosise timpul.

Simţi braţul lui Will înconjurând-o într-o îmbrăţişare puternică.

— Lizzie, eşti cea mai deşteaptă şi cea mai curajoasă femeie pe care o cunosc, îi spuse încet la ureche. A fost onoarea mea şi un privilegiu să te văd crescând, să privesc cum ai evoluat în femeia care ai devenit. Şi îmi pare rău că părinţii noştri nu sunt şi ei aici, să vadă. Ar fi la fel de mândri de tine cum sunt eu, în clipa asta. Te iubesc, pitico!

Lacrimile o podidiră şi se concentră să nu îi strice lui Will cămaşa albă, perfect scrobită. Nu îi putu răspunde, aşa că îl îmbrăţişă, la rândul ei.

Will vorbi cu cineva din apropiere, apoi îi spuse:

— Ne aşteaptă.

Expirând, se retrase de lângă fratele ei şi îşi netezi rochia crem de satin. Ornată simplu, cu dantelă Duchesse, rochia era decoltată la gât şi cu mâneci până la coate. Trena, cusută cu sute peste sute de perle minuscule şi tivită cu flori de portocal, te lăsa cu gura căscată, având nu mai puţin de doi metri. Lizzie susţinuse că era prea extravagantă, dar Will insistase, menţionând că „aparenţele trebuiau menţinute”.

De asemenea, trimisese instrucţiuni către Lord & Taylor să nu scutească niciun fel de cheltuieli în ceea ce priveşte trusoul ei. Unele dintre piesele de lenjerie o făcuseră să roşească. Să poarte lucrurile acelea? Umilitor.

— Totul va fi bine, spuse încet Will. Îi umflă voalul de tul înconjurat de o ghirlandă de flori naturale de portocal. Vei vedea, Lizzie.

Nu avea nicio idee de unde îşi găsise fratele ei optimismul, dar când porniră spre altar, ea se concentră asupra zilei pe care ea şi Emmett o petrecuseră în noul ei birou. Amintirea aceea îi împinse picioarele înainte în timp ce sute de feţe se întoarseră spre ea. Palmele i se umeziseră în mănuşi, aşa că îşi strânse buchetul de trandafiri albi şi de mărgăritare şi se concentră să nu se împiedice.

Priviri familiare, curioase, îi ieşiră în cale. Prieteni şi cunoştinţe pe care le ştia de o viaţă, fiecare dintre ei întrebându-se de ce se căsătorea azi cu Emmett Cavanaugh. Nu era ca şi cum ea însăşi cunoştea răspunsul.

Un bărbat păşi în faţă, iar plămânii lui Lizzie cedară, lăsând-o fără respiraţie. „Emmett”. În ciuda emoţiilor, nu putu să nu-i observe farmecul păcătos. Un frac de culoarea porumbelului îi acoperea umerii largi, în timp ce o lavalieră albă, ţeapănă, îi împodobea gâtul. Părul îi fusese pomădat, subliniindu-i trăsăturile sculptate, iar privirea lui aproape neagră era fixată doar asupra ei. Stomacul îi flutură, atenţia aceea delectând-o. Cum de era capabil ca, într-o mulţime de sute de persoane, să o facă să se simtă ca fiind singura femeie de pe pământ?

Şi nu părea nici să ezite şi nici nefericit. Părea… mândru. Plin de încredere. Ca şi când nu avea nicio urmă de îndoială asupra a ceea ce urma să se întâmple. Dar, pe de altă parte, întotdeauna părea aşa, ca şi când lumea i se închina la picioare, şi nu invers.

Aştepta oare aceeaşi ascultare şi din partea ei?

Înaintă câţiva paşi ca să o întâmpine. Panica lui Lizzie înflori din nou, şi picioarele i se înmuiară. Will o ţinu bine, apucând-o de mâna care i se odihnea pe braţ, având grijă ca ea să nu cadă. Sau poate asigurându-se că nu avea să încerce să fugă.

Will se opri la baza scărilor şi o sărută pe obraz. Îi desfăcu degetele de pe braţul lui şi i-o prezentă lui Emmett. Ea aştepta o reacţie, un semn care să-i arate ce gândea Emmett în timp ce o conducea pe scări, dar devenise de necitit.

— Relaxează-te, spuse Emmett doar pentru urechile ei. Nu eşti condusă la spânzurătoare.

Deveni tensionată, dar, înainte să îşi dea seama, îngenunchea pe băncuţă, iar pastorul începu să vorbească. Ceremonia fu scurtă şi la obiect, chiar dacă Lizzie nu avea să şi-o amintească. Nu se putuse gândi decât la bărbatul masiv, enigmatic, care îi stătea alături. De ce făcea el asta? Unde fusese în ultimele săptămâni?

Când terminară, Emmett îi ridică voalul, se aplecă şi o sărută în faţa întregii societăţi newyorkeze. Şi nu îi atinse doar buzele. Gura lui stărui asupra gurii ei, cald şi atent, destul de îndelung încât să elimine orice dubiu ar fi putut

avea audienţa. Lizzie nu se lăsă păcălită; fusese o demonstraţie de posesiune. Un fel de a demonstra că erau, cu adevărat, căsătoriţi.

Se retrase în cele din urmă şi ea îi surprinse dogoarea ce-i ardea în ochi, aşa cum nu îl mai văzuse de la cina de la Sherry's. Înainte să o întoarcă cu faţa spre mulţime, îşi puse buzele lângă urechea ei.

— Eşti a mea.

*

Din cealaltă parte a încăperii, Emmett urmărea cum soţia lui se clătina uşor. Obrajii îi erau îmbujoraţi, ochii din cale-afară de luminoşi. Toate semnele erau vizibile, cugetă el, bătând cu degetele în masă. Cu siguranţă că nu era un abstinent, dar nu îşi dorea o soţie beată.

„Nu azi. Nu când avea cu ea planuri pentru mai târziu". Îi făcu semn unui chelner.

— Te rog să te asiguri că doamnei Cavanaugh nu i se mai serveşte şampanie, spuse el încet. Chelnerul aprobă dând din cap şi merse în sala de dans pentru a îndeplini porunca.

Peste 300 de invitaţi se îngrămădiseră în casa lui Emmett la petrecere; pentru ocazie, casa fusese toată decorată în alb. Mii de trandafiri albi fuseseră folosiţi peste tot în casă – atârnaţi deasupra uşilor, înfăşuraţi împrejurul coloanelor, aranjaţi în buchete imense şi în coşuri – iar spătarul scaunelor era împodobit cu satin alb. Delmonico's le asigurase masa cu opt feluri de mâncare, precum şi tortul cu şase etaje. O încăpere întreagă fusese eliberată pentru a expune darurile de nuntă primite din toate colţurile lumii.

Plănuise recepţia el însuşi, angajând o mică armată care să îl ajute ca evenimentul să fie un succes. Deşi nu avea încă o confirmare clară a problemelor financiare în care se afla Sloane, recepţia aceasta se răsfrângea atât asupra lui Emmett, cât şi asupra familiei miresei şi nu dorise să scutească nicio cheltuială. Erau, cu siguranţă, alte

moduri, mai bune, de a-l împinge pe Sloane în adăpostul pentru oameni săraci decât o nuntă.

În plus, nu avea niciun sens ca Elizabeth să se deplaseze în cealaltă parte a oraşului ca să aibă grijă de diverse detalii. Ştia de la secretarul lui că fusese destul de epuizată, cu doar patru săptămâni la dispoziţie în care să se ocupe de ce mai rămânea de organizat. Emmett îşi permitea să angajeze oricât personal şi orice ajutoare de care era nevoie pentru a duce treaba la bun sfârşit. Nu avea niciun sens ca noua sa soţie să pice moartă de oboseală imediat după ceremonie.

În momentul acela însă, se putea prăbuşi din cauza excesului de şampanie. Era, cu siguranţă, beată. În ultima oră se plimbase printre invitaţi, fără să aibă timp să mănânce, darămite să discute cu soţul ei. Totuşi, nu o scăpase din ochi. De asta ştia când începuse să se clatine pe picioare.

— Dacă ai de gând să continui să te holbezi la ea în felul acesta, probabil că va lua foc, murmură fratele lui, care îi stătea alături. Emmett îl săgetă cu privirea pe Brendan.

— Să nu cumva să crezi că am uitat rolul pe care l-ai jucat în toată treaba asta.

Brendan ridică mâinile, cu palmele în sus.

— De unde era să ştiu că avea să îl trimită cineva pe fratele ei să vă descopere împreună? Am crezut că o cină nevinovată…

— Într-o încăpere privată, aranjată pentru mine şi actuala mea amantă? Într-adevăr, cum ar fi fost posibil să se întâmple ceva? Emmett înghiţi restul băuturii şi trânti paharul gol pe masă. Brendan chicoti.

— Totuşi, ai compromis-o, dragă frate.

Da, o sărutase. Asta nu era de ajuns pentru a justifica o căsătorie.

— Ei bine, ţi s-a îndeplinit dorinţa. Debutul lui Claire şi al lui Katie sunt acum garantate. Mai e ceva ce pot face pentru tine, *dragă frate?*

— Da, ai putea să îţi culegi mireasa şi să vă începeţi

luna de miere. Luna de miere. Un sfârâit lunecă peste pielea lui Emmett, căldura croindu-şi drum prin testiculele lui. Avea să o aibă pe Elizabeth doar pentru el timp de două săptămâni. Părea ea, poate, rezervată şi bine-crescută, o scorţoasă cu sânge albastru, dar când o sărutase, toate lucrurile acelea se topiseră. Devenise o sârmă electrică vie în mâinile lui, un şoc electric de pasiune pură aşa cum el nu mai întâlnise niciodată.

Şi avea de gând să ia fiecare strop din acea pasiune.

— În orice caz asta a fost o mişcare bună, spuse Brendan, ridicând trabucul cubanez scump, înfăşurat într-o bancnotă de 100 de dolari. Fiecare bărbat care fusese invitat primise unul, în timp ce fiecare femeie de la recepţie primise o brăţară de aur cu smaralde de la Tiffany's. Costisitor, dar o declaraţie necesară.

Nu fusese el născut cu o lingură de argint în gură, dar ar fi putut, oricând, să îi cumpere şi să îi vândă pe cei mai mulţi dintre Knickerbockeri de zece ori.

Pe când îşi termina băutura observă că Elizabeth se legănă încă o dată.

— Cred că o voi aduce pe doamna Cavanaugh.

Brendan îl bătu pe umăr.

— Ne vedem peste două săptămâni. Şi felicitări, Emmett! Este o femeie deşteaptă, amuzantă şi atractivă. Cred că în ea ţi-ai găsit perechea.

Deşi nu avea nevoie de ea, Emmett se bucura de aprobarea lui Brendan. Până la urmă, aveau să trăiască împreună, cu toţii, când Emmett şi Elizabeth aveau să se întoarcă din Newport. Emmett se ridică şi părăsi sala de bal, ieşind pe hol, unde îl găsi pe Kelly la pândă, după colţ.

— Suntem gata să plecăm? întrebă.

— Cu siguranţă, Bish. Doar să-mi zici când. Dar m-am gândit că poate vrei să te mai învârţi pe lângă oaspeţii tăi fiţoşi.

— Nu, aş dori să pornim înainte de apus.

Buzele lui Kelly zvâcniră.

— Eşti nerăbdător pentru la noapte, aşa-i?

— Du-te dracului, zise el, însă fără prea mult patos.

Kelly avea dreptate şi nu avea rost să îl contrazică. O anunţ pe Elizabeth că plecăm.

— Aduc trăsura. Kelly se dezlipi de perete şi se îndreptă spre spatele casei.

Emmett se întoarse – doar ca să îl găsească pe Sloane stând exact în spatele lui cu chipul foarte încruntat. Emmett îşi încrucişă braţele pe piept.

— Mă întrebam când o să mă găseşti, Sloane.

Sloane păşi înainte, cotind, acolo unde nu puteau fi auziţi de altcineva.

— Să ştii că voi verifica, să mă asigur că este fericită. Şi, dacă nu o faci fericită, iadul te paşte, Cavanaugh.

Emmett ar fi râs, dacă nu ar fi fost dezgustat de ipocrizie. Păşi mai aproape şi mârâi:

— Scuteşte-mă de sacul tău plin de rahat. Dacă ţi-ar fi păsat vreun pic de fericirea ei, nu ai fi obligat-o să intre în căsătoria asta. Nu m-ai fi şantajat ameninţându-mă cu distrugerea surorilor mele, în cazul în care nu m-aş fi însurat cu a ta.

— Nu mi-ai lăsat nicio afurisită de alternativă, ripostă Sloane, fără să cedeze. Ai atacat-o într-un separeu dintr-un restaurant cu jumătate din înalta societate newyorkeză aflată cu un etaj sub voi.

Emmett îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un râs plin de neîncredere.

— *Eu* am atacat-o *pe ea?* Asta este ceea ce ţi-ai spus ca să poţi dormi noaptea? Sora ta m-a implorat practic să o sărut.

Întregul trup al lui Sloane deveni rigid.

— Nemernicule! Nici măcar să nu îndrăzneşti să sugerezi că nu ar fi pură.

— Nu-mi pasă niciun pic dacă este sau nu pură, spuse Emmett cu un zâmbet malefic. Dar intenţionez să aflu adevărul chiar în noaptea asta.

Nările lui Sloane se umflară şi îşi închise ochii pentru un moment.

— Eşti grosolan şi dezgustător, Cavanaugh! Îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor, posibil ca să nu îl

lovească pe Cavanaugh. Nu o meriţi.

Nimic de obiectat la asta, se gândi Emmett. Diferenţele dintre el şi noua lui soţie erau evidente pentru toată lumea. Totuşi, azi stătuseră în faţa oamenilor şi a lui Dumnezeu şi îşi juraseră credinţă până când moartea avea să îi despartă, aşa că Sloane putea să-şi vâre părerea în propriul fund.

— Poate că nu o merit, dar o am, Sloane. Şi nu poţi face absolut nimic în legătură cu asta. Trecând pe lângă celălalt bărbat, Emmett păşi în sala de dans. Sosise vremea să îşi recupereze soţia şi să o şteargă naibii de acolo.

*

Lizzie nu îşi mai simţea degetele de la picioare.

Nu putea să spună dacă îi amorţiseră de la şampanie ori din cauza pantofilor înguşti. Deşi faţa o durea încă din cauza zâmbetului fals pe care îl afişase de când plecaseră de la biserică, aşa că, poate, ar mai fi putut suporta încă un pic de şampanie.

Ireal. Asta era singura descriere la care se putea gândi pentru ziua aceea. Mai întâi nunta, apoi călătoria în centru cu Emmett – care fusese neobişnuit de supus după ceremonie – şi până la recepţia aceasta extravagantă care făcea paradă atât de bogăţia, cât şi de puterea lui Emmett Cavanaugh.

Soţul ei.

Se căsătorise cu el. Dacă nu ar fi fost veşmintele de nuntă, ar fi putut crede că ziua fusese un vis. Şi ce urma să se întâmple acum? Lizzie nu prea ştia nici ce să spună, nici cum să se poarte. Ce aşteptări avea el de la ea? Nu o pregătise nimeni pentru ziua nunţii, darămite pentru *noaptea* nunţii.

Femeile din clasa ei nu vorbeau niciodată despre ceea ce se întâmpla în dormitor. Avea o idee vagă, dar privirea insistentă, fierbinte pe care o îndrepta asupra ei pe când se învârtea prin sala de dans o făcea să fie şi mai emoţionată. Părea că cel mai bine ar fi să îl evite.

— Bună ziua, doamnă Cavanaugh.

Un tânăr chipeş şi o tânără cu păr roşu stăteau în faţa ei. Îşi scotoci creierul zăpăcit după un nume.

— Domnule Harper. Şi doamna Harper. Vă mulţumesc amândurora că aţi venit.

Domnul Harper era una dintre cunoştinţele lui Emmett şi a lui Will şi proprietarul băncii New American. El însuşi căsătorit recent, după ce o cunoscuse pe doamna Harper în tren. Cei doi formau un cuplu izbitor de adorabil.

Doamna Harper îi luă, curajoasă, mâna lui Lizzie şi o scutură de câteva ori.

— Sunt atât de bucuroasă să vă întâlnesc, doamnă Cavanaugh. Ştiu că ne-am întâlnit atunci când aţi întâmpinat oaspeţii, dar n-a fost ceva semnificativ. Cu siguranţă nu a fost de ajuns ca să îţi poţi face o idee despre cum e o persoană. I-am spus lui Ted că trebuie neapărat să vă invităm la cină pe dumneata şi pe Emmett. Nu pot să cred că a hotărât să se însoare – şi cu cineva dintr-o familie atât de impresionantă!

Se opri ca să respire, iar soţul ei îi zâmbi plin de indulgenţă. Era, probabil, obişnuit cu felul în care vorbea soţia lui, ca şi cum trebuia să spună tot ce avea de zis cât se poate de repede.

— Ceea ce vrea doamna Harper să spună, zise el încet, este că suntem foarte fericiţi pentru dumneavoastră, pentru amândoi. Din ceea ce am văzut azi, cred că veţi aduce un strop de viaţă foarte necesară lumii lui Emmett.

Lizzie cu siguranţă spera asta. Înainte să apuce să răspundă, doamna Harper scăpă:

— Şi sărutul acela de la biserică! Îşi făcu vânt cu evantaiul. Vai de mine! Am crezut că jumătate din femeile prezente o să leşine.

Un val de căldură o înghiţi pe Lizzie. Lăsând situaţia jenantă la o parte, hotărî că o place pe doamna Harper. Era greu să urăşti o femeie care spunea exact ce gândea, fără niciun fel de filtru. Lui Lizzie îi amintea de Edith.

— Vă mulţumesc amândurora pentru cuvintele amabile. Mi-ar plăcea foarte mult să vin la cină.

— Ah, bun, spuse doamna Harper, radiind. Poate veţi veni în vizita şi într-o după-amiază? Casa lui Ted este atât de mare, şi nu sunt obişnuită să am atât de mult spaţiu. Înainte să mă mărit cu el locuiam într-o pensiune. Ştiaţi?

— Nu, răspunse cinstit Lizzie. Nu ştiam.

— Veniţi să mă vizitaţi şi vă voi spune întreaga poveste, promise doamna Harper.

— Mi-ar plăcea, o asigură Lizzie. Şi, vă rog, spuneţi-mi Lizzie. Doamna Harper clipi de câteva ori, iar Lizzie avu impresia că femeia era gata să plângă.

— Mulţumesc. Iar tu trebuie musai să îmi spui Clara.

— A fost minunat să te cunosc, Clara, domnule Harper. Sper din suflet că vă veţi simţi bine în continuare.

— Înainte să plecăm, spuse domnul Harper, Emmett mi-a povestit despre noua dumneavoastră firmă de investiţii. Dacă veţi avea vreodată nevoie de ajutor sau de creditare, vă rog să nu ezitaţi şi mă contactaţi la bancă.

Oferta era neaşteptată şi extrem de generoasă. Ba mai mult, nu o desconsiderase, nici nu o descurajase. Lizzie se lumină la faţă şi spuse:

— Mulţumesc, domnule Harper. S-ar putea să o fac.

Cuplul Îşi luă la revedere şi plecă. Când se întoarse, Lizzie îl zări pe Emmett ridicându-se de la masa lor şi îndreptându-se către ieşire. Pasul lui, cu picioare lungi, mânca pământul sub el. Capete se întorceau când trecea – remarcabil, dacă te gândeai că încăperea era înţesată de demnitari, industriaşi şi de crema societăţii – iar ea se întrebă dacă şi ei vedeau acelaşi lucru pe care îl vedea ea. Putere. Inteligenţă. Elan neobosit.

Combinate cu chipul său atât de frumos, abia dacă putea să îşi ia privirea de la el.

Apoi observă că o altă persoană se îndrepta în aceeaşi direcţie, iar stomacul i se înnodă. *Will.* Iar expresia de pe chipul lui nu prevestea nimic bun. Îl urmărea pe Emmett?

Lizzie se grăbi după fratele ei, hotărâtă să afle care era problema. Rochia o încurca un pic şi, până când ajunse pe coridor, auzi două voci masculine furioase.

— … şi dacă nu o faci fericită, iadul te paşte, Cavanaugh.

Lizzie aproape zâmbi. Will fusese întotdeauna protector cu ea, adeseori prea protector. Deschise gura ca să intervină, dar cuvintele furioase ale soţului ei o opriră brusc.

— Scuteşte-mă de sacul tău plin de rahat. Dacă ţi-ar fi păsat vreun pic de fericirea ei, nu ai fi obligat-o să intre în căsătoria asta. Nu m-ai fi şantajat ameninţându-mă cu distrugerea surorilor mele în cazul în care nu m-aş fi însurat cu a ta.

Lizzie tresări de parcă cuvintele acelea fuseseră lovituri. „Şantajat”. Will îl… şantajase pe Emmett să se însoare cu ea? Ameninţându-le pe drăgălaşele surori vitrege ale lui Emmett? Îşi apăsă cu pumnul talia, surpriza şi şocul aproape încovoind-o.

„Nu dorea să se însoare cu mine”. Will minţise. Totul era o *minciună.*

Ah, Doamne! Fusese atât de *proastă.* Will pretinsese că Emmett dorise să se însoare cu ea, iar Emmett apăruse cu inelul, spunând că era o căsătorie adevărată. Cum de putuse să îi creadă pe vreunul din ei?

Nu putea să respire, corsetul săpându-i dureros în coaste. Nu era… destul aer. Se sprijini cu o mână de perete ca să nu se prăbuşească.

— Nu mi-ai lăsat nicio afurisită de alternativă, spunea Will. Ai atacat-o într-un separeu dintr-un restaurant cu jumătate din înalta societate newyorkeză aflată cu un etaj sub voi.

Emmett râdea, deşi sunetul păru rece în urechile lui Lizzie.

— *Eu* am atacat-o *pe ea?* Asta este ceea ce ţi-ai spus ca să poţi dormi noaptea? Sora ta m-a implorat practic să o sărut.

Căscă gura cu o oroare tăcută. Tocmai îi… Fratelui ei? Umilinţa îi pârjoli măruntaiele, iar fierea îi arse gâtlejul. Trebuia să evadeze. Întorcându-se, nu avu de ales, decât să se reîntoarcă în sala de dans.

Acolo unde sute de oameni sărbătoreau o căsătorie care era o escrocherie. O farsă.

O minciună.

Strălucirea sălii albe aproape o orbi, o atmosferă care, cu doar câteva minute mai înainte, păruse romantică. Splendoarea casei lui o uimise mai devreme, iar ideea că Emmett se preocupase de fiecare detaliu, asigurându-se că ziua avea să fie perfectă pentru ea, o mângâiase. Era evident că se amăgise singură. Toate astea nu aveau nimic de a face cu ea.

Oaspeţii îi zâmbeau când trecea pe lângă ei, îi murmurau felicitări. Oameni pe care îi recunoştea, toate chipuri familiare din lumea în care trăise întreaga ei viaţă. „Mă voi căsători doar din dragoste” jurase ea. „Nu te căsători pentru că eşti obligată să o faci, pentru că societatea se aşteaptă la asta”.

Eşecul nu fusese niciodată atât de amar.

Apucând un pahar de şampanie de pe o tavă în trecere, dădu pe gât băutura dulce, acidulată, dintr-o singură înghiţitură. Nu, amărăciunea rămăsese, cu siguranţă. În spatele ochilor luă naştere o presiune, dar îşi stăpâni lacrimile. Nu avea să iasă nimic bun dacă plângea. Treaba fusese înfăptuită, erau căsătoriţi. Îşi dorise banii necesari ca să îşi deschidă o firmă de investiţii şi reuşise. Doar dacă nu cumva… Oare Emmett minţise şi în legătură cu asta?

Nu, îşi aminti că el nu minţise că dorea să se însoare cu ea. „Sunt pregătit să mă căsătoresc cu tine”, afirmase el. Îi spusese că nu avea să îşi încalce *cuvântul.* Will era cel care declarase că Emmett dorea să se însoare cu ea, nu Emmett. Dacă ar fi ştiut de intrigile lui Will, de nivelul la care se coborâse fratele ei, ar fi anulat nunta.

Prea târziu, se gândi ea. Iar New York-ul avea cele mai stricte legi în ceea ce priveşte divorţul. Ar fi fost imposibil să obţină unul. Totuşi, o anulare ar fi fost mult mai uşor de obţinut.

Şi, într-adevăr, de ce nu ar fi fost de acord Emmett? Nu dorise să se însoare cu ea. Cu o anulare, ar fi fost ca şi

cum căsătoria nu avusese loc niciodată. Şi-ar salva reputaţia, iar surorile lui Emmett ar fi *fost* protejate. O anulare însemna că amândoi puteau întoarce spatele, uitând de toate.

Hotărâtă, îşi îndreptă umerii. Da, anularea era răspunsul. Dar, avea să o sprijine în continuare în ceea ce priveşte firma de investiţii? El îi promisese, dar totul avea să fie pierdut dacă el se răzgândea.

Ar fi trebuit să o ia din nou de la capăt.

— Lizzie! Edith Rutlidge sosi împreună cu două fete. Iată-te! Vino, vrem să îi arătăm rochia ta Lucindei VanCortland. Se căsătoreşte în toamnă cu un duce englez şi i-am spus că rochia ta este deosebit de frumoasă şi a decis că trebuie neapărat să o vadă de aproape.

Lizzie încuviinţă, dând din cap, în timp ce un chelner trecea cu şampanie. Îl opri să înlocuiască paharul gol pentru unul nou, deşi chelnerul începuse să tragă tava ca ea să nu o ajungă. Era oare o regulă nescrisă în ceea ce priveşte cantitatea de şampanie pe care o mireasă o putea bea în ziua nunţii ei?

Dacă aşa era, Lizzie plănuia să o încalce.

*

— Ştiu că vă este frig, doamnă Cavanaugh, dar vă rog, încercaţi să rămâneţi nemişcată, îi spuse camerista, desfăcând cu greu rândul nesfârşit de nasturi ai rochiei de mireasă.

Lizzie avea dificultăţi în a rămâne nemişcată, dar motivul nu avea nimic de a face cu febra ei. Era beată, atât de beată, încât timpul pe care îl petrecuse în continuare la recepţie se dovedise a fi suportabil. Fusese în stare să zâmbească şi să râdă, aşa cum trebuia să facă orice mireasă în ziua nunţii ei, în ciuda durerii şi a furiei ce sălăşluiau în pieptul ei.

Iar atunci când soţul ei o încolţise şi îi spusese să meargă să se schimbe pentru călătoria lor, încuviinţase, dând din cap fără să ţipe la el ca o fată care vindea porumb

fiert pe Bowery Street.

— Gata, spuse Pauline. Atunci, hai să o dăm jos!

Trăgând în jos mânecile, Lizzie îşi eliberă braţele în timp ce Pauline ţinu rochia. Apoi păşi afară din materialul somptuos. Un lucru putea spune cu siguranţă, şi anume că rochia era minunată.

— Mă însoţeşti la Newport? îşi întrebă camerista.

— Da, doamnă. Soţul dumneavoastră m-a întrebat el însuşi.

Făcuse el asta? Era ciudat că o informase pe Pauline despre planurile lor, dar nu şi pe Lizzie. Nu-l interesa nici măcar să se consulte cu ea, să afle care îi erau dorinţele în legătură cu luna lor de miere?

Pe de altă parte, de ce ar fi făcut-o, când nici măcar nu dorise să se însoare cu ea de la bun început?

Odată ce fu îmbrăcată într-un costum de călătorie elegant, nu mai era niciun motiv să mai rămână. Totuşi, trăgea de timp.

— Mi-ai împachetat rochia preferată, cea cu…

Uşa alăturată se deschise brusc, şi soţul ei păşi înăuntru. Se schimbase într-o haină dungată, bleumarin, şi în pantaloni asortaţi.

Lizzie clipi, izbită de frumuseţea lui. Apoi îşi aminti cuvintele lui de pe hol: „Sora ta m-a implorat, practic, să o sărut”.

Tot dispreţul şi furia pe care le reprimase ieşiră la suprafaţă, făcând-o să izbucnească:

— Nu ştii să baţi la uşă?

Cât se poate de calm, Emmett se întoarse către Pauline.

— Asta e tot. Mergi şi pregăteşte-te pentru călătorie.

— Desigur, domnule Cavanaugh. Cu o reverenţă, se grăbi să iasă din încăpere.

Lizzie îl ignoră, prefăcându-se ocupată să îşi pună mănuşile. Se dovedi o sarcină dificilă, având în vedere şampania pe care o băuse.

Paşi grei anunţau apropierea lui şi apoi vârful pantofilor lui negri apărură în raza ei vizuală. Când nu îşi

ridică privirea, o mână aspră îi ridică bărbia. Ochii îi erau duri, strălucind de o emoţie pe care ea nu o putu descifra.

— Nu bat niciodată la uşă, nevastă. Ar fi bine să îţi aminteşti asta.

Nu se strădui să îşi ascundă dezgustul şi se smulse.

— Eşti incredibil de nepoliticos.

— Aşa este. Dar, la urma urmei, la ce te aşteptai, căsătorindu-te cu cineva atât de inferior ţie?

„Nu mă aşteptam să mă căsătoresc deloc”. Nu putea da vina decât pe ea. Ea începuse în clipa în care se dusese la el acasă şi-i ceruse ajutor financiar. Apoi acceptase invitaţia la cină. Apoi îl sărutase. De când îl întâlnise pe Emmett Cavanaugh, luase decizii greşite una după alta.

Aşa încât acum era momentul să plănuiască totul dinainte. Dacă el credea că avea să o seducă în călătoria lor de nuntă, se înşela amarnic. Avea să aibă loc o anulare – nu o noapte a nunţii.

— Cum de-am putut să uit? spuse ea acru. Bine că mi-ai amintit!

Furia scăpără înainte ca el să o poată ascunde. Dar satisfacţia nu dură mult timp pentru că masca lui impenetrabilă apăru curând la locul ei.

— Să mergem. Se îndreptă către uşă şi o deschise. Trenul aşteaptă.

Cu bărbia în vânt, Lizzie ieşi din încăpere. Din păcate, alcoolul o făcu să se legene, ruinându-i ieşirea dramatică. Când se clătină, Emmett o prinse şi îşi puse palma sub braţul ei. Mirosea bine, se gândi ea, a săpun proaspăt şi uşor a ienupăr.

Nu, fără prostii dintr-astea. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se gândească la cum mirosea sau arăta el. Ori la ce gust avea.

Coborâră în tăcere scara din marmură roz. Oaspeţii se bucurau în continuare de recepţie, orga din sala de bal zumzăind prin casa imensă. De ce se grăbea Emmett să plece? Nu era ca şi cum lui Lizzie îi părea rău. Îi ajunsese să se prefacă a fi o mireasă îmbujorată. În plus, de îndată ce ajungeau în Newport, avea de gând să discute cu el despre

anularea căsătoriei.

Când ajunseră la intrarea principală, Katie, Claire şi Brendan stăteau la uşă, iar Graham, majordomul, îi aştepta cu hainele pregătite. Fetele păreau emoţionate, degetele încurcându-li-se în fundele de pe rochiile lor elegante, făcute special pentru nuntă. Brendan se aplecă şi le şopti ceva. Katie fu prima care păşi în faţă şi făcu o reverenţă, după cum se cuvenea.

— Bine ai venit în familie, Elizabeth!

Claire îi aruncă o privire lui Brendan, care încuviinţă, dând din cap. Sora cea mai mică a lui Emmett făcu şi ea o reverenţă.

— Ne bucurăm că te-ai căsătorit cu fratele nostru, spuse ea atent, măsurându-şi cuvintele. Era evident că Brendan le instruise.

Lui Lizzie i se strânse gâtul, iar inima i se topi. Indiferent ce simţea faţă de cel mai în vârstă Cavanaugh, nu le putea rezista acestor fete adorabile. Merse să o îmbrăţişeze pe Katie.

— Mulţumesc, Katie. Sper că vom deveni prietene bune. Apoi o îmbrăţişă pe Claire. Mulţumesc, draga mea.

— Îmi dai voie să îţi ating gulerul, întrebă încet Claire.

— Desigur, răspunse Lizzie, iar fata îşi trecu mâna micuţă peste gulerul de blană al hainei lui Lizzie.

— Este atât de moale, se minună Claire. Am o haină care se simte exact la fel. Emmett mi-a cumpărat-o.

Emmett păşi în faţă.

— Ajunge. Daţi-i un pic de spaţiu să respire lui Elizabeth, spuse el cu blândeţe. Fetelor, veniţi aici. Le trase la o parte pe surorile lui vitrege şi se lăsă într-un genunchi. Le ţinu mâinile şi le vorbi încet, prea încet ca Lizzie să poată auzi.

Încuviinţară, dând din cap, şi zâmbiră, apoi le îmbrăţişă pe amândouă, înfăşurându-şi braţele uriaşe în jurul trupurilor lor micuţe.

— Face asta de fiecare dată când pleacă în călătorii, îi spuse încet Brendan, care stătea lângă ea. Le asigură că, indiferent ce s-ar întâmpla, se va întoarce.

Nu dorea să îi pese, dar curiozitatea câştigă.

— De ce?

— Pentru că toată lumea l-a părăsit, întotdeauna.

În timp ce ea se lupta cu dezvăluirea aceea, Brendan îi luă haina de la Graham şi i-o ţinu să o îmbrace. Lizzie îşi strecură braţele înăuntru, iar el i-o trase peste umeri.

— Dă-i o şansă, murmură Brendan. Nu e nici pe departe atât de dur cum îl consideră lumea.

Îi veniră o groază de comentarii în minte, în cea mai mare parte motive pentru care nu dorea să îi dea o şansă lui Emmett. Brendan păru că îi simte reticenţa, aşa că se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Bine ai venit în familie, Elizabeth!

— Te rog, îi spuse ea, spune-mi Lizzie. Îl plăcea pe Brendan. Fusese extrem de politicos şi de fermecător încă de prima oară de când îl întâlnise azi, la recepţie. Nu putea fi mai diferit de bărbatul întunecat şi încruntat cu care se căsătorise.

Brendan rânji.

— Bine, Lizzie.

— Brendan, dacă îmi eliberezi soţia ca să putem pleca…

Lizzie privi în jos, surprinsă să vadă că Brendan o ţinea de mână. Nu însemnase nimic, cu toate astea, se dădu înapoi, ca şi cum ar fi fost vinovată. Brendan doar rânji către fratele său.

Emmett îşi trase pe el haina grea, de lână, apoi îi oferi braţul lui Lizzie.

— Mergem, doamnă Cavanaugh?

Numele o şoca, aşa cum se întâmplase de fiecare dată când îl auzise în acea zi. Din fericire, nu avea să fie doamna Cavanaugh pentru mult timp.

Capitolul 9

Soţul şi soţia ar trebui să îşi aducă aminte că s-au luat

unul pe celălalt „la bine ori la rău”.

Eticheta americană şi regulile politeţii, 1882

Elizabeth se descurca de minune prefăcându-se că el nu exista, se gândi Emmett, în timp ce aşteptau în propriul vagon de dormit ataşat la trenul pregătit să plece spre Rhode Island. Noua lui soţie intenţiona să îl ignore pe parcursul întregii călătorii ori doar la începutul ei?

Încercă să nu se holbeze la talia ei subţirică ori la curbele ei excitante. Încercă şi eşuă. Costumul ei de călătorie îi îmbrăţişa trupul, iar apariţia aceasta îl făcea pe Emmett să fiarbă de nerăbdare. Nu fusese nerăbdător în ceea ce priveşte nunta, dar noaptea nunţii îi pricinuise, în mod clar, multe nopţi nedormite de-a lungul ultimelor săptămâni.

— Ceva de băut? o întrebă el, stând lângă minibarul aflat într-unul din compartimentele vagonului.

— Da, te rog, spuse ea, continuând cu răspunsurile monosilabice, lucru pe care îl făcea de când părăsiseră casa.

Turnă un pahar de apă şi îl aduse unde şedea ea, menţinându-şi cu rigiditate postura perfectă, pe tapiseria de catifea.

— Mulţumesc, spuse ea, şi luă paharul din mâna lui.

Degetele lor, acum fără mănuşi, se atinseră, şi contactul uşor îl făcu, dintr-odată, agitat. Dumnezeule, cât de tare o dorea pe femeia asta!

— Apă? remarcă ea rece.

Cu un pahar din cristal plin de vin în propria mână, Emmett se aşeză lângă ea. Îşi întinse braţul pe spătarul canapelei.

— Cred că ai băut destulă şampanie, nu-i aşa?

Ea se întinse să-şi aşeze paharul pe masa de alături. Îşi împreună apoi mâinile în poală şi privi stăruitor pe fereastră.

El aşteptă ca ea să vorbească. Când ea nu o făcu,

întrebă:

— Să înţeleg că ai de gând să mă ignori timp de două săptămâni?

Îşi întoarse capul spre el.

— Nu te ignor. Pur şi simplu, nu am nimic de spus.

— Asta da surpriză, murmură el, apoi chicoti văzând privirea supărată pe care ea i-o aruncă. Trebuie să recunoşti că nu te sfieşti să îţi împărtăşeşti părerile.

— Dacă insinuezi că sunt o zgripţuroaică…

— Sigur că nu. Deşi doar timpul ne va spune asta, bănuiesc. Nu suntem căsătoriţi decât de câteva ore.

Îşi strânse buzele şi cute micuţe îi înconjurară gura.

— Şi ce fel de soţ ai de gând *tu* să fii, Emmett? Unul fidel?

Nici măcar nu se gândise la asta, dacă era să fie cinstit, dar felul în care rostise ultima întrebare, în bătaie de joc, ca şi când ar fi fost imposibil ca el să îi fie fidel, îl irită.

— Spui cumva că îmi vei satisface toate nevoile, Elizabeth?

Obrajii ei de porţelan căpătară o frumoasă nuanţă rozalie şi ceva ce aducea foarte mult a dorinţă şerpui către măruntaiele lui. Acea femeie incredibil de fermecătoare – soţia lui – era cu mult mai frumoasă decât merita el.

— Ştii că nu la asta m-am referit. Nu ştim absolut nimic unul despre celălalt.

Greşit, ar fi vrut el să îi spună. El ştia cât de deşteaptă era ea, cât de hotărâtă. Ştia despre bunătatea ei, nu doar văzând-o cum se purtase cu surorile lui, ci şi urmărind-o vorbind cu oaspeţii, în ziua aceea, asigurându-se că fiecare dintre ei se simţise bine-venit. Avea un simţ al umorului jucăuş şi tendinţa de a-şi muşca buza de jos. Şi ştia cât de bine săruta.

Mai ştia şi că murea de dorinţa de a o avea, de a o poseda într-un fel în care niciun alt bărbat nu o făcuse.

Gândindu-se la acest lucru, vintrele i se îngreunară, aşa că îşi scoase cu hotărâre din minte gândul de a se culca cu ea.

Se deschise o uşă la capătul vagonului, şi Kelly băgă

capul.

— Suntem cuplaţi şi totul a fost încărcat în vagonul următor. Aveţi nevoie de ceva?

Emmett clătină din cap.

— Nu. Mulţumesc, Kelly.

Uşa se închise, iar el observă că Elizabeth se holba încă la ea, cu o expresie confuză. Poate că acum ar fi fost un moment potrivit pentru a discuta despre nemulţumirea ei de mai devreme.

— Ce-ai dori să ştii?

Privirea îi zbură către a lui.

— Despre Kelly?

El ridică din umeri şi luă o gură din vin.

— Despre orice. Trebuie să îndurăm, cumva, călătoria.

— Cum l-ai cunoscut?

— Am crescut împreună în Five Points. Kelly era… un fel de executant în grupul din care făceam parte amândoi.

— Şi *ce* rol aveai tu?

— Nu. Nu discut despre asta. Niciodată.

— Dar cum…

Ridică o mână.

— Pune-mi întrebări despre orice altceva, Elizabeth. Nu voi răspunde întrebărilor legate de copilăria mea.

Ea bătu cu unghiile pe marginea canapelei. Îşi scosese mănuşile când intraseră în vagon, dezvelindu-şi degetele subţiri, pline de graţie şi pielea albă, fină. Îşi imaginase mâinile acelea pe trupul lui, mai târziu, tachinând şi mângâind, şi simţise cum se întăreşte. La naiba!

Trenul se zdruncină, căci roţile se puseseră în mişcare. Elizabeth căzu în faţă, spre el, iar Emmett îi prinse umărul cu mâna liberă. Ea întinse mâna să îşi recapete echilibrul, şi palma îi ateriză pe coapsa lui, cu faţa periculos de aproape de a lui. Dacă s-ar fi întins câţiva centimetri, ar fi putut să o sărute.

O auzi ţinându-şi respiraţia, iar căldura mâinii ei îl arse prin materialul ce-i acoperea piciorul. Niciunul din ei nu schiţă nicio mişcare, cu ochii pironiţi în ai celuilalt, el

aşteptând să vadă ce avea să facă ea. Degetele ei se mişcară foarte încet, ca şi când ar fi încercat să îl simtă, iar Emmett încetă să respire, în timp ce şi mai mult sânge îi năvăli în vintre. Ar fi dat tot ce avea doar pentru ca ea să fi mişcat acele degete 15 centimetri mai sus.

„Peste doar câteva ore”, îşi spuse el.

Ea îşi coborî brusc privirea şi se retrase, îndreptându-se.

— Îmi cer scuze.

Emmett luă o înghiţitură serioasă de vin, bucuros că avea un moment pentru a-şi recâştiga stăpânirea de sine. Nu mai fusese atât de agitat din cauza unei femei de la prima lui vizită la un bordel, la vârsta de 12 ani.

După un moment, ea zise:

— Deci te pot întreba orice?

— Da, atâta timp cât nu are nimic de-a face cu Five Points.

— Ai de gând să mă sprijini în continuare cu firma mea de brokeraj?

Se încruntă.

— De ce nu aş face-o? Ai câştigat pariul.

Ea păru foarte uşurată. Oare crezuse că el avea să se răzgândească şi să se retragă din înţelegerea pe care o făcuseră? O fi fost el în multe feluri, cele mai multe dintre ele neplăcute, dar era un om de cuvânt.

— Nu eram sigură că vei mai…

— Voi mai ce? Să-mi respect înţelegerile?

Ea nu răspunse, iar lui i se curbară buzele de iritare. Înainte să apuce să îi spună cât de mult se înşela în legătură cu acel fapt, ea întrebă:

— Tu eşti cel care i-a trimis fratelui meu biletul acela? Cel din cauza căruia ne-a descoperit la Sherry’s?

— Nu, strigă el, zvâcnind din cauza surprizei. De ce Dumnezeu aş şi făcut asta?

— Ei bine, *cineva* a făcut-o. Şi a fost convenabil, nu crezi, că Will s-a întâmplat să apară tocmai când lucrurile… se prezentau cel mai rău?

— Şi tu crezi că eu aş face asta? Ai o părere atât de

proastă despre mine?

Privirea ei cenuşie, rece, o întâlni pe a lui, buzele ei fiind strâns lipite, într-o linie subţire, dezaprobatoare. Un răspuns în sine, realmente. „Fir-aş al naibii!” Furia îl aprinse, precum cărbunele aruncat într-un furnal. Ce trebuia să facă el ca să se dovedească demn în faţa acestei femei? Oare întotdeauna presupunea ce-i mai rău?

Sări în picioare, hotărât să se îndepărteze înainte să spună ori să facă ceva ce ar fi regretat.

— Unde pleci?

— Afară, se răsti el, păşind înspre uşă. La naiba, e mult mai cald acolo, afară.

*

Fondat la mijlocul secolului al XVII-lea, oraşul Newport, de pe Rhode Island, era cunoscut în special pentru arhitectura colonială până când un oarecare William Shepard Wetmore construise uriaşa vilă Château-sur-Mer, de pe Bellevue Avenue. Înalta societate newyorkeză luase act şi transformase rapid micul orăşel în locuit pentru a-ţi petrece vara.

Lizzie mersese în Newport de când se ştia. Familia Sloane era proprietara unei „căsuţe” cu 14 camere, în stil gotic, pe Wellington Avenue, pe care o folosea doar pe timpul celor opt săptămâni ale sezonului social de vară. Îi plăcea acolo, oraşul de pe litoral fusese întotdeauna locul ei preferat de vizitat, de la după-amiezile leneşe pe plaja de la Easton până la plimbările de-a lungul falezei. De fapt, Will o adusese aici în fiecare an, în luna iunie, pentru a-şi sărbători ziua de naştere.

Dar iarna arunca o cu totul altă lumină asupra împrejurimilor, şi gândi ea, în timp ce trăsura se îndrepta agale spre centrul oraşului.

Austeră. Respingătoare. O descriere care se aplică şi pentru bărbat din faţa ei.

Emmett nu revenise în vagon pentru restul călătoriei. Iar după ce coborâseră, vorbise foarte puţin, mulţumit, se

pare, să admire peisajul care se derula. Lumina palidă juca pe profilul lui, subliniindu-i maxilarul rigid şi pometii puternici.

„Sora ta m-a implorat, practic, să o sărut”.

Dumnezeule, aproape că murea amintindu-şi cuvintele acelea umilitoare, în mare parte din cauză că erau adevărate. Ar fi preferat totuşi ca fratele ei să nu fi aflat despre frivolitatea ei. De aceea era puţin probabil că avea să îl ierte vreodată pe Emmett pentru că o dăduse în vileag. De un lucru era sigură, şi anume de faptul că nu avea să îi ceară niciodată niciun afurisit de lucru lui Emmett Cavanaugh.

Trăsura ieşi de pe Bellevue şi rulă către apă. Curând, un conac alb, cu trei etaje, în stil italian, se ivi pe o pajişte cu iarba tunsă. Se vedeau ferestre mari, cu obloane negre şi o terasă care se întindea de-a lungul întregii părţi de la sud. O scară largă se curba până la intrarea principală şi ea numără cinci – nu, şase coşuri. Casa părea că se întinde pe kilometri şi kilometri.

— Mi-o amintesc, spuse ea. Oceancrest. Nu am intrat niciodată. Nu a fost goală în ultimii doi ani?

— Trei, răspunse Emmett. Am cumpărat proprietatea luna trecută, ca parte dintr-o înţelegere de afaceri. Cel care a construit-o acum cinci ani a murit pe nepusă masă. Interiorul nu a fost renovat, dar s-a făcut curăţenie şi a fost aerisită. Am pus să se livreze şi câteva piese de mobilier. Desigur, eşti liberă să o decorezi aşa cum îţi doreşti.

Ar fi trebuit să îl corecteze, să profite de oportunitate şi să îi explice că nu avea nicio intenţie de a redecora nimic, din moment ce ei doi aveau să obţină, în curând, o anulare, dar se abţinu. Era mai bine să aibă această conversaţie înăuntru, odată ce amândoi se vor fi acomodat, iar vizitiul nu îi putea auzi.

Interiorul era la fel de impresionant ca exteriorul. Două candelabre uriaşe atârnau deasupra măreţei intrări, care avea, probabil, cel puţin 12, poate 15 metri înălţime. Câteva arcade flancate de coloane dorice fuseseră tăiate să ducă mai adânc în casă, inclusiv una deasupra dramaticei

scări de marmură. Al doilea etaj avea şi el vedere la hol, cu o deschidere care îi amintea lui Lizzie de un palat italian.

Dar nu avu timp să caşte gura. O armată de servitori se aliniase ca şi îi întâmpine pe noul stăpân şi pe noua stăpână a casei, aşa că avansă. Emmett o surprinse, salutând călduros fiecare membru din personal şi discutând cu ei îndelung, zâmbind larg, aşa că încercă să facă şi ea acelaşi lucru.

După ce le mulţumi şi le dădu voie să plece, se întoarse către ea.

— Ai dori un tur?

— Nu. Sunt extenuată. Voi aştepta până mâine ca să o explorez.

„Singură”.

Înclină capul şi o conduse pe scări. Labirintul coridoarelor o uimi, însă soţul ei naviga printre ele cu uşurinţă. În cele din urmă se opriră în faţa unei uşi, iar el apăsă clanţa, făcându-i semn să intre. Dormitorul era fastuos, chiar şi mai fastuos decât noua ei cameră din casa lui Emmett de pe Fifth Avenue. Pe trei părţi pereţi de culoare verde stins, subliniaţi de plinte simple, albe, trei ferestre în stil palladian acoperite cu draperii elegante, ce dădeau spre vasta terasă din spatele casei. Recunoscu mobila ca fiind Ludovic al XIV-lea şi se întrebă cum de reuşise Emmett să facă toate astea – cumpărăturile, îmbunătăţirile şi mobilarea – într-o singură lună.

— Mulţumesc, îi spuse ea cu sinceritate. Poate că nu dorise să se însoare cu ea, dar mutase munţii pentru petrecerea de nuntă şi casa asta. Ca să nu mai pomenească de noul ei birou de pe Beaver Street. Atunci, de ce făcuse toate astea, dacă fusese şantajat să se însoare cu ea? Acţiunile lui nu aveau niciun sens.

Păru surprins de mulţumirea ei.

— A fost plăcerea mea, spuse el. Ai la dispoziţie trei dulapuri. Rafturile sunt încastrate în perete. Înaintă şi împinse peretele, deschizând astfel o uşă ascunsă. Îţi poţi păstra aici toate hainele de care ai nevoie…

— Ar trebui să discutăm, aruncă ea, înainte ca el să

poată continua cu explicaţiile. Atenţia, grija lui erau prea mult. Dacă nu ar fi auzit din întâmplare conversaţia dintre fratele ei şi Emmett, probabil că ar fi fost topită toată la picioarele bărbatului.

Dar auzise adevărul şi nu mai exista cale de întoarcere.

Dădu la o parte marginile paltonului şi îşi vârî mâinile în buzunarele de la pantaloni.

— Da?

— Eu… Doream să discutăm despre seara aceasta. Despre ce va urma.

— Din felul în care roşeşti, bănuiesc că te referi la noaptea nunţii. O privi stăruitor, cât se poate de calm, timp în care Lizzie îşi dori ca pământul să se fi deschis şi să o fi înghiţit.

Totuşi, trebuia să meargă înainte. Cei din familia Sloane nu renunţau.

— Da. Nu doresc să avem una. O noapte a nunţii adică.

O sprânceană întunecată se ridică, dându-i un aer de crai.

— Nu doreşti să avem o noapte a nunţii? Ea aprobă, dând din cap, iar el continuă: încerci cumva să grăbeşti acel eveniment ori să îl amâni pe o perioadă nedeterminată?

— Să-l amân. Pe o perioadă nedeterminată.

Sprâncenele îi coborâră ameninţător, gropiţa din bărbie adâncindu-se din cauza încruntării.

— Aş putea îndrăzni să întreb care este motivul? La urma urmelor, suntem căsătoriţi.

— Am de gând să depun o cerere pentru anularea căsătoriei când ne întoarcem în New York.

Emmett îşi dădu capul pe spate şi râse de parcă ar fi lătrat ca un câine.

— Cu siguranţă, glumeşti.

Lizzie se îndreptă, înălţându-se, hotărâtă fiind să îl înfrunte, indiferent de reacţia pe care ar fi avut-o.

— Se întâmplă să fiu serioasă.

— O anulare? Întemeiată pe ce naiba? spuse el,

ridicând vocea. Te asigur ca nimeni nu va da crezare impotenţei.

— Consimţământ obţinut cu forţa.

Se holbă la ea, cu ochii întunecaţi şi duri, iar pereţii se apropiau pe măsură ce momentul se prelungea. Pe faţa lui tresări un muşchi.

— Deci ai de gând, zise el, să spui la tribunal că ai fost obligată să te măriţi cu mine.

— Da, voi spune că fratele meu m-a obligat.

Nicio urmă de uşurare nu îi apăru pe chip. În schimb, rosti în bătaie de joc:

— Îţi dai seama cum mă face să arăt lucrul acesta?

— Emmett, cunosc adevăratele circumstanţe din spatele căsătoriei noastre. Furia dispăru de pe chipul lui, iar ea îi spuse continuarea: Am auzit, din întâmplare, cearta pe care ai avut-o astăzi cu fratele meu. Ştiu că te-a şantajat ca să te însori cu mine.

Se întoarse spre fereastră, nemişcat ca o statuie. Când vorbi, privirea îi rămase lipită de peisaj.

— Regret că ai auzit, Elizabeth. Aş fi preferat să nu fi aflat niciodată despre aranjamentul meu cu fratele tău. Cu toate astea, sunt gata să îmi duc la îndeplinire responsabilităţile faţă de tine.

Apăruse din nou cuvântul acela, *responsabilitate.* Nu dorea să fie o corvoadă, un lucru pe care trebuia să îl suporte în viaţa lui. Ceva de care trebuia să se ocupe, cum ar fi o durere de dinţi. Îşi dorea pasiune. Iubire. Ca el să aibă nevoie de ea mai mult decât avea nevoie să respire.

Iar răspunsul lui fu o dovadă şi mai bună a greşelii pe care o făcuseră astăzi. Nu avea de gând să cedeze.

— După ce te vei gândi mai bine, sunt convinsă că vei ajunge să gândeşti la fel ca mine, spuse ea. Obţinând o anulare va fi ca şi cum căsătoria nu a avut loc niciodată.

— Am stat în faţa lui Dumnezeu şi a 400 de oameni. Ne-am jurat credinţă până la moarte. Şi ai impresia că toată lumea va *uita,* pur şi simplu? Se întoarse brusc şi păşi în faţă. Aşa se fac lucrurile în înalta societate a Knickerbockerilor, unde nu are nicio importanţă dacă nu te

ţii de cuvânt?

Ea îşi frecă tâmplele. Ce importanţă aveau toate astea când era în joc restul vieţii lor? Aveau să se facă nefericiţi unul pe celălalt până când aveau *să moară.* Asta era ce îşi dorea el cu adevărat?

El se apropie şi mai mult, oprindu-se la doar câţiva centimetri de ea.

— Ideea de a fi căsătorită cu mine ţi se pare atât de dezgustătoare, încât ai minţi şi ne-ai face de ocară pe amândoi ca să ieşi din ea?

Îşi înălţă gâtul ca să îi privească chipul, un chip pe care erau acum întipărite dezgustul şi mânia. Întrebarea o deruta, căci, în primul rând, el fusese acela care nu îşi dorise să se însoare cu ea. Ce răspuns i-ar fi putut da? Şi, într-adevăr, lăsând la o parte mândria masculină, avea să priceapă şi că ea avea dreptate. Aşa că rămase tăcută.

El se smuci în spate ca şi cum ar fi fost lovit, expresia de pe chipul lui fiind un amestec de neîncredere şi vulnerabilitate, înainte de a-şi pune masca de indiferenţă pe care ea deja o cunoştea şi cu care deja se obişnuise.

— M-am întrebat ce era în neregulă în timpul petrecerii, care era motivul pentru care mă evitai. Foarte convenabil că ai aşteptat să îmi spui asta doar după ce am ajuns aici şi nu când eram în New York. Spune-mi, dacă casa ar fi fost terminată, plină de mobilă luxoasă, ai fi cerut în continuare anularea căsătoriei? Ori poate amplasarea nu se ridică la nivelul standardelor sângelui tău albastru?

Fu cuprinsă de furie, şi tâmplele îi zvâcniră.

— Crezi că are legătură cu averea ta sau cu ceea ce îmi poţi cumpăra?

— Totul are legătură cu averea, Elizabeth. Oricine îţi spune contrariul este fie un mincinos, fie foarte bogat.

— Nu vreau banii tăi. Nu am dorit niciodată nimic… „Doar pe tine”, era cât pe ce să spună. Totuşi, mândria o împiedică. Nu avea niciun sens să îl înarmeze cu acea informaţie pentru următoarea lui ceartă cu Will.

— Nu ai dorit niciodată să ai de a face cu mine, termină el, în mod eronat, apoi izbucni într-un râs fals.

I se pusese un nod în gât şi nu se putu forţa să îl corecteze, chiar dacă ştia că îl rănise. „Nu şi-a dorit să se căsătorească cu tine, îşi spuse. Până la urmă îţi va mulţumi pentru că l-ai eliberat din această căsătorie”.

— Deci am fost destul de bun atunci când aveai nevoie de preţioasa ta firmă de investiţii, dar nu sunt destul de bun pentru patul tău.

Detestă vorbele, detestă implicaţia lor, dar tăcu. În cele din urmă, ce importanţă avea ceea ce credea el?

El se îndreptă spre uşă, cu maxilarul încleştat.

— Anularea căsătoriei sună foarte bine, doamnă Cavanaugh. Dumnezeu ştie, ar putea să-mi cadă mădularul dacă l-aş băga în tine, la cât de al naibii de rece eşti. Totuşi, stai fără grijă, nu-mi va fi deloc greu să găsesc o femeie care să îşi dorească să facă dragoste cu mine în toate felurile posibile pe care le cunosc. Se opri cu mâna pe clanţă. Privind peste umăr, spuse întunecat: Şi cunosc o mulţime de feluri în care să o fac.

*

Emmett aruncă în aer statueta în formă de înger şi lovi cu galeria scurtă pe care o dăduse jos de la fereastră. Întâlnirea dintre lemn şi porţelan dădu naştere unui zgomot îngrozitor care se răspândi în sala de dans goală. Smulse sticla de gin de la picioarele lui şi luă o altă înghiţitură, întrebându-se când avea să îşi facă efectul alcoolul. Afurisita de sticlă era aproape goală.

Urmă statueta în formă de iepure. O aruncă în aer. O lovi. O ploaie satisfăcătoare de fragmente de iepuraş se revărsă asupra sa. Se tăiase deja pe faţă de două ori, iar mâinile aveau zgârieturi pe toată pielea care era la vedere. Nu era ca şi cum el observase. Nu simţea nimic. Absolut nimic.

— Gata, astea au fost toate. Cel puţin alea de le-am găsit, spuse Kelly în timp ce aruncă alte câteva figurine pe măsuţa pe care Emmett o trăsese în centrul încăperii. Eşti pregătit să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Nu. Ai chef de câteva aruncări?

— Nu în mod deosebit. Ştii că sângerezi?

Da, Emmett ştia. Şi nu putea aduna destulă energie încât să îi pese.

— Am nevoie de încă o sticlă de gin. Ridică sticla la buze şi-şi deschise gâtlejul.

Ochii lui Kelly se lărgiră privindu-l pe Emmett cum înghiţea.

— N-aş recomanda asta.

— Nu te-a întrebat nimeni, răspunse Emmett după ce îşi recapătă respiraţia. Înlocui apoi sticla cu o statuetă, se îndepărtă, apoi o distruse.

— Ţi-ai îmbunătăţit mişcarea din zilele alea de la Mulberry Bend. Kelly îşi scutură umerii de praf de porţelan. Deci bănuiesc că nu vei lua cina cu soţia ta.

Emmett nu spuse nimic. Faptul că era în cămaşă, în sala de bal, lovind nimicuri din porţelan, părea un răspuns destul de clar. Problema era că lovitul nu îl făcea să se simtă mai bine. Încă simţea cum mijlocul pieptului îi fusese scobit cu o lingură tocită. Un sentiment familiar, unul pe care nu îl mai avusese de foarte mult timp. Dar pe care nu îl uitase.

„Nu te doreşte. Şi ce dacă? Nu e ca şi cum ar fi o surpriză”.

Întinzându-se după o nouă figurină, camera începu să se învârtă şi se împiedică. Mâna lui Kelly îi ateriză pe umăr, punându-l pe picioare.

— Hopa, stai aşa, Bish! Fii atent!

Se îndreptă şi luă un castronel. Intrând în cameră, aruncă în aer şi lovi. Castronelul căzu şi se făcu fărâme pe podea. Emmett se holbă atent la cioburi. Cum de ratase lovitura?

— Gata, ajunge, spuse Kelly luând băţul din mâna lui Emmett. Hai să ne aşezăm şi să îi spunem unchiului Kelly tot ce s-a întâmplat!

— Nu mă cocoloşi, mârâi Emmett. Nu sunt copil. Nu eram copil nici când eram copil.

— Da, ştiu. Chiar şi atunci erai plin de energie.

Kelly îl conduse către un scaun. Din fericire pentru Emmett, înhăţă sticla de gin înaintea lui Kelly. După câte sticle îmi pierd cunoştinţa?

— De obicei trei, răspunse Kelly, trăgând încă un scaun. Dar a doua zi eşti iadul pe pământ.

Cui îi păsa de ziua de mâine? Emmett sorbi îndelung.

— Am urlat la soţia mea. Ba chiar am înjurat. Am folosit cuvinte pe care mă îndoiesc că le-a auzit vreodată în viaţa ei privilegiată.

Kelly luă loc, silueta lui uriaşă, greoaie, părând aproape ridicolă pe mobila luxoasă.

— Mi s-a părut că aud strigăte. Şi ai avut motive pentru înjurături ori ai vrut doar să o şochezi?

— Cred că ambele. Îşi frecă ceafa. Are de gând să obţină o anulare a căsătoriei de îndată ce ne întoarcem.

Kelly se strâmbă.

— Care sunt motivele?

— Constrângere.

— Dumnezeule!

— Exact. Emmett luă din nou o duşcă. Lichidul pârjoli totul în drumul lui până în stomac. Ne-a auzit din întâmplare pe mine şi pe fratele ei, când am pomenit de şantaj, certându-ne la petrecere.

Kelly se strâmbă din nou, ceea ce îl făcu pe Emmett să se simtă de sute de ori mai rău.

— Îmi imaginez că nu a apreciat lucrul ăsta.

— Nu, într-adevăr. Ce dezastru afurisit!

— Nu ai de gând să renunţi, nu-i aşa?

Emmett se încruntă la prietenul său.

— Nu e vorba de renunţat. Asta nu-i o înţelegere de afaceri. Femeia urăşte totul la mine.

— Nu-i adevărat. Am văzut cum se uită la tine. Când nu te uitai, desigur. E la fel cum se uită toate la tine, ca şi cum ar muri de nerăbdare să te bage sub cearşafuri.

Emmett clătina din cap înainte ca Kelly să sfârşească.

— Eşti nebun. Elizabeth nu simte aşa ceva pentru mine. Doamne, ce bine ar fi fost să fie altfel.

— Atunci de ce te-a lăsat să o săruţi la restaurantul

Sherry’s?

— Din acelaşi motiv pentru care oricare din femeile astea din înalta societate îmi aruncă în cale invitaţii nu chiar atât de voalate. Din curiozitate faţă de mahala.

Kelly cugetă la asta în timp ce Emmett era ocupat să bea.

— Eu tot cred că ai putea să o convingi, dacă ai vrea, spuse celălalt bărbat.

Să o convingă? Emmett nu îşi dorea o soţie pe care trebuia să o convingă ori să o linguşească să se culce cu el. Dacă i-ar fi dat prin cap că ea avea de gând să ceară anularea căsătoriei, nu şi-ar mai fi făcut apariţia la biserică de dimineaţă. La naiba cu Will Sloane şi cu ameninţările lui.

— Nu prea contează atunci când o femeie e la fel de bună ca oricare alta, răspunse Emmett. Limba începuse să i se îngreuneze de la băutură. Bun.

— Dacă asta crezi, atunci de ce i-ai dat drumul lui Mae?

Da, frumoasa Mae Rose. Se despărţise de ea de îndată ce fusese anunţată logodna, spre marea ei dezamăgire. Încercă să îşi aducă aminte curbele ei pline şi privirile ei întunecate, exotice… dar tot ce văzu fură ochii argintii şi pletele blonde. La naiba!

— Nu contează. Voi găsi alta. Actriţele mă iubesc.

— Îţi iubesc buzunarele pline, mârâi Kelly.

— Cel puţin ele sunt cinstite, spuse el. Cei doi păstrară un moment de linişte, în timp ce Emmett îşi termină sticla.

— Ce ai de gând să faci în legătură cu anularea? întrebă în cele din urmă Kelly.

Emmett se ridică în picioare, se legănă uşor, apoi îşi recăpătă echilibrul. Ridică o figurină de porţelan de pe masă şi o aruncă cât putu de tare de perete. Se fărâmiţă într-un nor de porţelan.

— Nimic. Asta am de gând să fac.

— Nu-ţi stă deloc în fire. Nu te-am mai văzut înfrânt până acum, nici măcar atunci când Jackson Chioru şi băieţii lui te-au prins singur pe aleea aia.

Buzele lui Emmett zvâcniră la amintirea aceea.

— Trei săptămâni mi-a luat ca să îmi revin.

— Şi n-o să uit niciodată când le-ai întors favoarea, priveliştea cu cei trei îngenuncheaţi la picioarele tale, cerşind milă de la Bishop.

Îşi trecu o mână prin păr.

— Nu e acelaşi lucru. Şi nu suntem în Five Points.

— Aşa e, nu suntem, spuse Kelly. Uneori, am impresia că e mai rău. Acolo, cel puţin, nu am renunţat niciodată. Era o vreme când nu lăsai un lucru mărunt cum ar fi „nu” să te împiedice să obţii ceea ce-ţi doreai.

— Nu înţelegi, sac de rahat încăpăţânat ce eşti! Apucă un alt castronaş şi îl zvârli de perete. Apoi un altul. Era prizonier acolo pentru două săptămâni. Paisprezece nopţi dorindu-şi ceva ce nu avea să aibă niciodată. Nicio cantitate de alcool din lume ori de flecuşteţe pe care să le spargă nu putea să-l împiedice să nu înnebunească. Dar nu avea să o ia la goană înapoi, la New York, şi să-şi dea în vileag eşecul, acolo unde toată lumea avea să îl descopere în doar o zi – *nici măcar o afurisită de zi* – că mariajul lui nu era decât o farsă.

— Trimite-i lui Colin o telegramă. Am nevoie de el aici cât mai devreme, mâine de dimineaţă. Spune-i să aducă cu el de lucru, cât de mult poate duce.

Kelly oftă.

— Asta înseamnă că…

— Înseamnă că, se răsti Emmett, întinzând mâna după o altă figurină, afurisita de lună de miere s-a terminat.

Capitolul 10

Orice domnişoară ori tânăr domn ar trebui să-şi cultive dragostea faţă de societate – nu ca scop în sine, ci ca pe o cale.

Eticheta americană şi regulile politeţii, 1882

În cele patru zile ce urmară, atmosfera din casă deveni mai rece decât vântul aspru de iarnă care sufla dinspre Oceanul Atlantic. Lizzie închise ochii, bucurându-se de înţepătura din obraji, în timp ce stătea pe pajiştea din spate, cu faţa spre apă.

De la discuţia din dormitorul lui, când îi spusese despre planul ei de a obţine anularea căsătoriei, nu îl mai văzuse aproape deloc pe Emmett. Îşi petrecuse tot timpul în birou, cu uşa bine închisă. Trecuse o dată pe lângă el, pe scări şi luaseră un mic dejun incredibil de jenant împreună cu secretarul lui, Colin, care părea gata să o şteargă în orice moment. Ochii ficşi, întunecaţi, ai lui Emmett, abia dacă aruncară o privire spre ea, atenţia lui fiind îndreptată fie asupra mâncării, fie asupra secretarului. Era ca şi cum, pentru el, ea încetase să existe.

Încercă să nu se simtă rănită. Până la urmă, ea era cea care o să ceară anularea. Nu era oare cel mai bine aşa, mai ales că fratele îl şantajase să se căsătorească?

Atunci de ce ultimele lui vorbe din seara aceea o lăsaseră cu o durere în piept?

„Nu-mi va fi deloc greu să găsesc o femeie care să îşi dorească să facă dragoste cu mine în toate felurile posibile pe care le cunosc. Şi cunosc o mulţime de feluri în care să o fac”.

Lizzie oftă şi se îngropă mai adânc în pelerina ei, lovind cu gheata o pietricică pe aleea din grădină. Nu avea nicio putere asupra lui, chiar dacă erau căsătoriţi. Dacă el îşi dorea o altă femeie, de ce ar trebui să îi pese?

— Lizzie!

Se întoarse spre casă şi o descoperi pe Edith Rutlidge apropiindu-se furtunos pe pajiştea din spatele casei, cu un zâmbet larg pe chip.

— Edith! Lizzie zâmbi cu gura până la urechi, prima ei izbucnire de fericire adevărată de la ziua nunţii încoace. Alergă către prietena ei, îmbrăţişând-o cu violenţă. Nu pot să cred că eşti aici.

— Este îngrozitor de nepoliticos, nu-i aşa? Sper că nu vă întrerup luna de miere. M-am gândit doar să îţi fac o vizită de după-amiază ca să văd cum o duci.

Lizzie luă braţul lui Edith şi porniră spre grădinile adormite.

— Nu întrerupi nimic. Mă bucur de fiecare dată când te văd. Dar ce faci în Newport?

— Henry a trebuit să vină aici cu afaceri şi l-am implorat să mă lase să-l însoţesc. M-am gândit că aş putea să te văd, să mă asigur că ţi-ai revenit.

— Să îmi revin din ce?

— Noaptea nunţii, prostuţo, zise Edith râzând. Când Lizzie nu i se alătură, Edith îşi îngustă ochii. Vai, nu! Spune-mi ce ţi-a făcut bărbatul acela…

— Linişteşte-te. Emmett nu a făcut nimic. Cel puţin, nimic din ceea ce şi-ar fi dorit să fie cunoscut de toată lumea. Expiraţia ei lungă formă un nor alb. Şi nu doresc să discutăm despre el.

— Ştiam că nu trebuia să te căsătoreşti cu el. A fost prea devreme, Lizzie. Henry avea dreptate.

— Henry? Ce a spus Henry? Fratele lui Edith nu mai vorbise cu Lizzie de când fusese anunţată logodna, nici nu venise la nuntă.

Cele două femei urmară o cărare mărginită de copaci acoperiţi de viţă pe toate părţile. Ar fi fost uluitoare primăvara. Păcat că Lizzie nu avea să vadă niciodată florile.

— Că te-ai grăbit să te căsătoreşti şi nimeni nu îşi dă seama care este motivul. Toată lumea face speculaţii asupra faptului că v-aţi întâlnit singuri într-un separeu, în restaurant. Am auzit de toate, de la cum îi porţi copilul până la hipnotism.

— Ambele sunt ridicole. „M-am întâlnit cu el pentru că aşa am dorit. Este diferit de toţi cei pe care îi cunosc”. Nu putea spune asta, desigur, nu dacă plănuia să aducă în discuţie constrângerea în faţa tribunalului. Nu ai de ce să îţi faci griji. Totul va fi bine.

— Te cunosc, spuse Edith. Pui ceva la cale. Dar mai ştiu şi că nu îmi vei spune nimic înainte să fii pregătită să o

faci.

Lizzie chicoti auzind toate astea.

— Da şi da. Aşa că ai răbdare şi încearcă să nu îţi faci griji.

— Ei bine, ar trebui să te ducem înăuntru. Ai buzele vinete şi tremuri.

Lizzie se opri şi îşi mută privirea către uriaşa structură din piatră. Oceancrest avea una dintre cele mai bune privelişti din Newport, fiind aşezată exact pe stâncile care dădeau spre ocean. Casa era încântătoare, o minune inginerească şi de confort. Avea până şi o cascadă sub scările principale, pentru numele lui Dumnezeu.

Totuşi, pentru Lizzie, casa nu avea nici urmă de căldură ori de bucurie. O cochilie sfărâmicioasă, fragilă, de nefericire.

— Nu vreau să intru. Nu încă.

— Atunci te iau cu mine, la Poplar House, spuse Edith, referindu-se la vila pe care familia ei o avea acolo. Vino, petrece-ţi ziua cu noi şi apoi ia cina acolo!

Oferta de a avea companie, de a râde şi de a uita pentru un timp o atrăgea pe Lizzie mai mult decât ar fi dorit să recunoască. Faptul că era singură acolo, zi după zi, cu nimic de făcut şi cu nimeni care să îi ţină companie, în afară de servitori, începuse să o afecteze. Dar cum avea să explice absenţa soţului ei?

— Nu ar trebui. Ştii că vor pune întrebări. Ce-aş putea spune?

— Că Emmett lucrează – ceea ce, bănuiesc, este adevărat. Şi nu e treaba nimănui ce se întâmplă între voi doi. Aşa că, pur şi simplu, inventează ceva, Nu vor afla niciodată.

Umerii lui Lizzie se relaxară.

— Bine. Dar nu vei spune nimic familiei tale, nu-i aşa?

Edith răsuci o cheie imaginară în faţa buzelor.

— Nu voi scoate o vorbă.

*

Emmett aprinse un chibrit şi apoi un trabuc, al treilea în ultimele două ore, Şezuse acolo, în salonul din imediata apropiere a intrării principale, bând şi fumând în timp ce aştepta ca soţia sa să se întoarcă. Ceasul bătuse de ora 12 de ceva timp şi începu să se teamă că s-ar putea ca ea să nu mai vină acasă deloc.

Caz în care ar fi mers până la reşedinţa Rutlidge şi ar fi dărâmat fiecare uşă până când ar fi găsit-o.

Încă o oră. Atât avea să îi mai acorde înainte să presupună ce era mai rău.

Mai devreme, când sosise Edith Rutlidge, nu dăduse nicio importanţă vizitei. Apoi Elizabeth plecase şi nu revenise la timp pentru cină, iar Emmett începuse să îşi facă griji. Era adevărat că nu plănuiseră să mănânce împreună – orice pretenţie asupra unei luni de miere se sfârşise chiar din prima zi dar o suspiciune supărătoare îi spunea că erau mai multe în joc. Şi, bineînţeles, aflase că Henry Rutlidge ajunsese şi el în Newport.

Coincidentă? Nicio afurisită de şansă.

Aşa că trimisese la culcare servitorii şi se aşezase lângă uşă, să aştepte, furia crescându-i cu fiecare ticăit al ceasului de pe poliţa de deasupra căminului.

L-ar fi părăsit oare fără un cuvânt?

„Da”, îi răspunse o voce din mintea sa. „Adevărata întrebare este de ce s-ar deranja să rămână”.

Dumnezeu ştie că i-ar fi fost mult mai bine alături de Rutlidge, dar, până când avea să obţină anularea, Emmett nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a o împiedica pe soţia sa să sară în pat cu un alt bărbat.

Atenţia îi fu atrasă de sunetul surd al roţilor unei trăsuri care se apropia. Stinse trabucul în scrumiera de cristal de lângă el, încercând să îşi ţină în frâu furia.

Când se deschise uşa principală, în întuneric apăru silueta soţiei lui. Se furişa ca un hoţ în noapte, având grijă să închidă uşor după ea uşa grea din lemn.

— Ai avut o seară plăcută?

Tresări la sunetul vocii lui şi îşi duse mâna la piept.

— Emmett? Cerule, m-ai speriat!

Întinse mâna şi aprinse lampa de lângă cotul lui. O strălucire moale lumină salonul – şi, în acelaşi timp, vinovăţia de pe chipul soţiei sale.

Un calm sălbatic îi goni prin vene, stabilindu-i-se în muşchi şi încordându-i, în timp ce o privea apropiindu-se. Nu se deranja să se ridice.

— Ce faci? Îşi scoase mănuşile şi acele din pălărie. De ce aştepţi aici, jos?

— A fost plăcută vizita la familia Rutlidge?

— Cum de ai… îşi ridică bărbia şi îşi desfăcu pelerina. Da, a fost plăcută. A fost plăcut să am din nou cu cine să discut.

Un chicotit întunecat scăpă de pe buzele lui şi se ridică de pe scaun.

— Vai, Elizabeth, nu am avut nici cea mai vagă idee că te simţi singură. Păşi către ea, gelozia şi o indignare îndreptăţită împingându-l în faţă. Dacă ai fi menţionat lucrul acesta mai demult, aş fi fost mai mult decât dispus să te amuz.

Ochii ei se măriră pe măsură ce el avansă. Începu să se retragă. Bun. „Fugi, iepuraşule, pentru că atunci când te voi prinde…”

— Emmett, opreşte-te! Îngrijorarea îi cuprinse trăsăturile fără cusur şi îşi ridică mâinile ca şi cum l-ar fi alungat. Am fost să iau ceaiul şi am rămas la cină. Asta e tot. Orice altceva îţi închipui…

— Şi Rutlidge? A fost acolo şi fostul tău logodnic?

Spatele îi lovi peretele şi, de surpriză, scoase un mic icnet.

— Henry? E în Newport, dar…

Emmett înaintă până când o copleşi, cu o mână sprijinită pe perete, deasupra capului ei.

— Ai plâns pe umărul lui, i-ai vorbit despre nefericirea ta?

Elizabeth îşi încruntă sprâncenele.

— Nu, sigur că nu. Nu aş face niciodată ceva atât de neloial, indiferent cum ar sta lucrurile între noi.

Fu surprins, dar vorbele acelea nu îi potoliră deloc

indignarea.

— Te-a dus în patul lui, nevastă? I-ai permis să pătrundă în cremoasa, delicata, educata ta…

Mâna îi zvâcni – fără îndoială, pentru a-l plesni peste obraz dar Emmett fu mai rapid. Îi prinse încheietura şi îi ţintui mâna pe perete, potrivindu-şi trupul peste al ei.

— Nu doreşti să faci asta, îi spuse cu voce joasă.

Pieptul i se ridică şi i se cobori rapid, pielea i se îmbujoră. Era atât de fermecătoare, naiba să o ia! În ciuda tuturor lucrurilor, îşi simţi mădularul răspunzând, întărindu-se între ei. Ea îşi ridică faţa că îi întâlnească ochii, cu buzele pline despărţite, iar el se strădui să se abţină şi să nu o sărute.

— Nu aş fi infidelă niciodată, cu sau fără anulare. Dacă m-ai fi cunoscut măcar un pic, nu te-ai îndoi niciodată de mine. Acum dă-mi drumul! Se luptă, dar el o ţinu strâns. Pentru Dumnezeu, avea să obţină un răspuns.

— Te aştepţi să te cred când îmi spui că ai stat acolo mult după miezul nopţii, discutând? Mă crezi atât de prost?

Privirea îi fugi către gura lui, care era în momentul acela aplecată peste a ei. Aerul din jurul lor deveni greu şi dens, ca şi cum ar fi stat în faţa unui furnal. Putea simţi căldura dulce a respiraţiei ei rapide, putea vedea culoarea care îi păta pielea ca laptele.

— Nu îmi pasă ce crezi, şopti ea, lingându-şi buzele. Spun adevărul.

Atunci când era vorba despre această femeie, nu era sigur ce să creadă. Nimeni nu îl făcea să şovăie atât de tare. Oare îl minţea?

Curbele ei se potriveau atât de perfect cu trupul lui, încât îşi pierduse abilitatea de a-i mai păsa. Nu se mai putea concentra decât asupra felului în care o simţea, cum mirosea, asupra tentaţiei buzelor ei pline…

Înainte să se poată convinge să nu o facă, îşi aplecă capul şi îi pecetlui gura cu a lui. Ultima dată când o sărutase fusese la biserică, dar de data asta era total diferit de schimbul acela pudic. Acum era vorba de posesiune şi de mânie. Un sărut de disperare pură. Avea nevoie de

capitularea ei totală.

Nu o şicană, nici nu încercă să smulgă un răspuns din partea ei; în schimb, îşi vârî limba în spatele buzelor ei, pe neaşteptate. Pătrunse adânc, gustând-o fără încetare. Totuşi, ea nu i se opuse. Limba ei o întâmpină pe a lui, răspunzându-i la fiecare mângâiere, în timp ce se devorau unul pe altul. Se îneca, se prăbuşea, incapabil să se rupă de gura ei delicioasă.

Când ea scânci din adâncul gâtlejului, îi eliberă încheietura mâinii, ca să o poată atinge. Mâinile îi plutiră peste formele ei, îi trecură prin păr, o traseră mai aproape…

Mâna ei mică se ridică şi se odihni pe cămaşa lui, degetele i se mişcară – dar nu ca să-l împingă. În schimb, păru că explorează suprafaţa pieptului său. Înclinându-şi capul, îşi îmblânzi sărutul, încercând să se apropie mai mult. Jinduia să o seducă, să mai audă o dată scâncetul acela din gâtlejul ei… să o adore şi să îi îndepărteze din amintire orice alt bărbat.

Era *soţia* lui. Şi visase să o aibă de prea multe ori în ultimele săptămâni. Se masturbase, imaginându-şi-o aproape în fiecare noapte, fără să obţină însă vreo satisfacţie. Avea nevoie de lucrul real, de femeia care se afla chiar acolo, de cea care îşi freca şoldurile de coapsa lui. Erecţia îi zvâcnea pe abdomenul ei, acoperit de corset şi nu îşi dorea decât să îi ridice picioarele în jurul şoldurilor lui să-i salte fustele şi să pătrundă în umezeala ei.

Apoi îşi aminti de ce nu putea, de faptul că ea avea de gând să obţină anularea căsătoriei cât mai curând posibil, şi se desprinse de gura ei, împleticindu-se înapoi. Răsuflând greu, încercă să îşi recapete respiraţia. Era dezordonată într-un mod splendid, de mâinile lui, cu buzele trandafirii şi umflate. Oare Rutlidge fusese şi el martor la acelaşi lucru mai devreme, în seara aceea?

Mânia provocată de propria prostie îi inundă venele atât de tare, încât se cutremură.

— Dacă ai de gând să distrezi un amant în timp ce aşteptţi anularea căsătoriei noastre, ar fi cazul să te mai

gândeşti. Nu voi permite să se întâmple aşa ceva.

Înainte să o ascundă, surpriză şi ceva asemănător cu suferinţa îi fulgerară pe chip.

— Şi de ce-ar trebui să îţi pese de infidelitate? Cu siguranţă nu plănuieşti să îmi rămâi fidel, luând în considerare ce ai spus în noaptea aceea.

Dintr-odată, îşi dădu seama. Fusese deranjată de cuvintele pe care i le aruncase, în legătură cu faptul că era rece şi despre sexul cu alte femei. Nu s-ar fi gândit că îi păsa.

— Nu trebuie decât să rosteşti un cuvânt, Elizabeth. Te voi căra sus şi îţi voi arăta lucruri pe care Henry Rutlidge nici măcar nu ar îndrăzni să le încerce.

Inspiră înfiorător.

— Ştii de ce lucrul acesta este imposibil.

Da, ştia. Cum ar fi putut uita, când ea i-o arunca în faţă la fiecare pas? Scrâşni din dinţi, cu gândurile învârtindu-i-se. Poate că situaţia aceea cerea mai puţină emoţie şi mai multă strategie din partea lui. Era evident faptul că ea reacţiona fizic la el, la fel cum şi el răspundea la ea. Atunci ce era rău în faptul că se puteau distra un pic în timpul scurt în care fuseseră căsătoriţi?

— Nu am fi primul cuplu care ar minţi în legătură cu consumarea căsătoriei.

Îşi ridică bărbia.

— Nu pot minţi în legătură cu asta. Nu voi minţi.

— Şi totuşi, vei minţi în legătură cu faptul că ai fost obligată.

— Pentru că se întâmplă să fie adevărat! Am fost forţaţi amândoi.

— Balegă de cal. Nu ţi-a forţat nimeni mâna să te întâlneşti să iei cina cu mine. Nu te-a obligat nimeni să mă săruţi. Ba chiar am încercat să te împiedic şi ce ai zis? Făcu o pauză, apoi repetă: „Nu mi-a plăcut niciodată să fac ce mi se spune”. Iar acum două minute, mi-aş fi putut băga mâna sub fustele tale. Aşa că încetează să mai faci pe afurisita de martiră, Elizabeth.

Gura i se transformă într-o linie necăjită, în timp ce se

dezlipi de perete.

— Eşti întotdeauna atât de grosolan? Îţi place să jigneşti?

Îi scăpă un râs sec, enervant.

— Ei bine, cu siguranţă că nu am ajuns unde sunt fiind politicos şi cumsecade. Dar nu ar trebui să îţi faci griji, spuse el, întorcându-se către hol. Nu va trebui să mă mai suporţi prea mult timp.

*

Graham stătea la uşa din faţă.

— Bună ziua, domnule. Doamnă. Bine aţi venit acasă! Dacă servitorul era surprins să îi vadă cu zece zile mai devreme decât se aştepta, nu lăsă să se vadă.

Era ziua de după întâlnirea explozivă din Newport. Emmett ceruse să se întoarcă în oraş, iar Lizzie, căreia nu îi plăcea să primească ordine din partea unui soţ autoritar, era nerăbdătoare să se întoarcă în New York. Luna lor de miere nu fusese altceva decât un dezastru.

Emmett îi lăsă braţul în clipa în care trecură pragul.

— Voi fi în biroul meu. Trimite-l pe Colin la mine când ajunge. Fără să îşi dea jos paltonul negru, soţul ei dispăru prin holul de la intrare, în adâncimile vilei.

— Lucrurile dumneavoastră, doamnă, spuse Graham cu blândeţe, iar Lizzie îşi dădu seama că se holbase de-a lungul coridorului mult timp după ce Emmett dispăruse.

— Mulţumesc, Graham. Îşi scoase mănuşile şi începu să îşi deschizi nasturii paltonului.

— Am auzit…?

Lizzie se uită în sus şi îl văzu pe Brendan, fratele lui Emmett, în capătul scărilor. Ochii lui măriţi îi întâlniră pe ai ei şi văzu încruntarea de fruntea lui chiar de la distanţa aceea.

Brendan coborî treptele, sprijinindu-se cu putere de balustradă, din cauza piciorului. Lizzie se întrebă care fusese cauza rănirii şi dacă era recentă. Era un bărbat chipeş, amabil şi inteligent. Dedicat salvării vieţii altora.

Atât de diferit de fratele său, care putea fi atât de rece şi de distant. „Mai puţin atunci când te sărută”.

— Bună, Lizzie. Brendan ajunse la ultima treaptă atunci când Lizzie terminase să îi înmâneze lucrurile ei lui Graham. Liniile de pe fruntea lui se adânciră. V-aţi întors devreme.

— Da.

— Mulţumesc, Graham, spuse Brendan, concediindu-l pe majordom. Când rămaseră singuri, Brendan întrebă: Ce s-a întâmplat?

Ridică din umeri.

— Am fost amândoi nerăbdători să ne întoarcem acasă. Newport este îngrozitor de plictisitor iarna.

Îşi îngustă privirea vicleană.

— Plictisitor? Luna voastră de miere a fost plictisitoare? Oftă şi clătină din cap. Dacă nu mi-aţi fi fost amândoi atât de dragi, ar fi fost amuzant. Ce-a făcut?

— Nimic. Ai cuvântul meu.

— Atunci, asta explică de ce v-aţi plictisit, spuse el sec, ceea ce o făcu să chicotească, fără să vrea.

— Brendan, nu ar trebui să te îngrijorezi. Lucrurile sunt… complicate între noi. Ştia de şantaj? Bănuia că da, mai mult ca sigur. Cu toate astea, nu dorea să discute despre anularea căsătoriei. Lumea avea să afle despre separare la timpul cuvenit.

Încruntarea i se adânci.

— Am început să mă îngrijorez atunci când l-a chemat pe Colin să vi se alăture. Iar acum, văd că e chiar mai rău decât mă temeam.

— Nu, e…

— Îi vei da o şansă, nu-i aşa? Ştiu că poate fi… intens. Întotdeauna a fost aşa şi are tendinţa de a lucra prea mult. Dar este loial, Lizzie, şi deştept. El…

Ea ridică mâna.

— Opreşte-te, te rog! Ştiu că îl iubeşti şi îţi doreşti să îl vezi fericit. Dar asta e ceva ce trebuie să rezolvăm între noi.

— Desigur, spuse el, trecându-şi o mână prin părul

castaniu-deschis. Iartă-mă!

— Te iert dacă eşti de acord să îmi faci un tur al monstruozităţii ăsteia.

Rânji.

— Încerci să-mi abaţi atenţia, dar se întâmplă să îmi placă grozav să ofer tururi. Aşa că răspunsul este da. Îi oferi braţul, pe care Lizzie îl acceptă.

Se deplasară încet din cauza şchiopătatului lui Brendan.

— De ce nu foloseşti un baston? îl întrebă când terminară turul celui de-al treilea nivel.

— Parcă ai fi Emmett, se plânse el, sprijinindu-se de balustradă în timp ce coborau scările. Şi o fac atunci când părăsesc casa. Dar înăuntru este o pacoste.

— Te doare? Nu am idee cât de recent ai fost rănit.

— A, s-a întâmplat cu veacuri în urmă. Aveam şase ani.

Pieptul i se strânse. Dumnezeule, era doar un băieţel.

— Îmi pare rău. De fapt, nu e treaba mea.

— Suntem o familie acum, Lizzie. Nu există secrete, mai ales în ceea ce priveşte accidentul meu. Am fost călcat de un vagon. Scoase un icnet mocnit, iar el îi aruncă un zâmbet jalnic. Ieşisem să fur mâncare, aşa că unii ar spune că am primit ce am meritat.

Un copil de şase ani, ieşit să fure mâncare? Unde erau părinţii lor? Sau Emmett, de altfel? Un nod neplăcut i se puse în gât. Nu cred că un accident serios este o pedeapsă potrivită pentru un băiat tânăr care încearcă să nu moară de foame.

Ajunseră la baza scărilor. Îi luă din nou braţul, iar el spuse:

— Am supravieţuit. Poate că dacă aş fi primit îngrijiri medicale mai bune… Oftă. Dar, fără accidentul acesta, cine ştie ce mi s-ar fi putut întâmpla.

— Ce vrei să spui?

— Tatăl meu nu a fost un om cumsecade, Lizzie. Îi plăcea să bea şi, când o făcea, devenea violent. Lovea orice şi pe oricine îi stătea în cale. Cel mai adesea pe Emmett,

până când a fost destul de în vârstă încât să se alăture Papilor. Apoi a fost mama.

„Cel mai adesea pe Emmett”. Lui Lizzie i se strânse stomacul la auzul acelor vorbe. Povestea aceea îi rupea inima şi se temea că nici măcar nu auzise ce era mai rău.

— Când am fost rănit, a trebuit să stau la pat şi, astfel, tatăl meu nu m-a mai observat. Mă odihneam şi citeam tot ce prindeam. Emmett obişnuia să îmi aducă cărţi, deşi nu am nicio idee de unde făcea rost de ele. Am învăţat tot ce am putut din acele cărţi. Dacă nu ar fi fost accidentul meu, nu aş ajuns niciodată la Columbia, ca să nu mai pomenesc de medicină. În schimb, m-aş fi alăturat, şi eu, Papilor.

— Şi mama ta? Ce s-a întâmplat cu ea?

— A plecat atunci când m-am întors acasă de la spital. Cred că accidentul a fost prea mult pentru ea, ştii, din cauza vinovăţiei. Iar tatăl meu era de-a dreptul un nenorocit. Nu o învinuiesc pentru faptul că a plecat. Ni s-a spus că a fugit în California. A murit câţiva ani mai târziu.

„Pentru că toată lumea l-a părăsit, întotdeauna”. Lizzie îşi aminti cuvintele pe care Brendan i le spusese, înainte de luna de miere. „Şi exact asta plănuieşti să faci şi tu”, îşi reaminti sie însăşi. Frecându-şi sprânceana, îşi înghiţi regretul. Ce altă alegere avea? Da, îi plăcuseră sărutările lui, dar ar fi fost nebunie curată să rămână căsătorită cu Emmett. Mândria nu îi permitea să facă rost de un soţ în urma unui şantaj.

— Haide, spuse Brendan. Să mergem până jos şi să îţi arăt piscina interioară.

*

Joi seară, când Emmett mergea spre întâlnirea lui lunară, vânturile de martie erau din cale-afară de crunte pe Fifth Avenue. Îşi îndoi degetele şi se întrebă cum avea să treacă de noaptea aceea fără să îl pocnească pe Sloane pentru că îl manipulase să intre în mascarada aceea de căsătorie.

Nu îşi mai văzuse soţia de când se întorseseră din Newport. De cele mai multe ori, Emmett dormea în biroul său de pe Beaver Street. Asta făcea ca lucrurile să fie mai uşoare. Cu siguranţă că ea nu îl dorea prin preajmă, iar Emmett nu avea nicio intenţie să îi cerşească atenţia.

Kelly ţinea pasul cu Emmett. Prietenul lui nu era deloc bucuros că Emmett hotărâse să meargă pe jos până la clubul Knickerbocker, după ce luase cina cu contabilul său, la hotelul de pe Fifth Avenue.

Dar Emmett avea nevoie de îmbrăţişarea rece în momentul acela fie afară, să se mişte. Nu să stea într-o afurisită de trăsură.

— Mergi acasă în noaptea asta sau înapoi, la birou? îl întrebă Kelly.

— La birou.

— Petreci cam mult timp departe de casă, nu-i aşa, Bish?

— Am fost acolo chiar azi după-amiază, să mă spăl şi să mă schimb.

— Da, şi ai petrecut cinci minute cu Brendan şi 15 minute cu surorile tale. Nu crezi…

— Indiferent ce ai de gând să spui, opreşte-te chiar acum! Emmett îşi văzuse familia, le verificase bunăstarea. Pentru soţia lui, lăsase un bilet formal. Biroul pe care îl pregătea pentru ea avea să fie gata săptămâna viitoare, apoi se putea instala să îşi înceapă afacerea. Până la urmă, nu asta era ceea ce dorea de la el?

Fără îndoială că procedurile pentru anularea căsătoriei aveau să urmeze în curând.

— Altceva despre finanţele lui Sloane? întrebă Kelly. Pare să sufere de lipsă de bani?

— Nu ne putem apropia destul de mult încât să aflăm. Supraveghează lucrurile îndeaproape, dar nu pare blindat. Unele bunuri au fost lichidate şi câţiva membri ai personalului au fost concediaţi… dar nimic concret. Se feriră din calea unei trăsuri şi traversară strada. Trebuie să mai fie ceva, continuă Emmett. Altfel de ce s-ar fi străduit Elizabeth atât de mult să facă rost de fonduri?

— Ai putea să o întrebi pe ea, să ştii.

Auzind asta, Emmett se încruntă. Lasă în seama unui pugilist să se fâţâie pentru ca apoi să revină la adevăratul lui scop.

— Da, aş putea. Dar este cu mult mai amuzant să angajez un investigator.

Kelly pufni.

— Întotdeauna ai fost prea încăpăţânat pentru binele tău.

— Atunci adaugă asta la lista cu defectele mele. Cu siguranţă că ai trecut pe undeva numărul lor.

— Bineînţeles că da. Am ajuns cu numărătoarea până la 357.

Emmett mârâi o înjurătură foarte plastică la adresa prietenului său, care, drept răspuns, chicoti doar şi cotiră într-o alee. Îl lăsă pe Kelly la uşa din spate şi merse prin bucătării către scările interioare. Ajunsese înadins mai târziu, ca să evite orice discuţii inutile. Afacerile erau tot ce conta pe lumea asta, un lucru pe care nu avea nicicând să îl uite.

Când păşi în încăpere, trei perechi de ochi larg deschişi îl urmăriră până la masă.

— Bună seara, spuse el, şi îşi ocupă locul obişnuit, între Cabot şi Harper. Evită să privească în direcţia lui Sloane.

— Bună seara, Cavanaugh. Nu ne aşteptam să te vedem în seara asta, începu Harper.

— Nu ar trebui să fii în luna de miere? spuse Cabot cu toată subtilitatea unui ciocan grosolan.

— M-am întors mai devreme. Paharul său obişnuit de gin apăru înainte de plecarea chelnerului.

— Cum adică te-ai întors mai devreme? Sloane se aplecă în faţă, cu vocea joasă şi furioasă. Ce naiba i-ai făcut surorii mele?

Capitolul 11

Înainte de a intra în societate ar trebui să ne potolim stările proaste de spirit.

Eticheta americană şi regulile politeţii, 1882

Emmett se întoarse să-l înfrunte pe cumnatul său.

— *Soţia mea* nu este treaba ta, nu mai e.

Ceva fulgeră în privirea lui Sloane.

— Nu este de ajuns. Lizzie va fi întotdeauna treaba mea. Ce i-ai făcut?

„Nici pe departe tot ceea ce speram”.

— Este teafără, Sloane. Aveam nişte treabă de terminat. Iar Elizabeth este nerăbdătoare să îşi pună pe picioare firma ei de investiţii.

— Firma *cui?* urlă Sloane. Nu-mi spune că îi permiţi să continue cu ideea asta nebunească. Reputaţia îi va fi distrusă.

O satisfacţie sălbatică îl copleşi. Îi aruncă lui Sloane un zâmbet rece.

— Nu numai că îi permit să meargă înainte, ci îi şi finanţez întreaga afacere. Îi aranjez un birou pentru ea în clădirea mea de lângă Bursă.

Cabot scoase un fluierat uşor, dar Emmett îşi păstră ochii aţintiţi asupra lui Sloane, care părea aproape de o criză de apoplexie.

— Tu… tu o finanţezi? Pentru Dumnezeu, este o Sloane. O s-o faci de tot râsul.

— Nu e o Sloane, nu mai e. Este o Cavanaugh. Cel puţin pentru moment. Şi avea să îngenuncheze tot afurisitul ăla de oraş înainte de a permite cuiva să râdă de ea. Dar te înşeli. Vor face coadă ca să o angajeze.

— Habar nu ai despre ce vorbeşti. Va fi marginalizată. Nicio femeie nu poate conduce cu succes o astfel de firmă.

— Woodhull şi sora ei au făcut-o acum câţiva ani, comentă Harper.

— Până când mama lor l-a şantajat pe comodor, iar el

şi-a retras suportul, spuse Cabot rânjind. Dumnezeule, ce poveste grozavă!

— Exact, exclamă Sloane, arătându-l cu degetul pe Cabot. Ambele femei erau nişte curve şi nişte pungaşe, absolut deloc de calibrul social al lui Lizzie. Nicio femeie decentă nu ar trebui să intre în afaceri de una singură.

— Atunci, sora ta va fi cea dintâi. Emmett îşi ridică paharul cu gin şi luă o înghiţitură mare. Pregăteşte-te, Sloane! Dacă aş fi în locul tău, aş sprijini-o.

Sloane se ciupi de nas.

— E un moment teribil de nepotrivit pentru mine. Şi îţi place treaba asta al naibii de tare.

— Da, aşa este, spuse Emmett fără ezitare. Sloane nu avea nicio idee despre necazurile pe care Emmett plănuia să le reverse asupra lui. Firma de investiţii a lui Lizzie nu era decât începutul eforturilor lui de a se răzbuna pe fratele ei. Unde mai pui că sora ta a câştigat un pariu cu mine. Nu îmi voi călca cuvântul.

— Habar n-ai ce porneşti, Cavanaugh, bombăni Sloane. Vei regreta asta. Ascultă ce-ţi zic.

Emmett nu îl putea contrazice. Cu Lizzie, care punea deja la cale o anulare a căsătoriei, nu avea decât regrete. Nu era ca şi cum ar fi admis aşa ceva în faţa lui Sloane.

În schimb, se lăsă pe spate şi îşi ridică paharul, închinând.

— Ştiu exact la ce mă înham, Sloane, şi plănuiesc să o duc la bun sfârşit.

*

Cu o stare de spirit mai neagră decât cărbunele, Emmett coborî tropăind treptele clubului. Întâlnirea se încheiase repede, niciunul nemaipierzând timpul şi negociind cererile de îndată ce Sloane îşi terminase tirada. În mod ciudat, satisfacţia pe care Emmett o simţise la reacţia lui Sloane când acesta aflase despre firma de investiţii nu eclipsase bezna ce prinsese rădăcini în pieptul său de pe când erau în Newport. Poate că nimic nu avea să

o facă vreodată.

Înainta prin bucătării şi păşi în alee. Însă, înainte să apuce să ajungă în stradă, o voce se strecură în beznă, oprindu-l.

— Cavanaugh.

Emmett se răsuci şi dădu de Henry Rutlidge care dădea târcoale printre gunoaie.

— Umbli prin gunoaie, Rutlidge? Nu aş fi crezut vreodată că ai risca să îţi murdăreşti pantofii.

— În timp ce tu ai fi în largul tău, fără îndoială. Dumnezeu ştie că mizeria nu îţi e străină.

Neghiobul naibii! Oare Rutlidge chiar credea că l-ar fi jignit dacă îi amintea lui Emmett de trecutul său? Rănile acelea se vindecaseră de mult. Nimic din ce spunea răsfăţatul ăsta de cap-sec nu ar fi putut să îl rănească vreodată. Zâmbi superior.

— Mai ştii ce îmi este familiar? Zgomotele pe care le face nevasta mea când…

— Nemernicule. Rutlidge înaintă, aruncând flăcări din ochi. Cum îndrăzneşti să vorbeşti în halul acesta despre o doamnă!

Pe Emmett îl bufnea râsul. Băiatul era atât de transparent!

— Renunţă, Rutlidge! Nu te poţi lupta cu mine nici cu pumnii, nici cu banii tăi şi m-am căsătorit deja cu ea. Ai pierdut, indiferent de ceea ce-ai încercat în Newport.

Înainte să o ascundă, pe chipul lui Rutlidge licări confuzia, ceea ce confirma afirmaţiile lui Elizabeth cum că nu se întâmplase nimic în luna de miere.

— Da, hai să vorbim despre Newport, despre faptul că voiajul a fost scurtat. Poate că Lizzie şi-a venit în fire şi şi-a dat seama cu ce fel de bărbat s-a căsătorit.

Înţepătura fu mai adâncă decât ar fi crezut Emmett, devenind o durere ascuţită în măruntaie chiar dacă îşi păstră o mască de indiferenţă rece.

— Motivele din spatele acţiunilor ei nu te mai privesc, cum nu te privesc nici ale mele. Cel mai bine ar fi să o uiţi şi să te întorci la petrecerile tale şi la a cheltui banii tatălui

tău.

Buzele i se curbară într-un rânjet batjocoritor în timp ce se aplecă.

— Voi găsi o cale, Cavanaugh. Indiferent de cât de mult ar dura ori ce ar trebui să fac. O voi câştiga…

— Bish, e totul în regulă acolo? Kelly apăru în alee, o ameninţare mătăhăloasă în bezna aproape totală.

— Perfect, răspunse Emmett şi o luă din loc. Oricum, în afară de viermi, nu e nimic pe-aici.

*

— Eu cred în continuare că biroul ar trebui să stea lângă celălalt perete, spuse Edith în timp ce inspectau mobila din noul birou al lui Lizzie. Vei deveni roz ca un fruct la soare.

— Pentru asta sunt draperiile, îi aminti Lizzie. Şi cred că biroul ar trebui să rămână acolo unde se află.

Deşi aprecia ajutorul prietenei sale, era evident că Edith nu înţelegea pe deplin dorinţa lui Lizzie de a intra în afaceri. În acea zi, fusese o întreagă litanie de dubii şi opinii contradictorii din partea celeilalte femei.

— Bine, dar să nu zici că nu te-am avertizat. Când vei deschide?

— Luni, zise Lizzie, cu un rânjet larg. Azi-dimineaţă am angajat o secretară.

— Da? Cum e?

Îşi aminti de interviul cu domnişoara Grayson şi de cât de capabilă i se păruse tânăra.

— E cu un an mai tânără decât tine, dar este deşteaptă. Are experienţă de birou şi pare a fi foarte competentă. Cred că o să îmi placă.

— Ei bine, sper că o să poţi să ai încredere în ea. Vei avea de a face cu o groază de bani, Lizzie.

— Da, sper că da. Înainte să plec, am de gând să trimit o telegramă celor care i-au dat recomandări, aşa că poţi să stai liniştită.

Edith răsuci medalionul pe care îl purta la gât.

— Îmi fac griji pentru tine. Ce se întâmplă dacă nu reuşeşti?

— Nu voi da greş. Ştii de cât timp fac asta pe hârtie. A sosit timpul să îmi folosesc această abilitate şi pentru altceva, în afară de a-mi omorî timpul între baluri şi carnavaluri. Ca să nu mai pomenească de a salva finanţele familiei sale. Voi fi bine. Bârfele vor înceta atunci când voi dovedi de ce sunt în stare.

— Sper să fie aşa, pentru binele tău. Dar, între timp, nu ar trebui să îndrăznim să vorbim nimănui despre planurile tale.

Remarca o deranjă pe Lizzie, deşi ştia că Edith avea dreptate. Totuşi, păruse ca şi cum prietenei ei îi era ruşine cu ea. Înainte de a o putea întreba pe Edith, uşa biroului se deschise şi apăru fratele ei, silueta lui înaltă înfăşurată într-un palton negru, lung.

— Will, zise Lizzie, surprinsă. Ce cauţi aici? În zilele lucrătoare, nu părăsea niciodată birourile de la Northeast Railroad înainte de căderea nopţii – şi, adesea, rămânea şi mai târziu. Renunţase de mult să mai ia cina cu el când locuia în Washington Square, singura masă pe care o luau împreună în mod regulat fiind micul dejun.

Îşi scoase melonul şi închise uşa. Se apropie de ele, traversând încăperea cu picioarele lui lungi.

— Bună, Lizzie. Domnişoară Rutlidge.

Edith întinse mâna, iar Will se înclină deasupra ei, apoi se aplecă să sărute obrazul lui Lizzie.

— Domnişoară Rutlidge, aş putea avea un moment singur cu sora mea?

Edith aprobă din cap.

— Desigur, însă doar dacă sunteţi de acord să îmi spuneţi Edith. La urma urmei, ne cunoaştem de mulţi ani.

— Totuşi, nu ar fi…

— Cuviincios, sfârşi sec Edith. Lizzie, voi da o raită în jurul clădirii. Când mă întorc, vom hotărî unde să-ţi atârnăm tablourile.

— Mulţumesc, Edith.

Prietena plecă, iar sunetul încuietorii răsună în spaţiul

închis. Will îşi scoase paltonul şi îl puse pe un scaun.

— Will, mă înspăimânţi.

El oftă şi făcu semn către încăpere.

— Nu pot să cred. Nu pot să cred că faci asta împotriva dorinţei mele. Am discutat despre asta, Lizzie.

Nu avea nicio idee despre cum aflase el despre birou, dar asta nu mai avea nicio importanţă acum. Se ridică.

— Nu, tu ai vorbit despre asta şi ai ignorat tot ce am spus. Ţi-am spus cât de mult îmi doresc să am propria firmă de investiţii, şi nu ai vrut să mă asculţi.

— Ba te-am ascultat! Îşi trecu mâna prin părul turtit. Este o idee foarte proastă. Nu ai idee cum te va face să pari. Nu îţi pasă deloc de numele tău?

Ce tupeu… Simţi că îi clocoteşte sângele în vene şi îşi încrucişi braţele peste piept.

— Bănuiesc că prin asta te referi la numele de Sloane. În mod curios, nu mai sunt o Sloane, datorită ţie.

— Crede-mă, pitico, dacă ar fi existat vreo altă cale…

Nici măcar faptul că îi folosise porecla din copilărie nu putu să oprească valul de mânie care creştea în ea.

— Erau alte modalităţi de a rezolva situaţia, fără să trebuiască să recurgi la şantaj!

— Cum ai…? Se strâmbă, şi regretul îi năpădi ochii cenuşii. Ştiam că altfel avea să îţi întoarcă spatele, iar tu nu te-ai fi căsătorit decât dacă ai fi crezut că era adevărat. Îşi coborî capul şi se frecă la ochi. Ce trebuia să fac, Lizzie?

— Să nu manipulezi pe toată lumea ca să obţii ceea ce-ţi doreşti. Ar fi trebuit să ne laşi, pe Emmett şi pe mine, să găsim o cale. Acum e prea târziu.

Ceva din glasul ei trebuie să-i fi atras atenţia pentru că îşi ridică brusc capul.

— Ce s-a întâmplat? Ce ţi-a făcut? Te-a rănit…

— Will, liniştește-te! Nu m-a rănit. Oricum, nu fizic. Inima ei era o cu totul altă poveste. Pur şi simplu nu… ne cunoaştem unul pe celălalt. Nu a fost deloc uşor.

Asta păru să-l domolească pe fratele ei. Umerii i se relaxară.

— Ei bine, nu poţi să divorţezi de el, aşa că va trebui

să faci ca totul să fie cât mai bine. Nu veţi fi primul cuplu căsătorit care duce vieţi separate.

„Da”, vru ea să spună, „dar nu mi-am dorit niciodată asta de la propria căsnicie”.

— Ştiu asta. Şi a fost de acord să îmi acorde capitalul necesar pentru a-mi pune pe roate firma de investiţii. De asemenea, îmi va fi sprijin. Deci nu e totul osândă şi tristeţe. „Mai ales că această căsătorie va fi în curând anulată”.

— Eşti mult prea practică pentru osândă şi tristeţe, spuse el, cu un zâmbet stins. Este una dintre calităţile care îmi plac cel mai mult la tine.

— Mulţumesc, dar nu eşti iertat.

— Nici nu mă aşteptam să fiu, spuse chicotind, apoi deveni serios. Dacă eşti hotărâtă să faci asta, ar trebui să ştii că nu te pot angaja ca să tranzacţionezi pentru Northeast.

Ochii i se îngustară. Firma de investiţii pe care o folosea era incompetentă. Lizzie îi suspectase de mult timp că fie erau cei mai proşti brokeri în viaţă, fie furau pe faţă de la clienţii lor.

— De ce nu? Aş putea să ajut…

El ridică mâna ca să o oprească.

— Lucrez la nişte tranzacţii noi. Poate atunci când lucrurile se vor aranja, dacă vei mai fi încă în afaceri.

— Ah, câtă încredere din partea unicului meu frate, spuse ea tărăgănat. Nu crezi că o pot scoate la capăt, aşa-i? Ani în şir am făcut speculaţii pe hârtie şi întotdeauna am ieşit în câştig. De ce nu aş face-o şi pentru clienţi?

— Pentru că aşa e obiceiul, Lizzie. Nu vezi intrând în afaceri pe niciuna dintre celelalte fete isteţe.

— Nu îmi pasă de ce face toată lumea. Niciodată nu mi-a păsat, Will. Tu eşti cel căruia îi pasă, nu eu.

— Trebuie să îţi pese. Am făcut tot ce am putut ca să te protejez până acum, dar nu mai pot face nimic. Cavanaugh are bani, dar nu are un loc în societate. Ai grijă să nu ţi-l pierzi pe al tău, pentru că nu vei fi în stare să îl recapeţi.

— Nu îmi fac griji pentru locul meu. Nu voi muri de foame dacă invitaţiile seacă.

— S-ar putea să nu suferi dacă amfitrioanele îţi întorc spatele, dar cum rămâne cu surorile vitrege ale lui Emmett? În momentul de faţă eşti singura lor speranţă de a avea un debut de succes în sânul înaltei societăţi newyorkeze.

Ea îşi încleştă maxilarul. Bineînţeles că el avea dreptate. Katie şi Claire nu făcuseră niciun secret din faptul că abia aşteptau să îşi facă debutul, cu tot fastul şi uzanţele care acompaniau tradiţia. Iar Lizzie îşi dorea ca ele să aibă parte de acea experienţă. Lizzie intenţiona să le ajute chiar şi după ce căsătoria avea să fie anulată – lucru pe care nu îl putea face dacă şi-ar fi pierdut poziţia socială.

— Nu-mi place când ai dreptate.

El zâmbi şi se apropie, îmbrăţişând-o strâns.

— Ştiu. În unele zile am impresia că sunt ultimul om întreg la minte în tot New York-ul. Şi, dacă nu te pot convinge să renunţi la această afacere, promite-mi doar că vei păstra chestia asta respectabilă şi de mici proporţii.

— Promiţi să nu mai şantajezi pe nimeni altcineva?

Aşteptă o secundă.

— Nu te voi şantaja pe *tine…*

Se trase înapoi şi îi mângâie obrazul.

— Atunci încetează să îmi mai spui cum să îmi conduc afacerea, dragă frate, şi nu îţi voi spune cum să ţi-o conduci pe a ta.

*

Înainte de revărsatul zorilor, Lizzie se ridică din pat şi o chemă pe Pauline. Era prea entuziasmată ca să poată rămâne în pat. Astăzi avea să îşi deschidă propria firma de investiţii – bine, firma lui Emmett, dacă trebuia să fie exactă.

Bursa avea să se deschidă la ora zece. Deşi nu putea să participe activ şi să se afle în sala de tranzacţii, avea să se afle în apropiere, monitorizând acţiunile cu ajutorul benzii teletipului. Avea doi clienţi – Emmett şi Edith

Rutlidge dar avea de gând să mai atragă câţiva pe parcursul săptămânilor viitoare.

În plus, dacă se ducea pe Beaver Street, avea, cel puţin, să iasă din casă. Încăperile soţului ei erau cufundate într-o tăcere mormântală; ştia că nu venise acasă noaptea trecută. Din nou. Încercă să nu se gândească pe unde îşi petrecea el serile – ori, şi mai important, cu cine. Absenţa lui o durea prea tare, în ciuda faptului că ea fusese cea care insistase asupra distanţei dintre ei.

Aşa era cel mai bine. În afară de acea ridicolă atracţie fizică, nu aveau nimic în comun. Şi, doar pentru că un bărbat îţi putea lua minţile când te săruta, nu era un motiv să rămâi cu el. Scandalul fusese erodat, necazul trecuse. Nu mai putea apărea nicio pagubă, iar ei doi puteau să o ia pe drumuri diferite, înainte de a se face nefericiţi unul pe celălalt.

„Emmett Cavanaugh doreşte să se însoare cu tine, Lizzie. Mi-a zis chiar el”.

Ce minciună!

Îşi peria părul când intră Pauline.

— Bună dimineaţa, doamnă. V-aţi trezit devreme astăzi.

— Îmi cer scuze pentru oră, dar nu puteam să dorm. Astăzi sunt foarte nerăbdătoare să ajung la noul meu birou.

Pauline aduse o rochie mov pal şi lenjerie din garderobă.

— Doamnă, dar afară este zăpadă.

Zăpadă? Plouase ieri, deşi vântul fusese puternic. Lizzie merse la fereastră şi privi în grădinile din spatele casei. Chiar şi în întuneric se vedea o pătură subţire de alb, iar zăpada cădea încă.

— Sunt sigură că de dimineaţă, de îndată ce se va încălzi, zăpada se va topi. Cerule, sâmbătă au fost temperaturi aproape văratice, anunţă ea.

— Doriţi să vă însoţesc?

Lizzie îşi lăsă halatul de casă pe pat.

— Nu, nu e nevoie. Îl voi ruga pe vizitiu să mă ducă în oraş. Poate chiar mă voi întoarce acasă cu tramvaiul.

Pauline pufni în timp ce o ajută pe Lizzie să se îmbrace cu o cămăşuţă şi cu pantalonaşi curaţi.

— Bine că fratele dumneavoastră nu este prin preajmă, ca să vă audă. Mă gândesc că ar fi făcut o criză, doamnă.

— Probabil că ai dreptate, dar nu îmi pasă deloc ce crede el. Deşi el îşi ceruse iertare, era încă supărată pe Will. Îl şantajase pe Emmett, o minţise... ce fel de bărbat devenise fratele ei?

— Totuşi, cred că mai multe jupoane o să vă ţină de cald, doamnă. Nu îmi place cum arată cerul.

Până terminară cu rochia, corsetul, turnura, ciorapii şi pantofii se crăpase de ziuă. Lizzie ceru trăsura şi apoi coborî pe scări.

Micul dejun în casa Cavanaugh întrecea orice văzuse vreodată Lizzie. În fiecare zi, mâncarea acoperea aproape fiecare spaţiu disponibil al salonului pentru micul dejun, cu varietăţi de fructe, pâine şi chifle de toate felurile, ouă pregătite în trei feluri, două tipuri de cârnaţi, unt, clătite, blinii, cafea şi ceai. Bucătarul-şef fusese angajat înainte la La Maison Dorée din Paris şi merita cu prisosinţă orice sumă exorbitantă pe care i-o plătea Emmett.

Ceru unui lacheu să îi aducă două brioşe împachetate pentru drumul până în oraş. În timp ce aştepta, îşi turnă cafea într-o ceaşcă delicată din porţelan.

— Bună dimineaţa, dragă cumnată. Brendan intră şchiopătând, cu părul uşor umed.

— Bună dimineaţa, chipeşe cumnat, răspunse ea. Pleci să faci rondurile de dimineaţă?

Întinse mâna după cafetieră şi clătină din cap.

— Nu, astăzi nu. Mă tem că zăpada o să mă ţină în casă. Arătă către picior. Alunec foarte uşor pe vreme rea. Dar tu? Pleci în oraş?

— Da, rânji ea. Brendan ştia totul despre biroul ei. Ba chiar trecuse pe acolo cu o săptămână în urmă ca să vadă noul mobilier. Abia aştept. Firma mea le va zdrobi pe toate celelalte – aşteaptă doar.

— Nu mă îndoiesc. Emmett nu sprijină niciodată pe

cineva care pierde. Nu ţi-ar fi dat niciodată fonduri dacă nu ar fi crezut că o să faci bani pentru el.

Era o notă în glasul lui Brendan, ceva pe care nu putea să-l definească.

— Nu crezi că e înţelept din partea lui?

Brendan sorbi din cafea şi puse din nou ceaşca pe farfurioară.

— Nu tot ceea ce contează poate fi măsurat în bani. Banii nu sunt totul, Lizzie, dar mă tem că, adesea, fratele meu nu vede valoare în nimic altceva.

Urmând modul lui de gândire, întrebă:

— Cum ar fi o soţie?

— Îmi pare rău. Relaţia voastră nu e treaba mea. Doar că… Sunt conştient că Emmett nu a prea dormit aici. Aş dori să ştiu motivul.

— Nu vreau să discut despre fratele tău. Lucrurile sunt…

— Complicate, ştiu. Oftă răsucindu-şi jalnic buzele. Îmi doresc să îi fi văzut faţa atunci când ai apărut la capătul culoarului spre altar. Nu i-am mai văzut niciodată pe chip o astfel de expresie, atâta admiraţie şi veneraţie, de parcă ar fi primit un dar pe care l-a aşteptat toată viaţa. Îi pasă, Lizzie. Oamenii cred că nu, dar a învăţat să ascundă acest lucru mai bine decât noi toţi.

Lizzie nu ştiu ce să creadă despre mărturia aceea.

— S-a căsătorit cu mine doar din cauza scandalului. „Pentru că fratele meu l-a ameninţat pe el şi pe surorile tale”. Nu a avut de ales.

Brendan pufni în râs.

— Nimeni nu îl poate obliga pe Emmett să facă ceva ce nu îşi doreşte, Lizzie. Au încercat nenumăraţi oameni şi au eşuat. Crede-mă, Emmett a dorit să se însoare cu tine.

*

Emmett se trezi şi clipi. Fir-ar să fie, era deja dimineaţă. Îşi închise ochii şi încercă să adoarmă la loc. Disconfortul îl împiedica însă să se odihnească şi fu obligat

să se mişte şi să se întindă. Munca până la ore târzii din noapte şi apoi somnul pe o canapea mică era un adevărat iad pentru spinarea unui bărbat.

Totuşi, era mai bine să rămână aici. Fără tentaţii. Fără distrageri. Fără sunete din dormitorul soţiei lui care îl obligau să reziste nevoii de o vedea ori de a o atinge. De a o gusta. Retrăise sărutul acela din Newport, care îi sfâşiase sufletul, de sute de ori, înnebunind aproape de fiecare dată de dorinţă. Până unde ar fi evoluat lucrurile, dacă nu s-ar fi retras? Sau ea şi-ar fi amintit de preţioasa ei anulare?

Forţată, pe naiba! Femeia aproape că se târâse în poala lui la Sherry's, iar apoi îi călărise coapsa în Newport. Era oare atât de încăpăţânată, încât nu putea recunoaşte atracţia care exista între ei? Cele mai multe căsătorii începeau cu mult mai puţin de atât. Oftă şi se jură să şi-o scoată din minte.

Şezând, îşi frecă cu palma începutul de barbă de pe faţă. Avea nevoie de un bărbierit. Fiindcă Kelly insistase să plece acasă noaptea trecută, Emmett trebuia să ţină singur briciul.

Din fericire, soba cu cărbuni din colţ dădea încă destulă căldură. Biroul lui cuprindea întregul etaj de la ultimul nivel al clădirii de patru etaje şi avea toate utilităţile moderne, inclusiv o toaletă cu apă curentă, caldă şi rece. Avea până şi o garderobă – o debara micuţă pe care Kelly o comandase cu două săptămâni în urmă, când devenise evident faptul ca Emmett avea să petreacă mai mult timp acolo.

Emmett se ridică anevoie de pe canapea şi mai băgă câţiva cărbuni în sobă. Se împletici apoi către toaletă. Când îşi făcu apariţia, treizeci de minute mai târziu – spălat, ras şi purtând haine curate – se simţi din nou aproape om. Ferestrele din cale-afară de luminoase îi atraseră atenţia şi observă zăpada care cădea în cascadă dincolo de ele. De cât timp ningea?

Privi afară, pe Beaver Street. Clopotele iadului. Se strânseseră deja mormane albe, vântul suflând zăpada pe clădiri şi pe stâlpii de telegraf. Trecură două trăsuri, rulând

cu greutate şi câteva suflete curajoase se târâră ca să înainteze pe trotuare, cu căciulile strânse cu putere în mâini în vântul năprasnic.

Se duse imediat la telefon şi ceru legătura acasă. Kelly ori Brendan nu trebuiau sub nicio formă să încerce să iasă în oraş. Când i se făcu legătura, la telefon era fratele său.

Undele statice trosniră şi apoi îl auzi pe Brendan spunând:

— Sper că eşti înăuntru, undeva la căldură.

— Sunt la birou. Ai putea să îi ţii pe toţi acasă azi, te rog, din cauza vremii?

— Desigur. Şi o vei ţine acolo pe Lizzie, cu tine?

O senzaţie de greaţă cuprinse măruntaiele lui Emmett.

— Elizabeth a plecat de acasă?

— Da. Să meargă la biroul ei. A plecat acum ceva timp, înainte ca drumurile să devină impracticabile. Nu ai văzut-o?

Capitolul 12

Vorbeşte cât se poate de puţin despre tine, ori despre afacere, ori despre profesia pe care o practici.

Eticheta americană şi regulile politeţii, 1882

În timp ce zbura pe treptele clădirii, teama îi străpunse pieptul lui Emmett ca un vătrai încins. Gânduri negre despre Elizabeth rămânând blocată şi pe jumătate îngheţată într-o trăsură răsturnată i se perindară prin minte. De ce îi îngăduise Graham să plece pe o astfel de furtună? Cu prima ocazie, Emmett avea să aibă o discuţie cu majordomul său.

Smuci uşa de la biroul ei şi aproape căzu în genunchi

de uşurare. Silueta ei zveltă, îmbrăcată cu o bluză mov pal perfect croită şi cu o fustă asortată, stătea în faţa ferestrelor. Era acolo. Ah, slavă Domnului!

La auzul zgomotului, se răsuci cu mâna încleştată pe gât.

— *Emmett.* M-ai speriat de moarte.

— Ce naiba faci? strigă el, furia şi supărarea luând locul oricărui alt sentiment pe care îl avusese.

O sprânceană blondă se ridică.

— O zi bună şi ţie, bărbate. Se întoarse din nou să se uite pe fereastră, ignorându-l, iar Emmett expiră lung.

Îşi propti mâinile pe şolduri şi încercă să obţină controlul asupra sentimentelor care se răsculaseră.

— Îmi cer scuze. Nu mi-am dat seama că ai ieşit pe o astfel de vreme înainte să vorbesc cu Brendan. Am fost îngrijorat.

Aruncă o privire peste umăr.

— Sunt foarte bine, după cum poţi vedea.

Da, observase, cu siguranţă. Merse spre ferestre, care aveau aceeaşi vedere ca şi ale lui, doar că mai aproape de pământ.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai venit până aici într-o zi ca asta?

— Pentru că zăpada nu era nici pe departe atât de mare atunci când am pornit. Nu mi-a trecut prin cap că va ninge aşa de mult.

Priviră împreună cum fulgii cădeau întruna. Emmett nu mai văzuse aşa ceva.

— La ce oră ai plecat de aca… casă? Aproape rostise „acasă”, dar nu era, cu adevărat, căminul ei. Doar o locuinţă temporară până când avea să îl părăsească.

— La câteva minute după răsăritul soarelui. Mă întreb dacă vizitiul a ajuns acasă cu bine, murmură ea.

— Pot să aflu, dacă doreşti. Îşi sprijini un umăr de fereastra rece. De ce nu ai aprins focul?

— Nu este cărbune. Nu m-am gândit să cer să mi se aducă, până acum.

De vinovăţie, i se puse un nod în gât. Ar fi trebuit să

se ocupe de asta.

— Atunci, vino sus, în biroul meu, să te încălzeşti.

Îi aruncă o privire circumspectă.

— Sunt bine. Caloriferele sunt încă fierbinţi. Voi pleca de îndată ce se va opri ninsoarea.

— Pleci, pe naiba, spuse el tăios. Nu pe vântul ăsta. Este mult prea periculos. În curând, liniile vor cădea. Şi ce se întâmplă dacă rămâi blocată undeva?

— Ei bine, nu pot să rămân aici. Poate voi merge pe jos până la Astor House…

— Unde or fi poposit deja toţi curierii, negustorii şi brokerii. Nu vei părăsi această clădire, Elizabeth.

— Nu ai dreptul să îmi dai ordine, rosti ea cu umerii încordaţi. Dacă doresc să plec, este propria mea alegere.

— Ba am, cu siguranţă, dreptul să îţi dau ordine – un drept legal, precum şi unul moral. Nu vei rămâne să mori de frig aici, până se linişteşte totul.

Se întoarse să se holbeze la el, ranchiuna însufleţindu-i adâncimile argintii ale ochilor ei.

— Şi dacă refuz?

Se aplecă şi mârâi:

— Atunci te voi arunca pe umăr şi te voi căra două etaje mai sus. Oftând, se întoarse din nou cu faţa spre ferestre, de parcă ar fi sperat să vadă cum soarele pătrundea prin stratul de alb.

— Mai este cineva în clădire?

Emmett nu se gândise decât la ea, dar trebuia, într-adevăr, să verifice dacă clădirea era goală. Cu toate astea, altruismul lui Elizabeth fusese oare îngrijorare? Cumva, se îndoia.

— Ţi-e teamă să fii singură cu mine?

Înghiţi în sec şi îşi frecă braţele.

— Absolut deloc.

Dar glasul îi sună spart, iar el îşi dădu seama că era o minciună, îl ura atât de mult, încât nici măcar instinctul de supravieţuire nu o putea obliga să stea cu el? Dacă nu ar fi căutat-o în dimineaţa aceea, ar fi rămas acolo, să îngheţe, în loc să vină la el?

Dezolarea îl copleşi – întunericul care creştea din respingere. Înainte de Elizabeth, nu mai avusese acel sentiment de mulţi ani. Dar soţia lui nu dădea niciodată greş să îi reamintească de toate felurile în care el era de neacceptat.

Afişând o atitudine rece infinit mai devastatoare decât vânturile ce biciuiau atunci Wall Street, Emmett rosti:

— Sus, în biroul meu, Elizabeth. Acum.

*

Urcând scările, Lizzie se resemnase cu ideea de a petrece câteva ore în biroul lui Emmett, când lumina electrică se opri. Totul în jur se cufundă în întuneric şi o urmă de panică îi coborî pe gât. Întinzând braţele, orbecăi după mâna lui, nefiind sigură dacă el avea să o respingă, dar disperată după orice fel de sprijin.

— Aici. Îi luă mâna şi degetele li se împletiră strâns. Stai lângă mine, te rog!

O conduse în sus, pe restul de trepte pe care le mai aveau de urcat, înaintară câţiva paşi, apoi deschise o uşă. Focul o întâmpină cu o căldură liniştitoare, în timp ce tot cerul alb strălucea printr-un rând lung de ferestre, luminând interiorul spaţios. El îi dădu repede drumul la mână.

Se apropie mai mult de foc, studiind spaţiul prin excelenţă masculin. Cu pereţi lambrisaţi în culori închise, rafturi de cărţi, un birou supradimensionat şi o sobă cu cărbuni înaltă, rotundă, modernă, şi-l putea imagina foarte bine acolo controlându-şi imperiul. Exista până şi o zonă de odihnă, cu o canapea maro închis şi cu fotolii de piele luxoase. Mirosul lui stăruia în aer, mireasma ameţitoare de fum de trabuc, gin şi loţiune de ras şi un fior mititel îşi croi drum pe şira spinării ei. Ultima oară când respirase acel miros fusese în timpul acelui sărut năucitor, în Newport.

„Ţi-e teamă să fii singură cu mine?”

O, da. Cu siguranţă că da.

Soţul ei dispăru într-o anticameră mică şi reveni cu trei lămpi, pe care le puse pe birou. Aprinse una dintre ele

şi se duse din nou în cealaltă încăpere. Când se întoarse, purta pălăria şi paltonul, cel din urmă făcându-i umerii, largi în mod normal, să pară şi mai largi.

— Unde pleci, întrebă ea cuprinsă de nelinişte. Parcă ai spus că e prea periculos.

— Trebuie să verific clădirea, să mă asigur că nu a căutat nimeni adăpost aici, pe timpul furtunii. Voi face apoi rost de ceva de mâncare pentru noi şi de mai mulţi cărbuni.

— Nu poţi ieşi afară cu asta pe tine. Nu chiar acum. Aşteaptă măcar…

Ridică mâna.

— Nu putem şti cât va dura furtuna. Şi dacă rămânem blocaţi aici peste noapte? Gândeşte-te, Elizabeth. Trebuie să fim pregătiţi.

Peste noapte? Doar ei doi? Panica o făcu să sară în picioare.

— Atunci, vin cu tine.

— Nu. Apucând lampa, se îndreptă cu paşi mari către uşă. Mă voi întoarce cât voi putea de repede.

Chiar şi cu toată incertitudinea care plana între ei, avea să înnebunească dacă era nevoită să aştepte acolo, singură. Trebuia să facă ceva.

— Atunci, voi verifica eu clădirea. Îngăduie-mi să fac măcar asta. Observă surpriza în privirea lui opacă, însă rămase neclintit.

— Nu, spuse el. Nu o să îmi ia mult timp. Etajul tău este singurul care are chiriaşi în momentul de faţă. Iar dacă cineva s-a adăpostit aici… disperarea îi poate face agresivi pe oameni. Ştiu cum este… îşi strânse buzele şi clătină vehement din cap. Se îndreptă către uşă.

— Ştii cum e să ce?

— Las-o baltă! Trebuie să plec, înainte să se înteţească furtuna. Oare ce voise să spună? Că ştia cum e să fii izolat în timpul unei furtuni?

Nu îi plăcea că era lăsată în urmă, aşa că mai încercă o dată.

— Poate nu e nevoie de toate astea. Chiar crezi că vom fi blocaţi aici, peste noapte?

Îşi încruntă sprâncenele cercetând peisajul de afară.

— Habar nu am. Dar nu îţi voi risca bunăstarea făcând un lucru stupid precum să încercăm să ne întoarcem în oraş. Vom aştepta aici până trece. Ieşi pe uşă, paşii săi grei continuând de-a lungul holului către scară.

Lizzie expiră, frustrată atât din cauza furtunii, cât şi a faptului că nu putea să dea o mână de ajutor. Cercetă spaţiul în care lucra soţul ei şi se întrebă ce putea face până când avea să revină el. Încăperea era ordonată, hârtiile împrăştiate pe biroul masiv fiind singura dezordine. Tentaţia de a arunca o privire asupra lucrurilor lui ca să vadă ce putea să afle despre el era foarte puternică. Dacă o făcea rapid şi atent…

Bineînţeles că nu avea să o facă. Nu avea niciun drept să îşi bage nasul în chestiunile lui private. Dar nu ştia aproape nimic despre el, despre misteriosul şi încruntatul bărbat cu care se căsătorise – în afara faptului că fusese şantajat ca să se însoare cu ea. *Şi ar fi fost mai greu să îl părăsească dacă l-ar fi cunoscut.*

Îşi frecă tâmplele. Nu avea niciun rost să se gândească la asta acum. Trebuia să treacă mai întâi de furtună.

Avu grijă de nevoile ei în toaleta lui. Bogăţia decorului nu o surprinse, cu accesoriile strălucitoare din aur, suprafeţele din marmură şi faianţa italiană. Emmett părea că se înconjura de confort oriunde mergea. Îi observă instrumentele de bărbierit, care păreau a fi fost recent folosite. Fusese acolo toată noaptea? Presupusese că dormea acasă la o amantă ori la un hotel. De ce ar prefera să stea acolo?

Alungându-şi din minte toate acele întrebări, se aventură înapoi, în încăperea principală. Furtuna puternică făcea ravagii dincolo de geam, zăpada bombardând geamul cu ferocitate. Era o curată nebunie să îşi imagineze că ar putea merge pe vremea de afară. Ce s-ar fi făcut dacă Emmett nu ar fi găsit-o? Şi fusese chiar… frenetic când intrase la ea în birou. Fusese îngrijorat?

Nu era nimeni afară acum, orice persoană sănătoasă

la cap îşi căutase deja adăpost. Dar Emmett se afla undeva acolo, afară. Dacă avea să fie rănit sau rămânea înzăpezit?

Neliniştea o sili să plece de lângă ferestre. El avea să revină. Bărbatul era o forţă a naturii şi era sigură că nu prea multe lucruri îl puteau învinge, nici măcar furtuna asta. Totuşi, avea să fie îngheţat la întoarcere. Alimentă focul, după care se chinui să târască cele două fotolii uriaşe direct în faţa vâlvătăii. Pregăti apoi un pahar mare de coniac din varietatea de sticle din dulap.

La o jumătate de oră după ce se aşezase într-unul dintre fotolii, cu o carte, uşa se deschise larg. Emmett, fără pălărie şi acoperit de zăpadă, păşi în încăpere, pieptul masiv umflându-i-se din cauza epuizării. Avea în mâna dreaptă două găleţi de apă pline cu zăpadă.

În cealaltă mână ţinea o găleată cu cărbuni. Pe piept avea o raniţă mare şi în jurul gâtului avea înfăşurate două pături groase din lână. Lizzie sări din fotoliu şi înaintă, grăbită să îl ajute.

— Fereşte-te, zise el şi intră. Punând jos cele trei găleţi, rămase acolo, îndoit de spate, încercând să îşi recapete respiraţia.

— Poftim! Permite-mi să iau astea, spuse ea, şi îi descolăci păturile din jurul gâtului. Le aruncă pe podea şi apoi îi ridică peste cap şi peste umăr cureaua raniţei. Încărcat cu provizii şi ud, pachetul de piele era absurd de greu. Lăsă raniţa să cadă pe podea şi se întoarse din nou către el.

În timp ce se îndrepta, trupul îi fu zguduit de tremurături. Dinţii îi clănţăneau şi buchete îngheţate atârnau de părul său ud, castaniu. Fără să stea pe gânduri, îşi duse mâinile la nasturii paltonului lui.

— Trebuie să te scoatem din hainele astea ude, altfel te vei îmbolnăvi. Cu degetele zburând, îi descheie paltonul, apoi împinse stofa peste umerii săi largi, lăsând-o să cadă pe podea.

Emmett stătu nemişcat. Ea încercă să rămână vioaie şi eficientă şi să nu insiste asupra forţei şi puterii lui, atât de evidente chiar şi prin îmbrăcăminte, însă mişcările îi

încetiniră când ajunse la vesta lui. O încadra cu trupul lui, blocând toate celelalte, iar pieptul îi urca şi-i cobora regulat sub degetele ei. Îi apărură furnicături de-a lungul şirei spinării şi o căldură delicioasă i se răspândi în pântec. Îi putea simţi greutatea privirii, dar nu îndrăzni să ridice ochii şi să se uite la el.

Vesta îi alunecă peste umeri şi braţe şi ateriză peste celelalte obiecte de pe covor. Rămase tăcut cât timp ea îi desfăcu nodul de la lavaliera neagră. Totuşi, atunci când îi smulse capsele ca să îi scoată gulerul, înghiţi, legănându-şi mărul lui Adam. Mişcarea aceea măruntă o fascină. Era şi el la fel de afectat ca ea?

Cu degete tremurânde, îi desfăcu nasturii de la cămaşă, începând de la gât. Pe măsură ce se deschideau, materialul proaspăt scrobit dezvelea lenjeria simplă, albă, pe care o purta direct pe piele. Mâinile îi coborâră peste piept şi abdomen. Se zicea că mulţi bărbaţi purtau corsete care să le ţină burta, dar era evident că Emmett nu avea nevoie de unul. Din câte vedea, nu exista niciun gram de grăsime în plus pe trupul lui.

Când ajunse la betelia pantalonilor lui dungaţi, negri, degetele lui îi înşfăcară încheieturile mâinilor ca să o oprească.

— Mă ocup eu de restul, spuse el dintr-odată, înainte de a păşi înapoi şi de a se îndepărta.

*

De fiecare dată când Emmett credea că îşi cunoaşte soţia, aceasta îl lua prin surprindere.

Singur în garderoba improvizată, se dezbrăcă de restul hainelor şi se întrebă cât de departe ar fi mers Elizabeth. Până la pantaloni? Până la indispensabili? Dumnezeule, i se întărise din clipa în care îi desfăcuse nasturii paltonului. Restul fusese o tortură de neimaginat.

Deşi începuse vioaie şi eficientă, mişcările îi încetiniseră. Deveniseră seducătoare. Şi nu se putuse gândi decât la mâinile ei mici şi catifelate, înfăşurate în jurul

mădularului lui, mângâindu-l de la rădăcină până la vârf. Degetele ei mişcându-se înainte şi înapoi, făcându-l să termine cu încăpăţânarea aceea feroce pe care demonstrase atât de des...

Îşi înăbuşi un geamăt şi îşi dori ca erecţia să i se înmoaie. Ce anume avea soţia lui de o făcea să fie atât de diferită de toate femeile pe care le întâlnise vreodată? Era frumoasă, da. Însă doar atâta lucru nu l-ar fi zăpăcit atât de tare. Îşi dorea să îşi dea seama ce anume îl atrăgea, ca să poată să ignore şi să treacă peste acea atracţie ciudată faţă de ea. Era o neplăcere afurisită, mai ales că femeia îl dorea cam la fel de mult pe cât îşi dorea un acces de febră tifoidă.

Dar asta nu explica motivul pentru care îi tremuraseră mâinile atunci când îi desfăcuse nasturii cămăşii.

Se schimbă rapid în haine uscate. Vremea sălbatică nu dădea semne că s-ar domoli şi se îndoia de faptul că aveau să părăsească prea curând clădirea. Nu fusese uşor nici măcar să se deplaseze pe cele câteva străzi pe care reuşise să le străbată. Nu era sigur cum urma să primească Elizabeth vestea, dar nu prea avea de ales. Peste vreo oră, troienele aveau să acopere în întregime uşa de la intrarea în clădire.

Când se întoarse în birou, o găsi la fereastră, înconjurată de lumina de afară. Un înger auriu. Îşi scutură capul la ideea aceea fantezistă şi se îndreptă către sobă. Văzu că ea despachetase toate proviziile pe care reuşise să le adune şi îi aşezase hainele ude la căldură, ca să se usuce.

Când se aşeză, o auzi venind spre el într-un nor de mătase foşnitoare. În faţa ochilor îi apăru un pahar cu coniac.

— Poftim, bea, spuse ea blând.

Acceptă cu recunoştinţă paharul de cristal şi termină băutura din două înghiţituri. Licoarea îi arse gâtlejul şi stomacul, o diversiune plăcută de la căldura pe care o simţea în alte părţi ale trupului.

Se lăsă în fotoliul din faţa lui, cu sticla de coniac în mână.

— Mai vrei?

Încuviinţă din cap, iar ea îi umplu din nou paharul de cristal. De data asta sorbi o cantitate mai rezonabilă, apoi îi întinse paharul.

— Ar trebui să bei şi tu puţin, înainte să-ţi spun ce am aflat.

Ochii cenuşii i se lărgiră.

— Este atât de îngrozitor?

— Chiar mai rău, răspunse el sincer, iar mâna ei şerpui să apuce coniacul. Înghiţi puţin, tuşi, apoi expiră. Ei spuse: Mormanele cresc mai înalte decât uşa. Şi, chiar dacă am reuşi să ieşim, drumurile şi aleile sunt imposibil de folosit. Suntem prinşi aici până când se va opri ninsoarea şi voi putea să sap drum să ieşim.

Şocul îi brăzda chipul înainte de a ridica din nou la buze cristalul greu, pentru o înghiţitură mai lungă.

— Cât crezi că va dura?

— Nu pot spune. Dar nu vom flămânzi şi nici nu vom muri de sete. Avem cărbune de ajuns. Atâta timp cât rămânem înăuntru, vom fi bine.

— Unde ai găsit mâncare şi provizii?

— O cârciumă la patru străzi de-aici. Toţi ceilalţi sunt încuiaţi bine. Iar suma pe care patronul o ceruse fusese jaf la drumul mare, dar Emmett nu stătuse să despice firul în patru. Ar fi plătit oricât ca să se asigure că Elizabeth avea tot confortul posibil.

Îi dădu înapoi paharul, pe care el îl acceptă, şi se înfundă şi mai adânc în fotoliul ei.

— Bine că ai o mulţime de cărţi.

— Da, însă trebuie să economisim cum putem mai bine petrolul lampant. S-ar putea să am nişte lumânări pe-aici, dar nu sunt sigur. După ce se întunecă, ar trebui să încercăm să ne mulţumim cu lumina din sobă.

— Vai de mine, o auzi murmurând înainte să îşi frece sprânceana. Da, era de acord – dar nu din cauză că nu îşi dorea să îşi petreacă timpul cu ea. Ba dimpotrivă. Îşi dorea să petreacă mult timp împreună cu ea, singuri. Fără haine. Şi numai faptul că se afla atât de aproape de ea era un

adevărat iad pentru imaginaţia lui bogată.

— Unde este Kelly? întrebă ea.

— S-a întors acasă azi-noapte, A zis că vrea să ia caii din ploaie, dar cred că s-a săturat să doarmă pe patul de campanie din garderobă.

— Pleacă vreodată de lângă tine?

— Foarte rar. Cel puţin, nu de când i-a murit soţia.

— Kelly a fost însurat?

— Da, mai puţin de un an. Ea a murit de tuberculoză.

— Ah, este îngrozitor, spuse ea, cu vârfurile gurii sucite de compasiune.

— Da, a fost. Ea a lucrat într-o fabrică, cosând nasturi, în Hell’s Kitchen. Au trăit în cea mai dură parte a districtului Tenderloin, în ciuda faptului că m-am oferit să îi închiriez un apartament într-o zonă mai bună a oraşului. Clătină din cap, amintindu-şi de încăpăţânarea lui Kelly de a nu lua bani de la el în zilele acelea. Era adevărat că nu erau chiar atât de mulţi, dar întotdeauna fusese bucuros să împartă tot ceea ce avea cu Kelly. Bărbatul îl salvase pe Emmett în repetate rânduri.

— Kelly ce făcea? Lucra pentru tine?

Emmett clătină din cap.

— Nu voia. Era prea mândru. Îi zicea şterpeleală. Aşa că obişnuia să se bată pentru bani.

— Să se bată, adică să boxeze?

— Da. Pe străzi. Poate fi profitabil, dacă câştigi.

— Şi dacă pierzi?

— Poţi fi ucis. Dar Kelly nu a pierdut niciodată. Este cel mai bun pugilist pe care l-am văzut vreodată.

Îl studie, înclinându-şi capul.

— Tu te-ai bătut vreodată?

— Doar atunci când nu am avut încotro. Dar nu ca el, în lupte organizate. Ale mele erau mai mult… supravieţuire decât orice altceva.

— De ce nu vorbeşti niciodată despre copilăria ta?

Ridică din umeri.

— Nu prea sunt lucruri pe care să le pot spune în prezenţa unei companii bine-crescute. Dar, oricum, de ce ai

vrea să auzi despre ea?

— Pentru că sunt curioasă în legătură cu ea. Sunt curioasă să ştiu lucruri despre tine, despre cum ai crescut.

— Hai să spunem doar că e foarte diferit de modul în care îmi imaginez că ai crescut tu, cu o casă mare, într-un cartier elegant. Cu servitori. Mâncare din belşug şi căldură. Părinţi care au venerat pământul pe care călcai şi care niciodată… îşi închise fălcile ca să oprească valul de cuvinte care goneau din gura lui.

— Părinţi care niciodată nu, ce? întrebă ea cu blândeţe, cu sprâncenele încruntate de îngrijorare. Când el nu răspunse, zise: Hai acum, nu prea avem altceva cu care să ne ocupăm timpul. Am putea foarte bine să vorbim.

Lui îi venea să râdă de absurditatea ideii. Amândoi se ignoraseră reciproc încă din Newport. Chiar dacă erau blocaţi împreună cât avea să dureze furtuna, nu avea nicio intenţie să îşi dezvăluie toate secretele lui adânci, întunecate. Nu, acelea fuseseră îngropate definitiv.

— Nu îţi place să vorbeşti, aşa-i? întrebă ea, întrerupându-i gândurile.

Deşi nu plănuise, ceea ce spuse veni foarte natural:

— Se pare că, atunci când sunt cu tine, sunt alte câteva lucruri pe care îmi place să le fac mai mult.

*

Lizzie trase aer în piept, în acelaşi timp şocată şi dintr-odată excitată de acele vorbe, ca să nu pomenească de lumina aceea păcătoasă din irişii lui aproape negri. Nu era foarte sigură la ce lucruri făcuse el referire, dar era de acord că săruturile de la Sherry’s şi din Newport întreceau, cu siguranţă, vorbitul. Doar amintindu-şi felul în care el o devorase în Newport, lipind-o de perete, îi dădu furnicături peste tot pe piele.

Nu era ca şi cum îşi dorea să îl sărute din nou. Sărutul ducea la pofte. Şi la dorinţe. Şi o făcea să tânjească. Toate, lucruri pe care trebuia să le evite.

Îşi drese glasul:

— Încerci să îmi distragi atenţia?

— Posibil. Funcţionează, doamnă Cavanaugh?

Ştia că el folosea numele acela doar ca să o enerveze – şi, la început, o deranjase. Dar tonul lui răguşit alunecă peste ea ca mierea caldă. Soţul ei era de sute de ori mai puternic decât coniacul pe care îl băuse.

— Nu, dar nu te voi mai sâcâi cu întrebări despre trecutul tău. „Pentru moment”. La ce lucrezi? Făcu un gest către biroul lui, acoperit cu măiestrie de hârtii.

El îşi termină coniacul şi se ridică.

— De fapt, ai putea să mă ajuţi. Vino, spuse el, şi îi întinse mâna.

Îşi puse degetele în palma lui, ignorând şocul care îi traversă trupul în urma contactului. Trase fotoliul enorm şi îi făcu semn să ia loc. De îndată ce se aşeză confortabil, el răsfoi nişte hârtii de la suprafaţă şi scoase un vraf gros. Le puse, alături de un registru, în faţa ei.

— Aceasta este o companie pe care mă gândesc să o achiziţionez. Aşa cum fac cu orice companie pe care aş dori să o cumpăr, am obţinut o copie după registrele lor…

— Cum? întrebă ea.

Era aproape imposibil să faci asta, cu excepţia cazului în care compania respectivă dorea să fie vândută, lucru de care se îndoiam cazul de faţă.

Colţul gurii i se ridică.

— Am metodele mele. Nu are nicio importanţă cum am obţinut registrele; însă ceea ce spun ele e o cu totul altă treabă. Bătu cu degetul registrul. Am bănuit că au o slăbiciune, aşa că l-am pus pe Colin să le cerceteze tranzacţiile cu acţiuni mergând până în urmă cu doi ani. A zis că există câteva neconcordanţe, dar nu am avut încă timp să le clarific. Ai putea să verifici dacă totul este ca la carte?

— Aş fi încântată, spuse ea, aproape ţopăind în fotoliu. Nu doar că era o şansă să îşi folosească abilităţile, dar, pe deasupra, îndeletnicirea aceea i-ar distrage atenţia de la păcătos de puternica lui prezenţă. Îmi dai nişte hârtie şi ceva cu care să scriu?

Emmett căută într-un sertar şi îi dădu obiectele.

— Atunci, mă bazez pe tine. Luă ceea ce părea a fi un contract şi se duse să se aşeze lângă foc.

Se cufundă în numere, făcând comparaţii şi cercetând. Timpul trecu, dar ea nici nu observă. Nu dură mult să ajungă la aceeaşi concluzie la care ajunsese şi soţul ei, şi anume că nu era ceva tocmai în regulă. Dar eroarea era bine ascunsă undeva adânc în tranzacţiile de acţiuni. Creierul îi bâzâia de nevoia de a găsi soluţia, de a găsi o logică pentru ceea ce îi spunea intuiţia.

Emmett îi aşeză o lampă lângă cot, iar ea fu surprinsă să vadă că amurgul sosise. Zăpada lovea în continuare pământul, fulgii uriaşi căzând rapid şi cu furie dincolo de ferestre, furtuna nedând semne că s-ar potoli.

— Parcă ai spus că ar trebui să facem economie la ulei, îi spuse ea pe când el păşea înapoi, spre fotoliul lui.

Ridică din umeri.

— Se pare că faci progrese. Ne descurcăm noi, dacă rămânem fără. Întorcându-se la ceea ce făcea, începu să pună laolaltă ce descoperise. Nu mult după aceea, răspunsul o lovi.

— Am găsit! Plesni registrul. Ha! Am descoperit ce e în neregulă. Îşi ridică repede capul.

— Da? Dă-mi voie să văd.

Lizzie începu să îi explice, de cum ajunse lângă ea:

— Am adunat acţiunile vândute în ultimii trei ani şi am comparat asta cu sumele înregistrate. Îi atinse din greşeală mâna, atunci când îi arătă registrul. Fâstâcită într-o clipă, ignoră iureşul ameţitor din venele ei la contactul inocent. Compania a vândut mai multe acţiuni decât deţine de fapt. Vreo 120 la sută, dacă nu mă înşel.

— E remarcabil, spuse el, buzele curbându-i-se într-un zâmbet satisfăcut. Nu ai idee de cât de multă muncă m-ai scutit. Informaţia aceasta este foarte valoroasă. Într-adevăr, foarte valoroasă. Îşi frecă maxilarul, pierdut în gânduri, în timp ce se holba la registru.

Lauda lui o încinse.

— A fost plăcerea mea. Entuziasmul de pe urma

descoperirii îi vuia încă prin trup. Simt că ar trebui să sărbătorim.

— De acord. Şi, cu siguranţă, pot fi de folos în acest demers. Ce zici de şampanie şi de cină?

— Şampanie? Ai o cutie cu gheaţă undeva unde eu nu o văd?

— Aşteaptă doar, îi spuse înainte să dispară în garderobă. Reveni câteva secunde mai târziu cu o sticlă de Moet, apoi se duse la fereastră. Într-o clipită, deschise încuietoarea, ridică cerceveaua şi puse sticla în zăpada care se adunase pe pervazul din piatră de afară. Apoi coborî rapid fereastra.

— Ingenios, zise ea, scuturându-i zăpada de pe mâneci. Eşti surprinzător de descurcăreţ pentru un magnat al oţelului.

— Mulţumesc. Dacă aş fi ştiut că vei fi impresionată de asta, aş fi invocat un viscol cu săptămâni în urmă.

Cu siguranţă că ar fi putut, dacă ar fi dorit. Omul părea de neoprit.

— Ei bine, încă nu am luat cina pe care mi-ai promis-o, aşa că îmi voi păstra decizia pentru mai târziu.

El zâmbi, un rânjet real, autentic, scoţând la iveală două gropiţe care ar fi pus-o la pământ dacă ar fi stat în picioare.

— Eşti o femeie puternică. Sinceritate în toate cele, aşa mi-ai spus odată. Ei bine, nu mi-ar plăcea deloc să negociez împotriva ta. Cred că nu ai ceda nici măcar un centimetru.

— Nu ţie, îi aruncă ea înapoi. Eşti o locomotivă, punând totul la la pământ în calea ta, ca să obţii ceea ce doreşti.

— Pentru că trebuie. Se sprijini de fereastră. Am aflat foarte devreme că nimeni nu îţi oferă nimic pe lumea asta.

Îşi aminti de povestea pe care i-o spusese, despre cum lucrase la oţelărie, şi ştiu că la asta se referea. Şi, deşi îi admira concentrarea şi energia pline de hotărâre, nu dorea să fie una dintre victime.

— Dar, continuă el în timp ce îşi freca falca, încerc să

cântăresc avantajele şi dezavantajele situaţiei. Doar că, odată ce mă decid asupra unui lucru, nimic nu mă va împiedica să îl obţin. Căutătura lui întunecată o susţinu pe a ei, intensitatea privirii lui punându-i măruntaiele pe foc.

Oare se referea la ea? Ori era vorba de afaceri? Înghiţi în sec şi se hotărî să rişte.

— Dar căsătoria nu este o înţelegere de afaceri.

— Pentru cea mai mare parte a membrilor din clasa ta socială, căsătoria este exact asta.

Nu îl putea contrazice.

— E adevărat, dar asta cu siguranţă că nu ni se aplică şi nouă. Şi nu din cauza circumstanţelor naşterii tale. Dacă nu aş fi avut nevoie decât de un soţ care să ducă mai departe interesele familiei Sloane, asta ar fi avut loc cu ani în urmă.

— Atunci de ce nu ai făcut-o?

„Pentru că mi-am dorit mai mult”. Cuvintele i se blocară în gât. Emmett nu ar fi putut înţelege răspunsul emoţional pe care îl avea ea faţă de căsătorie. El trata în dolari şi în cenţi. Realitatea rece. Şi, chiar dacă avea o minte pentru numere, ea avea, de asemenea, şi o inimă. Una care jinduia după dragoste şi afecţiune, după felul de căsnicie pe care se spunea că o avuseseră părinţii ei.

Se ridică şi netezi materialul rochiei încercând să îi evite privirea.

— Poate că ar trebui să mâncăm. Nu aş vrea ca şampania să îngheţe.

El se îndreptă către raniţa cu provizii de care făcuse rost mai devreme.

— Vorbesc serios când zic că vreau să obţin acel răspuns, Elizabeth. Dar, deocamdată, hai să ne bucurăm de cină.

Capitolul 13

Dacă tinerele din ziua de azi ar fi avut destulă tărie de

caracter, influenţa lor ar fi mai mare.

Eticheta americană şi regulile politeţii, 1882

Ceva se schimbase între ei. Emmett putea simţi transformarea, un fel de armistiţiu. Ea îi zâmbea des, cu siguranţă era mai veselă – şi nici măcar nu desfăcuse încă şampania.

Se aşeză în faţa focului alături de proviziile de salam, brânză şi pâine care erau întinse pe o pătură, pe podea. Căzuse noaptea şi ninsoarea de afară continua, dar încăperea era confortabilă. Scoase cu zgomot dopul sticlei şi umplu ambele pahare.

Uşa toaletei se deschise, şi Elizabeth îşi făcu apariţia.

— Mi-am dat jos turnura de la rochie. Sper că nu te deranjează, dar m-am gândit că ar trebui să mă fac comodă.

Îşi închise ochii pentru o secundă. Gândul că ea îşi dăduse jos din haine, chiar şi ceva atât de inocent cum era o turnură din păr de cal era stânjenitor de ispititor.

— Desigur. Sunt întru totul de acord.

Se întoarse ca să îi arate profilul.

— Îmi distruge linia rochiei.

El gesticulă către încăperea goală.

— Cred că formalităţile pot fi încălcate în situaţii disperate. Aş fi, desigur, încântat să îţi împrumut din hainele mele, dacă preferi.

Ea pufni şi se apropie de el.

— Nu prea cred, nici chiar în vremuri de restrişte. Vai, arată delicios! Mor de foame.

— Vino! Ia loc! Întinse mâna şi o ajută să se aşeze pe podea. Nu e cine ştie ce, dar…

— Emmett, este minunat. Ochii cenuşii îi scânteiară în lumina focului, strălucind de recunoştinţă faţă de el. Mulţumesc. Pentru tot. Dacă nu erai tu, aş fi jos, îngheţând şi murind de foame.

„Nu, nu ar fi fost aşa”, dorea să îi spună. Nimic nu l-ar

fi împiedicat să ajungă la ea în ziua aceea. Nici zăpada, nici vânturile, nici măcar gheaţa. Ar fi găsit o modalitate de a ajunge până la ea. Dar nu putea concepe să admită asta cu voce tare, aşa că spuse doar:

— Cu plăcere.

Următoarele minute le petrecură luând cu asalt bucatele şi şampania. Mâncară într-o tăcere complice, care îi aminti de prima oară când o scosese la cină.

— De ce zâmbeşti? îl întrebă ea.

— Mă gândeam doar că ne înţelegem remarcabil de bine atunci când este implicată mâncarea. Doar atunci când nu e…

— Ai de gând să porţi o bucată de brânză în buzunar de fiecare dată când vei dori să discuţi cu mine?

Îi scăpă un scurt pufnet, ruginit şi răguşit.

— Acela a fost un râs? Îl privi cu seriozitate exagerată. Vai, nu pot să cred! Chiar te-am făcut să râzi.

— Hai să nu exagerăm! N-am râs chiar în hohote.

— Totuşi, îl voi preţui pentru totdeauna. Momentul în care l-am făcut pe întotdeauna seriosul Emmett Cavanaugh să râdă.

Clătină din cap la absurdităţile ei.

— Nu sunt serios întotdeauna. Doar întreabă-i pe Kelly ori pe Brendan.

— Aşa deci? Surorile tale spun că abia dacă te văd, că îţi petreci tot timpul lucrând.

Era adevărat. Nu petrecea destul timp alături de ele, dar erau înconjurate de profesori şi de guvernante, care le învăţau să devină domnişoare bine-crescute, aşa cum trebuie, demne de statutul pe care averea lui Emmett li-l dăduse. Claire şi Katie nu aveau să fie nevoite să cerşească şi să înhaţe un soţ atunci când avea să vină vremea.

— Şi ce anume doreşti să spui?

— Poate că ai nevoie de un pic mai multă distracţie în viaţa ta. Îşi băgă o bucată de brânză în gură şi o mestecă.

Emmett se aplecă şi tăie puţină brânză. Apucând-o între degetul mare şi cel arătător, se mută mai aproape de ea şi ridică bucăţica în faţa buzelor ei. Lumina jucăuşă din

privirea ei cenuşie pălise, fiind însă înlocuită de o intensitate întunecată care nu dădea niciodată greş în a-l excita. Îşi deschise buzele cu un oftat, acceptând tacit, iar el lăsă să lunece înăuntru bucata de brânză.

— Poate că tu şi cum mine avem păreri diferite în ceea ce priveşte distracţia. Să îţi arăt care e versiunea mea?

Cutezătoare, îşi închise gura excitantă în jurul vârfurilor degetelor lui. Buzele ei erau moi şi fine pe pielea lui aspră şi el nu îşi dori nimic mai mult decât să se afunde înăuntru şi să se piardă acolo. Ea îi susţinu privirea, deloc timidă, şi o foame sălbatică, fără nicio legătură cu mâncarea, îl cuprinse.

Cum putea să fie atât de neruşinată o femeie inocentă? Cum putea o moştenitoare cocoloşită să fie atât de inteligentă? Cum de putea o femeie să îl oblige să simtă lucruri pe care nicio alta nu îndrăznise?

Îi cuprinse bărbia cu palma.

— Eşti diferită de orice femeie pe care am întâlnit-o vreodată, zise el încet.

Privirea îi căzu şi se retrase. Ezitând, îi dădu drumul şi o privi cum se întinde după paharul ei. Mâna îi tremura şi fu copleşit de satisfacţie. O tulburase. Bun.

— De ce actriţe? întrebă ea.

Îşi ridică propriul pahar de pe covor.

— De ce nu actriţe? contracară el. Sunt frumoase şi talentate. Independente.

— Deci doreşti o femeie care să te lase în pace?

— Uneori. Alteori doresc să îmi petrec seara cu o femeie drăguţă. Le cumpăr tot ce vor, şi numele le apare în ziare. Găsesc că toată lumea are de câştigat. Îşi termină şampania, apoi se întinse să umple din nou paharele.

— Asta sună… rece. Îi aruncă o privire lacomă.

— Îţi garantez că nu este.

Ea îşi dădu capul pe spate şi râse, cu un sunet vesel, bogat, care se furişă prin întregul lui trup.

— Eşti un neruşinat. Cum de nu am bănuit asta niciodată?

Probabil din acelaşi motiv pentru care începuse şi el să îşi dea seama de nenumărate lucruri despre ea pe parcursul ultimelor câteva ore. Cum ar fi faptul că bătea din picior atunci când se concentra. Sau cum îi străluceau pletele ca grâul la lumina lămpii.

— Pentru că nu prea ne cunoaştem. Nu asta ai spus odată, când căutai o cale să ieşi din căsătorie?

Roşeaţa îi înflori în obraji în timp ce întinse mâna după pâine.

— Şi era adevărat.

— Dar nu mai e?

În timp ce ea deschise gura să muşte, anticiparea îi pătrunse în măruntaie şi toţi muşchii lui se încordară. Asta era ceea ce devenise, un bărbat disperat doar să zărească limba unei femei? Apoi carnea rozalie apăru să îi lingă buzele într-un gest inocent şi totuşi provocator, iar Emmett aproape că gemu.

În momentul acela luă o hotărâre fermă. La naiba cu anularea căsătoriei!

Avea să îşi seducă soţia în acea încăpere, înainte ca furtuna să ia sfârşit. Să îşi facă singură griji cu anularea aceea ridicolă. Lui nu îi mai păsa.

— Încep să... înţeleg lucruri pe care nu le înţelegeam înainte. Legănă paharul de şampanie, strângându-l la piept ca pe un talisman.

Prea târziu, ar fi dorit el să îi spună. Diavolul nu avea să fie descurajat, nu în noaptea aceea.

În noaptea aceea, era a lui.

*

Poate şampania era de vină, dar Lizzie bănuia că soţul ei încerca să o seducă.

Se apropiase de ea, pe covor, centimetru cu centimetru, iar membrele lui lungi şi umerii vânjoşi o zăpăceau prea mult. Privirea lui întunecată îi urmărea fiecare mişcare, ţintind-o ca un animal de pradă din savanele africane. Când ea mânca, părea deosebit de

fascinat de gura şi de buzele ei. Arşiţa pândea în ochii lui – arşiţa şi o promisiune.

Din nou, poate şampania era de vină, dar îi plăcea ideea. Chiar foarte mult.

Alegând o altă bucăţică de brânză, o aşează lent în gura ei. Emmett o privi cu foarte mare atenţie, fără să spună nimic. Plin de graţie masculină, era sprijinit pe un cot, cu un genunchi ridicat. În timp ce aştepta să vadă ce avea să facă el, un fior îi lunecă pe şira spinării, un iureş ameţitor de ceva păcătos şi misterios.

— Fratele meu te place, zise Emmett nonşalant. La fel şi Katie, şi Claire. Mi-au spus că le-ai promis să le duci să patineze.

— Da. Zâmbi. Fetele erau curioase în privinţa ei, potopind-o cu întrebări legate de viaţa ei, de hainele ei, de oamenii pe care îi cunoştea. Fusese la balul Patriarhului? Cum fusese debutul? Câte cereri în căsătorie primise? Lizzie nu se supăra. Cele două fete erau adorabile. Ai putea veni şi tu.

El se uită în altă parte, dar nu înainte ca ea să poată zări ceva în ochii lui, întrebă:

— Ai fost vreodată la patinaj?

— Nu. Nu am avut niciodată timp pentru prostii de genul acesta.

— Patinajul nu este o prostie. Să te distrezi şi să petreci timp alături de familie nu e o prostie. El nu spuse nimic, aşa că ea îl înghionti în joacă. Ce-ar fi dacă te-aş învăţa să patinezi? Promit că nu voi râde de tine decât o dată sau de două ori.

— Vai, doar atât? spuse el sec. Dă-mi voie să ghicesc, fratele tău te-a dus la patinaj.

— Da, aşa este. De multe ori, chiar. Nu, nu îţi da ochii peste cap, Emmett Cavanaugh. Trecând peste manipulări şi şantaj, a fost un frate mai mare foarte bun.

— Deci ceea ce vrei să spui este că sunt un frate mai mare îngrozitor?

— Nu, nu chiar. Îşi gândi cu grijă vorbele. Este evident faptul că le-ai dat ce e mai bun din toate. Mai târziu însă,

vei lua decizii pentru ele, unele pe care ele ar putea să nu le aprobe ori să le aprecieze, şi nu te vor plăcea foarte mult din cauza asta. Aşa că trebuie să le oferi amintiri fericite ca temelie pentru atunci când vor veni timpuri neplăcute. Altfel, le vei îndepărta într-un moment în care au nevoie de tine cel mai mult.

— Când au nevoie de mine cel mai mult? Acum?

— Da, acum. În următorii câţiva ani vor deveni femei, iar experienţa poate fi înfricoşătoare. Tu eşti stânca lor. Singura constantă din viaţa lor, campionul care să le ucidă dragonii. Bănuiesc că, pentru ele, Brendan are un rol foarte diferit de al tău. Unul mai vesel şi mai jovial decât al tău.

— Nu le-aş abandona niciodată.

— Nu sugerez că ar trebui. Dar ai putea, fără intenţie, să o faci. Şi m-au întrebat despre tine. Îmi fac griji că distanţa dintre noi le va necăji.

— Ce le-ai spus?

— Că eşti ocupat. Că la Newport era frig şi plictisitor şi că eram nerăbdătoare să îmi pun pe picioare firma de investiţii.

— Toate absolut adevărate, sublinie el. Şi nu a fost toată luna de miere rece şi plictisitoare. Parcă îmi amintesc de un sărut foarte fierbinte şi incitant care a avut loc în salon. De fapt, aproape că mi-ai zgâriat spinarea cu unghiile în timp ce…

— Emmett! Cu faţa dogorind de ruşine, îi împinse din nou umărul – dar de data asta el era pregătit. Se ridică în fund, îi prinse încheietura mâinii şi nu îi dădu drumul.

— Mi-a plăcut, Elizabeth, spuse el încet. Mi-a plăcut atât de mult, încât aproape că mi-am ieşit din minţi, amintindu-mi.

Inima îi bubuia, cu o pulsaţie constantă care se concentrase între picioarele ei. El îşi plimbă mâna, cu tandreţe, în sus, de-a lungul braţului ei şi îi prinse uşor gâtul, ca să o tragă mai aproape.

— Spune-mi că nu te întrebi, continuă el, lunecându-şi degetul mare pe sub maxilarul ei. Spune-mi că nu stai trează noaptea, gândindu-te la cum ar fi. Cum ar fi să mă

simţi *pe mine.* Cât de bine ne-am putea simţi împreună.

Un refuz i se contură în minte, unul care era însă o minciună sfruntată. Pierduse nenumărate ore contemplând exact asta – şi chiar mai mult. Gândul la puternica atracţie dintre ei apărea în cele mai inoportune momente. Tabele cu acţiuni îi înotau prin faţa ochilor, pierdea firul conversaţiilor şi, o dată, atâta se învârtise prin casă, că trebuise să ceară indicaţii din partea unui lacheu, ca să ajungă în camera ei.

— Ar trebui să rezistăm tentaţiilor, spuse ea cu voce stinsă.

— Dacă aş fi un bărbat mai bun, aş încerca. Dar nu sunt. Privirea îi căzu pe gura ei şi îşi trecu perniţa aspră a degetului mare peste buzele ei. În urma atingerii lui tandre, pielea începu s-o furnice. Ara făcut multe lucruri îngrozitoare în viaţa mea şi, cu siguranţă, voi mai comite sute. Dar tu eşti prima femeie pe care am întâlnit-o care mă face să tânjesc să fiu vrednic.

Inspiră tremurând. Hotărârea ei de a rezista se topea rapid odată cu măruntaiele ei, nevoia şi dorinţa crescând într-un ritm alarmant.

— Emmett…

— Permite-mi, Elizabeth. Permite-mi să îţi arăt. Îşi aplecă încet capul şi depuse un sărut delicat în colţul gurii ei. Ea oftă, iar el se mută să repete gestul pe cealaltă parte, buzele lui fiind surprinzător de moi pentru un bărbat atât de masiv şi de complicat.

Nu avea niciun sens să nege că îl dorea, nu mai avea niciun rost să fugă. Lizzie luptase împotriva reacţiei ei fizice în prezenţa lui Emmett pentru prea mult timp, cântărind riscurile emoţionale faţă de plăcutele recompense. Ceva la bărbatul ăsta o chinuia, şi poate că el avea dreptate: nu era nevoie să afle nimeni despre intimitatea lor la audierile din timpul procesului de anulare.

Odată ce luase decizia, îşi lăsă capul pe spate, îşi lăsă pleoapele să cadă şi îi găsi gura cu a ei. Predarea ei îl făcu să inspire scurt, înainte de a o strivi lipind-o de el. Buzele lui erau insistente, cuprinse de febră, amestecându-se cu ale ei, retrăgându-se şi tachinând-o până când ea se agăţă

de el.

Mâinile lui mari înaintară peste bustul ei încorsetat făcându-i sânii să i se umfle. Niciun bărbat nu o atinsese atât de intim, nici nu o sărutase cu atâta vigoare. Chiar şi prin straturile de haine îi putea simţi atingerea, ca şi cum ar fi alunecat pe pielea ei goală. Sângele i-o luă la goană prin vene, în urechi, pe toată pielea capului.

Îşi apăsă limba dincolo de deschizătura gurii ei, iar ea îl întâmpină, dornică să exploreze cotloanele calde, delicioase ale gurii lui. Cum era posibil ca limba unei persoane să fie atât de aţâţătoare? Dar, vai, era… Cu buzele deschise, limbile li se împletiră şi dansară într-un ritm dibaci, insistent, care îi lăsă fără suflu. El se retrase ca să îşi înfigă dinţii în buza ei de jos, provocându-i cea mai dulce înţepătură de plăcere şi de durere.

— E atât de mult foc în tine. O să îmi facă plăcere să văd cum arzi, Elizabeth.

Se întinse lângă ea şi o sărută cu ardoare, ca şi când ar fi murit să o guste. Dinţii li se ciocniră, gurile lor devorându-se una pe alta cu disperare. O încadră cu trupul lui, aplecându-se în timp ce ea se încorda să se ridice, încercând să se apropie. Foşnetul mătăsii abia îi ajunsese la creier când simţi cum aerul îi inundă picioarele acoperite de ciorapi. Ar fi trebuit să fie şocată, dar aproape gemu de uşurare. Bătăile inimii i se concentraseră între picioare şi jinduia după eliberarea de acea dorinţă aprigă ce o sfâşia.

Straturile de mătase urcară şi mai mult, până când se strânseră în jurul taliei sale. El îi desfăcu coapsele, apoi mâna i se făcu căuş peste dâmbul ascuns sub pantalonaşii de bumbac. Fără ca măcar să îşi dea seama, îşi legănă coapsele în podul palmei lui. Frecarea delicioasă îi stârni scântei din pântec, în sus, pe şira spinării şi trebui să se rupă de gura lui ca să elibereze un geamăt de plăcere.

El îşi coborî faţa pe gâtul ei.

— Atât de fierbinte, murmură el. Atât de neînfricată. Nu pot să cred că mă mai mir.

Începu să îşi mişte din nou şoldurile, căutând. Ah, avea nevoie de… Nu ştia de ce avea nevoie, dar înlăuntrul

ei totul creştea.

— Emmett, te rog, şopti ea.

— Nu ai idee cât de mult am aşteptat să te aud rostind cuvintele acestea.

Degetele lui se mişcară, dând la o parte materialul pantalonaşilor ei, până când ajunse în centrul feminităţii ei. Atingerea lui alunecă uşor prin umezeala care se strânsese acolo. Ar trebui, oare, să fie atât de multă?

Fu năpădită de ruşine şi îşi întoarse capul, în clipa în care el îi mângâia intrarea.

— Nu, nu te ascunde, spuse el. Vreau să îţi văd chipul în timp ce te satisfac.

Înainte de a apuca să îl întrebe ce avea de gând să facă, el îşi trecu degetul lui aspru pe pielea sensibilă, în sus, până la mugurele din vârful crăpăturii. Îl roti, mângâind-o, şi Lizzie se arcui, ridicându-şi spatele de pe podea, senzaţiile intense răsucindu-i degetele de la picioare. Îşi închise ochii, neputând să se concentreze la nimic altceva, în afară de ce făcea el cu mâinile lui minunate, extraordinare.

— Asta este, frumoasa mea, murmură el. Bucură-te de ceea ce îţi ofer!

O muşcă uşor pe gât, sub ureche, apoi continuă să murmure cu glas scăzut, răguşit, cuvinte de încurajare.

— Atât de minunată, atât de inteligentă, atât de perfectă…

Curând, muşchii lui Lizzie se încordară, trupul i se ridică din ce în ce mai sus în timp ce el continua să o atingă, ducând-o până la apogeu. Timbrul adânc al vocii lui, respiraţia lui fierbinte pe pielea ei, felul în care el îşi ţinea respiraţia de fiecare dată când ea gemea…

Apoi îşi strecură un deget în interiorul ei, umplând-o, şi starea de excitare crescu până când trupul ei nu mai putu stăpâni toată euforia ameţitoare – şi explodă într-o revărsare de energie incandescentă, o mie de bucăţele risipite în aer. Îşi îngropă unghiile în umerii lui, ţinându-se de el, în timp ce se convulsiona şi îi gâfâia numele, senzaţia incredibilă punând stăpânire pe ea.

Înainte ca ea să-şi revină, Emmett se aşează între picioarele ei, desfăcându-i coapsele cu genunchii. Îşi dădu jos haina, o aruncă alături, apoi degetele îi zburară pe nasturii pantalonilor, desfăcându-i, şi eliberându-se. Îşi propti o mână lângă umărul ei, iar cu cealaltă îşi menţinu echilibrul în timp ce se alinia la intrarea în tunelul ei. Lizzie simţi căldura puternică a vârfului fin chiar înainte ca el să pătrundă înăuntru, încet, până când o împingere zdravănă dădu dovada virginităţii ei. Trase adânc aer în piept la asaltul său şi încercă, instinctiv, să se răsucească sub el. Să se desprindă de senzaţia aceea oribilă.

— Aşteaptă, Elizabeth! Cu ochii închişi, Emmett îşi încleşta dinţii. Aşteaptă doar, te rog! Va fi mai bine. Nu trebea să te iau aşa de repede, da o să fie mai bine, jur!

Ea auzi consoanele guturale, pronunţia greşită care suna atât de diferit de glasul lui cizelat, rafinat. Semăna cu prietenul lui, Kelly, iar ea se întrebă cât timp îi luase soţului ei ca să scape de urmele cartierului Five Points în felul de a se exprima.

Durerea dintre picioare începuse să scadă şi putu să respire din nou. Emmett se înălţa deasupra ei, în aer, aşteptând ca ea să se acomodeze. Îmbrăcat în cămaşă şi vestă, părea incredibil de mare.

— A mai trecut durerea? scrâşni el. Pot să continui?

— Nu eşti… înăuntru?

Scoase un chicotit sec, răguşit.

— Aproape, iubito. Apoi se îndoi peste ea, coborând pe coate, şi îi captură gura cu un sărut arzător. Îi putea simţi nerăbdarea, nevoia de ea, şi panglici de dorinţă se desfăşurară din nou în măruntaiele ei. Membrele i se relaxară şi se topi sub el. Asta e, şopti el în gura ei şi îşi legănă şoldurile, apăsând mai adânc, capătul amplu al mădularului său alunecând de-a lungul celei mai intime cărni a ei. Ciudată, acea invazie… dar nu nedorită, nici neplăcută. Nu se opri, ci doar continuă să avanseze încet, până când se lipi de spatele coapselor ei.

Când se retrăgea şi îşi arunca şoldurile înainte, târâşul lui dulce înăuntrul ei depăşea tot ce îşi imaginase. Gemeau

amândoi, unul în gura celuilalt. Încă două împungeri rapide, şi ea îşi lăsă capul pe spate, strigând.

Se ridică deasupra ei, îngăduindu-i să îl privească. Nu îl văzuse niciodată atât de sălbatic, atât de scăpat de sub control. Părul închis la culoare îi căzuse pe frunte, sprâncenele îi erau îmbrobonate de sudoare. În lumina focului, unghiurile feţei îi erau încordate, puternice, iar gropiţa din bărbie era şi mai pronunţată. Frumuseţea lui îi tăia respiraţia.

— Îmi doresc să fiu gingaş cu tine, dar Dumnezeu să mă ajute…

Începu să pompeze cu ardoare, şoldurile lui lovindu-i pelvisul, frecându-i mugurul umflat dintre ei. Ea se ţinea de braţele lui, ancorându-se, în timp ce valuri de extaz i se năpusteau prin membre, incapabilă să scoată o vorbă. Nu trebuia să fie gingaş. Îşi dorea focul acela, răspunsul acela animalic din partea lui, când pofta trupească primitivă, pură, evada din constrângerea lui blindată.

— Înfăşoară-ţi picioarele în jurul şoldurilor mele! Lasă-mă să pătrund mai adânc!

Lizzie făcu ce îi ceru, apoi el se retrase, reveni, şi atinse un punct care o făcu să exclame. Doamne, Dumnezeule, cum făcuse… o făcu din nou şi furtuna începu să ia amploare, plăcerea adunându-se acolo unde trupurile li se uneau. Şoldurile lui o loveau acum, forţa împingând-o de-a lungul covorului. Muşchii i se contractară, trupul i se strânse în sine însuşi, încordându-se, până când explodă, copleşită de orgasm. Strigă, cu unghiile înfipte în spinarea lui, vag conştientă de gemetele lui, de felul în care şoldurile lui tremurau.

Se încordă şi gemu tare, venele de pe gât întinzându-i-se în timp ce termina.

— Fir-ar să fie, îl auzi răsuflând înainte să se prăbuşească peste ea.

*

Emmett nu se simţise niciodată mai rău.

Tocmai îşi posedase nevasta ca un animal în călduri. Fără pic de maniere. Fără tact. Fără cuvinte tandre – ori măcar un pat. Nu o pregătise cum trebuia, nici nu o lărgise mai înainte. Îi luase virginitatea pe podeaua afurisitului de birou, fără ca măcar să se deranjeze să îi dea jos pantalonaşii.

Dumnezeule!

Ce credea despre el? Putea doar să îşi imagineze cât de îngrozită trebuia să fie, cât de dezgustată. Mădularul îi era încă tare în ea, pulsând perfect mulţumit, în timp ce Emmett nu putea simţi decât aversiune faţă de felul în care o tratase.

În începere domnea o tăcere mormântală. Singurele sunete veneau de la fulgii care loveau geamurile pe dinafară. Fusese o idee îngrozitoare. De ce nu îşi ţinuse mâinile – şi toate celelalte – departe de ea?

Ştiind că, probabil, o strivea, începu să se retragă, fără să îi întâlnească ochii. Cu ani de practică, îşi construise o indiferenţă de gheaţă în care dezaprobarea şi dezamăgirea nu îl puteau atinge. Alunecă cu uşurinţă din îmbrăţişarea ei caldă, cu pielea mădularului exagerat de sensibilă. Se cutremură.

O cârpă. Trebuia să facă rost de o cârpă şi să o cureţe. Asta ar face un soţ normal, nu-i aşa? Se retrase pe genunchi, se vârî înapoi în chiloţi şi îşi încheie nasturii pantalonilor. Înainte să apuce să se ridice, o mână mică i se încolăci pe antebraţ.

— Emmett, aşteaptă, spuse ea, ridicându-se pe coate. Ce s-a întâmplat?

Lăsă să îi iasă un oftat lung. „Tocmai i-ai luat soţiei tale virginitatea. Se presupune că ar trebui să o linişteşti, sac de rahat ce eşti!” Era întinsă pe podea, cu părul blond ciufulit de degetele lui, cu hainele strâmbe. Nu fusese niciodată mai frumoasă.

— Nu-i nimic, totul e în regulă. Vreau să fac rost de o cârpă şi să te curăţ.

— Pari nemulţumit de mine.

Clătină din cap.

— Nu de tine. De mine.

Îl privi prelung.

— De ce?

În loc să îi răspundă, se ridică şi merse spre toaletă. Dădu drumul la apa caldă şi găsi o cârpă curată. Chiar şi după câteva minute, apa rămase călâie, ceea ce nu îl surprinse din moment ce apa caldă funcţiona cu electricitate.

Udă cârpa şi se întoarse la locul în care Elizabeth stătea întinsă pe podea. Îl privi curioasă, de parcă era o perturbare bruscă a pieţei de acţiuni căreia trebuia să îi găsească motivul. Ignorând asta, se lăsă pe coapse, lângă şoldul ei şi îi îndepărtă cu blândeţe pantalonaşii uzi de transpiraţie. O cantitate mică de sânge îi pătase interiorul coapselor şi o curăţă cât putu de bine cu mâinile lui neîndemânatice. După ce o îngriji îndeajuns, duse din nou cârpa la chiuvetă. Se simţea lipicios şi transpirat, o senzaţie pe care o ura puternic, dar schimbarea hainelor trebuia să aştepte. Aşa că se spălă cât putu mai bine.

Când reveni, ea era tot acolo, aşa că se lăsă şi el pe covor şi îşi luă paharul.

— Îmi pare rău, spuse înainte de a termina şampania caldă pe care o mai avea în pahar. Aproape că îi veni să verse, dar nu merita mai mult

— Îţi pare rău pentru ce, mai exact? Se ridică în capul oaselor şi se întinse şi ea după paharul ei.

El făcu un gest vag către covor.

— Pentru faptul că nu am făcut asta aşa cum trebuia. Prima ta dată ar fi trebuit să fiu mai… blând.

Sprâncenele i se ridicară în mod dramatic.

— E de la sine înţeles, habar nu aveam la ce să mă aştept, dar mie mi s-a părut absolut perfect.

— Perfect? Glumeşti, cu siguranţă. Pe jos. Cu aproape toate hainele pe noi. Nu pot decât să îmi imaginez ce crezi despre mine.

— De fapt, mă gândesc, zise ea zâmbind uşor, că vreau să o faci din nou.

Clipi, iar umerii i se mai relaxară un pic.

— Poftim?

— Nu ţi-a făcut plăcere? Nesiguranţa îi adânci liniile de pe chip. Am crezut că tu…

— Am avut orgasm, da. Dar nu s-a pus niciodată problema dacă mi-ar plăcea să mă culc cu tine.

Apărură şi mai multe linii, iar ochii ei cenuşii se tulburară.

— Pentru că toate femeile sunt la fel?

Dumnezeule, o dădea în bară. Frecându-şi ceafa, spuse:

— Nu. Eşti diferită de toate femeile pe care le-am cunoscut vreodată. Te-am dorit goală din clipa în care ai citit banda teletipului în biroul meu.

— Da? Un rânjet larg i se întipări pe chip. Îşi ridică fustele, se răsuci pe genunchi şi apoi se târî înainte până ajunse lângă el. Prima dată când te-am văzut nu mi-am înţeles reacţia, spuse şi începu să îi desfacă nasturii vestei. Erai mult prea chipeş. A trebuit să fac un pas înapoi, ca să încerc să păstrez distanţa între noi.

O privi tăios.

— Nu îţi era teamă de mine? De dimensiunile mele? Îşi ridică puţin capul şi îl studie.

— Absolut deloc. Îmi era teamă de ce mă făceai să simt. La urma urmei, nici măcar nu te cunoşteam. De ce aveam o reacţie atât de rapidă, de profundă, când te vedeam?

Această recunoaştere îl lovi direct în piept. Aruncând paharul într-o parte, îşi înfăşură braţele în jurul taliei ei şi o trase deasupra lui, prăbuşindu-se pe podea în acelaşi timp în care îi cucerea gura. O devoră, o sărută cu tot ceea ce nu putea să exprime şi cu o mână îi cuprinse fundul, în timp ce pe cealaltă şi-o îngropă în părul ei mătăsos. Nu avu nicio reţinere, şi limba ei o întâlnea pe a lui, amândoi luptându-se pentru întâietate, răspunzându-i la fiecare mângâiere.

El era deja erect şi pregătit, performanţă la care nu se aştepta atât de curând după ce se epuizase, dar Elizabeth îl tulbura ca nicio alta. Totuşi, avea să facă asta aşa cum se cuvenea.

Îndepărtându-se cu greu de gura ei păcătos de atrăgătoare, îi sărută bărbia.

— Vreau să văd fiecare centimetru din tine. Îşi băgă palma între ei şi îi cuprinse sânul mic, rotund, peste îmbrăcăminte, mulţumit de faptul că ea se arcui. Îmi permiţi să te dezbrac?

Îi aşteptă răspunsul cu răsuflarea tăiată. Dacă îl refuza, era dispus să o implore.

Aprobă dând din cap şi se dezlipi de el. El se ridică şi îi oferi o mână, ajutând-o să se ridice. Rândul de nasturi de pe bluza ei mov pal îi făceau cu ochiul, năsturaşi minusculi, prea delicaţi pentru degetele lui nervoase, uriaşe. Amantele lui purtaseră întotdeauna haine care luau în calcul nerăbdarea unui bărbat. Să-şi dezbrace soţia avea, fără îndoială, să îi testeze tăria de caracter.

Începu să forţeze nasturii din găurile lor. Nerăbdarea îi clocotea în măruntaie, pielea îi era încordată şi fierbinte şi se gândi să sfâşie materialul. Dacă ar fi fost acasă, nu ar fi ezitat, dar nu dorea să îi distrugă singura ţinută pe care o avea.

Eliberarea fiecărui nasture îi scotea la iveală câte puţin din lenjeria pe care o purta. Mătase şi dantelă acoperea o piele fără pată, albă ca spuma laptelui. Îşi plimbă degetele peste marginile tari ale claviculelor ei, privind cum se cutremură. Nu se opri, dar se strădui să încetinească. Prima oară când o dezbrăca, prima dată când avea să o vadă complet goală trebuia să i se întipărească în minte pentru totdeauna.

Odată ce nasturii fură desfăcuţi, îi dădu la o parte bluza şi i-o coborî peste umeri, scoţând la iveală un corset alb, de bumbac, împodobit cu fundiţe şi, din nou, nasturi. În timp ce o desfăcea, sudoarea îi apăru pe ceafă şi, când ajunse la corsetul roz pal, ea respira atât de repede încât mişcarea îi ridica dâmbul mic al sânilor. La naiba, femeia era perfecţiunea întruchipată.

— Atât de minunată, şopti el, înainte de a-şi pleca capul ca să depună sărutări pline de reverenţă de-a lungul marginii materialului greu.

Se agăţă de el şi dovada aceea a dorinţei ei aprinse un chibrit în febra din sângele lui. Trebuia să aibă mai mult din ea, trebuia să o guste. Îi cuprinse sânii încorsetaţi şi îi înfoie carnea moale ca să o scoată la iveală, apoi îi acoperi cu o ploaie de sărutări ridicăturile albe ca spuma laptelui. După un moment lung, se retrase ca să tragă aer în piept, mădularul fiindu-i plin de dorinţă, mai tare decât fusese vreodată. Dumnezeule, autocontrolul îi atârna de un fir de aţă, iar ea era încă pe jumătate îmbrăcată.

Păşi în spatele ei, cercetând curba umerilor ei delicaţi. Îi găsi, în talie, legăturile fustei ei exterioare şi desfăcu nodurile. Veni rândul jupei cu volane, pe care o lăsă să cadă pe podea, peste fustă, îi mângâie şira spinării cu degetele, peste şnururile corsetului, ceea ce avu drept rezultat o exclamaţie din partea ei, care îl bucură. Prinzând-o de mână, o ajută să iasă din fuste şi le dădu la o parte cu piciorul.

O învârti şi o privi lung în ochii măriţi care ardeau cu un număr infinit de emoţii. Dorinţă, entuziasm, curiozitate, jenă… Nu avea nicio reţinere faţă de el şi îşi dorea să o răsplătească cu bunăvoinţă.

— Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Zâmbetul pe care i-l dărui îi strânse pieptul cu ceva total necunoscut. Ceva neaşteptat.

Un lucru pe care trebuia să îl ignore.

Asta nu avea să dureze pentru totdeauna. Fără îndoială, ea încă avea de gând să îl părăsească. Libertatea putea fi obţinută cu o minciună în ceea ce priveşte consumarea căsătoriei, în faţa judecătorului. Şi de ce nu ar fi fost aşa, când fata asta, de familie bună, născută în bogăţie şi privilegii, îşi putea alege oricând un bărbat care să o merite?

Cu toate astea, Emmett o avea acum. Şi avea de gând să se sature de ea.

Mâinile lui îi desfăcură legăturile corsetului, dezgolind-o puţin câte puţin. Obiectul greu căzu pe jos cu zgomot. Incapabil să reziste, îi cuprinse în palmă, peste cămăşuţă, sânul mic. Moale şi rotund. Trase de sfârcul întărit, apoi îl

ciupi, şi ea îşi dădu capul pe spate, gemând de plăcere. Îi desfăcu funda şi nasturii cu mâini abile şi îi trase peste cap îmbrăcămintea. Pielea ei luci în lumina focului, sânii îi erau fermi şi perfecţi, cu aureole oacheşe care îi înconjurau sfârcurile roz care îi cerşeau gura.

Aplecându-se, luă un sfârc în gură, pe limbă, şi supse. Ea expiră brusc, cu degetele împletite în părul lui, ţinându-i strâns capul. El repetă mişcarea, desfătându-se cu intensitatea răspunsului ei. Apoi îi scăldă sfârcul cu limba, făcând cercuri şi alternându-le cu sugeri, până când genunchii ei cedară.

O prinse cu uşurinţă şi o puse pe covor. Îl privi pe sub genele lungi.

— Habar nu am avut, respiră ea.

— Încă nu e tot, spuse el cu îngâmfare, înainte de a acorda aceeaşi atenţie şi celuilalt sân. Până când îi scoase ciorapii, ea se zvârcolea sub el. Se opri un moment, ca să aprecieze priveliştea. Picioare lungi, fine. Bucle blonde, pufoase. Talie subţire şi sâni superbi. Dumnezeule, eşti o viziune!

— Emmett, zise şi întinse mâna după el.

— Aşteaptă. E ceva ce trebuie să fac mai întâi. Lăsându-se mai jos, se aşeză între picioarele ei. Îi depărtă cu degetele faldurile, până când ajunse la miezul ei catifelat şi neted. Umezeala se adunase acolo, atât de mult încât îl făcu să-i lase gura apă. Dorea să o devoreze, să îşi îngroape capul în crăpătura ei zile întregi şi să nu mai iasă niciodată. Îi mângâie intrarea cu vârful degetului. Probabil că, în urma ciocnirii de mai devreme, o durea încă, aşa că, de data asta, trebuia să îşi ţină în frâu propriile nevoi. Dar putea să o satisfacă.

— Întinde-te pe spate, Elizabeth! Lasă-mă să te gust cu limba!

Capitolul 14

Întotdeauna să îi oferi un scaun unei doamne şi să îndeplineşti orice mic serviciu de care pare că are nevoie.

Eticheta americană şi regulile politeţii, 1882

Panica se furişă în ea. Dorea să o sărute *acolo?* Înainte ca Lizzie să aibă şansa de a se gândi la toate motivele pentru care găsea ruşinos lucrul acela, el îşi trecu limba de-a lungul crăpăturii ei, lingând-o, ceea ce o făcu ca în fiecare terminaţie nervoasă să izbucnească un foc. Repetă mişcarea, iar ea aproape că se desprindea de trup, la senzaţia minunată. Apoi îşi îndreptă atenţia către mugurele întărit al sexului ei, iar ea crezu că îşi iese din minţi.

Era neobosit, iar intensitatea, ca nimic din ce-şi imaginase. Buzele şi limba lui continuară fricţiunea într-un ritm constant, până când ea nu mai putu să se abţină. Lumea fusese redusă la acel loc unic şi la felul în care el îl lucra atât de temeinic. Atunci când îşi închise gura în jurul miezului ei şi supse – ea se prăbuşi parcă într-un abis, apogeul fiind violent şi de netăgăduit, cu picioarele tremurând pe umerii lui şi strigătele răsunând în încăperea mare. Strigă nestingheritã în lumea aceea retrasă, la adăpost de furtună, la adăpost de restul oraşului. La adăpost de realitatea care era căsătoria lor. Aici, nu conta nimic, decât plăcerea, iar extazul continuă iar şi iar, în timp ce el se ocupa de ea. În cele din urmă, nu mai rezistă şi se smulse din gura lui păcătoasă.

Buzele lui îi întâlniră coapsa interioară şi o sărută dulce, aproape ca şi când ar fi exprimat gratitudine. O prostie, căci ea era cea care ar fi trebuit să fie recunoscătoare.

Se mută lângă ea, sprijinit într-un cot, şi se întinse. O mână mare, aspră, se plimbă peste şoldul ei, trecu peste abdomen şi peste coaste, alunecă peste sternul ei. În mod surprinzător, gâfâia la fel de tare ca şi ea.

— Ţi-a plăcut? întreba el, cu privirea aţintită la traseul

mâinii lui.

— Nu există cuvinte, răspunse ea sincer. De ce nu am ştiut?

— Pentru că nu ai mai fost goală cu mine până acum. Aroganţa din glasul lui o făcu să zâmbească.

— Chiar aşa? Dă-mi voie să ghicesc, eşti singurul bărbat din lume cu abilităţi în dormitor atât de nemaipomenite?

— Da, desigur. Să nu crezi, niciodată, contrariul.

Ea râse.

— Poţi fi foarte încântător atunci când vrei. Dar mă întreb de ce sunt singura persoană care nu poartă haine în această încăpere.

El îi încercui sfârcul cu vârful degetului.

— Te va durea.

— Dar nu mă doare acum, spuse ea, trecându-şi talpa piciorului peste lâna moale care îi acoperea gamba.

Redevenise persoana foarte controlată, misterioasă care era de obicei, iar ea îl prefera mult mai mult pe bărbatul care îşi pierduse stăpânirea de sine din cauza nevoii de ea. Pe cel care nu se putea abţine.

Bănuia că era normal să aibă emoţii, din moment ce era lungită pe un covor, goală, lângă acel bărbat pe care de-abia îl cunoştea. Ochii lui întunecaţi rămăseseră concentraţi asupra trupului ei, ca şi cum nu îi venea să creadă că era reală. Într-atât, încât trebuia să ţină o mână pe ea, ca să fie sigur că erau amândoi acolo. Un muşchi din maxilar îi zvâcni, un semn de luptă pe care ea îl savura.

Scăpase de vestă şi de lavalieră, la un moment dat, şi era acum în cămaşă, guler şi pantaloni, în mod incredibil, încă avea încălţări în picioare. Ridicându-se, se întinse să îi desfacă şireturile ghetelor cu bot pătrat, care erau la mare modă. I le scoase din picioare şi le aruncă pe covor.

— Elizabeth, spuse el, în parte ca un avertisment, în parte ca un semnal ce îi provocă furnicături în locuri nou descoperite.

— Da, Emmett? întrebă ea, inocent, în timp ce îi cobora şosetele negre din mătase. Mai întâi una, apoi şi pe

cealaltă.

El înghiţi cu greu, cu privirea fixată pe fundul ei, pe care, fără să vrea, îl răsucise spre el. Dumnezeule! Se dădu puţin într-o parte, fără să se întoarcă, ca să-i descheie nasturii de la pantaloni. Legăturile cedând cu uşurinţă, lâna dungată desfăcându-se în mâinile ei.

— Te joci cu focul! Glasul lui, jos şi aspru, îi trimise fiori prin trup.

— Încă nu, dar sper că o voi face în curând. Schimbându-şi poziţia, îi dădu jos bretelele. El se răsuci pe spate, îşi ridică şoldurile de pe podea şi îşi împinse pantalonii în jos, până când reuşi să îi dea jos cu picioarele. Cămaşa acum, îi spuse ea.

Într-o clipă, renunţă la guler şi la cămaşă, rămânând într-un combinezon alb, subţire. Lenjeria dintr-o singură bucată, mulată, nu lăsa prea mult loc imaginaţiei. Materialul se agăţa de el, arătând fiecare curbură, fiecare dâmb, fiecare umflătură. *Fiecare* umflătură, efectiv. Inima îi sări din piept, văzându-i frumuseţea masculină în întregime. Cusăturile se luptau să îi cuprindă umerii masivi şi, de sub marginea de sus, sub claviculă, se zărea părul negru. Degetele o mâncau de dorinţa să îl atingă şi să îl exploreze, să afle bărbatul de dedesubt.

— Ei bine? întrebă el.

Privirea îi fugi spre chipul lui.

— Ei bine, ce?

— Părea că îţi face plăcere să dai ordine. Pur şi simplu aşteptam alte indicaţii.

Fu străbătută de un val de putere feminină.

— Şi vei face tot ceea ce îţi voi cere?

Îşi strecură mâna sub cap, ceea ce făcu ca bicepşii să îi iasă în evidenţă.

— Da, atât timp cât asta nu presupune să ies afară, da. Fără echivoc.

— Atunci sărută-mă!

De unde îi venise *asta?* Nu avea nicio idee de unde apăruse acea siguranţă de sine neobrăzată, dar probabil că el fu de acord pentru că se repezi şi îi găsi gura, sărutând-o

adânc. Cu încredere. Ca şi cum ar fi ştiut cât de mult îl dorea. Ca şi cum ar fi vrut să demonstreze ceva.

În clipa în care buzele li se atinseră, iar ea începu să simtă un zvâcnet stăruitor între picioare.

— Nu pe podea, spuse el în cele din urmă, alături de gura ei. Cu o mişcare fluidă, o săltă şi se ridică în picioare, apoi o cără către canapeaua imensă de lângă perete, o mobilă cu siguranţă construită pentru un bărbat de dimensiunile lui. Canapeaua, lată şi lungă, acoperită de catifea moale, maronie, îi gâdilă pielea goală atunci când el o aşează. O urmă, oferindu-i greutatea lui într-unul dintre cele mai intime şi delicioase feluri, cu erecţia fierbinte şi insistentă, acoperită de bumbac, lângă coapsa ei.

Îşi înfăşură braţele în jurul lui, iar el îşi vârî coapsa mare între picioarele ei şi îi luă din nou cu asalt gura. Limbile li se uniră şi o căldură dogoritoare îi învălui. Şi totuşi, el se abţinea, sărutând-o doar, până când ea se zvârcoli sub el şi îl zgârie – o masă de dorinţă orbitoare. Chiar în momentul în care se pregătea să implore, el îşi duse mâna între picioarele ei şi îi mângâie miezul. Unghiile i se îngropară în umerii lui atunci când el împinse un deget în canalul ei cald şi umed, lărgind-o, acel deget devenind curând două. Îşi mişcă mâna înainte şi înapoi de câteva ori, pregătind-o, iar ea se legănă în podul palmei lui, dorind mai mult. Dorind tot ceea ce el îi putea da.

Dorindu-l *pe el.*

Degetele îi zburară către nasturii cămăşii lui, rupându-i din cauza grabei. În disperarea ei de a-i simţi pielea pe a ei, nasturii plesniră şi reuşi, în cele din urmă, să-i deschidă veşmântul şi să i-l tragă peste umeri. Îşi scoase un braţ, apoi pe celălalt şi, împreună, împinseră pânza în jos, peste bustul şi peste şoldurile lui. Pielea aspră, fierbinte, o atinse pe a ei, părul moale de pe abdomenul, pieptul şi picioarele lui care se frecau de carnea ei o făcu să tremure. Reveni la sexul ei, satisfăcând-o până când ea nu mai ştiu de ea.

Ea se opri un moment, ca să respire.

— Te rog, Emmett!

— Atinge-mă, îi porunci el, muşcând-o uşor de gât.

Am nevoie să îţi simt mâinile pe mine.

Degetele ei îi găsiră pieptul, se plimbară peste muşchii încordaţi şi peste proeminenţele tari ale toracelui său. Îi descoperi conturul abdomenului, unghiurile oaselor şoldurilor lui. Apoi îşi trecu mâna în jurul lungimii catifelate, atingând uşor greutatea dură a erecţie lui. Inspiră scurt când ea testă pielea fină şi îşi trecu degetul mare în jurul capului umflat.

— Mai cu putere, îl auzi şoptindu-i pe gât. Nu mă vei răni!

Ca pentru a-i da curaj, el îşi încovoie degetele adânc, în interiorul ei, şi atinse un punct care o făcu să strige tare. Lizzie ripostă întărindu-şi strânsoarea şi mângâindu-l cu duritate. El gemu pe pielea ei.

Îşi retrase mâna, lăsând-o goală, până când o încalecă, potrivindu-şi şoldurile cu ale ei şi începu să o pătrundă lent.

— Spune-mi dacă te doare, zise el, răguşit. Mă voi opri, jur!

— Sunt în regulă. Grăbeşte-te, Emmett!

Dar el nu se grăbi. Din contră, savură experienţa. Se afundă cu grijă, cerând capitulare, copleşind-o, până când se instală complet. Ea se înfăşură în jurul lui, trăgându-l mai aproape, atunci când el începu să îşi mişte pelvisul, în acelaşi timp oferind şi primind plăcere. Nu voia să se grăbească, mişcările lui lungi, lipsite de şovăială ameţind-o tot mai tare; sudoarea îi curgea pe tâmple şi pielea îi deveni jilavă. Tocmai când era sigură că încă un minut de tortură splendidă ar face-o să îşi piardă capul, el băgă mâna între trupurile lor şi o atinse, perniţa degetului lui făcând-o să explodeze. Orgasmul ei dură şi dură, cu mâini care îl căutau şi numele lui pe buze, ca o incantaţie.

Accelerând, se ridică să îi apuce şoldurile, pielea lor transpirată plesnindu-se una de alta. Cu muşchii încleştaţi, el îşi dădu capul pe spate şi gemu, tremurând în timp ce se revărsa în ea. Lizzie se minună de puterea şi forţa lui pură, a acelui bărbat care se întâmpla să îi fie soţ.

Prăbuşindu-se peste ea, îşi lăsă capul pe umărul ei, în

timp ce Lizzie îşi puse braţele în jurul gâtului lui. Îşi traseră suflul, cu trupurile încă unite. Un sentiment cald de mulţumire o inundă, unul de *potrivire.* Acesta era bărbatul, cel pe care şi-l imaginase preţuind-o, protejând-o şi dându-i totuşi voie să-şi urmeze propriile visuri. Era adevărat că nu dorise să se însoare cu ea – dar asta era în trecut. Acum erau căsătoriţi, şi poate că erau cu mult mai potriviţi decât ar fi putut ea spera. Aşa cum spusese Emmett, multe cupluri începeau cu mult mai puţin. Nu toţi aveau parte de atracţia aceea, de dorinţa aceea devastatoare, pe care o împărtăşeau ei doi.

Cine putea spune că lucrul acela nu putea evolua în ceva mai mult de-a lungul anilor?

Ideea era că îşi dorea să încerce cu bărbatul ăsta. Cu nimeni altcineva. Niciun altul nu se ridicase atât de sus având atât de puţin. Veghease asupra fratelui său şi le luase în grijă pe surorile lui, le crescuse. Şi, cu siguranţă, niciun alt bărbat nu o afectase atât de profund. De fiecare dată când se gândea la anularea căsătoriei, pieptul o durea. Plecarea ar fi fost dificilă; minciuna în faţa unui tribunal ar fi fost imposibilă.

Aşadar, deschise gura şi îi spuse adevărul:

— M-am răzgândit în ceea ce priveşte anularea.

*

Emmett îngheţă, sigur fiind că înţelesese greşit. Însă, înainte să o poată întreba, trebuia să se îngrijească de aspectele practice. Retrăgându-se din îmbrăţişarea caldă a tunelului ei, se ridică în picioare şi merse să aducă o altă cârpă. O auzi pe Elizabeth exclamând când el se îndepărtă şi îşi blestemă imediat uitarea. „Rahat!”

— Emmett, spatele tău. Sfinte Dumnezeule! Repulsie? Oroare? Milă? Nu putea spune cu exactitate ceea ce auzise în glasul ei, dar continuă să meargă către toaletă.

Aşteptând ca apa să se încălzească, se curăţă cât putu mai bine cu apa rece ca gheaţa care curgea de la robinet. Când avu pregătită o cârpă pentru Elizabeth,

merse înapoi, către canapea. Se ghemuise pe o parte, ca o pisică, şi ochii ei cenuşii nu ratară nimic în timp ce el traversă podeaua. Aşezându-se alături de şoldul ei, o rostogoli până când putu, cu tandreţe, să o cureţe între picioare. Carnea sexului ei era roşie şi umflată şi se simţi vinovat. Nu ar fi trebuit să o ia a doua oară, indiferent cât de mult îşi doriseră amândoi.

— De ce mă priveşti atât de insistent? întrebă ea.

Îi dădu la o parte de pe frunte părul blond încâlcit. Era atât de frumoasă, de perfectă. Nu făcuse nimic în viaţă ca să merite să aibă acea femeie alături de el în fiecare zi, dar afurisit să fie dacă avea să renunţe la ea acum.

— Mă gândeam la faptul că te va durea foarte tare mâine şi regretam faptul că va trebui să aşteptăm.

Gura i se ridică într-un zâmbet.

— Întotdeauna m-am vindecat repede.

— Aşa deci? Atunci, bănuiesc că rămâne de văzut, nu-i aşa? Se aplecă şi îi dădu un sărut rapid pe buze. Dă-mi voie să înteţesc focul în sobă ca să nu ţi se facă frig. Încă nu am de gând să te las să te îmbraci.

Duse cârpa înapoi la chiuvetă şi merse să mai bage câţiva cărbuni în sobă. Elizabeth folosi toaleta şi el profită de moment pentru a-i admira silueta suplă, goală, în timp ce traversa biroul. Fără ruşine, ea îi făcu cu ochiul când se reîntoarse pe canapea.

Focul fiind alimentat cum trebuia, el luă păturile pe care le cumpărase de la cârciumă şi le aduse cu el. Se strecură în spatele ei ca să o lase pe ea să fie mai aproape de soba cu cărbuni şi se acoperiră cu lâna grea. Ea se întoarse înspre el, pe o parte, şi capul ei îşi făcu loc pe braţul lui, folosindu-l pe post de pernă, în timp ce, cu mâna, îi mângâia pieptul.

— Spinarea ta, spuse ea încet. Este accidentul despre care mi-ai povestit?

— Da. Nu mai era nimic de spus pe marginea subiectului. Ţesutul se vindecase cu cicatrici lungi, zimţate. O amintire urâtă a luptei lui de a ieşi din mahala, una la care dorea să nu se gândească, dacă putea să evite.

Elizabeth păru a înţelege, căci încuviinţă, dând din cap. Faptul că ea se afla încă acolo, chiar şi după ce aflase o parte infimă din trecutul lui sordid, părea un dar incredibil. Unul pe care nu intenţiona să îl irosească.

— Deci în legătură cu anularea, întrebă el. Te-ai răzgândit?

— Da, m-am răzgândit. Doar dacă nu cumva crezi că ar trebui să mergem înainte cu separarea.

— Am fost împotrivă încă de la început, Elizabeth. Îşi strecură palma peste şoldul ei şi o cuprinse ca să îi cuprindă fundul. Îl strânse. Sunt totuşi curios din ce motiv te-ai răzgândit.

— Nu a fost acesta motivul, în caz că te întrebai.

— Acesta, adică faptul că m-am culcat cu tine?

— Da. Am vrut o anulare pentru că fratele meu te-a şantajat ca să te însori cu mine. În afară de faptul că mă simţeam umilită, eram convinsă că ne-am face foarte nefericiţi unul pe celălalt.

— Umilirea este a mea, Elizabeth. Ar fi trebuit să ştiu mai bine şi să nu fi fost lipsit de cuviinţă cu tine în noaptea aceea. Dar, în jurul tău, a trebuit să mă lupt întotdeauna să îmi ţin mâinile acasă.

Ea îşi înclină capul şi îi sărută maxilarul.

— Şi asta mă bucură. După cum ai spus, multe cupluri căsătorite încep cu mult mai puţin. Mi-am dorit întotdeauna o căsătorie ca aceea pe care se pare că au avut-o părinţii mei, plină de dragoste şi veselie.

Emmett clipi. Ştia când era pus în faţa unor obstacole de netrecut şi de data asta era al naibii de aproape. Dragoste? Veselie? Dumnezeule, părinţii lui se certau ca marinarii şi se loveau unul pe altul – şi asta, în zilele bune. Ce ştia el ce însemna o căsnicie fericită?

— Păi, nu sunt sigur că asta…

— Opreşte-te! Doar pentru că nu ai crescut în acelaşi fel nu înseamnă că nu o meriţi acum.

Fusese oare atât de transparent?

— Cum poţi fi atât de sigură?

— Pentru că tu nu eşti tatăl tău, iar eu nu sunt mama

ta. Nu voi pleca, Emmett. Voi rezista, şi tu, la fel.

Îi strânse din nou fundul.

— Faci pe şefa, nu ţi se pare?

— Pot fi, da. Dar îţi doreşti o femeie care îţi poate ţine piept, care nu se teme de tine.

Era adevărat, dar cum de ştia ea acest lucru?

— Cu siguranţă, nu te temi să strigi la mine. Încă îmi ţiuie urechile de acum zece minute când mi-am folosit degetele ca să…

Îi împunse, în joacă, umărul.

— Emmett!

El îi sărută nasul, obrazul. Era fină şi mirosea a lavandă amestecată cu parfumul dragostei lor, o combinaţie îmbătătoare.

— Veselie, Elizabeth. Nu uita de veselie.

Îi zâmbi şi ceva se declanşa în pieptul lui, luând proporţii. Nu simţise niciodată ceva atât de puternic. Apoi ea căscă şi o privire rapidă către ceasul de pe poliţă îi spuse că era trecut bine de miezul nopţii.

— Întoarce-te şi încearcă să dormi!

Se rostogoli şi îşi lipi fesele rotunde de vintrele lui, în timp ce el o acoperi pe la spate. Îşi simţi mădularul fremătând şi încercă să se gândească la cele mai plictisitoare, insipide lucruri posibile ca să îşi scadă dorinţa. Preţuri de tranzit. Viitoarele dividende trimestriale. Linia de vapoare cu aburi pe care o negocia. La orice, mai puţin la trupul gol, apetisant, al soţiei sale, lipit de el.

— Ziarele au menţionat faptul că te vezi cu o… femeie, spuse ea. Şi ştiu că nu ai dormit acasă…

Emmett rămase tăcu, iar ea îşi înălţă gâtul, în cele din urmă, aruncându-i o privire expectativă.

— Ei bine?

Buzele îi zvâcniră.

— Întreabă-mă doar, Elizabeth.

Îl împunse cu cotul în coaste, trădându-şi nerăbdarea.

— Te mai vezi cu ea?

— Nu. De când a fost anunţată logodna, nu, şi nu ne mai întâlniserăm în felul la care te gândeşti încă înainte de

asta. Degetele lui îi urcară pe coapsă. Şi dacă mă mai înghionteşti încă o dată, va trebui să îmi dai socoteală, doamnă Cavanaugh!

Ea chicoti, un sunet pe care el ajunsese repede să îl iubească. Se lăsă tăcerea, până când ea întrebă:

— De ce îmi spui Elizabeth, în loc de Lizzie, cum face toată lumea?

Îi mângâie alene şoldul şi adevărul năvăli, în mod neaşteptat, din gura lui.

— E un nume nobil. Clasic, ca al unei regine. Elizabeth sună ca o femeie suficient de puternică încât să poată schimba istoria, să îşi traseze orice drum doreşte. O cuceritoare. Oricine ar putea fi o Lizzie – dar numai tu ai putea fi Elizabeth.

Inspiră tremurând.

— Asta este… expiră îndelung şi lent. Este cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

Îşi apăsă buzele pe ceafa ei.

— Dormi, Elizabeth.

*

Incredibil, zăpada continuă să cadă şi în ziua următoare.

În a doua dimineaţă cu furtună, Lizzie bău un pahar de apă şi privi oraşul pe care îl iubea, acoperit, acum, de alb. Troienele ajunseseră până la al doilea nivel al celor mai multe dintre clădiri, străzile erau în continuare imposibil de traversat. După cum prezisese Emmett, gheaţa şi vântul răsturnaseră stâlpii de telegraf, iar curentul electric încă nu revenise.

Într-adevăr, cu atât de multe lucruri care nu mergeau bine, cum de putea să fie atât de fericită?

Uşa camerei de toaletă se deschise şi se întoarse ca să îşi privească soţul gol, proaspăt bărbierit, ieşind. Respiraţia i se opri în gât. Ah, da, *Acesta* era motivul.

Umeri incredibil de largi, şolduri zvelte, muşchi care se mişcau sub pielea măslinie în timp ce se mişca… nu s-ar

fi plictisit niciodată să îl privească. Umbla plin de încredere. Periculos. De parcă ar fi stăpânit întregul New York – ceea ce, presupuse ea, aproape că aşa era. Poate că bărbatul pornise de la nimic în viaţă, dar luase tot ceea ce îşi dorise şi chiar mai mult, devenind, în acelaşi timp, temut şi respectat.

În ziua aceea el se trezise primul şi o lăsă să doarmă pe canapea, sub pături, ca să îşi înceapă ritualul matinal. Îi era dor să se trezească lângă el. Îi era dor de toată forţa şi puterea aceea sub vârful degetelor ei.

Rânjind cu subînţeles, îşi strecură braţele în jurul umerilor ei acoperiţi de pătură şi o trase la piept. Îşi odihni bărbia pe creştetul capului ei şi se uitară pe ferestre la ninsoarea care cădea.

— Minunat, spuse el încet.

— Este, nu-i aşa? Toată zăpada aceea albă.

— Da, şi asta.

Ea zâmbi.

— Mă farmeci din nou, domnule Cavanaugh?

— Spun doar adevărul, doamnă Cavanaugh, răspunse el, iar ea îi văzu rânjetul diavolesc în reflexia ferestrei. Ce e cu pătura? Nu ţi-e ruşine, nu-i aşa?

— Doar frig, minţi ea. Îi fusese mai uşor să stea goală în întuneric. Nu mai fusese niciodată fără haine cu un bărbat, chiar dacă Emmett nu i-ar fi dat motive să fie stânjenită. Oamenii din clasa ei socială nu discutau niciodată despre relaţiile maritale, dar că îşi închipuise ceva civilizat, cu siguranţă la adăpostul întunericului. Dragostea cu Emmett nu era deloc aşa. Pure, pământene şi sălbatice, întâlnirile lor erau mai plăcute decât toate fanteziile ei tinereşti.

— Cum te simţi? întrebă el.

— Odihnită. Apoi adăugă: Nu mă doare, în caz că erai curios. Pufni într-un râs imperceptibil, pieptul ondulându-i-se în spatele ei.

— Bineînţeles că eram curios. La urma urmelor, sunt un bărbat în compania soţiei mele, incredibil de atrăgătoare.

Palmele îi şerpuiră pe sub pătură până când îi găsi sânii şi îi cuprinse. Îi apăsă, înfoindu-i, apoi îi strânse sfârcurile între degete. Dorinţa îi trecu ca fulgerul de-a lungul şirei spinării şi capul îi căzu pe spate, pe umărul lui, în timp ce pleoapele închise îi fluturară. Rotind vârfurile ferme între degetele lui, îşi apăsă erecţia, acum evidentă, pe fundul ei şi îi şopti la ureche:

— Să te satisfac chiar aici? De unde ne poate vedea oricine care este blocat într-una dintre clădirile învecinate?

Exclamă, deopotrivă şocată şi excitată de idee. Totuşi, erau alte chestiuni practice de care trebuia să se ocupe. Se răsuci din strânsoarea lui.

— De îndată ce mă voi fi spălat. Ferindu-şi ferm privirea de goliciunea lui excitată, se duse în camera mică din celălalt capăt ca să îşi înceapă pregătirile de dimineaţă.

Apăru câteva minute mai târziu, împrospătată şi pe cât se putea de curată, având la dispoziţie o cârpă şi apă călâie. Spera că Emmett nu avea să se supere că îi folosise periuţa de dinţi.

Bărbatul în cauză era ocupat să pregătească micul dejun. Îşi trăsese pe el o pereche de pantaloni, dar, slavă Domnului, rămăsese gol de la talie în sus. Soţul ei era o privelişte care merita admirată.

— Am luat-o înainte şi am aşezat masa, spuse el când ea se apropie, îmi dau seama că e foarte diferit de ceea ce mănânci de dimineaţă, de obicei.

Toată viaţa ei avusese la micul dejun tot ce dorise: cafea fierbinte, ouă, şuncă, chifle cu unt. Bucătarul familiei Sloane îi pregătise tot ceea ce poftea, în fiecare zi. Dar luxul acela păli în faţa mâncării simple pe care soţul ei o adusese după ce se încumetase să înfrunte furtuna. Putea oare să mai mănânce vreodată salam fără să se gândească la această ultimă zi? Fără să îşi amintească greutatea trupului lui în timp ce se năpustea înăuntrul ei?

Îşi ridică privirea, şi ochii lui întunecaţi o studiară.

— Roşeşti?

— Sigur că nu. Sunt căsătorită. Femeile căsătorite nu roşesc.

— Zău, ai chiar atât de multă experienţă? Rânji cu superioritate. Ce ai zice de un alt pariu, de data asta să vedem dacă te pot face să roşeşti? S-ar putea dovedi a fi dificil, dar asta nu m-a oprit niciodată.

Se lăsă pe covor şi îşi strânse şi mai tare pătura în jurul umerilor.

— Trebuie să îţi reamintesc cine a câştigat ultimul nostru pariu?

— Sunt două lucruri la care excelez. Şi amândouă încep cu litera „f”. Primul lucru sunt finanţele, iar al doilea este f…

— Emmett! Lizzie râse, cu pielea în flăcări.

— … orjarea oţelului. Vai, Elizabeth! Îşi ridică sprâncenele cu o inocenţă exagerată. Ce crezi că voiam să zic?

— Bine. Ai reuşit să mă faci să mă ruşinez. Deşi chipul îi ardea, tachinarea lui o făcea să simtă fluturaşi în stomac. Cine era străinul acesta jucăuş? Unde era bărbatul rece, distant, cu care se căsătorise? Îi plăcea partea aceea a lui Emmett Cavanaugh, una pe care bănuia că puţini o văzuseră vreodată.

— Şi eu care credeam că doamnele Knickerbocker nu cunosc acel cuvânt. Băgă în gură o bucată de carne afumată şi o mestecă. Continui să mă uimeşti.

Lauda lui stârni şi mai mulţi fluturaşi în stomac. Emoţii adânci începeau să iasă la suprafaţă, undeva, în apropierea inimii, o speriară. Da, era soţul ei, dar nu trăise niciodată până atunci valul acela de tandreţe fată de niciun bărbat. Senzaţia o făcu să se simtă în acelaşi timp slabă şi puternică, şi avea nevoie de timp ca să analizeze posibilităţile. Să cântărească beneficiile şi riscurile viitoare. Să se asigure că nu era singura implicată în acea căsnicie.

Se întinse după pâine şi mâncară împreună, în tăcere pentru câteva minute.

— Crezi că va continua să ningă?

— Greu de spus. Privirea i se mută către fereastră. Nu am mai văzut niciodată o astfel de furtună până acum. Probabil că eşti nerăbdătoare să te întorci acasă, la un pat

moale şi o baie caldă.

— Chiar deloc. Mă simt foarte bine, răspunse ea, cinstit, ceea ce îl făcu să ridice din sprâncene. Temându-se că divulgase prea mult, adăugă în glumă: Deşi chiar şi o baie rece ar fi bună în momentul de faţă.

— Ar putea fi mai uşor decât crezi, dacă terminăm cărbunii.

Se ridică în capul oaselor.

— Există posibilitatea asta?

— Te tachinam. Pivniţa este plină de cărbuni. Nu vom îngheţa. Deşi s-ar putea să trebuiască să mai facem rost de mâncare, dacă furtuna se prelungeşte mai mult şi nu se opreşte mâine.

Deşi luminiţa care dansa în ochii lui îl dădu de gol, îl lovi cu piciorul peste şold, spunând trufaşă:

— Sugerezi cumva că mănânc prea mult? Este nepoliticos să faci comentarii legate de apetitul unei doamne. Suntem creaturi delicate.

— Delicate? Pufni în râs. Trebuia să îmi dau seama că eşti o pacoste din clipa în care te-ai certat cu mine în biroul meu, cu privire la sprijinul pe care-l voiai pentru firma ta de investiţii.

— Ceea ce nu ai dorit să faci, după cum îmi amintesc.

— Până şi eu am momente de prostie. Cu siguranţă că ştii asta, până acum.

— Voi face mulţi bani pentru tine, spuse ea, scuturându-şi mâinile de firimituri.

— Pentru noi. Vei face mulţi bani pentru *noi.* Ia zi, ai terminat de mâncat sau mai doreşti?

— Am terminat. Strângem?

Întinse mâna şi apucă de capătul păturii, trăgând încet materialul către el.

— Încă nu. Aş vrea ca, mai întâi, să împrumut pătura ta.

Pătura începuse să dispară de pe trupul ei gol, aşa că îi apucă marginile mai strâns.

— Aşteaptă, pentru ce ai nevoie de ea?

— Nu am. De fapt, am nevoie de tine. Goală, ca să pot

gusta partea mea preferată din tine, la micul dejun.

Capitolul 15

Fii tăcut şi netulburat în orice împrejurare.

Eticheta americană şi regulile politeţii, 1882

Emmett aruncă pe furiş o privire către soţia sa, care se afla în faţa lui, în trăsură. Dezordonată, şifonată şi murdară, nu fusese niciodată mai frumoasă. Norocul îi zâmbise, cu siguranţă, în ziua în care păşise în casa lui. Ultimele zile alături de ea fuseseră mai aproape de rai decât ar fi putut vreodată ajunge un bărbat ca el – şi al naibii să fie dacă avea să regrete.

Ieri, de îndată ce ninsoarea se oprise, se aventurase afară şi dăduse la lopată până când îl duru spinarea şi făcu băşici în palme. Alţi 15 ori 20 de bărbaţi i se alăturaseră, cetăţeni hotărâţi să pună din nou oraşul pe picioare, să cureţe îndeajuns încât vagoanele transportatoare să poată răzbate. În timp ce muncea, sudoarea i se rostogolea pe spinare, îmbibându-i cămaşa şi lenjeria, curgându-i apoi pe picioare. Senzaţia, amintindu-i atât de mult de vremuri pe care dorea să le uite, îl făcea să simtă amăreală în gură, însă înăbuşea senzaţia, plin de hotărâre. Siguranţa lui Elizabeth era ceea ce conta cel mai mult, nu coşmarurile tinereţii lui.

Elizabeth. Soţia lui. „Sfinte Iisuse, Marie şi Iosife”. Fie şi numai amintirea ei, deasupra lui, călărindu-l îi putea face vintrele să i se îngreuneze. Nu plănuise să se întâmple astfel, dar se pierduse în moment. Varietatea poziţiilor nu fusese o problemă înainte, când se culca cu alte femei. Aşa că, fără să se gândească, se răsuci să o ridice pe soţia lui deasupra. Slavă Domnului, îi plăcuse unghiul nou. Se foi pe locul lui, aranjându-şi pantalonii ca să îşi ascundă erecţia

care înflorea. Făcuseră dragoste de încă două ori, chiar şi în dimineaţa aceea. Dar, de fiecare dată, dorinţa lui creştea. În realitate, era nerăbdător să o ducă sus, în pat, în clipa în care aveau să ajungă acasă. Cupeul înainta încet printre străzile alunecoase, acoperite de zăpadă, dându-le destul răgaz să observe distrugerile pe care le provocase furtuna. Stâlpi prăbuşiţi, trăsuri şi care părăsite de proprietarii care îşi căutaseră adăpost. Cai îngheţaţi, înţepeniţi pe străzi. Un tramvai blocat aproape paralizase intersecţia dintre Twenty-Third Street şi Sixth Avenue. Peste tot ieşiseră bărbaţi, unii cu lopeţi, alţii care aprindeau focuri sub mormane, încercând să topească zăpada, în timp ce copiii alergau de colo-colo, aruncând cu bulgări şi dându-se pe gheaţă. Căruţe pline ochi cărau zăpada către râu, o muncă dificilă, care avea să dureze săptămâni.

— Kelly părea, cu siguranţă, uşurat să ne găsească teferi, azi după-amiază, zise Elizabeth, cu privirea aţintită pe fereastră.

Emmett fusese deopotrivă recunoscător şi enervat de misiunea de salvare a lui Kelly.

— Cu siguranţă, avea bănuieli că unul din noi l-a sugrumat pe celălalt, după două zile în care am fost blocaţi împreună.

Îşi întoarse brusc capul.

— De ce? Ce i-ai spus despre noi?

— Adevărul. Nu era ca şi cum nu îşi dăduse deja seama, având în vedere ce s-a întâmplat în Newport.

Reflectă câteva clipe, cu sprâncenele încruntate.

— Ce companie era aceea, în birou la tine? Registrele pe care mi le-ai dat să le cercetez?

Nu avea de gând să îi spună, nu încă. Nu atunci când abia construiseră acea încredere fragilă între ei.

— Toate la timpul lor, draga mea.

— Nu îmi spui? Nici măcar acum?

„Mai ales acum”.

— Nu are nimic de a face cu încrederea pe care o am sau nu în tine. Încă nu sunt sigur de ce voi face cu acea informaţie.

— Eşti întotdeauna atât de secretos în ceea ce priveşte afacerile tale?

Cugetă asupra acelui lucru. Învăţase de când era mic să ţină lucrurile pentru el. Astfel, exista un risc mai mic de a fi rănit.

— Tind spre discreţie, dar, în cazul de faţă, nu acesta este motivul. În cea mai mare parte, nu doresc să te îngrijorezi din cauza planurilor mele.

— Şi acum ce urmează?

— Adică?

— Ai de gând să stai acasă? Cu mine?

Era o notă de vulnerabilitate în glasul ei, trădând cât de mult avea să conteze răspunsul lui. Îi prinse mâna înmănuşată ca să o tragă mai aproape de el. Dacă spaţiul nu ar fi fost atât de înghesuit, ar fi tras-o în poala lui. Fu nevoit ca, în schimb, să se mulţumească să-i cuprindă obrajii în palme.

— Nu am de gând să fiu nicăieri altundeva.

Ea oftă şi se relaxă – exact cum îi plăcea lui. Îşi scoase melonul, se aplecă şi o sărută, gustul ei umplându-i gura. Ea îi răspunse aşa cum o făcea mereu: cu nerăbdare şi agresivitate. Ca şi cum ar fi aşteptat de un an întreg ca el să o sărute. Avea oare idee cât erau de atrăgătoare acele calităţi la o femeie?

Degetele i se adânciră în părul lui, ţinându-se, iar el pătrunse şi mai adânc, limbile lor fiind disperate una după cealaltă. Strigătele şi gemetele înăbuşite pe care le scotea în gura lui şerpuiră prin sângele lui şi se opriră în testicule, umflându-i şi mai tare mădularul. La naiba, ce avea de gând să îi facă femeii când aveau să ajungă acasă!

Roţile încetiniră, observă el vag, peste bubuitul inimii. Se desprinse şi încercă să îşi revină înainte de a sta faţă în faţă cu familia lui.

— Dacă nu ne oprim acum, îmi vei cauza o stânjeneală de proporţii în faţa fetelor. Făcu un gest către poală.

Duse o mână tremurătoare la buze, încercând să îşi înăbuşe râsul.

— Bănuiesc că nu poţi rămâne cu paltonul pe tine, nu?

— Dacă aş încerca, Graham s-ar lupta cu mine ca să mi-l ia. Dar stai liniştită, te voi târî în patul meu de îndată ce voi putea. Îşi îndesă din nou pălăria pe cap.

— Înainte de cină? întrebă ea, cu o inocenţă pe care el nu o crezu nici măcar o secundă.

— Da, cu siguranţă înainte de cină. Plănuiesc să fiu sub fustele tale înainte ca aceşti cai să fie duşi în grajd.

Ea chicoti.

— Doresc să fac o baie, aşa că va trebui să aştepţi, măcar pentru asta.

Îşi încleştă pumnii înmănuşaţi. Nu dorea să aştepte nici măcar un minut mai mult decât era necesar.

— Fă cu mine. Am cea mai mare baie din casă. Are chiar şi duş.

Atunci când trăsura opri, părea că ia în considerare ideea.

— Ce vor spune servitorii?

— Cui îi pasă? Suntem căsătoriţi, Elizabeth. Nu e nimic nelalocul lui să ai grijă de nevoile soţului tău în timpul zilei.

— Ah, aşa i se spune? întrebă ea, în timp ce Kelly sări de pe cutie ca să deschidă uşa.

— Iubito, voi avea grijă de nevoile tale de fiecare dată când o vei cere. Tot ce trebuie să faci este să mişti din degeţel şi voi fi în genunchi.

În timp ce cobora, obrajii i se îmbujorară. „Excelent”.

Kelly o ajută să coboare, apoi ridică o sprânceană întrebătoare către Emmett, în timp ce ea se îndreptă spre casă.

— The Bishop, căsătorit, murmură Kelly, cu ochii aprinşi de o veselie păcătoasă. Nu am crezut că o să trăiesc s-apuc ziua.

— S-ar putea să nu mai trăieşti ora, dacă nu-ţi ţii gura, mârâi Emmett sărind cu picioarele pe pământ. Râsul lui Kelly îl urmări în timp ce păşea de-a lungul aleii.

Graham deschise uşa, şi Elizabeth intră prima, urmată

îndeaproape de Emmett.

— Bună seara, doamnă, spunea Graham când Emmett intră.

— Mulţumesc. Mă bucur să fiu acasă, răspunse Elizabeth, scoţându-şi mănuşile, şi lui Emmett i se strânse pieptul auzind-o rostind cuvântul „acasă”.

— Şi bine aţi venit acasă, domnule!

Graham închise uşa după el şi începu să o ajute pe Elizabeth cu pelerina.

— Graham, o vorbă, te rog! Emmett îşi aruncă pălăria şi mănuşile pe măsuţă.

— Da, domnule? Graham se îndreptă şi se întoarse cu faţa către stăpânul casei.

— Pe viitor, nu îi mai îngădui soţiei mele să iasă din casă pe o vreme nefavorabilă. O auzi pe Elizabeth bolborosind, aşa că adăugă: Ştiu că doamna Cavanaugh poate fi convingătoare şi încăpăţânată, dar mă bazez pe tine să păstrezi siguranţa casei şi a ocupanţilor ei. Să nu mă mai dezamăgeşti încă o dată.

— Am înţeles, domnule.

— Emmett, zise Elizabeth, nu îl învinovăţi pe Graham! El a încercat să…

— Ar fi trebuit să te încuie, asta ar fi trebuit să facă.

Ochii ei se îngustară, iar el ridică o sprânceană, fără să fie deloc deranjat. Într-adevăr, mânia ei nu făcea decât să îl excite şi mai mult.

— Sunteţi aici. Slavă Domnului! Brendan cobora cât putea de repede scările, sprijinindu-se cu putere de balustradă. Am fost bolnavi de îngrijorare. Fetelor! strigă peste umăr. Emmett şi Lizzie sunt acasă.

Fratele său merse întâi la Elizabeth, aplecându-se şi sărutând-o pe obraz. Claire şi Katie apărură în capătul scărilor şi zburară pe trepte, cu expresii evidente de uşurare pe chipuri. Era un miracol că niciuna din ele nu se împiedicase şi nu-şi frânsese gâtul, se gândi Emmett, privindu-le înaintând în fugă. Îngenunche şi întinse braţele, câte unul pentru fiecare dintre surorile lui mai mici.

Se ciocniră de el, şi braţele lor mici îi înconjurară

umerii.

— Bine ai venit acasă, spuse Katie cu faţa îngropată în paltonul lui, în timp ce Claire strigă:

— Am crezut că nu o să te mai întorci.

Le îmbrăţişă pe amândouă. Cu putere.

— V-am spus, întotdeauna mă voi întoarce. A durat un pic mai mult decât am anticipat, din cauza ninsorii.

— Aşa a spus şi Brendan, dar şi el, şi domnul Kelly au fost foarte îngrijoraţi, îi informă Katie.

— Ei bine, acum este totul bine. De ce nu mergeţi amândouă să îi uraţi bun venit şi lui Elizabeth?

Fetele aprobară şi se întoarseră cu toţii doar ca să îi găsească pe Elizabeth şi pe Brendan privindu-i cu atenţie. Înainte de a înainta ca să le îmbrăţişeze pe surorile lui vitrege, ochii soţiei sclipiră.

Emmett se îndreptă şi se duse la fratele său. Brendan îl bătu pe spate.

— Mă bucur să te văd, fir-ar să fie, îi spuse încet fratele lui. În viaţa mea nu am fost mai îngrijorat. Nu am putut să dăm de tine şi nu aveam de unde să ştim dacă Lizzie te-a găsit. Aproape că a trebuit să îl leg pe Kelly ca să nu pornească spre Beaver Street, pe timpul furtunii.

— Mă bucur că l-ai oprit. Nu ar fi trecut de Fifth Street. Emmett îşi dezbrăcă paltonul şi i-l dădu lui Graham. Acum, dacă ne scuzaţi, soţia mea este epuizată şi i-am promis o baie.

Brendan ridică uimit o sprânceană şi întrebă:

— Asta înseamnă deci… Făcu semn cu bărbia spre Elizabeth.

— Da. Exact asta înseamnă.

*

— Mulţumesc că ai venit, spuse Emmett, închizând uşa biroului. Era încă devreme, nici ora nouă. O lăsase pe Elizabeth în patul lui, dormind, ca să ajungă la această întâlnire.

Kelly se tolăni într-unul dintre fotolii, în timp ce Colin

se aşează la biroul lui, gata să ia notiţe. Un al treilea bărbat se ridică ca să dea mâna cu Emmett.

Unul dintre cei mai buni investigatori din New York, Sheridan purta un costum de dimineaţă din pled verde croit dintr-o lână ieftină, o vestă neagră şi o lavalieră verde. Emmett aprecia că investigatorul nu îşi bătea prea mult capul cu felul în care arăta; asta demonstra că atenţia bărbatului era îndreptată în direcţia care trebuia.

— Desigur, domnule Cavanaugh. Aţi spus că e urgent.

Emmett făcu semn spre fotoliu.

— Ia loc, te rog! Cum sunt drumurile?

Furtuna se sfârşise cu trei zile în urmă, dar abia peste câteva săptămâni oraşul avea să îşi revină complet.

— Mai bune. Aici este liber, dar în centru este în continuare dezastru.

Nu era surprinzător, ţinând cont de faptul că rezidenţii de mai sus de Fifth Avenue aveau banii care le permiteau să angajeze un echipaj care să îi deszăpezească. Însă cei din alte părţi ale Manhattanului erau nevoiţi să aştepte până când căruţele de zăpadă aveau să ajungă la ei ori să pună ei înşişi mâna pe lopată.

Emmett se lăsă în fotoliu şi îşi încrucişă mâinile pe birou.

— Motivul pentru care te-am chemat este pentru că vreau să discutăm despre o companie pe care am pus ochii.

Sheridan încuviinţă, dând din cap. Asta era ceva obişnuit între ei.

— Continuă!!

— În clipa de faţă sunt slabi. Vechea lor companie de investiţii tipărea acţiuni în plus şi le vindea în folos propriu. Acum, proprietarul răscumpără acţiunile frauduloase, rapid şi în tăcere. Asta a creat o problemă cu fluxul de lichidităţi. Arătă cu degetul spre Sheridan. Începe cu consiliul de conducere. Află cine are o slăbiciune pe care o putem folosi. Dacă nu e nimic ce putem folosi, atunci dă de urma celor care pot fi cumpăraţi. Am nevoie de cel puţin opt bărbaţi care să mă ajute. Dacă le cumpăr acţiunile, ar trebui să fie de ajuns ca să obţin majoritatea.

— De ce nu cumperi destule acţiuni publice la vedere, dacă nu te superi că întreb? Am putea găsi o cale de a le scădea preţul.

— Am nevoie să îl iau prin surprindere pe proprietar. Nu vreau să afle decât atunci când va fi prea târziu, când nu va mai putea riposta ori să se regrupeze.

Sheridan îşi notă ceva în carneţel.

— Sigur. Ce companie?

— Northeast Railroad.

Creionul investigatorului se opri, fiind singura reacţie pe care o avu la acea dezvăluire. După o clipă, continuă să scrie.

— Nicio problemă, domnule Cavanaugh. Mă apuc imediat.

— Mulţumesc, Sheridan. Onorariile noastre obişnuite, plus un bonus, dacă îmi găseşti mai mult de opt înainte de sfârşitul lunii.

Sheridan încuviinţă, dând din cap şi îşi luă la revedere. Emmett se ridică în picioare şi se întinse, având spatele înţepenit. Satisfacerea nevestei cerea mult de la un bărbat, se gândi el surâzând. Oare se trezise? Dacă se grăbea, putea să o prindă în timp ce făcea baie.

— Colin, o iau înainte. Mă voi întoarce curând şi putem discuta ce trebuie…

— Nu te va ierta niciodată.

Asta fusese din partea lui Kelly, a cărui voce egală, adâncă, se revărsă în încăpere dezaprobator. Nu se mişcase din loc, rămânând împietrit ca o statuie, cu o încăpăţânare familiară întipărită pe chip.

— Colin, fă o plimbare! Asistentul dispăru, şi Emmett se reaşeză. Alese un trabuc şi îl aprinse fără grabă. Suflând o gură de fum, se lăsă pe spate şi îşi întinse picioarele. Aveai ceva de spus?

— Doar nu crezi, sincer, că îi poţi ruina fratele şi să îi răpeşti moştenirea de familie, pentru ca apoi să nu suferi nicio repercusiune, nu-i aşa?

— Aici e vorba de afaceri, Kelly. Afacerile *mele.* Soţia mea nu are niciun cuvânt de spus în privinţa felului în care

le conduc.

— Afaceri, spui?

Emmett răsuci trabucul între degete, cercetându-i capătul.

— Achiziţia companiei Northeast aproape că va dubla profiturile companiei East Coast, ca să nu mai pomenesc despre câştigul venit de la căile ferate. Este vorba despre o decizie isteaţă.

— La naiba cu decizia ta isteaţă, se răsti Kelly. Faci asta doar fiindcă nu îl placi pe Sloane. I-ai purtat întotdeauna pică, pentru felul în care a crescut. Ce să zic! Plângi că nu te-ai născut şi tu în Washington Square. Te-ai însurat cu sor-sa. Nu îţi ajunge asta ca răzbunare?

— Nu! Emmett lovi cu palma biroul. La naiba, răzbunarea asta nu e de ajuns. Vreau să îl îngrop! Să îl las fără tot ce contează pentru el.

— Şi cum o va afecta asta pe femeia care doarme în fiecare noapte în patul tău? Crezi că nu va suferi dacă eşti hotărât să îl duci la ruină? La bine şi la rău, îşi iubeşte fratele.

— Da, dar este soţia *mea.* A ales să mă iubească, să mă respecte şi să mă asculte – pe mine, nu pe fratele ei.

Kelly oftă îndelung, cu fălcile încleştate, în timp ce privea peretele opus.

— Am văzut cum se uită la tine de la furtună încoace. Te iubeşte, Bishop. Eşti dispus să dai cu piciorul la tot, ştiind că s-ar putea să nu o mai recâştigi?

Emmett simţi cum se încruntă. Dragoste? Ideea părea ridicolă. Poftă trupească, poate. Deranjat de cuvintele prietenului său, îşi scoase ceasul de buzunar din aur şi îl întoarse. Mişcarea aceea îl linişti şi îşi spuse că Elizabeth avea să înţeleagă, în cele din urmă. Ştia cum funcţionează afacerile mari, că fuziunile şi preluările erau una dintre aspectele succesului. Dacă nu creşteai şi nu te adaptai, afacerea ta avea să fie, în curând, cea supusă riscului.

— Eşti al naibii de prost, spuse Kelly când tăcerea se prelungi. Cred că ar trebui să încep să îţi mut lucrurile înapoi în Beaver Street.

Emmett îşi privi prietenul ridicându-se ţeapăn, deschizând larg uşa biroului şi tropăind pe coridor. Kelly se înşela, se gândi Emmett. Elizabeth avea să înţeleagă... nu-i aşa?

*

— Nu tragi cu ochiul, aşa-i? întrebă Emmett pentru a treia oară.

— Nu, minţi Lizzie, şi întredeschise pleoapele foarte, foarte uşor, ca să se uite în jur.

Cu câteva minute în urmă, Emmett apăruse în garderoba ei, o expediase pe Pauline, şi apoi o ridicase în braţe, cu promisiunea unei surprize pe buze. Îi spuse după aceea să închidă ochii şi începură să colinde prin casă. Dimensiunile soţului ei nu încetau niciodată să o impresioneze – mai ales atunci când o căra pe braţe ca şi cum nu ar fi cântărit absolut nimic.

Îşi apăsă faţa de gâtul lui şi inspiră. Condimente, o urmă vagă de trabuc, precum şi un parfum, toate îi zăboveau pe piele, şi nu se putu abţine să nu îl muşte uşor. El se împiedică, picioarele cedându-i.

— Vrăjitoareo! Încerci să ne răneşti pe amândoi?

Urmară scări şi, din nou, alţi paşi.

— Am ajunge mai repede dacă m-ai lăsa jos, îi spuse ea.

— Şi unde mai e distracţia? Deschise o uşă, împingând-o, şi un val de căldură umedă îi lovi nările. Deschide ochii, spuse el, punând-o în picioare.

În faţa ei se întindea o piscină mare, dreptunghiulară, iar aplicele de pe pereţi aruncau pe suprafaţa apei o strălucire din altă lume. Piscina, aşa cum îi explicase Brendan, cu câteva săptămâni în urmă, era încălzită dedesubt, permiţând înotul tot timpul anului. Era important, spusese el, pentru că îi permitea să îşi păstreze în formă piciorul rănit, dar Lizzie suspecta că Emmett folosea şi el piscina. Cum altfel s-ar fi explicat fizicul soţului ei, mai degrabă de zeu grec decât de magnat al oţelului?

Designul încăperii avea o tentă hedonistă, coloanele corintiene, piatra şi mozaicul amintind de o baie romană decadentă. Frescele care acopereau tavanul îl înfăţişau pe Hades păşind din carul său cu Persefona îndurerată în braţe. Băncile de lângă perete invitau oaspeţii să îi privească pe înotători, deşi în noaptea aceea ea şi Emmett erau singuri.

— Cazanul a mers destul de mult şi apa este acum, din nou, caldă. Vino, o trase el în faţă, ocolind marginea piscinei.

— Nu înotăm? Nu ştia să înoate, dar apa arăta tentant. Calmă şi limpede precum cristalul, se imaginã cu mâinile lui pe ea, susţinând-o, în timp ce plutea la suprafaţă. Se cutremură.

— Nu, deşi, dacă vrei, putem face şi asta, mai târziu. Vreau să îţi arăt altceva. Trecu printr-o arcadă, de pe partea stângă a piscinei, ţinând-o strâns de mână.

— O baie turcească, şopti ea de îndată ce trecură pragul. Detaliile erau exact aşa cum şi le imaginase, cu mozaic alb şi albastru, priciuri şi perne roşii, accente aurii şi uşi curbate. Un bazin mic, limpede, fusese săpat în podea, cu trepte coborând în apă, iar apa curgând dintr-un cap de leu din alamă montat în perete.

— Exact, spuse soţul ei. Am citit că băile de aburi ar putea fi benefice pentru răni şi dureri musculare. Ridică din umeri.

Aşa încât construise încăperea pentru Brendan. Un val de tandreţe o copleşi. Ştia de la Brendan că Emmett se considera responsabil de accidentul fratelui său mai mic. Probabil că acesta era felul în care Emmett încerca să se revanşeze.

— Este minunat.

— I-am angajat pe aceiaşi bărbaţi care au construit baia turcească de pe West Twenty-Sixth Street. Este autentică, ori atât cât s-a putut de asemănătoare.

— Brendan nu mi-a arătat încăperea aceasta atunci când mi-a făcut turul casei, spuse ea în timp ce Emmett se îndrepta către o uşă.

— Mă bucur, atunci, că sunt cel care te-a surprins. Aşteaptă aici. Deschise uşa şi dispăru înăuntru. Reveni, câteva secunde mai târziu. Am dat drumul să se încălzească apa. Într-un moment vom avea şi aburi. Îşi dădu jos halatul greu şi îl aruncă pe o bancă. Urmă cămaşa, braţele lui puternice desfăcând nasturii bumbacului alb, scrobit, ca să scoată la iveală umeri masivi şi braţe musculoase, îngrădite de lenjeria strâmtă, albă. Indiferent de câte ori îl privise dezbrăcându-se, efectul fusese întotdeauna acelaşi: respiraţia i se accelera şi partea de jos a trupului îi luă foc.

— Dezbracă-ţi halatul, îi ordonă el, privind cu jind.

— Sunt prea ocupată să admir peisajul, spuse ea când el îşi dădu jos pantalonii.

— Zău? Ei bine, după ce voi fi gol, cine se află aici, încă îmbrăcat, va fi aruncat în piscina rece de lângă perete.

— Nu ai îndrăzni!

Ridică o sprânceană care voia să zică: „Vai, cred că amândoi ştim că aş face-o”. Lizzie se grăbi să îşi desfacă legătura halatului, care zbură fâlfâind către pământ. Purtând încă cămăşuţa subţire, ştia că haina nu prea îi ascundea curbele. Ceea ce i se confirmă când privirea lui Emmett hoinări peste silueta ei, cu ochii strălucind de excitare.

— Mai bine te-ai grăbi, spuse el cu vocea răguşită în timp ce degetele îi zburau pe nasturii combinezonului său.

Muşcându-şi amuzată buza, se ocupă cu furie de nasturii minusculi ai corsetului. Lăsând la o parte jena, scopul ei era acela de a câştiga, de a-şi lepăda hainele înaintea lui. După ce desfăcu o bună parte din ei, trase poalele în sus, peste cap. Pe când era orbită de material, nişte mâini o cuprinseră brusc şi o izbiră de un trup gol, puternic.

— Nu destul de repede, nevastă, mârâi el şi se aplecă să o arunce pe umăr. Râzând, Lizzie îşi trase cămăşuţa peste cap şi o lăsă să cadă.

Poziţia îi permitea privirii să se concentreze pe cel mai perfect fund masculin creat vreodată. Niciun centimetru de

grăsime ori de piele lăsată, el era o statuie din marmură care prinsese viaţă. Când el deschise uşa camerei de aburi, ea îşi lunecă mâinile de-a lungul spatelui lui, peste cicatricile aspre, ca să îi cuprindă cu palmele proeminenţele bine lucrate, strângând şi bucurându-se de mişcarea muşchilor sub piele. Fură învăluiţi într-o clipă de un nor umed de aer fierbinte, zăpuşeala profundă înfăşurând-o ca o pătură.

— Pantalonaşii mei! Emmett, vor fi distruşi!

Îi plesni în joacă fundul.

— Nu te teme, îi voi scoate la timpul potrivit.

Fără să o lase jos, Emmett se lăsă pe banca acoperită cu faianţă, aşezând-o în poala lui.

— Ce zici? murmură el, aplecându-se ca să se cuibărească lângă gâtul ei.

Sub fundul ei acoperit de pânză se afla căldura lui, cu erecţia care creştea cu fiecare secundă.

— Zic că îţi place, îl tachină ea, trecându-şi palmele peste conturul umerilor lui laţi.

— Cu siguranţă. Mâna îi călători ca să îi cuprindă sânul gol. Tu, caldă, goală şi alunecoasă, te afli, într-adevăr, undeva sus, pe lista lucrurilor care îmi plac.

Curând, mărgele de umezeală se acumulară pe pielea ei, iar mâna lui Emmett alunecă lent peste ele, ridicând-o către gura lui, ca să o sărute. Limba lui o invadă rapid şi îi aşeză coapsele de o parte şi de alta a şoldurilor lui. Sânii ei îi întâlniră pieptul, iar pielea aspră şi părul creţ îi tachinară vârfurile întărite ale sfârcurilor, în timp ce el îi explora gura cu o meticulozitate desăvârşită.

Cu blândeţe, el îi arcui spatele şi îşi coborî capul asupra sânilor ei, strecurându-şi unul dintre vârfuri în gură. Supse tare, obţinând o exclamaţie din partea ei, felul în care gura lui trăgea trimiţând şocuri în miezul ei. Scăldă mugurele ţuguiat cu limba, îl frecă uşor cu dinţii şi nu îi îngădui să scape de tortura păcătoasă. Respiraţia ei greoaie răsună în spaţiul îngust, o febră disperată făcând-o să se zvârcolească cu o rugăminte tăcută, dar el continuă să o tortureze, sugând profund şi lingând îndelung, până când

se înfioră toată. Trupul i se tensionă, căţărându-se, încordându-se şi jinduind mai mult după atingerea lui; îl dorea pretutindeni şi în acelaşi timp.

— Emmett, te rog, şopti ea, sunetul ajungând înfundat la urechile lui, în timp ce Lizzie îşi legăna şoldurile pe pântecul lui, căutând descărcarea.

Depuse şiruri de săruturi de-a lungul conturului sânilor ei, apoi în sus către claviculă.

— Da?

— Am nevoie de tine! Repede, te rog!

Îşi trecu dinţii pe maxilarul ei, iar ea tremură, în ciuda căldurii dogoritoare care îi înconjura.

— Unde?

— Peste tot, spuse ea, aspru, urând şi, în acelaşi timp, plăcându-i la nebunie felul în care el o tachina.

— Voi avea nevoie de instrucţiuni, doamnă Cavanaugh. Sunt un bărbat care preferă detaliile.

Ştia că era adevărat. Aflase că, cu cât vorbele îi erau mai directe şi mai obscene, cu atât mai mult reacţiona. Şi, din moment ce îi plăcea grozav să îl vadă pierzându-şi controlul, devenise chiar curajoasă în ultimele câteva zile.

— Înăuntrul meu.

— Aici? întrebă el, urmărindu-i cu degetul conturul buzelor, pe care ea le despărţi ca să îşi lunece limba în jurul degetului. În timp ce îl gusta, ochii lui se înceţoşară, respiraţia i se acceleră.

— Poate mai târziu. Privirile li se întâlniră. În clipa asta, te vreau între picioarele mele.

Pieptul i se ridică şi i se cobora, iar liniile de pe chip i se încordară. Nerăbdător. O ghidă deasupra lui, cu intrarea pregătită direct peste erecţia lui. Băgă mâna între ei ca să apuce baza mădularului.

— Te-ai udat pentru mine? întrebă el, mângâind-o încet cu vârful mădularului de-a lungul crăpăturii.

Ea îşi dădu capul pe spate, muşcându-şi buza ca să nu strige. Ca să nu îi ceară să o posede.

— Ah, da, chiar acolo, murmură el şi coroana lată, fină, îi străbătu încet tunelul, deschizând-o şi penetrând-o,

iar ea savură lărgirea învecinată cu durerea. Se lăsă în jos, centimetru după centimetru delicios, până când şoldurile ei întâlniră pielea masculină, aspră. De getele lui se îngropară în pielea coapselor ei, când ea se opri, ca să savureze senzaţia copleşitoare de plin.

— Acum călăreşte-mă! Tare. Ea nu pierdu timpul, ridicându-se şi coborându-se iar şi iar, pelvisul ei agitându-se ca să dea naştere acelei frecări sublime de care amândoi aveau nevoie. Emmett îşi coborî pleoapele şi îşi propti capul de faianţă, mulţumit să o lase pe ea să impună ritmul. Gropiţa din bărbia lui îi făcea cu ochiul, aşa că se aplecă înainte ca să o muşte cu dinţii. Inspiraţia lui rapidă o făcu să zâmbească.

— Semnul diavolului, şopti ea, făcând referire la numele pe care el fi pomenise cândva legat de uşoara imperfecţiune.

— Şi, cu toate astea, îl iubeşti.

— Într-adevăr, aşa e. „Aşa cum te iubesc pe tine”. Dar nu rosti acele ultime cuvinte, le păstră aproape de inima ei, şi îşi strânse, în schimb, pereţii interiori în jurul erecţiei lui.

Drept răspuns, el mormăi:

— Dumnezeule, îmi place la nebunie când faci asta. Îl strânse încă o dată, iar el o trase aproape pentru un sărut lung, ameţitor. Mă laşi să încerc ceva?

Respiră întretăiat. Până atunci, îi arătase o groază de lucruri, fiecare experienţă fiind mai plăcută decât cealaltă. Nu avea niciun motiv să se îndoiască de faptul că şi aceea avea să fie la fel de plăcută, aşa că aprobă, dând din cap.

— Ridică-te! O ajută să se dea jos din poala lui şi să stea pe podeaua acoperită cu faianţă, îi dezlegă pantalonaşii şi îi coborî bumbacul subţire pe picioare, ridicându-i un picior, apoi pe celălalt. După ce îi împachetă, puse materialul ud pe jos. În genunchi. Vreau să te iau pe la spate.

Fu cuprinsă de entuziasm, chiar dacă din gura ei se auzi doar:

— Eşti sigur?

— O, da, cu siguranţă.

Mâini puternice o ajutară să se aşeze în poziţie, faianţa de sub palmele ei fiind umedă şi neiertătoare, în timp ce se lăsă în patru labe. Se simţea expusă în poziţia aceea, dar toate plângerile îi zburară din minte când Emmett începu să intre în coridorul ei.

— Dumnezeule, eşti minunată, gâfâi el uimit, pătrunzând şi mai adânc. Îi strânse şoldurile, trase, trupurile apropiindu-li-se, până când o pătrunse complet.

Lizzie strigă de plinătate, penetrarea fiind mult mai adâncă în felul acela.

Cu blândeţe, îi desenă cercuri pe spinare.

— Eşti bine?

Nu putu decât să încuviinţeze din cap, euforia răpindu-i puterea de a vorbi. El se retrase, doar ca să revină, mângâind, pompând, până când atinse un punct care îi făcu degetele de la picioare să se încovoaie.

— Vai de mine, exclamă, iar el o făcu din nou. Emmett!

Penetrările se accelerară, şi strigătele ei deveniră mai sonore, până când el întinse mâna şi găsi moţul tare din vârful crăpăturii ei. Atingerea o făcu să atingă apogeul, membrele aproape îi cedară în timp ce fu scuturată de convulsii. Urmă şi el, curând, strigătul lui răguşit ricoşând din pereţii acoperiţi cu faianţă.

După un moment, căzu pe bancă, trăgând-o aproape.

— Dumnezeule, Elizabeth, şuieră. Ce îmi faci…

— Sper că e de bine, spuse ea, gâfâind pe umărul lui.

— Atât de bine, încât mă sperie, zise şi o sărută pe creştet.

Capitolul 16

Un lucru este indispensabil pentru o căsnicie fericită, şi acela este încrederea reciprocă.

Lizzie ştiu că nu era ceva în regulă din clipa în care păşi în salonul pentru micul dejun.

Emmett se îmbrăca încă sus, iar ea coborâse singură să ia micul dejun, nerăbdătoare să îşi înceapă ziua. Spera să meargă la birou, dacă străzile fuseseră îndeajuns de curăţate de zăpadă.

Kate, Claire şi Brendan erau deja aşezaţi la masa lungă, antrenaţi într-o discuţie cu voce joasă.

— Bună dimineaţa tuturor, le strigă ea plină de veselie.

O mişcare discretă îi prinse privirea înainte ca Brendan să se ridice în grabă.

— ’neaţa, Lizzie.

Katie şi Clare o urmăriră din priviri în timp ce se apropia, cu ochii mari şi atenţi.

— Bună dimineaţa, Lizzie, spuseră fetele în cor.

Lacheul îi trase scaunul, şi Lizzie luă loc. O tăcere ciudată se aşternu în timp ce îşi turna cafeaua.

— Am întrerupt ceva?

— Nu, răspunse imediat Brendan. Doar stăteam şi ne plănuiam ziua, nu-i aşa, fetelor?

— Da, spuse Katie. Asta e tot ce făceam. Aşa-i, Claire?

— Mda! spuse fata mai tânără. *Nu* ne uitam pe ziar.

Brendan mârâi, iar Katie îşi acoperi gura, înspăimântată. Înainte ca Lizzie să întrebe care era cauza reacţiilor lor curioase, un alt lucru, mult mai important, necesită atenţia ei.

— Claire, unde ai auzit cuvântul acela?

— Ziar? întrebă fata cu gura plină de prăjitură.

— Nu. Cel la care mă refer este „mda”.

— A, Kelly spune cuvântul acela. Înseamnă da.

Lizzie se gândi să discute, cu prima ocazie, despre limbajul pe care îl folosea Kelly în preajma fetelor.

— Claire, o doamnă nu ar trebui să folosească niciodată un limbaj vulgar ori jargonul. Trebuie să enunţe

ceea ce doreşte să spună cu bună ştiinţă şi clar, pentru a fi înţeleasă. Modul în care te exprimi este o reflexie a modului în care vei fi perceput de ceilalţi.

Sprâncenele fetelor coborâră, părând să asculte cu multă atenţie sfatul.

— Da, Lizzie.

— Bun. Acum, ce era atât de interesant în ziarul de dimineaţă?

— Nimic, răspunse Brendan, aruncând priviri severe surorilor lui vitrege. Aceleaşi poveşti vechi, plictisitoare.

Lizzie fredonă şi întinse mâna.

— Excelent. Îmi plac grozav poveştile vechi, plictisitoare. Pot?

Brendan se holbă la ea, iar Lizzie aproape văzu cum i se învârteau rotiţele în cap. Deşi nu se cunoşteau decât de puţin timp, el ar fi trebuit deja să ştie că ea nu avea de gând să renunţe.

Oftând, scoase ziarul de sub masă.

— Ca să ştii, nimeni de la masa asta nu crede o iotă. Puse ziarul în mâna ei.

Cu un nod în stomac, Lizzie descoperi pe pagină o caricatură mare, cu două personaje anonime, pe care le recunoscu imediat.

O mireasă stătea la altar, căsătorindu-se cu un drac care semăna foarte tare cu Emmett, în timp ce tivul rochiei îi era ridicat în mod indecent, deasupra gleznei. Lângă perete erau aliniaţi bancheri de pe Wall Street, cu ochii aţintiţi în mod dramatic asupra piciorului ei gol. Legenda spunea: „Deschis pentru afaceri”.

Exclamă şi mâna îi zbură la gură.

— Dumnezeule! Cum de aflaseră ziarele de firma ei? Înainte să îşi dea seama ce face, rupse pagina din ziar şi o mototoli în mână. Emmett nu trebuie să vadă asta, îi spuse lui Brendan. Şi nici noi nu trebuie să îi spunem.

— Ce nu trebuie să vadă Emmett? întrebă soţul ei, intrând în salonul pentru micul dejun.

Lizzie puse rapid pe masă ziarul fără caricatură, care se afla acum sub scaunul ei. Nu îi veni în minte nicio

minciună credibilă, aşa că aruncă o privire către Brendan, rugându-l din ochi.

— A, nimic, răspunse Brendan. Doar un articol despre problemele cu sindicatul din Ohio.

— Nu sunt niciun fel de probleme cu sindicatul din Ohio, remarcă Emmett, turnându-şi cafea. Proaspăt bărbierit şi îmbrăcat într-un costum de dimineaţă maro-închis, era încântător. Lizzie l-ar fi mâncat în loc de mic dejun. Îi privi mâinile mari ocupându-se de activităţi banale, cum ar fi pregătitul cafelei, cu aurul verighetei scânteind în lumina dimineţii timpurii, şi îşi aminti cum o făcuseră mâinile acelea să se simtă, nu cu mult timp în urmă, în dimineaţa aceea. Un zumzet surd de excitare îi străbătu venele. Poate reuşea să îl convingă să viziteze din nou baia turcească în seara aceea.

— Nu sunt? Atunci, poate că nu era Ohio. Oricum, nu doream să te îngrijorezi.

— Bren, eşti un mincinos îngrozitor de prost. Fetelor, mergeţi şi o găsiţi pe doamna Thomas. Este vremea să vă începeţi lecţiile.

De data asta, fetele nu protestară, ci se ridicară în tăcere şi părăsiră încăperea. Emmett bătea darabana în masă, semn pe care Lizzie începuse să îl recunoască de-acum ca fiind nerăbdare.

— Acum, care dintre voi vrea să îmi spună adevărul?

Lizzie nu dorea să mintă… însă ar fi fost cu mult mai rău dacă spunea adevărul. Poate o eschivare uşoară l-ar fi liniştit.

— E vorba despre o caricatură aiurită. De fapt, nimic important.

Ochii întunecaţi o pironiră locului, şi ea se cutremură, amintindu-şi de hotărârea aprigă şi de voinţa nepotolită ce sălăşluiau în soţul ei. Când o privea cu aceeaşi intensitate în pat, nu avea nicio şansă să îi reziste. Într-o clipă, o putea transforma într-o dorinţă stringentă tremurătoare care cerşea.

Buzele i se curbară, ca şi când ar fi simţit direcţia în care porniseră gândurile ei.

— Elizabeth?

Oftă şi îşi alungă din minte gândurile obscene.

— Nu, Emmett. Nu e nevoie să o vezi.

— Nu?

— Nu, nu e.

— Sunt de acord, Em. E o caricatură pe care nu e nevoie să o vezi. Brendan îşi drese glasul: Cel puţin câţiva ani de aici încolo.

Emmett îşi trânti cotul pe masă, cu palma întinsă, şi continuă să o privească pe Lizzie calm, aşteptând.

— Poate ar trebui să mergem să înotăm mai întâi…

— *Acum,* mormăi el, şi Lizzie scoase de sub scaunul ei pagina de ziar făcută ghemotoc şi i-o puse în palmă.

Degete lungi neteziră hârtia. Cercetă caricatura, apoi se repezi către lacheul care stătea lângă uşă.

— Găseşte-l pe Kelly! Imediat!

Lacheul o luă la fugă mâncând pământul, iar Lizzie spuse:

— Emmett, nu! Indiferent ce ai de gând…

— E treaba mea. Mă voi ocupa de asta în felul meu.

— Vai, Doamne, murmură Brendan, frecându-şi sprânceana. Sunt medic. Nu ar trebui să vorbeşti despre crimă în faţa mea.

— Mda, Bish? Kelly intră grăbit în încăpere, gâfâind uşor. Ai nevoie de mine?

Emmett întinse ziarul. Kelly se apropie şi fluieră îndelung la vederea desenului. Schimbă priviri pline de înţeles cu Emmett.

— O să mă ocup. Făcu cale întoarsă şi dispăru.

Cât se poate de calm, Emmett ceru lacheului ouă fierte şi cârnaţi. Luă restul ziarului şi îl răsfoi, paginile foşnind în tăcerea subită.

Lui Lizzie îi venea să îl strângă de gât.

— Spune-mi ce ai de gând.

— Brendan, ai putea să ne laşi singuri pentru o clipă pe mine şi pe soţia mea?

— Desigur. Brendan se ridică şi îşi luă bastonul. Oricum, am de făcut nişte vizite. Ne vedem la cină.

Cu un semn din bărbie, Emmett îl expedie şi pe lacheu, care o lăsă pe Lizzie singură cu soţul ei. Tot felul de gânduri începură să se învârtă în mintea ei. Emmett era incredibil de protector şi nu putea decât să-şi închipuie cât de mânios trebuia să fie din cauza a ceea ce se întâmplase. Îşi aminti că aproape îl sugrumase pe fratele ei în seara aceea, la Sherry's.

— Ce vei face? Ai de gând să îl răneşti pe caricaturistul acela?

— Asta crezi tu că fac, că umblu de colo-colo, rănind oamenii dacă m-au jignit?

Tonul inocent nu o păcăli.

— O chestiune de semantică, Emmett. Îl vei pune pe Kelly să îl rănească pe acel caricaturist?

— Posibil. Te-ar deranja lucrul ăsta?

— Da! exclamă ea. Nu vreau să fie rănit nimeni, chiar dacă sunt la fel de mânioasă ca şi tine. Nu îmi dau seama nici măcar de unde a aflat de firma mea.

— Am contactat ziarul pentru a le propune un interviu. Se relaxa pe scaun, cu ceaşca din porţelan în mâini. M-am gândit că poate ai dori să faci senzaţie în presă cu ocazia deschiderii, aşa cum au făcut Woodhull şi sora ei, acum câţiva ani.

— Ai făcut asta fără să discuţi cu mine mai întâi?

— Dacă ziarul ar fi fost de acord cu articolul, ţi-aş fi spus. Este evident faptul că reporterul mi-a înşelat încrederea şi va plăti scump pentru neglijenţă.

Aproape că îşi dădu ochii peste cap.

— Emmett, nu poţi lupta cu toţi cei care îndrăznesc să râdă de mine sau să mă vorbească de rău.

Sorbi îndelung, apoi puse din nou ceaşca pe farfurioară.

— Elizabeth, exact asta am jurat că voi face. Am promis în faţa lui Dumnezeu să te onorez şi, dacă va trebui să cumpăr afurisitul acela de ziar, doar ca să îl concediez pe acel caricaturist, o voi face. Dacă te face să te simţi mai bine, mă voi asigura că nu va mai pune vreodată mâna pe un creion toată viaţa lui. Aplecându-se, lovi cu degetul în

masă, pentru a sublinia. Mă voi lupta bucuros cu fiecare ziar, cu fiecare caricaturist – *cu fiecare persoană din oraşul ăsta blestemat* – ca să îmi ţin acea promisiune. Înţelegi?

Rămase cu gura căscată, respiraţia părăsindu-i plămânii cu un şuierat. Nu putea vorbi, nu putea *gândi* după o astfel de declaraţie, inima îi bubuia. Cum trebuia să reacţioneze? Soţul ei ameninţa cu răzbunarea, cel mai probabil fizică, iar ea găsea lucrul acesta… excitant. Ce era în neregulă cu ea?

Încă nu rostise cuvintele, dar ceea ce auzise păruse, cu siguranţă, o declaraţie de dragoste. Totuşi, era încă supărată că el dezvăluise detalii despre firma ei, fără a-i spune mai întâi. Oare Emmett îi spusese şi lui Will despre firmă?

— Înţeleg, dar te rog ca pe viitor să nu mai iei decizii în numele meu, fără să mă întrebi. Nu eram pregătită să fac public lucrul acesta. Asta mă face să eşuez încă înainte să încep.

În timp ce o privea, expresia i se înmuie.

— Draga mea, lucrul pe care New York-ul îl iubeşte mai mult decât orice altceva este spectacolul, aşa că deschide cu cât mai multă fanfară poţi suporta. Nu eşti o laşă şi ai două lucruri pe care înalta societate nu le va înţelege niciodată: inteligenţă şi talent. Aşa că nu te chinui să te ascunzi. De altfel, nimeni nu te poate răni – nu mă voi da în lături de la nimic ca să te protejez, dacă îndrăznesc să încerce.

Se simţi năpădită de o căldură care îi pătrunse până la oase. Îl iubea pe bărbatul ăsta atât de mult, încât o lua ameţeala. Punându-şi pe masă şervetul, parcurse cei câţiva paşi care îi despărţeau, îşi plimbă palmele peste umerii lui largi, puternici, şi simţi pe piele materialul moale şi fin al redingotei lui. Se aplecă până când buzele îi atinseră urechea.

— Iar eu am promis în faţa lui Dumnezeu că îmi voi iubi şi preţui soţul. Ai vrea să mă urmezi în dormitorul nostru pentru a-ţi putea demonstra?

Emmett sări atât de repede în picioare, încât scaunul i

se clătină. O prinse de mână şi începu să o tragă după el către hol.

— Dacă insişti.

*

Mai târziu, în acea după-amiază rece de martie, intersecţia dintre John Street şi Broadway fremăta. În încercarea de a se încălzi, Lizzie strângea la piept săculeţul, în timp ce aştepta în cupeu, privind cum agenţii de bursă intrau şi ieşeau grăbiţi din restaurantul de la parter.

Oare cum era să stai în sala de negocieri, cu puterea şi banii curgând prin propriile tale mâini? Averi câştigate, averi pierdute. Desigur, trebuie să fie o grabă ameţitoare. Totuşi, din cauza politicii „doar pentru bărbaţi” de la bursă, Lizzie nu avea niciodată să ştie.

Robbie, bărbatul pe care îl angajase, ieşi în cele din urmă pe uşa principală a clădirii. Nu se mai văzuseră încă de dinainte de furtună. Însă îi telegrafiase instrucţiuni, insinuând faptul că erau din partea fratelui ei, dar, după caricatura din ziua aceea, îi datora, probabil, o explicaţie.

Grăbindu-se pe trotuar, alergă ca să îl prindă din urmă.

— Robbie, îl strigă din spate. Robbie, aşteaptă, te rog!

El se opri şi se întoarse, cu o expresie circumspectă. Probabil că văzuse caricatura.

— Bună ziua, doamnă Cavanaugh.

— Bună, Robbie. Putem discuta o clipă?

Încuviinţă, dând din cap şi, în curând, cei doi erau aşezaţi în micul ei vehicul. Îşi puse săculeţul în poală.

— Bănuiesc că ai văzut ediţia de astăzi a ziarului *Post.*

— Da, am văzut-o. Nu spuse nimic altceva, doar îşi încreţi buzele.

Ea oftă.

— Nu te-am minţit niciodată, Robbie. Când ne-am întâlnit prima dată, tu ai presupus că fratele meu avea să fie implicat, iar eu nu te-am corectat.

— De ce nu mi-aţi spus adevărul?

— Pentru că m-am temut că nu vei lucra cu mine, că nu mă vei lua în serios, dacă ai fi ştiut că eu eram cea care îţi dădea instrucţiunile.

Clătină din cap.

— Nu am nimic împotriva femeilor care muncesc, doamnă Cavanaugh. Mama mea a avut două slujbe de când tatăl meu a fost rănit, cu câţiva ani în urmă. Şi, din câte am văzut pe parcursul ultimelor câteva săptămâni, se pare că ştiţi mai multe despre acţiuni decât majoritatea bărbaţilor de la bursă.

— Mulţumesc, Robbie. Fericirea îi umplu pieptul, auzind complimentul. Te-am subestimat şi îmi pare rău. Sper că mă vei ierta.

I se lărgiră puţin ochii, şi gâtul i se înroşi.

— Consideraţi că am uitat, doamnă.

— Excelent. După cum, probabil, ţi-ai dat seama, în urma caricaturii aceleia, am de gând să îmi deschid propria mea firmă de brokeraj. Soţul meu a fost de acord să mă sprijine.

— Păi, dacă doriţi, aş fi onorat să plasez în continuare ordinele dumneavoastră, doamnă.

— Mi-ar plăcea foarte mult. Totuşi, nu pot spune că nu vei fi luat peste picior pentru asta.

El ridică din umeri.

— Nu îmi pasă prea tare de asta. Fac faţă tuturor tachinărilor din lume, dacă o să câştigăm bani.

— Cu siguranţă că acesta e planul meu. Că veni vorba, cum ne-am descurcat astăzi? Nu am apucat să citesc teletipul. Fusese ocupată, baricadată cu soţul ei într-o zi binecuvântată plină de păcate.

— Am făcut-o eu. Iată socoteala! Scoase din servietă un teanc mic de hârtii şi i le înmână. Riscul pe care l-am luat cu Seneca a meritat. V-aţi triplat investiţia.

Lizzie zâmbi, amintindu-şi discuţia pe care o avusese cu Emmett în legătură cu compania de textile. Abia aştepta să îi spună câţi bani făcuse pentru ei.

— Mulţumesc. Băgă hârtiile în săculeţul ei şi îi dădu o listă. Aici e un plan pentru săptămâna viitoare.

— Dacă nu v-aţi uitat astăzi, cred că nu aţi văzut ce s-a întâmplat cu acţiunile soţului dumneavoastră, spuse Robbie. Au scăzut spectaculos. Clipi.

— Au scăzut? Oare Emmett ştia? Cât de jos au ajuns?

— Am pus numerele în notiţele mele de-acolo. Robbie arătă spre săculeţul în care pusese hârtiile. Când s-a deschis piaţa, au fost zvonuri despre o anchetă legală în desfăşurare. Nu am putut să îmi dau seama de unde au apărut zvonurile, dar agenţii au luat-o razna. Ceva în legătură cu faptul că au fost făcute acuzaţii de corupţie.

— Nu există nicio investigaţie în desfăşurare, spuse ea, deşi nu putea fi sigură. I s-ar fi destăinuit Emmett?

— Amândoi ştim că zvonurile nu trebuie să fie adevărate ca acţiunile unei companii să se prăbuşească, zise Robbie. Dar în cele din urmă s-a echilibrat totul.

— Ai…?

— Da. V-am urmat instrucţiunile întocmai. Am lichidat unele dintre celelalte participaţii pe care le aveaţi, şi restul l-am împrumutat de la banca New American, aşa cum m-aţi îndrumat. Felicitări! Acum deţineţi mai mult de un sfert din acţiunile companiei East Coast Steel.

*

Compania Northeast Railroad îşi avea birourile pe Vesey Street, nu departe de primărie şi imediat la nord de Bursă. Amplasamentul îi ajutase mult pe cei din familia Sloane, din moment ce aceştia se mişcau atât de uşor între afaceri, politică şi snoaba societate newyorkeză.

Deşi lumina după-amiezii scădea, mânia lui Emmett ardea mai fierbinte decât 100 de sori, în timp ce urca treptele către al doilea etaj. Furia îi era palpabilă, în măruntaie parcă avea un animal viu, agitat, pe care nu îl mai simţise atât de acut de când părăsise Five Points.

Sloane era un bărbat mort.

Caractere albe, imaculate, împodobeau uşa, vestind ocupantul dinăuntru. Emmett o smulse în lături şi păşi înăuntru, cu Kelly imediat în urma lui.

Patru tineri erau aşezaţi la birourile lor, cu creioanele în mână, şi toţi ochii se întoarseră către noii sosiţi. Existau două uşi, niciuna din ele inscripţionată.

— Unde este Sloane? mârâi el la angajaţi.

Nişte degete arătară către ultima uşă de pe partea stângă a încăperii, şi Emmett ţâşni către biroul privat. Răsucind clanţa, păşi înăuntru şi îl găsi pe Sloan discutând cu doi bărbaţi, amândoi bine cunoscuţi lui Emmett. Maiorul Abram Hewitt, şi Richard Croker, care conducea Tammany. Dumnezeule, ce companie groaznică avea Sloane!

Ochii zburară către uşă, acolo unde Emmett se postase.

— O vorbă, mârâi el, sfredelindu-l cu privirea pe Sloane.

Hewitt şi Croker se ridicară şi îşi puseră meloanele. Croker îi întinse mâna lui Emmett.

— Cavanaugh. Am auzit că te-ai însurat cu sora lui Sloane. Felicitările mele!

Emmett mulţumi scurt şi dădu mâna şi cu primarul. Puterea din New York se schimba o dată la câţiva ani şi, în clipa de faţă, aceşti doi domni se aflau aproape de culme. Deşi se zvonea că Hewitt nu avea suportul necesar pentru a fi reales – nici măcar pe al lui Croker. Dar Emmett încercase să nu se implice în politică, atât cât o putea face cineva cu poziţia lui. Aparent, Sloane nu era de aceeaşi părere.

Hewitt şi Croker plecară curând după aceea, lăsându-i pe Emmett şi pe Sloane singuri.

— Ce naiba se întâmplă cu tine? se răsti Sloane încruntat. Nu poţi da buzna în biroul meu şi să îmi întrerupi întâlnirile.

Ca de obicei, Sloane era îmbrăcat impecabil, niciun fir de păr nelalocul lui. Lui Emmett îi zvâcniră templele din cauza ranchiunei.

— Nu dau un ban pe întâlnirile tale, spuse el. Vreau să ştiu ce dracu’ crezi că faci.

Sloane se lăsă în scaunul lui şi se frecă la ochi.

— Nu am chef de jocurile tale, Cavanaugh. Treci naibii la subiect!

— Acţiunile mele.

Expresia lui Sloane nu se modifică, chipul rămânându-i o mască indescifrabilă.

— Şi?

— Ai vrea să îmi explici cum a luat naştere zvonul că există o anchetă în curs, zvon care a făcut ca preţul acţiunilor East Coast să ajungă atât de jos, încât un singur cumpărător să poată câştiga aproape 30 la sută din acţiuni?

Colţul gurii lui Sloane se ridică aproape imperceptibil, dar Emmett văzu şi recunoscu satisfacţia. Nici urmă de surpriză.

— Nu. Un zvon, zici? Ce păcat că nu am fost mai atent la piaţă astăzi.

Mâinile lui Emmett strânseră mai tare marginea biroului, apucând lemnul ca să nu sară dincolo de birou şi să îl strângă de gât pe Sloane.

— După câte am făcut pentru tine, toate înţelegerile noastre, chiar căsătoria cu sora ta şi tu ai afurisitul de tupeu să mă minţi în faţă.

— Mă faci mincinos?

Maxilarul lui Sloane se încleştă, iar Emmett îi întâmpină cu bucurie furia. Dacă putea să-l facă pe Sloane să îşi piardă calmul, acesta ar fi fost mai dispus să admită ce făcuse.

— Ba bine că nu. Chiar credeai că cineva poate cumpăra mai mult de un sfert din acţiunile mele şi nu aş răscoli pământul ca să aflu cine anume?

Sloane îl privi pe Emmett îndelung.

— Ce mai contează, dacă rămâne tot în familie?

— Ce naibii vrea să însemne asta?

— Înseamnă că nu eu ţi-am cumpărat acţiunile. Emmett începuse să îl contrazică, dar Sloane ridică o mână. Uiţi că nu sunt singurul Sloane care activează acum pe piaţa bursieră – lucru cunoscut acum de toată lumea, din cauza caricaturii ăleia afurisite.

Emmett încremeni, şocul răpindu-i respiraţia. Elizabeth? De ce ar cumpăra soţia lui acţiuni la Coast Steel? Şi cu ce bani?

— Vrei să spui că soţia mea a cumpărat acele acţiuni?

— Ea trebuie să fie. Cine altcineva?

Sloane putea spune adevărul… ori putea minţi. Emmett nu-şi dădea seama. Sloane insistase asupra căsătoriei cu Emmett doar ca să îşi salveze preţioasa soră. Întotdeauna familia era pe primul plan – atât timp cât familia aceea avea origini olandeze. Sloane nu făcuse niciun secret din dispreţul lui faţă de Emmett ori din faptul că o considera pe sora lui ca fiind prea bună pentru un bărbat crescut în mahala. Cât de departe avea să meargă cu ura?

Şi Elizabeth l-ar fi ajutat?

Gânduri întunecate, de neîncredere şi suspiciune, îşi croiră drum prin măruntaiele lui, împletindu-se şi strângându-i pieptul. Soţia lui fusese atât de atentă, atât de receptivă. Lui Emmett i se păruse prea bun ca să fie adevărat – şi poate că avusese dreptate. Îşi bătea joc de el, complotând pe la spatele lui în tot timpul acela?

„Elizabeth este soţia ta. De ce ar vrea să te ruineze?”

Pentru că nu dorise niciodată să se mărite cu el. Pentru ca militase pentru anularea căsătoriei, chiar şi după ce nunta avusese loc. Pentru că interesul faţă de el fusese pur financiar, chiar de la început. Poate că nu se răzgândise niciodată, în niciuna din aceste privinţe.

„Nu ai avut niciodată nici cea mai mică şi afurisită şansă de a o păstra”.

Se îndreptă şi inspiră adânc. Cu siguranţă că trecuse prin lucruri mult mai rele şi supravieţuise. Avea să supravieţuiască şi de data asta. Iar Will Sloane, dintre toţi oamenii, nu avea niciodată să îl vadă pe Emmett îngrijorat de ceva.

— Fii sigur că o voi întreba, Sloane. Pentru că dacă aflu că voi doi sunteţi… îşi înghiţi cuvintele, prea furios să le rostească.

— Suntem ce? Conspiratori împotriva ta? Sloane îşi dădu capul pe spate şi râse, făcând ca perii de pe ceafa lui Emmett să se ridice. Dumnezeule, eşti nebun!

Dar nu urmă nicio negare, după cum observă Emmett.

Nu era ca şi cum conspiraţia unuia împotriva celuilalt ar fi fost exagerată, având în vedere faptul că Emmett exact asta făcea de câteva săptămâni. Şi, fără ca Sloane să ştie, Elizabeth îl ajutase să găsească slăbiciunea companiei de cale ferată, atunci când a verificat tranzacţiile cu acţiuni, în timpul furtunii. Întrebarea care se punea era ce avea să facă cu informaţiile pe care le aflase, şi anume că Sloane vânduse mai multe acţiuni decât avea de fapt. O astfel de informaţie ar fi putut scufunda, cu siguranţă, Northeast Railroad.

Ceea ce i-ar fi permis lui Emmett să o cumpere, la un preţ mic.

— Dumnezeule, chiar crezi, nu-i aşa? spunea Sloane. De ce ar vrea Elizabeth să aducă prejudicii companiei tale?

— Ne-a auzit atunci, la nuntă. Ştie despre şantaj.

— Mi-a spus. Dar chiar dacă ar fi fost încă supărată din cauza circumstanţelor nunţii voastre, nu ar ţine ranchiună şi nu s-ar răzbuna în felul acesta.

Elizabeth din ultimele câteva zile nu ar fi făcut-o, dar nu erau toate femeile nişte actriţe isteţe? Exact acesta fusese motivul pentru care preferase compania femeilor de pe scenă; măcar atunci *ştiai* că eşti minţit.

Dar, indiferent cine făcuse asta, oricine achiziţionase acţiunile East Coast le înhăţase înainte ca propriii bancheri ai lui Emmett să îşi poată reveni. Fusese aproape ca şi cum ar fi aşteptat acea posibilitate. Ca şi cum ar fi fost pregătit.

Rămânea Sloane, aşteptând în culise, gata să atace.

— Nu te teme, îi spuse Emmett celuilalt bărbat. Voi afla ce s-a întâmplat. Şi mai bine te-ai ruga lui Dumnezeu să nu te prind că minţi în legătură cu lipsa ta de implicare.

— O ameninţare. Foarte previzibil, având în vedere că vine de la tine. Îl vei trimite pe Kelly să mă bată dacă refuz să fiu cuminte?

Încrezutul acela nenorocit rânji superior, şi Emmett fu nevoit să se abţină din nou.

În schimb, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

— Nu e o ameninţare. Şi dă-mi voie să îţi dau un sfat! Cu mâna pe clanţă, îi aruncă o privire tăioasă peste umăr.

Nu te face prea comod în scaunul acela, Sloane!

*

Lizzie se trezi speriată. Somnul îi fusese întrerupt de un zgomot. Aşteptă, sperând să-l audă din nou. De unde venise?

Când se retrăsese să meargă la culcare, Emmett încă nu se întorsese acasă. Graham o informase că Emmett ieşise după-amiază, la puţin timp după plecarea ei şi încă nu se întorsese. Aşa că luase cina cu Brendan şi cu fetele şi încercă să nu îşi facă griji pentru soţul său. De la furtună, nu mai plecase de acasă, preferând să lucreze în biroul lui de acasă, dar era un om important, ocupat. Bineînţeles că trebuia să plece, la un moment dat.

Însă faptul că îşi dăduse seama de lucrul acesta nu o făcu să nu-i mai fie dor de el.

Acum, pe deplin trează, hotărî să vadă dacă Emmett ajunsese acasă. Târându-se din cearşafurile de satin, merse pe vârful picioarelor goale la uşa învecinată. Când ciocănitul ei rămase fără răspuns, crăpă uşa ca să arunce o privire înăuntru. Mirosul de trabuc aprins o izbi. Cercetă întunericul până când îl găsi, o siluetă singuratică, împietrită, într-un fotoliu de lângă fereastră. Zgomotul intrării ei nu îl făcu să se întoarcă, şi neliniştea îi înflori în pântec.

— Emmett? Picioarele o conduseră mai adânc în dormitorul lui, pe covorul moale. Eşti acasă.

— Da. Pufăi din trabuc, ca şi cum ar fi sfidat regulile sociale care impuneau să îl stingă în prezenţa ei.

Aşteptă ca el să continue, în schimb rămase cu privirea aţintită asupra ferestrei.

— De cât timp stai acolo? Am crezut că vei… Obrajii i se îmbujorară, dar făcu un efort şi spuse: Am crezut că vei veni la mine.

— Ţi-a fost dor de mine, aşa-i? Era ceva neplăcut în tonul lui, aproape ca o bătaie de joc, şi se încruntă.

— S-a întâmplat ceva?

Liniile puternice de pe chip îi erau umbrite, împiedicând-o să îi vadă clar ochii. Dar putea simţi felul în care o examina, calculele reci pe care le făcea în timp ce o măsura din ochi. Îi trimise fiori pe şira spinării. Ce se întâmplase în ziua aceea?

Ah, acţiunile lui! Poate că era îngrijorat din cauza zvonurilor care circulau în legătură cu ancheta.

— Emmett…

— Încerc să mă gândesc la cel mai bun mod de a te întreba, dar nu pot să găsesc o altă cale în afară de aceea de a te întreba în mod direct.

— Ce să mă întrebi?

— Ai achiziţionat astăzi aproape 30% din acţiunile East Coast?

— Da, aşa este.

Închise ochii pentru o clipă, ca pentru a absorbi informaţia.

— Care vasăzică, în timp ce te aflai în patul meu, distrăgându-mi atenţia cu trupul tău senzual, ai cumpărat acţiuni de-ale mele în valoare de zeci de mii de dolari. Cu ce bani?

Distrăgându-i atenţia?

— Mi-am vândut toate celelalte acţiuni şi mai aveam şi banii rămaşi de la pariul nostru. În plus, banca domnului Harper mi-a oferit credit, la nevoie. Serios, Emmett, despre ce este vorba?

— De ce mi-ai cumpăra acţiunile?

— Ca să mă asigur că nu ar putea-o face altcineva. În loc de recunoştinţă, părea că primeşte acuzaţii? Îşi încrucişă braţele la piept. Când ne-am căsătorit, i-am dat lui Robbie instrucţiuni clare să urmărească East Coast Steel în acelaşi fel în care urmăreşte acţiunile Northeast Railroad. Dacă se întâmpla ca acţiunile să scadă brusc, trebuia să cumpere cât putea de multe acţiuni, înaintea oricui altcuiva.

— Robbie. Asta a fost isprava ta şi a lui Robbie? Nu a mai fost rumeni altcineva implicat?

— Cine, mai exact, ar fi putut fi implicat?

Expresia lui Emmett era o mască rece. Trase încă o dată din trabuc, suflând apoi alene fumul. Nu reuşea să îşi ia privirea de la gura lui, de la buzele pline de atâta păcat şi tentaţie ticăloasă. Lucrurile pe care buzele acelea le făcuse trupului ei...

Dar acum nu era nici urmă de căldură. Niciun rânjet care să o tachineze. Doar neîncredere rece, searbădă.

— Nu ar trebi să îmi mulţumeşti? îl întrebă.

— Nu prea cred că am motive de recunoştinţă atunci când cineva încearcă să îmi cumpere toate acţiunile şi să mă ruineze.

— Să te ruineze? strigă ea, cu muşchii încordaţi. Aiureli. Te-am *salvat.* Cineva a pornit zvonul acela despre anchetă, dar nu am fost eu aceea. Nici măcar nu putea concepe o idee atât de nebunească. Dumnezeule, chiar o credea în stare să facă aşa ceva? Care este scopul pentru care aş încerca să te ruinez? Vorbeşti fără noimă.

— Am fost să îl văd pe fratele tău astăzi.

Lăsă afirmaţia în aer, aşa că Lizzie întrebă:

— De ce?

Dintr-odată, creierul încetă să i se învârtească şi ajunse la un răspuns. „Nu a mai fost nimeni altcineva implicat?” Pusese întrebarea aceea pentru că era convins că Will avusese şi el un rol. Că ea complotase cu fratele ei să îi preia compania.

— Mi se pare convenabil, continuă el, că imediat după furtună, după ce, în cele din urmă, m-am culcat cu tine, a început să circule zvonul acela. Ţi-a cerut să mă ţii ocupat? Să faci tot ceea ce îţi cer doar ca să ignor orice altceva pentru încă o intrare între coapsele tale seducătoare?

O greutate îi apăsă pieptul, sufocând-o, în timp ce recenta legătură fragilă dintre ea şi Emmett era tăiată. Distrusă de neîncrederea lui, Lizzie îşi dădu seama că dragostea era ca acţiunile. Îţi asumai riscuri sperând că va merita pe termen lung – dar se putea la fel de bine să te coste tot ce aveai.

Lacrimile ameninţau să curgă, dar făcu eforturi şi se abţinu. Se chinui să tragă aer în piept.

— Crezi cu adevărat că fac parte dintr-un plan atât de abject? Că eu, ca soţie a ta, aş încerca să îţi iau compania – indiferent dacă fratele meu a vrut sau nu?

— De parcă ai putea, aruncă el zâmbind. Ar trebui să ştii că un astfel de lucru este imposibil. Spune-i fratelui tău că nu va obţine niciodată o majoritate – şi, chiar dacă ar face-o, consiliul de conducere nu ar asculta pe nimeni, în afară de mine.

Se holbă la el, la străinul acela care se întâmpla să îi fie soţ. Tocmai de aceea nu dorise niciodată să se mărite cu el. Oare tatăl ei ar fi acuzat-o vreodată pe mama ei de ceva atât de oribil? Bărbatul bun, înţelegător pe care şi-l amintea, ar fi ascultat cu siguranţă ceea ce mama ar fi avut de spus, i-ar fi acordat prezumţia de nevinovăţie, indiferent de problema care ar fi apărut. Dar Emmett decisese deja, nu îi luase în seamă explicaţia şi o condamnase.

Trădarea, acuzaţia aceea neiertătoare, tăie adânc. Chiar dacă ar fi recunoscut că s-a înşelat, lucrul acesta avea să rămână întotdeauna între ei. Faptul că el se gândise, fie şi pentru o secundă, că ea ar lua parte la ceva atât de jignitor era intolerabil.

Totuşi, chiar dacă inima i se frânsese în bucăţi, îi păru rău pentru soţul ei. În opinia ei, să fii atât de dur şi atât de cinic era de plâns. Da, felul în care crescuse fusese tragic, dar viaţa nu era despre trecut. Trebuia să mergi înainte, în viitor, chiar dacă îţi plăcea sau nu. Şi trebuia să fie epuizant ca întotdeauna să crezi ce-i mai rău despre cei din jurul tău.

— Vei regreta asta, Emmett, spuse ea, cu un tremur jenat în voce. La un moment dat în viaţa ta, va trebui să ai încredere în cineva. Să crezi că unei persoane îi pasă de tine şi că nu doreşte să te doboare. Tot ce ştiu este că acea persoană nu sunt eu.

Capitolul 17

Domnii nu ar trebui să se adreseze doamnelor într-un

mod nerespectuos.

Eticheta americană şi regulile politeţii, 1882

Când zorile se furişară peste East River, Emmett se afla la birou lui, lucrând de câteva ore. Alimentat cu trabucuri şi mânie îndreptăţită, parcursese contracte, rapoarte financiare, corespondenţe, ziare… tot ce amânase de când trecuse furtuna.

„Nu îţi abate niciodată atenţia de le muncă”. Aceea fusese lecţia pe care o uitase pe parcursul ultimelor zile. Nu avea să mai facă greşeala aceea niciodată.

Uşa se deschise, şi Kelly păşi înăuntru, cu o ceaşcă şi o farfurioară din porţelan în mâinile lui mari. Emmett îl ignoră, văzându-şi de scrisoarea către investitorii East Coast Steel – pentru a-i asigura că nu exista nicio anchetă în derulare ori vreo activitate ilegală de care să fie îngrijoraţi.

Kelly se lăsă în fotoliul din faţa biroului şi sorbi din cafea. Liniştea se prelungi, şi Emmett putea simţi privirea dezaprobatoare coborând asupra lui ca aburul din baia turcească. Şi amintirea aceea nu îi îndulci deloc starea de spirit.

— Ce? se răsti în cele din urmă. Scuipă naibii orice ai de spus.

Colin alese exact momentul acela ca să ajungă la serviciu, intrând în camera mare.

— Revino în 15 minute, strigă Emmett.

Colin făcu ochii mari în spatele ochelarilor şi se retrase rapid.

— Cred că nu mai trebuie să te întreb cum a fost ieri-seară, spuse tărăgănat Kelly când uşa se închise. De cât timp faci asta? De la răsărit?

Emmett nu răspunse, pentru că Kelly nu ar fi simţit nicio compasiune. Îi spusese lui Emmett să o lase mai moale cu Elizabeth, să o asculte. Să nu se pripească trăgând concluzii. În ceea ce îl privea pe Emmett, ajunsese

la singura concluzie la care se putea ajunge.

— Te-ai înşelat, îi spuse lui Kelly. A recunoscut.

Bărbia pătrată a lui Kelly căzu.

— Că a lucrat cu Sloane?

— Nu. A negat asta. A recunoscut că a cumpărat acţiunile. A zis că a făcut-o ca să mă protejeze pe mine, ca să împiedice pe altcineva să le achiziţioneze.

— Ei, vezi? Kelly dădu din cap ca şi cum explicaţia aceea ar fi împachetat toate cu o fundiţă frumoasă. Asta nu prea e o crimă. De-a dreptul grijulie, dacă mă întrebi pe mine.

— Nu te-a întrebat nimeni, replică Emmett. Şi nu am ajuns unde sunt ignorându-mi instinctele – şi instinctul îmi spune că ea şi fratele ei au lucrat împreună în chestia asta.

— Iar eu cred că în cele din urmă ţi-a ajuns ginul la cap, Bish. Kelly îşi lovi tâmplele cu două degete. Femeia aia te divinizează, sau cel puţin aşa era până când ai făcut-o de oaie. Nu ar face niciodată ce gândeşti tu că a făcut.

— Oricine e capabil de înşelăciune şi de cruzime atunci când este obligat, Kelly. Noi, dintre toţi oamenii, înţelegem asta.

— Aşa o fi, dar nevastă-ta e diferită. E loială. Şi cinstită. Câte femei ar fi stat departe de patul tău doar ca să nu trebuiască să mintă ca să obţină anularea căsătoriei?

— Şi, când asta nu a funcţionat, uite ce s-a întâmplat!

Kelly clătină din cap.

— Aici e o problemă mai mare pe care nu vrei să o înfrunţi.

Emmett oftă.

— Care este…?

— Cineva a pornit zvonul despre o anchetă în desfăşurare. Şi nu a fost Sloane, nici nevastă-ta. Atunci cine a fost?

— Cred că te înşeli, dar bănuiesc că vom afla, cu timpul.

Celălalt bărbat îşi sorbi cafeaua, puse din nou ceaşca pe farfurioară şi le puse pe amândouă pe biroul lui Emmett.

— Şi ce vei face ca să o dai de gol?

Emmett îşi frecă ochii cu podul palmelor. Cu toată furia şi durerea din noaptea trecută, nu ajunsese atât de departe. În mod prostesc, crezuse că ea avea să admită că a greşit, după care putea să o arunce afară şi apoi să divorţeze de ea. Dumnezeule!

— Pune-o sub urmărire, spuse el brusc. Angajează un agent Pinkerton, pe Sullivan ori pe Preston. De fiecare dată când pleacă, vreau să ştiu unde se duce şi cu cine se întâlneşte.

Kelly îşi mişcă fălcile înainte şi înapoi, semn că încerca să îşi ţină nervii în frâu.

— Acesta e cel mai afurisit de prost…

Emmett lovi cu palma biroul, cu un trosnet care răsună din pereţi.

— Fă ce îţi spun ori o voi face eu însumi – după ce te dau afară din afurisita aia de casă!

Cei doi se priviră intens, încleştaţi într-o luptă a voinţelor. Emmett ştia că Kelly nu era de acord cu el, că avea o părere mai bună despre Elizabeth… şi nu îi păsa. Treaba asta avea să fie rezolvată în felul lui – nu al lui Kelly. Îşi încordă muşchii şi spuse printre dinţi:

— Ocupă-te de asta, Kelly!

Kelly se ridică încet. Se aplecă, cu o înclinare exagerată.

— Desigur, Excelenţa Voastră. Lovindu-i călcâiele, mărşălui către uşă. Am auzit-o spunând că iese ca să se vadă cu Edith Rutlidge. Vrei să o urmăresc?

Acolo unde se întâmpla să locuiască şi Henry Rutlidge. Nu durase mult. Fără îndoială că avea să plângă pe umărul fostului ei logodnic, înconjurată de prietenii ei din înalta societate.

— Da, mârâi el. Stai pe urmele ei în dimineaţa asta, apoi, după-amiază, angajează pe unul dintre agenţii Pinkerton. Şi trimite-l pe Colin înăuntru – a trecut deja ora la care trebuia să înceapă munca.

*

Lizzie măsură cu privirea mulţimea vesel îmbrăcată, adunată în elegantul salon al familiei Rutlidge, un grup de oameni pe care îi cunoştea de când se născuse. Împrejurări familiare, însă nu se simţise niciodată mai singură, mai străină. Ca să fie sinceră, nu se integrase niciodată în înalta societate newyorkeză. Lucrurile pe care le dorea erau nemaiîntâlnite în cercul ei social – o carieră, independenţă, ambiţie – şi, cu cât înainta în vârstă, cu atât mai puţin dorea să îşi ascundă adevărata identitate.

Ba mai mult, petrecerile de ziua lui Edith fuseseră întotdeauna plăcute, însă anul acesta Lizzie nu găsea nicio bucurie. Inima o durea, greutatea acuzaţiilor lui Emmett sufocând-o de nefericire. Cum putea crede ce era mai rău despre ea?

„Pentru că aşa a fost întotdeauna, încă din momentul în care v-aţi întâlnit”.

Indiferent de cât de apropiaţi deveniseră pe parcursul acestor câteva zile, Emmett nu avea încredere în ea. Ce putea face mai mult? Se dăruise bărbatului, ba chiar mărturisise că nu mai avea de gând să ceară anularea căsătoriei şi ce avusese de câştigat după toate astea? Cu siguranţă nu încrederea ori dragostea lui.

Ceea ce însemna că nu aveau nimic.

Trase cu greu aer în piept. O parte din ea dorea să stea şi să lupte, să îi dovedească lui Emmett că se înşelase în privinţa ei, chiar şi doar pentru a-i vedea chipul când avea să afle adevărul. La urma urmelor, el fusese cel care venise să o întâlnească în seara aceea, la Sherry’s, şi aranjase o cameră privată pentru ei. Atunci o dorea. Trebuia să fie o parte din el căreia să îi pese de ea, care ar fi putut ajunge să o iubească cândva. Să o iubească la fel de mult pe cât îl iubea ea.

Cealaltă parte din ea dorea să îi arunce în faţă verigheta, să plece şi să nu mai privească înapoi. Pentru că, şi dacă rămânea, cum putea oare să îl ierte vreodată?

Edith apăru şi o luă pe Lizzie de braţ.

— Este total nedrept că poţi fi atât de frumoasă chiar şi atunci când ai inima frântă.

Mai devreme în acea zi, Lizzie îi mărturisise prietenei sale întreaga ei poveste tristă. Desigur că Edith fusese indignată, gata să îl înfrunte pe Emmett ea însăşi, în numele lui Lizzie. Bunul-simţ triumfase însă, şi hotărâseră ca, în schimb, să îngroape cu tort necazurile lui Lizzie.

Lizzie încercă să zâmbească.

— Îmi pare rău. Îţi stric petrecerea.

— Ah, opreşte-te! Ultimul lucru de care ai nevoie în seara asta este să stai acasă în monstruozitatea aia uriaşă. Ai nevoie să fii înconjurată de oamenii care te iubesc, care te înţeleg.

Aluzia era limpede, şi anume că Emmett nu era „din clasa lor”, şi ideea o deranja. Lizzie se săturase să tot audă ce trebuiau şi ce nu trebuiau să facă oamenii. Pe deasupra, în ciuda furiei ei, tânjea să îşi apere soţul. Dând la o parte ideile preconcepute, sub exteriorul lui morocănos se ascundea un om bun.

— Nu sunt sigură că e adevărat, dar nu aş vrea să te supăr, îi spuse prietenei sale.

— Nu fi absurdă, sigur că de asta ai nevoie. Astă-seară vom da uitării caricatura aceea caraghioasă şi pe soţul tău. În schimb, hai să ne distrăm!

Lizzie gustă din şampanie şi îşi dori să fi fost atât de simplu. Cum putea uita un bărbat care o afectase atât de adânc, de parcă devenise parte din ea?

Henry, fratele lui Edith, se apropie cu un pahar de cristal în mână. Elegant în costumul lui de seară, nu avea nici măcar un fir de păr deranjat, deşi avea ochii roşii, ca şi cum ar fi băut neîntrerupt.

— Bună seara, Lizzie.

— Henry, spuse ea cu afecţiune sinceră. O evitase în Newport şi refuzase chiar şi să vină la nunta ei. Se temuse că seara aceea avea să fie incomodă, aşa că se bucură de efortul lui de a păstra prietenia. Ce mai faci?

Edith se scuză, şi Henry luă braţul lui Lizzie.

— Mă însoţeşti câţiva paşi? Fără să îi aştepte răspunsul, o conduse către celălalt capăt al salonului. Se sprijini de perete şi luă o gură mare din băutura lui. Arăţi

minunat.

— Mulţumesc. Rochia din satin crem, creată de Worth, era nouă, fiind cumpărată pentru trusoul ei, rămas nefolosit, şi lui Lizzie îi plăcea enorm. Trandafiri confecţionaţi din mărgeluţe negre îi împodobeau corsajul, iar pe partea din faţă a fustei lungi până în podea erau şi mai mulţi trandafiri. Satin simplu, adunat la turnura rochiei, se drapa într-o trena simplă.

— Am auzit că nu e totul roz în castelul Cavanaugh.

Se tensionă. Îi spusese cineva lui Henry despre disputa conjugală a lui Lizzie? Edith nu ar fi îndrăznit.

— Nu sunt sigură că ştiu ce vrei să spui.

Colţurile gurii i se ridicară.

— Haide, Lizzie! Ştiu despre acţiunile lui. De fapt, toată lumea ştie. Ca şi despre zvonul neplăcut care a dat naştere prăbuşirii acţiunilor. Lucrul de care nu am reuşit să îmi dau seama este cine a cumpărat acţiunile. Au fost achiziţionate imediat ce au fost puse în vânzare.

Vorbea despre prăbuşirea acţiunilor, deci. Lizzie se linişti, recunoscătoare că nu fusese vorba despre o remarcă de natură personală, cât şi pentru discreţia lui Robbie. Tânărul agent bursier jurase că nu avea să dezvăluie nimănui informaţii legate de tranzacţiile ei ori de clienţii ei. În ciuda faptului că Emmett aflase cumva cine achiziţionase acţiunile, părea că nimeni altcineva nu avea să afle.

Ridică din umeri şi îşi păstră expresia senină.

— Habar nu am, dar soţul meu nu a fost din cale-afară de îngrijorat.

— Nu e îngrijorat? Cineva a cumpărat un sfert din compania lui, şi el nu era îngrijorat? Ar fi un zevzec.

Da, Emmett era un zevzec – dar nu din cauza îngrijorării legate de East Coast Steel. Şi, în momentul acela, nu dorea să discute un subiect atât de serios.

— Nu aş putea spune. Te rog să mă scuzi. Încercă să treacă pe lângă el, dar el întinse mâna să o oprească.

— Aşteaptă, nu pleca, şopti el grăbit. Fir-ar să fie, Lizzie! Trebuie să îţi vorbesc, acum, când, în sfârşit, te-am prins singură.

Se debarasă de strânsoarea lui.

— Despre ce este vorba, Henry?

El păşi înainte cu îndrăzneală.

— Te doresc încă. Te iubesc, indiferent de persoana cu care eşti căsătorită.

Lizzie îngheţă la aceea incredibilă îndrăzneală, cumplită indecenţă… Cum ea nu se îndepărtă imediat, Henry continuă grăbit:

— Te pot face fericită. Ştiu că eşti nefericită. Am ştiut-o în Newport, iar acum sunt şi mai convins de nefericirea ta. Meriţi ceva mai bun decât Cavanaugh.

Era nefericită, dar sentimentele ei nu erau treaba nimănui, doar a ei. Faptul că Henry îndrăznea măcar să abordeze un asemenea subiect – ba chiar într-un loc aproape public – o făcu să se zbârlească.

— Căsătoria mea nu este treaba ta ori a oricui altcuiva. Sunt loială soţului meu. Te-ai înşelat dacă ai crezut altceva.

Obrajii lui se înroşiră de furie.

— Îţi pasă măcar de ceea ce se spune despre tine? Despre afacerea asta cu investiţii pe care vrei să o începi?

Cuvintele „afacerea asta cu investiţii” fuseseră rostite cu acelaşi dezgust cu care ar fi spus „bordel din Tenderloin”.

— Henry…

— Spun despre tine că devii ordinară, Lizzie, doar o muncitoare comună ale cărei mâini sunt exact la fel de murdare ca ale soţului ei.

Muşchii îi tremurau de şoc şi indignare, reacţia ei fiind iute şi aprigă. Ştia că vorbele acelea nu l-ar fi deranjat pe Emmett, cu toate astea se grăbi să îi ia apărarea.

— Tot ceea ce are soţul meu a fost obţinut prin muncă grea şi curaj. Dacă tu crezi că a fi comparată cu soţul meu este o ofensă la adresa mea, nu ai putea să te înşeli mai amarnic.

Gura i se strâmbă, dezgustul extrem urâţindu-i considerabil chipul băieţesc.

— Nu ai observat cum doamna Van de Berg şi

celelalte doamne respectabile te-au evitat în seara asta? Cum ţi-au întors spatele, în loc să îţi ureze bun venit?

Făcu semn către partea cealaltă a încăperii, spre locul unde stătea un grup format din trei femei mai în vârstă, şuşotind în timp ce evitau privirea lui Lizzie. De fapt, fiind atât de nefericită şi cufundată în propriile gânduri, nu băgase de seamă că fusese desconsiderată.

— Caricatura aceea te-a făcut de râs. Toată seara te-au bârfit pe tine şi pe soţul tău. S-au întrebat cum de au decăzut atât de mult puternicii Sloane, încât să-şi lase mândria şi bucuria familiei să cadă pe mâna unui barbar grosolan ca…

— Destul, şuieră ea, întrerupându-l. Nu îţi permit să mă insulţi pe mine ori pe soţul meu.

„Nu eşti o laşă şi ai două lucruri pe care înalta societate nu le va înţelege niciodată: inteligenţă şi talent”.

Cuvintele lui Emmett îi întăriră încrederea şi vorbe pline de furie zise revărsară din gură.

— Şi nu îmi mai pasă de ceea ce spun despre mine oamenii. Mai întâi, m-au criticat pentru că nu am fost destul de sfioasă când mi-am făcut debutul, apoi s-au plâns că nu eram interesată să mă căsătoresc. Am făcut greşeala de neiertat de a purta aceleaşi rochii două sezoane la rând. A, şi cum îndrăznesc să nu le evit pe fetele Hayes, aşa cum a făcut toată lumea? Am acumulat critici la fiecare pas şi m-am săturat de asta. Nu îmi voi mai trăi viaţa pentru altcineva, în afară de mine. Nu o voi mai face.

Întorcând spatele expresiei lui uimite, Lizzie îşi puse paharul de şampanie pe o măsuţă şi mărşălui spre cealaltă parte a încăperii. „Mai bine înfrunt asta fără ocolişuri”.

— Doamnelor, salută ea cu voce fermă, hotărâtă.

Se răsuciră ca şi cum fură surprinse de apariţia bruscă a lui Lizzie.

— Ah, doamnă Cavanaugh, rosti tărăgănat doamna Van de Berg. Ce plăcere să vă vedem în seara asta! Şi unde este soţul dumitale? Se uită dramatic în jur, cu penele de struţ fâlfâind. Te-a însoţit?

Remarca fusese menită să o descumpănească, însă

Lizzie era pregătită.

— Nu, pentru că a avut alte lucruri de care a trebuit să se ocupe astă-seară.

Matroana încuviinţă, dând din cap înţelegătoare.

— Da, am auzit că lucrează foarte mult. Trebuie să fie foarte plictisitor, un soţ obsedat de afacerea lui – ah, dar se pare că şi dumneata eşti o întreprinzătoare. Poate că voi doi nu sunteţi chiar atât de nepotriviţi cum ne temeam.

O ironie nu chiar atât de voalată la adresa lui Emmett, care nu fusese născut bogat şi nu avusese viaţa unui domn, precum şi la adresa ei, care avea propriile ambiţii. Dar Lizzie se învârtise prin acele ape toată viaţa ei şi nu avea de gând să arunce încă vâslele. La urma urmei, familia Sloane nu renunţa.

— Da, îmi pun pe picioare propria firmă de investiţii. Sper că voi putea ajuta doamne mai puţin norocoase să se întreţină la o vârsta mai înaintată, Imaginaţi-vă, dacă circumstanţele dumneavoastră ar fi uşor diferite, cât de greu v-ar fi pe vremurile astea.

Trei guri se strânseră în linii furioase la menţionarea vârstei înaintate, iar Lizzie se bucură de euforia momentului înainte de a continua:

— Acestea fiind spuse, dacă vreuna dintre Domniile Voastre doreşte să îşi dubleze banii de buzunar, vă rog să veniţi să mă vedeţi.

Cu astea, se scuză, cuprinsă de o euforie ciudată. Era ca şi cum o greutate îi fusese ridicată de pe umeri, una pe care o cărase timp de 21 de ani. Avea să o facă. La naiba cu bârfele, avea să îşi lanseze compania de investiţii sub propriul nume. De ce să îşi facă griji din cauza viitorului, când se puteau face, în schimb, speculaţii pe seama lui?

O găsi pe Edith şi o trase deoparte.

— Îmi pare rău, dar nu pot rămâne la cină. Edith începu să protesteze, aşa că Lizzie se aplecă şi o sărută pe obraz. La mulţi ani, draga mea. O şterse din încăpere, hotărâtă, dar în niciun caz fugind de ruşine.

Până când îşi adună lucrurile, fu epuizată din cauza acelui du-te-vino emoţional. Abia aştepta să facă o baie

fierbinte în cada ei. Ori poate avea să viziteze baia turcească. Coborî treptele către trăsura Cavanaugh, cu mintea ocupată – doar pentru a simţi o mână aşezându-i-se pe umăr şi speriind-o.

— Lizzie, aşteaptă, spuse Henry, gâfâind uşor în timp ce se apropie de ea. Te rog, nu pleca supărată! O conduse pe restul treptelor. Aveam nevoie să ştii ce simt.

— Atunci de ce nu mi-ai spus despre sentimentele tale cu mai mult timp în urmă, Henry? Toată lumea a presupus că noi doi eram serioşi, dar nu ţi-ai făcut niciodată clare intenţiile. Acum, când sunt căsătorită cu altcineva, trebuie să cred că eşti îndrăgostit la nebunie de mine?

— Da! *Sunt* îndrăgostit nebuneşte de tine. Am fost încă din primul moment în care ne-am cunoscut.

Părea sincer, iar ea nu putu face altceva decât să se holbeze la el. Henry era perfect – chipeş, bogat, din lumea ei – aşa că ar fi trebuit să fie îndrăgostită până peste cap de el. Dar nu avusese niciodată altfel de sentimente faţă de el, în afară de prietenie. Nu îi făcuse sângele să clocotească şi nu fusese mistuită de dorinţa de a fi cu el, nu aşa cum era cu Emmett. Sentimentele ei faţă de Emmett erau atât de puternice, atât de solide, încât avea impresia că pielea ei abia le putea cuprinde.

— Nu ai fost niciodată bun pentru mine, Henry, iar eu nu sunt femeia potrivită pentru tine. Undeva, înăuntrul tău, ştii asta.

Erau acum lângă trăsura ei, iar vizitiul aştepta câţiva paşi mai în urmă.

— Nu, spuse Henry, apucându-i braţul ca să îşi pledeze cazul. Ai fost întotdeauna femeia potrivită pentru mine. Am presupus doar că am mai mult timp. Într-o zi întorc spatele, şi tu te căsătoreşti cu Emmett Cavanaugh. Dar ştiu că nu îţi doreşti să fii căsătorită cu acel…

— Opreşte-te! se răsti ea. Indiferent ce ai vrea să spui, te rog, nu o face!

El oftă şi privi îndelung de-a lungul străzii, către parcul Gramercy.

— Nu voi mai spune decât atât: gândeşte-te, Lizzie!

Asta e tot ce îţi cer. Te voi aştepta.

*

Emmett continua să lucreze în timp ce umbrele, întunecate şi triste, îmbrăcau biroul. La un moment dat, îşi dăduse jos haina şi vesta, rămânând în cămaşă şi bretele. Pe marginea biroului aştepta cina, neatinsă, în timp ce o sticlă de gin, golită pe jumătate, se afla la îndemână. Ochii, însă, îi rămăseseră pe raportul pe care i-l adusese investigatorul în după-amiaza aceea. Deocamdată, erau trei membri din consiliul de directori ai Northeast Railroad care l-ar fi asistat pe Emmett pentru o preluare, cu condiţia unei mite considerabile.

Excelent. Mai avea nevoie doar de câţiva bărbaţi în plus în buzunarul lui, apoi avea să smulgă compania din mâinile lui Sloane, dându-i nemernicului ăluia încrezut exact ce merita.

Uşa biroului se deschise, dar el nu ridică privirea. Soţia lui se întorsese cu un sfert de oră în urmă, aşa încât cunoştea identitatea vizitatorului.

— Unde a fost?

Kelly nu răspunse imediat, preferând să se aşeze pe un scaun din faţa biroului. Când tăcerea se prelungi, Emmett ridică ochii şi-l ţintui cu privirea.

— Ei bine?

Kelly îşi scărpină bărbia.

— Ea… hmm, s-a dus iar la Edith Rutlidge, de data asta îmbrăcată pentru o cină pompoasă.

— Şi?

— A plecat devreme. Părea puţin tulburată. Apoi Henry Rutlidge a urmărit-o până la trăsură. N-am auzit ce şi-au spus, sigur, da’ mi s-a părut că el o implora.

Mânia explodă într-un vârtej incandescent, tensionându-i muşchii lui Emmett şi spulberând orice urmă de raţiune. Sări în picioare şi porni spre uşă.

— Aşteaptă! strigă Kelly. A venit acasă. Singură.

Emmett se opri cu mâna pe clanţă. Faptul că se

întorsese nu îi domoli furia. Nici pe departe. Deci dăduse din nou fuguţa la Rutlidge. Dumnezeule, n-o să scape niciodată de ticălosul acela?

— Cât timp a vorbit Rutlidge cu ea? Şi a atins-o?

— Câteva minute. A ţinut-o oleacă de braţ…

„La dracu'!" Emmett ieşi zburând pe hol şi o luă la goană pe scări. Habar nu avea ce o să îi spună lui Elizabeth, dar nu avea să îi îngăduie lui Rutlidge să o aibă. Nu atâta timp cât Emmett mai respira încă. Dacă ei doi credeau că pot să îşi facă de cap pe la spatele lui, se înşelau amarnic.

Îl auzi pe Kelly strigându-i numele, dar nu îi dădu nicio atenţie, urcând treptele câte două deodată şi dând buzna în garderoba ei. Fără să se deranjeze să ciocăne, dădu uşa de perete şi păşi înăuntru. Camerista lui Elizabeth exclamă, dar Emmett nu o băgă în seamă, îndreptându-şi atenţia asupra frumoasei, mincinoasei femei care se uita de sus la el, în ciuda evidentei diferenţe de înălţime dintre ei.

Pletele blonde îi curgeau pe umeri, cu buclele desfăcute de curând din nu se ştie ce *coiffure* complicată pe care o purtase mai devreme şi un halat din mătase îi atârna pe umeri. Înainte ca ea să apuce să şi-l tragă pe ea şi să îşi lege strâns cordonul, frânturi de piele goală şi de cămaşă de noapte albă de bumbac şi dantelă îi dansară prin faţa ochilor. Cearcănele de sub ochi o făceau să pară obosită şi nu era nici urmă de lumină caldă care să-l întâmpine în ochii cenuşii, în timp ce se uită la el.

— Mulţumesc, asta e tot, îi spuse ea cameristei, concediind-o, fără să îşi ia privirea de pe chipul lui.

Uşa se închise, lăsându-i pe cei doi singuri şi o infinitate de sentimente alergară prin el. Teamă, mânie, gelozie… dar mai ales jindul acela nebunesc care îi chinuia testiculele de fiecare dată când se afla în prezenţa ei. Era năucitoare, mai ales aşa, nearanjată şi îşi putu aminti foarte clar nerăbdarea ei, pasiunea de care dăduse dovadă de fiecare dată când o posedase. Mădularul i se zbătu în pantaloni şi îl ignoră cu hotărâre.

— Da, Emmett?

— Ce vrea de la tine?

Confuzia îi umbri expresia, însă doar pentru o clipă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Aha, nu ştii? spuse el, în batjocură. Henry Rutlidge. Deşi nu pot spune că sunt surprins că ai alergat la el.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Da, am alergat la el. Exact asta am făcut. Din fericire, fuga mea a coincis cu cina anuală de ziua lui Edith.

O urmă de îndoială îşi croi drum pe şira spinării lui Emmett, dar insistă, dorind o reacţie din partea ei.

— Convenabil faptul că a reuşit să te prindă singură, să-şi pledeze cazul. Dă-mi voie să ghicesc: crede că poţi găsi pe cineva mai bun decât un bădăran de rând, jegos, ca mine?

Ea oftă, se întoarse la masa de toaletă şi luă peria de păr.

— Crezi ce vrei, Emmett. Asta faci mereu.

Ura acceptarea ei plină de calm; era mai rău decât dacă ar fi strigat şi-ar fi ţipat. Aşa, era intangibilă, o regină de gheaţă care trăia mult deasupra celorlalţi muritori de dedesubt. Nu ar fi trebuit să nege, să îl implore să o creadă?

— Asta-i tot? întrebă ea, trecându-şi peria prin şuviţele aurii ca grâul.

Cu inima bubuind, se apropie câţiva paşi. Degetele i se curbară de nevoia de a-i atinge pielea fină, de a-i cuprinde sânii plini, de a-i cerceta umezeala crăpăturii... Observă apoi pulsul care i se zbătea nebuneşte la baza gâtului ei şi ştiu că nu era pe atât de imună pe cât pretindea. Reacţia ei declanşa ceva în el, nevoia de a o gusta, de a o face să implore sub el încă o dată, atât de puternic, încât aproape că îi cedară genunchii.

Ura foamea aceea, dorinţa aceea insaţiabilă care îl consuma de fiecare dată când Elizabeth era aproape. Era ca un alcoolic, în stare la facă orice pentru încă o sticlă. Disperat de dorinţă. Dar nu îşi putu înfrâna dorinţa vibrantă, nu îşi putu împiedica picioarele să păşească înainte.

Făcu doi paşi mari şi o lipi cu spatele de măsuţa de

toaletă. Palmele ei se ridicară să se odihnească pe umerii lui, fără îndoială ca să nu cadă şi ca să îl ţină la distanţă. Cu o mişcare iute, o ridică pe masă, apoi îi prinse ambele mâini, i le duse la spate şi i le ţinu cu uşurinţă cu una din mâini.

Ea se luptă un pic, cu obrajii îmbujoraţi şi cu pupilele lărgite şi negre.

— Dă-mi drumul, spuse ea prin dinţii încleştaţi.

— Nu prea cred, şopti el, atingându-i uşor cu nasul obrazul mlădios. Dumnezeule, mirosea delicios, a vanilie şi a săpun şi a încăpăţânare. Spune-mi ce vrea, Elizabeth. Spune-mi de ce Rutlidge a urmărit-o pe soţia *mea* până la trăsura *mea* şi a îndrăznit să pună mâinile pe ea.

Inspiră scurt şi brusc lângă urechea lui.

— Ai pus să fiu urmărită.

Îi muşcă uşor cu dinţii marginea bărbiei şi o simţi tremurând. Se desfătă cu reacţia ei, şi mădularul i se mări.

— La naiba, bineînţeles că am pus să fii urmărită.

Cu mâna rămasă liberă, îi ridică până în talie straturile subţiri şi păşi între coapsele ei, simţind nevoia de a se apropia. Sânii i se lipiră de pieptul cămăşii lui în timp ce el îi mângâia cu vârful degetelor pielea fină de-a lungul coapsei interioare. Era ţeapăn sub pantaloni şi sub lenjeria de corp, mădularul cerându-i insistent frecarea, dar rezistă impulsului de a şi-l elibera şi de a şi-l vârî în trupul ei.

Ea gâfâia, cu pleoapele închise.

— Nu ai niciun drept să mă urmăreşti.

— Ba pe naiba! O sărută apăsat, cu buzele deschise, de-a lungul gâtului, înfigându-şi dinţii în locul moale dintre gât şi umăr. Ea se arcui şi se apropie de el, iar el şopti: Eşti a mea.

— Ah, Doamne, scânci ea şi degetele i se curbară în pumni, la spate. Atunci trebuie să îţi aminteşti că şi tu eşti al meu, bărbate.

Îi dezlegă halatul şi îl lăsă să se deschidă. Ideea unei alte femei nici măcar nu îi trecuse prin minte. Era mult prea obsedat de cea din faţa lui.

— Cum aş putea uita vreodată?

Coborî, folosindu-şi limba, dinţii şi buzele până când ea aproape că îşi împingea sânul în gura lui. Linse prin pânză vârful umflat până când ea se zvârcoli, apoi îi înconjură sfârcul cu buzele şi supse în gură carnea întărită. Geamătul rezultat îi răsună în sânge, întărindu-l şi mai tare.

Dorinţa de a-şi trece limba pe netezimea ei îl făcu să se grăbească, îi eliberă mâinile şi se lăsă în genunchi. Degetele ei îşi croiră drum către părul lui, strângând cu putere atunci când el îi dădu la o parte pantalonaşii. Putea să îi simtă mirosul, moscul acela feminin care îi trăda excitarea, apoi rămase goală în faţa lui. Strălucind, umflată… Aproape termină atunci şi acolo. Dumnezeule, femeia asta!

Îi sărută marginile, sugând blând buzele pline care îi străjuiau intrarea, fără să îi dea ceea ce ştia că ea dorea. Când ea se zvârcoli, încercând să se apropie, zise:

— Spune-mi. Voi face tot ceea ce doreşti, dar mai întâi trebuie să îmi spui, Elizabeth.

— Te rog, Emmett.

— Mă rogi, ce?

— Sărută-mă acolo.

— Aici? întrebă el şi-şi apăsă buzele pe vena de la încheietura coapsei. Îşi aruncă ochii spre ea şi o văzu privindu-l cu ochii cenuşii sticloşi şi întunecaţi.

Buzele i se întredeschiseră şi limba roz ţâşni ca să le umezească.

— Înăuntru, şopti ea. Foloseşte-ţi limba.

Era tare şi plin, tânjea după ea, iar cuvintele ei îl străpunseră de parcă ar fi fost lovit de un fir electric.

— Da, şuieră el înainte de a o desface ca să o lingă prelung cu limba. Îi plăcea grozav gustul ei şi nu se sătura să o aducă la extaz cu gura lui. Cu vârful limbii îi încercui mugurul apoi se retrase ca să întrebe: Cine îţi face asta?

— Emmett, oftă ea şi îl trase cu putere de păr, dându-şi capul pe spate.

El zumzăi aprobator pe pielea ei, vibraţia croindu-şi drum spre ţesuturile ei sensibile. Exclamă şi se legănă înainte. Decise să o răsplătească şi începu să îi sugă perla

umflată, fără contenire. Când strigătele ei deveniră rugăminţi fierbinţi, îşi desfăcu rapid nasturii de la pantaloni şi îşi scoase din lenjerie erecţia. Se ridică într-o clipă, se alinie şi o pătrunse dintr-o singură mişcare.

Atât de caldă şi de îngustă. Doamne, Dumnezeule, îl învăluia perfect. Îi captură gura şi începu să se mişte, dând din şolduri iute şi puternic, fără urmă de fineţe. Măsuţa micuţă de sub ei se legănă, cristal şi porţelan prăbuşindu-se pe podea, dar Emmett păstră ritmul, îndreptându-i pe amândoi şi mai mult spre culmile extazului.

Îl sărută cu abandon, exact la fel de sălbatic ca şi el şi, când el simţi cum pereţii ei se strâng în jurul mădularului, îşi strecură degetele între ei şi o aduse la extaz. Se încleştă, cu unghiile înfipte în braţul lui şi strigându-i în ureche, iar el nu se mai putu abţine. Plăcerea i se adună în şale, în picioare… până şi în afurisitele de *degete de la picioare.* Termină, cu un strigăt, tremurând în timp ce se revărsa în ea.

Când, în cele din urmă, valurile se opriră, înţelese ceea ce se petrecuse. Erau încolăciţi unul în jurul celuilalt, respirând greu, pe o masă din garderoba ei. Ce anume avea femeia asta? Nu avea încredere în ea, indiferent de ceea ce credeau Kelly şi Brendan. Atunci de ce tocmai se năpustise asupra ei ca un hămesit?

Retrăgându-se, începu să se aranjeze, hotărât să îi evite privirea. Nu avea habar ce avea să găsească la ea. Repulsie? Mânie? Teamă? Totuşi, era soţia lui – nu a lui Rutlidge.

— Nu vreau să îl mai vezi vreodată, spuse el morocănos. E clar? Elizabeth se dădu jos de pe masă şi îşi trase halatul pe ea.

— Nu fi ridicol! Este fratele celei mai bune prietene ale mele. Este imposibil să îl evit, Emmett.

— Nu vreau să rămâi singură cu el.

— De ce? întrebă ea sincer uimită. Apoi lăsă să îi scape un hohot amar de râs. Pentru că nu ai încredere în mine. Desigur, cum de am putut să uit?

Rămase tăcut, privind doar cum, pe chipul ei, trecură

un infinit şir de emoţii. În cele din urmă, ea întrebă:

— Spune-mi, cum aş putea să îţi recâştig preţioasa încredere? Nu-i veni nicio idee, în afară de aceea că dorea ca ea să recunoască ce făcuse. Acela era singurul fel în care putea fi, vreodată, sigur. Dar, încredere sau nu, încă o dorea. Jinduia după ea. Şi nu avea nicio intenţie de a îngădui nici unui alt bărbat să pună mâna pe ea.

— Poţi sta naibii departe de Henry Rutlidge, asta poţi.

Capitolul 18

Nu pune niciodată întrebări impertinente.

Eticheta americană şi regulile politeţii, 1882

— Bună dimineaţa, Lizzie, spuse Brendan, intrând în salonul pentru micul dejun. Mă bucur să constat că arăţi atât de bine azi.

Lizzie îşi coborî capul, evitând privirea cercetătoare a cumnatului ei. Ştia toată lumea despre cearta de azi-noapte şi… de ce se întâmplase după?

— Bună dimineaţa, spuse ea în ceaşcă, chiar înainte de a lua o gură mare din cafea.

Probabil că Brendan îi observase reacţia, căci ridică o mână.

— Tot ceea ce ştiu este faptul că Emmett era livid. Când tropăie prin casă e ca şi cum o hoardă de invadatori iau cu asalt porţile castelului. Nu te-ar răni niciodată, dar mai ştiu şi cât de neiertător poate fi.

Era puţin spus. Brendan nu avea cum să ştie detaliile în privinţa achiziţiei acţiunilor East Coast, ci doar că Lizzie şi Emmett avuseseră neînţelegeri asupra unui lucru oarecare.

Şi, deşi îi spusese lui Edith despre nefericirea ei, i se păru neloial să se plângă fratelui lui Emmett.

— Da, era, cu siguranţă, pornit.

Brendan îşi puse pe faţa de masă farfuria de porţelan, plină de mâncare, şi se lăsă, cu grijă, pe un scaun.

— Rămâi să iei cafeaua cu mine? Făcu semn cu capul înspre ceaşca ei de cafea goală.

Ea încuviinţă şi turnă cafea pentru amândoi. Înainte ca Brendan să îl concedieze pe lacheul care se învârtea prin preajmă, vorbiră pentru un moment sau două despre lucruri plictisitoare. Când fură singuri, spuse:

— Fratele meu te necăjeşte, nu-i aşa?

— Da, aşa este. Nu avea niciun rost să se prefacă.

— Am avut atâtea speranţe, după furtună. Am crezut… Ei bine, am crezut că s-a schimbat.

— Şi eu la fel. Îi veniră în minte amintiri despre ce se întâmplase seara trecută, începând cu mânia şi acuzaţiile lui Emmett. Rugămintea lui Henry. Femeile care o ignoraseră pentru că îndrăznise să îşi folosească creierul şi la altceva, în afară de a organiza petreceri. Avusese dreptate Will? Fusese o naivă atunci când riscase totul pentru ideea aceea?

— Brendan, ce se întâmplă dacă firma mea de investiţii va fi cauza pentru care îmi voi pierde statutul în societate? Ar fi Katie şi Claire îngrozitor de dezamăgite?

— Îngrozitor de dezamăgite din cauză că nu le vei mai putea asigura succesul?

— Da.

— Lizzie, spuse el, punând pe marginea farfuriei cuţitul şi furculiţa, avem puţine garanţii în viaţa asta. Nu se aşteaptă nimeni să laşi deoparte fericirea ta pentru Claire şi Katie. Pe deasupra, Emmett pretinde că zestrea lor mare va fi de ajuns. Chicoti şi îşi ridică tacâmurile. Deşi recunosc că nu l-am crezut, motiv pentru care am intervenit în cina din seara aceea, de la Sherry’s.

— Ce vrei să spui prin ai intervenit?

O privire curioasă îi trecu pe chip.

— Nu ţi-a spus niciodată?

— Ce să îmi spună?

— Nu, nimic. Îşi concentră atenţia asupra farfuriei lui şi îşi tăie, cu grijă, cârnatul.

Brendan era un mincinos foarte prost.

— Ce nu mi-a spus Emmett?

Strâmbându-se, îşi puse cuţitul şi furculiţa pe farfurie.

— Mă va ucide, mormăi el.

— E vorba despre cea de-a doua cină la Sherry’s. Se holbă la el cu chipul nemişcat, iar el continuă: Despre cum l-am păcălit să apară.

Bătaia inimii ei îi răsună în urechi, dar se strădui să întrebe:

— Cum adică, l-ai păcălit?

— Am crezut că ştiai. Că i-am spus că avea să îşi întâlnească aman… îşi drese glasul: Pe altcineva în restaurantul acela.

— Dar el îmi ceruse să luăm cina în seara aceea. Plănuiserăm să ne întâlnim.

El tresări şi nu spuse nimic.

Lizzie răsuci lucrurile în minte şi le puse repede cap la cap.

— A vrut să anuleze întâlnirea, dar nu mi-ai transmis niciodată mesajul, ghici ea, iar Brendan confirmă, oftând din greu.

Se prăbuşi în scaunul ei. Emmett încercase… să anuleze întâlnirea cu ea. Plănuise ca, în schimb, să ia cina alături de amanta lui, de aceea fusese camera aranjată în felul acela. Atât de intim. Pentru altcineva. Ruşinea şi nefericirea i se blocară în gât. Era vreun lucru dintre cele ce se întâmplaseră între ei care *nu* era o minciună? Fusese mai întâi şantajul de a se căsători cu ea şi acum asta…

— Lizzie, îmi pare rău. Nu am vrut niciodată să îţi fac rău. Am crezut că legătura aceasta îi va face un bine lui Emmett. Dar nu m-am gândit nicio secundă că avea să încerce să te seducă acolo, ori că fratele tău avea să vă prindă împreună.

Lizzie îşi frecă fruntea. Fusese păcălit ca să o întâlnească. Emmett Cavanaugh şi soţia lui din înalta

societate, o femeie dintr-una din cele mai vechi familii din New York, dar care fusese destul de naivă încât să creadă că el o dorise cu adevărat. Chiar şi după ce aflase de şantaj, se consolase întotdeauna cu gândul la noaptea aceea de la Sherry's. Faptul că ştia că el o sedusese, o curtase.

Dar el nu o curtase. Încercase să o evite.

În spatele sternului i se puse un nod de mărimea pumnului. Fără îndoială că fusese o supapă comodă în timpul furtunii, un trup cald şi dornic care să înlocuiască numeroasele amante pe care încă le avea.

Se ridică rapid şi se îndepărtă de masă. Nu avea nicio idee unde mergea, dar trebuia să se mişte, să plece. Să ajungă undeva, într-un loc retras, unde putea încerca să înţeleagă tot ceea ce aflase.

— Lizzie, aşteaptă! Brendan o prinse de braţ. Te rog! Ştiu că poate căsătoria voastră a început în condiţii mai puţin ideale, dar este clar faptul că aveţi sentimente unul pentru celălalt. Nu permite ca tot ceea ce ţi-am spus să te facă să ai o părere mai proastă despre el. Ţine la tine, ştiu sigur.

Lizzie nu ştia aşa ceva. Nu era de mirare că Emmett se certa cu ea la fiecare pas. Cu greu îl putea învinovăţi, ţinând cont de faptul că îi servea drept amintire a tot ceea ce el nu îşi dorise. Gheaţa i se aşeză în jurul inimii, o deznădejde îngheţată datorată doar unei realităţi dezolante.

— Nu te teme, îi spuse cumnatului ei. Nu dau vina pe tine. Eu sunt de vină.

*

Trenurile erau convenabile, dar, în acelaşi timp, murdare şi gălăgioase. Scuipau în aer cenuşă şi scrum. Roţile zornăiau în timp ce se roteau, iar şasiul freca şi ciocnea într-un zgomot infernal. Totuşi, te duceau departe de locuri – locuri în care ai fi preferat să nu stai.

Lizzie privea peisajele zburând pe fereastra trenului.

Avusese nevoie să fugă din casa lui, să fugă din New York, cât se putea de repede. Destinaţia nu fusese importantă. Trenul acesta se îndrepta spre vest, departe de o vilă plină de neîncredere şi de minciuni, şi doar asta conta pentru ea. Desigur, putea să coboare şi să prindă un tren înapoi, spre est, oricând avea să fie gata… dar, oare, avea să fie vreodată pregătită să mai dea ochii cu Emmett?

Oftă şi se cufundă mai adânc în fotoliul acoperit cu pluş catifelat. Pentru ea, trenurile erau liniştitoare, o amintire a moştenirii de familie. Tatăl şi fratele ei supravegheaseră construcţia acestor vagoane, acestor şine. De-a lungul anilor, participase la ceremonii de deschidere a staţiilor de tren, ajutase la botezul vagoanelor noi, ba chiar îşi dăduse cu părerea în privinţa alegerii materialelor pentru interior. Northeast era şi în sângele ei.

În ziua aceea, însă, nu călătorea ca domnişoara Elizabeth Cavanaugh, născută Sloane, într-un vagon de dormit privat, cum insistase mereu fratele ei. Era doar Lizzie, călătorind alături de ceilalţi pasageri, doar un suflet pierdut printre sute de străini. Poate că acea călătorie avea să îi dea timpul şi spaţiul necesar ca să se regăsească.

— E aproape vremea prânzului, doamnă, spuse Pauline din celălalt capăt al banchetei, întrerupând reveria lui Lizzie. Să merg în vagonul-restaurant şi să ocup locuri pentru noi?

Mâncarea nu o atrăgea absolut deloc, dar Lizzie ştia că servitoarea ei era din ce în ce mai îngrijorată din cauza tăcerii stăpânei sale. Ca să nu mai pomenească de faptul că biata femeie nici nu clipise atunci când Lizzie îi spusese că aveau să plece pe o perioadă nedefinită. De aceea, părea nemilos să îi refuze mici amabilităţi.

— Da, mulţumesc, Pauline. I-ai trimis telegrama domnişoarei Grayson să o anunţi că voi fi plecată?

— Da, i-am trimis. Însă nu am spus când vă veţi întoarce.

Lui Lizzie nu îi scăpă încercarea ei de a testa terenul.

— Excelent, mulţumesc. Nu cred că vom sta mult. Doar atât cât să pot cugeta, Pauline.

Cealaltă femeie încuviinţă, dând din cap, şi se ridică de pe banchetă, lăsând-o pe Lizzie să privească pe fereastră. Câteva minute mai târziu, Elizabeth simţi o prezenţă alături de ea.

— Ne-ai ocupat locuri? întrebă ea, dar nu primi răspuns. Se întoarse şi dădu peste un bărbat…

— Henry! Se îndreptă şi îl privi, clipind. Doamne, Dumnezeule! Ce cauţi aici?

Henry Rutlidge îşi scoase melonul şi lunecă mai aproape.

— Am venit după tine, desigur.

— Nu înţeleg. Cum de ai ştiut că voi fi aici, în trenul acesta?

Se întinse şi îi prinse mâna.

— Ştiu că fugi de el. Lizzie încercă imediat să îşi retragă mâna din strânsoarea lui, dar Henry o ţinu şi mai strâns. Nu, aşteaptă, spuse el ochii lui căprui implorând-o. Lasă-mă să te însoţesc! Te voi ajuta. Putem merge în California şi să ne stabilim acolo. Apoi poţi obţine un divorţ la distanţă – sau o anulare, dacă preferi.

Dură un moment până când să îşi recapete graiul. Nu se gândise decât să părăsească New York-ul, iar acum Henry se afla acolo.

— California? Henry, nu ştiu ce să zic. Nu mi-am făcut niciun alt plan, în afară de acela de a mă urca în tren.

— Lizzie, în inima ta ştii ce faci. Îl părăseşti. Definitiv. Şi era şi timpul, aş adăuga.

— Opreşte-te! Îşi smulse mâna, iar el îi dădu drumul de data aceasta. Mi-ai arătat clar că nu eşti de acord cu căsătoria mea, dar nu îţi poţi da cu presupusul. Cum crezi tu că ştii ce gândesc, când de abia ştiu eu însămi?

El sări în picioare.

— Dacă ar fi fost aşa, nu ai fi plecat în grabă. Pe deasupra, ai şti şi când ai de gând să revii. De ce îţi mai baţi capul şi mă minţi? Uiţi cât de bine te cunosc.

Din contră, în ultimele două săptămâni ea pricepuse cât de teribil de nepotriviţi ar fi fost ei doi.

— Nu mă cunoşti nici pe departe atât de bine pe cât

crezi. Dacă ar fi fost altfel, ai fi înţeles că prezenţa ta în acest tren este curată nebunie.

— Greşeşti. Începu să se învârtă de colo-colo atât cât îi permitea spaţiul îngust din vagon. Te cunosc de 11 *ani,* Lizzie. Cavanaugh te cunoaşte de cât timp, de trei luni? Tu şi eu suntem atât de asemănători. Avem o logică. Cavanaugh nu e decât un muncitor de origine umilă. Este…

— Ajunge, se răsti ea şi privi în jur. Din fericire, vagonul nu era aglomerat, iar ceilalţi pasageri erau destul de departe încât să nu îi poată auzi. Îşi coborî însă vocea şi continuă: Nu mai spune nimic. Pari un aristocrat snob, Henry. Soţul meu munceşte din greu şi este un om bun.

Trenul se zdruncină, iar Henry fu nevoit să întindă mâna ca să se sprijine de un scaun.

— Nu-mi spune că ai, cu adevărat, sentimente pentru maimuţa aia mare.

— Dacă îl mai jigneşti o dată, voi schimba trenurile la staţia următoare – după ce îţi voi fi aruncat bagajele în sălbăticia Pennsylvaniei.

— Înduioşător, dar ar trebui să ştii că soţul tău nu îţi împărtăşeşte sentimentele delicate. Dacă ar fi făcut-o, atunci nu mi-ar fi spus, cu siguranţă, unde te pot găsi.

Lizzie simţi că se sufocă.

— Ce a făcut? întrebă ea, cu voce răguşită.

Henry ridică din umeri.

— Este evident că şi-a dat seama că eu sunt bărbatul cu care ar trebui să fii căsătorită. Aşa că să nu te aştepţi să fie acasă, tânjind după tine. Probabil cutreieră casele din Vaudeville chiar în clipa asta, căutând o actriţă care să…

— Nu spune asta, scrâşni ea, deşi era foarte posibil ca Henry să aibă dreptate.

Cum de putuse Emmett să îl arunce în calea ei pe Henry în felul acela? Nu mai departe de noaptea trecută îi interzisese să rămână vreodată singură în compania lui. Îşi închise ochii, copleşită de durere şi confuzie.

„Nu te doreşte, Lizzie. Nu te-a dorit niciodată”.

O presiune groaznică crescu în spatele pleoapelor ei, semn că emoţiile ei erau pe cale să explodeze. Îşi muşcă

buza, încercând să se abţină până când avea să fie singură.

Henry se aşează lângă ea.

— Bine. Dar ar mai trebui să ştii şi că Cavanaugh a făcut cercetări în legătură cu Northeast Railroad. Încearcă să preia afacerea familiei tale.

Îl privi clipind.

— *Poftim?* De ce-ar dori să preia compania lui Will?

— Drept răzbunare pentru că a forţat căsătoria aceasta dintre voi, evident.

Simţi o arsură în piept, o durere amară amestecată cu furie. La naiba cu Emmett Cavanaugh! Ştia că îl ura pe Will, dar oare chiar ar fi încercat să îi ia moştenirea de familie? Desigur, în ultimul timp fuseseră oarecare probleme financiare…

Vai, Dumnezeule! Bilanţul din timpul furtunii… în mod sigur era al unei companii feroviare. Lizzie se uitase peste registrele companiei Northeast Railroads? Dacă era aşa, atunci Will îi înşelase pe investitori vânzând mai multe acţiuni decât ar fi trebuit, ceea ce însemna că putea fi investigat. Posibil, chiar judecat pentru fraudă.

O singură persoană ar fi putut răspunde acelor întrebări, iar aceasta nu se afla în tren. Şi toate speculaţiile acelea nu făcură decât să îi provoace o migrenă.

— Henry, ar trebui să te opreşti!

— Bine, dar dă-mi voie să te întreb: unde se află el acum? Cine s-a grăbit să ajungă lângă tine ca să te ajute? Eu. Eu te-am dorit de ani la rând.

— Şi totuşi, nu ai făcut nimic. Nu aşa vreau să fiu dorită de soţul meu.

Expresia lui se întunecă. Ea ştia că el nu înţelesese, dar cum ar fi putut măcar să înceapă să îi descrie disperarea care o copleşea de fiecare dată când Emmett o atingea? La fel de necesară ca aerul şi ca apa, nevoia de el era vitală. De netăgăduit.

Nu prefera să fie divinizată de la depărtare cât timp un bărbat îşi pierdea timpul. Prefera să fie siluită şi devorată de către un bărbat care lua ceea ce-şi dorea, indiferent de consecinţe.

— Dar te doresc, Lizzie. Mă jur.

— Atunci de ce, anul trecut, ai plecat în Maine, în loc să vii la petrecerea de ziua mea? De ce-ai însoţit alte femei la cină? Ori le-ai scos cu barca?

— Pentru că, înainte de a mă aşeza la casa mea, trebuia să *trăiesc* mai întâi. Atunci nu eram pregătit să mă însor cu tine.

— Dar acum eşti? întrebă ea pe un ton sceptic.

— Da! aproape strigă el. Şi, dacă te-a deranjat faptul că am făcut lucrurile acelea, de ce nu le-ai menţionat până acum?

— Nu m-au deranjat. Nu am fost niciodată geloasă, doar surprinsă. Ceea ce era adevărat. Nu îi păsase niciodată de ce făcea Henry ori cu cine era. Nu cum era cu Emmett, când doar gândul că ar fi cu o altă femeie o făcea să simtă că i se ridică sângele la cap.

Henry se încruntă, şi chipul său băieţesc, frumos, deveni trist.

— Nu înţeleg de ce te cerţi cu mine. Soţul tău ţi-a întors spatele, dar eu sunt aici, Te iubesc şi doresc să mă însor cu tine.

Dintr-odată, totul deveni clar. Henry primise tot ce îşi dorise. Nu fusese niciodată nevoit să muncească, să se chinuie ori să lupte pentru ceva. Femei, bani, prieteni… totul fusese foarte uşor pentru el. Şi nu putea înţelege de ce ea îi refuza ceva ce el presupunea că i se cuvenea.

Cum îl putea face să înţeleagă?

— Trebuie să mă gândesc, îi spuse ea lui Henry. Te rog, lasă-mă puţin! Am nevoie de timp.

Buzele lui se subţiară de neplăcere, dar încuviinţă din cap.

— Bine, ne vedem la cină.

Din câţiva paşi, fu lângă uşă. Înainte să o deschidă, aruncă o privire peste umăr.

— Îmi pasă de tine, Lizzie. Nu doresc decât să te văd fericită. Acestea fiind spuse, dispăru pe holul care ducea la un alt vagon.

*

Emmett se învârti de colo-colo prin dormitorul său, incertitudinea devorându-i măruntaiele în timp ce picioarele înghiţeau distanţa. Merse, merse, se întoarse, merse. Şi de la capăt. Scrisoarea aceea afurisită. Nu şi-o putea scoate din cap, O citise de atâtea ori, încât cuvintele i se întipăriseră în memorie.

Emmett,

Astăzi voi pleca într-o călătorie. Nu ştiu sigur când voi reveni.

Cu sinceritate,

Elizabeth

Biletul era mai rece şi mai impersonal decât văzuse vreodată, dar înţelesese ceea ce dorise ea să spună. Brendan jurase că se înşela, că ea avea de gând să se întoarcă. Dar Emmett mai trecuse şi înainte prin asta. O altă femeie, un alt bilet... şi nici mama lor nu se mai întorsese.

Brendan îi povestise despre conversaţia pe care o purtase cu Elizabeth, cea în care îi spusese adevăratul motiv pentru care Emmett fusese la a doua lor cină de la Sherry’s. Brendan era copleşit de povară, şi Emmett încercase să îl liniştească, deşi în sine era foarte panicat.

Plecase. Ea *plecase.*

În ciuda agitaţiei produse de achiziţia acţiunilor, nu-şi închipuise nicio clipă că ea avea să se ridice şi să plece. Fusese supărat pe ea, da, însă crezuse că ea avea să îl înfrunte. Să ţipe la el. Să îl împungă şi să îl înţepe până când el avea să cedeze*. Îşi dorise* ca ea să îi dovedească faptul că el se înşelase. Dar ea nu făcuse niciunul din acele lucruri şi plecase.

Totuşi, nu avea de gând să o lase să plece.

De îndată ce terminase de citit acele câteva rânduri,

începuse să îşi facă bagajul, ca să se ducă după ea. Între timp, îi poruncise lui Kelly să se grăbească spre Grand Central Depot şi să afle unde plecase ea. Asta se întâmplase cu o oră în urmă. Atunci unde naiba era Kelly, cu răspunsul?

Bagajul fiind gata, aşteptarea era de nesuportat. Emmett se îndreptă hotărât spre pat şi îşi închise geanta mică. Avea să meargă la gară şi să afle el însuşi în ce tren se urcase.

Chiar în momentul în care întinse mâna să deschidă uşa, Kelly dădu buzna, cu respiraţia tăiată şi obrajii uscaţi şi reci de frig.

— Era şi timpul, la naiba, se răsti Emmett, păşind pe lângă el şi ieşind pe hol. Se grăbi către scări şi Kelly îl urmă. Ce-ai aflat?

— Aluat expresul de Cuyahoga de la ora 11.49.

— E un tren al companiei Northeast, nu-i aşa?

— Da, răspunse Kelly în timp ce coborau treptele. Dar mai e ceva.

Kelly puse mâna pe umărul lui Emmett ca să îl oprească. Emmett văzu stingherеala de pe chipul prietenului său, tulburarea.

— Ce este?

— Mai era o persoană în tren.

Trecu un moment în care încercă să înţeleagă ce voia să spună Kelly. O altă persoană, a cărei identitate îl stânjenea pe Kelly. Lucrurile prinseră contur, şi mâna liberă a lui Emmett strânse puternic balustrada. Rutlidge. „Ticălosul”.

Scrâşni din dinţi, într-o eliberare neînsemnată a furiei care-l copleşea. Fugise cu fostul ei logodnic. Doamne, Dumnezeule! Cum de nu se aşteptase la asta? Idiot, al dracului de idiot! Absurditatea acelui lucru îl făcea să râdă. Iată-l, gata să alerge după ea şi să o aducă înapoi… când ea îl părăsise pentru un alt bărbat.

„Doar nu credeai că o poţi păstra, nu-i aşa?”

Emmett îşi vârî geanta în braţele lui Kelly.

— Du asta înapoi, în camera mea. Tropăi pe scări în

jos, încercând să se abţină să nu lovească ceva.

— Bish, aşteaptă! Unde te duci? strigă Kelly din urmă. Vin cu…

— Lasă-mă în pace! Mă duc să înot, se răsti Emmett. Nu am nevoie de nicio afurisită de dădacă.

Câţiva lachei şi câteva servitoare se feriră din calea lui Emmett care tropăia prin casă. Fără îndoială că faţa lui arăta exact ceea ce simţea, că furia sa era pe punctul să scape de sub control. În momentul în care se despuiase şi plonjase în apa caldă din piscină, abia mai respira. Nu se mai simţise astfel de foarte, foarte mult timp, atât de vulnerabil şi de sensibil. Atât de gol.

O tăcere rece îl învălui în timp ce braţele sale tăiau apa, iar picioarele loveau puternic. Făcea adesea asta, ca să facă mişcare, de cele mai multe ori ca să îşi limpezească mintea. Singurătatea şi liniştea îl ajutau să gândească. Învăţase să înoate singur, cu mulţi ani în urmă, pe când era băiat. Nu avusese de ales, dacă nu voia să se înece, având în vedere faptul că fusese azvârlit în East River de către bandele rivale de nenumărate ori. O dovadă în plus a faptului că nu trebuia să se bazeze pe nimeni altcineva. Singura persoană pe care poţi conta eşti tu însuţi.

Când reveni la capătul piscinei, văzu ghetele fratelui său proptite pe faianţă. Emmett îl ignoră şi continuă, învârtind braţele şi lovind cu picioarele. Brendan avea să încerce să discute şi să se înţeleagă cu el, iar Emmett se simţea complet neraţional în acel moment. Nu era nimic de spus. Cel puţin, nimic din ceea ce dorea să audă.

Aşa că îl ignoră pe Brendan şi înotă până când muşchii îi cedară. Când nu mai putu să îşi mişte braţele, se agăţă de marginea piscinei. Plămânii îi urlau, luptându-se după aer, şi se gândi că ar fi fost mai bine să termine odată cu toate.

— Deci?

— Trebuie să te duci după ea.

Emmett se strâmbă.

— Pe naiba!

— Nu fi prost! Brendan pufni mânios. Nu i-ai văzut

chipul ieri, Em. Femeia aia ţine la tine. A fost distrusă când a aflat că nu te-ai întâlnit cu ea de bunăvoie.

— Da, atât de distrusă, încât a fugit cu Rutlidge, mormăi el.

— Tocmai asta e. Nu cred că a fugit cu el. Biletul pe care l-a lăsat fetelor spunea că doreşte să aibă puţin timp pentru ea însăşi…

— Nu era ca şi cum le putea spune fetelor despre fostul iubit. Brendan dădu să protesteze, aşa că Emmett ridică o mână. De ce să mă deranjez? Dă-mi un singur motiv pertinent pentru care să alerg după ea.

— Pentru că o iubeşti. Şi pentru că bănuiesc că şi ea te iubeşte, dar sunteţi amândoi prea încăpăţânaţi ca să recunoaşteţi.

Emmett nu spuse nimic, doar privi în gol. O iubea?

— Em, gândeşte-te! Măcar o dată, gândeşte-te că asta este o companie pe care doreşti să o cumperi – nu soţia ta. A avut la dispoziţie ani buni ca să se asocieze cu Rutlidge şi s-a opus. O cunoşti. Aceasta este femeia care a intrat de pe stradă ca să îţi ceară să îi susţii compania de investiţii. Dacă l-ar fi dorit pe Rutlidge, s-ar fi căsătorit cu el de mult.

Bănuia că cele auzite aveau sens. Elizabeth era o persoană plină de resurse. „Elizabeth sună ca o femeie suficient de puternică încât să poată schimba istoria, să îşi traseze orice drum doreşte. O cuceritoare”. Îi trecură prin minte propriile cuvinte, aducând cu ele îndoiala.

Se împinse de la perete şi pluti pe spate, cu Hades şi Persefona direct deasupra lui. Îl compătimise întotdeauna pe Hades, bruta neînţeleasă care fusese nevoită să apeleze la un şiretlic ca să păstreze o femeie. „Şi nu exact asta ai făcut şi tu cu Elizabeth atunci când nu i-ai spus adevărul?”

— În plus, continuă Brendan, dacă nu te-ar fi iubit, nu s-ar fi supărat niciodată atât de tare din cauza celor spuse de mine. Dacă nu ar fi ţinut la tine, ar fi trecut peste toate râzând.

Emmett nu ştia dacă era sau nu adevărat. Femeile erau creaturi complicate, acesta fiind motivul pentru care

evitase orice emoţie până atunci.

— Ştiu că e mai uşor să crezi ce e mai rău despre oameni, Em. Aşa sunt mai puţine şanse să nu fii dezamăgit. Dar trebuie să ai încredere în ea. Dacă ar fi fost soţia mea, aş fi acum la jumătatea drumului spre Ohio.

Iar cuvântul acela: încredere. Nu îl acuzase Elizabeth de exact acelaşi lucru, şi anume că nu avea niciodată încredere în nimeni?

— Şi ce ai vrea să fac, întrebă el privind spre Hades, să alerg după ea şi să i-o fur lui Rutlidge?

— Păi, pentru început, ieşi din piscină, îmbracă-te şi apoi găseşte un mod de a opri trenul în care se află.

— Pot face asta cu o telegramă. Întrebarea este: de ce să mă obosesc?

Brendan rămase tăcut un moment îndelungat. Când vorbi, vocea îi sună spartă de emoţie.

— Eram prea tineri ca să alergăm după ea, Emmett. Niciunul din noi nu putea să o oprească şi apoi a dispărut. Emmett îl auzi înghiţind în sec şi, brusc, i se puse şi lui un nod în gât. Nu irosi şansa asta. S-ar putea să nu o mai poţi aduce înapoi. Chiar dacă dai greş, cel puţin vei fi încercat. Nu merită Lizzie să lupţi pentru ea?

Capitolul 19

O domnişoară ar trebui să fie foarte atentă la persoanele care o însoţesc în călătorie...

Eticheta americană şi regulile politeţii, 1882

— Îmi permiteţi se va însoţesc la micul dejun?

Lizzie ridică privirea şi îl descoperi pe Henry Rutlidge, îmbrăcat foarte bine, stând lângă masa ei. Ar fi fost nepoliticos să refuze, când vagonul-restaurant era aproape plin, deşi nu îşi dorea absolut deloc companie. Mai ales pe a

lui Henry.

Bunele maniere câştigară.

— Desigur. Îi făcu semn să ia loc pe scaunul opus. Henry se prăbuşi, cu un zâmbet larg pe faţă.

— Bună dimineaţa, spuse el senin şi se întoarse apoi către chelner ca să dea comanda.

Nu se simţea nici pe departe atât de veselă în dimineaţa aceea. Deşi se retrăsese devreme, ca să îl evite pe Henry, somnul nu venise decât la ore târzii din noapte. Zăcuse, în schimb, în compartimentul ei şi se holbase pe fereastră, gândindu-se la motivul pentru care Emmett îi spusese lui Henry unde o putea găsi? De ce nu fusese Emmett pur şi simplu sincer cu ea? Şi de ce, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, îi era încă dor de soţul ei?

— Am fost sigur că trenul s-a stricat azi-noapte, remarcă Henry după ce plecă chelnerul, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Să se strice? De ce?

El îşi încreţi sprâncenele.

— Nu ai observat cât de mult am stat în Martinsburg? Au fost cel puţin două ore.

Ea nu observase. Împrejurimile tindeau să dispară atunci când erai nefericit.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu îmi spune nimeni nimic. Pur şi simplu, ne-am oprit şi am aşteptat. În cele din urmă, trenul a pornit, şi apoi roţile s-au urnit spre Ohio.

Acum, că el adusese vorba, trenul părea, într-adevăr, că merge cam încet. Lizzie nu călătorise niciodată atât de departe spre vest, aşa că presupusese că acela era ritmul obişnuit în care se traversa continentul. Cel puţin se mişcau.

— Ai mai călătorit vreodată în direcţia asta? îl întrebă ea.

— Nu. Condiţiile lasă mult de dorit, în opinia mea. Şi unde este micul meu dejun? Privi peste umăr, cercetând întregul vagon. De ce-ar alege cineva să călătorească într-un vagon public mă depăşeşte. Este barbar.

Era chiar mai snob decât fratele ei.

— Pe mine nu mă deranjează. Îmi place anonimatul şi spiritul de aventură.

Henry se holbă la ea de parcă l-ar fi sfătuit să cumpere la un preţ ridicat şi să vândă la unul scăzut.

— Presupun, mormăi el. Dar, de îndată ce divorţezi, ne vom muta, din nou, în New York.

Ochii ei se măriră. Cuvintele lui sunaseră atât de posesiv, de parcă Henry ar fi avut dreptul să ia decizii în numele ei – lucru care, cu siguranţă, nu era adevărat.

— Henry…

Chelnerul puse în faţa lui Henry o farfurie din porţelan şi o ceaşcă de cafea, întrerupând ceea ce voia să spună. Henry gustă din mâncare şi se strâmbă.

— Asta este chiar mai rău decât ce-au încercat să numească aseară cină.

— Poţi coborî din tren la orice staţie. Întoarce-te la New York. Nu te obligă nimeni să mă însoţeşti. De fapt, nimeni nu-l rugase măcar.

— Lizzie. Îi aruncă un zâmbet strâmb, condescendent. Nu te pot lăsa să faci faţă singură. Suntem prieteni. De altfel, o femeie nu este în siguranţă într-o astfel de călătorie, mai ales una ca tine.

— Ce vrea să însemne asta, o femeie ca mine?

Îşi scărpină perciunii.

— Ştii tu, o femeie cu educaţia ta. Cu educaţia noastră. E periculos pentru o femeie delicată, ca tine.

Delicată? Aproape că pufni în râs. Dacă Emmett ar fi auzit cuvântul cu care era descrisă, ar râde. O dovadă în plus a faptului că ea şi Henry nu se potriveau. Nu o cunoştea absolut deloc, dacă el chiar credea despre ea că era delicată.

— Şi ideea aia a ta, cu firma de investiţii… Mă tem că va trebui să pui pe primul plan familia noastră, Lizzie.

— Este mai mult decât o „idee”, Henry, şi am de gând să o duc până la capăt.

Un muşchi îi zvâcni în maxilar şi nările îi fremătară, înainte să spună, cu greu:

— Desigur, draga mea.

Deşi lipsa de sinceritate era evidentă, Lizzie abandonă subiectul şi se ocupă de micul dejun. Ea şi Henry nu aveau niciun viitor împreună, nu unul în care el ar fi avut vreun control asupra vieţii ei.

Întoarsă în compartimentul ei de la clasa întâi, observă că trenul trăgea într-o staţie. Bun. Poate reuşea să iasă un pic să ia o gură de aer proaspăt şi să se distanţeze de însoţitorii nedoriţi. Şi, în modul cel mai ciudat posibil, îi era dor de Emmett. Timpul petrecut cu Henry nu făcuse decât să îi readucă aminte cât de mult.

Era evident că avea nevoie, cu adevărat, să îşi limpezească gândurile.

— Cred că voi face câţiva paşi pe peron, Henry. Poate ne revedem după-amiază.

Porni spre coridor, dar mâna lui o opri.

— Aşteaptă, Lizzie! Vreau să îţi vorbesc.

— Dar nu asta am făcut toată dimineaţa? întrebă ea cu subînţeles. Am nevoie de puţin aer, Henry.

— Te rog, Lizzie. De dragul meu?

De ce oare insista el atât de mult? Ar fi dorit foarte mult să fie singură. Oftă, resemnându-se. Poate că după ce avea să îl asculte, el urma să îi acorde spaţiu. Încuviinţă din cap şi el o conduse pe canapea, unde se afundară amândoi în perne.

— Te-ai mai gândit la ce ţi-am spus ieri?

— La care parte, mai exact?

— Legat de faptul că vreau să mă însor cu tine. Îi cercetă chipul cu privirea în timp ce se apropie mai mult decât se cuvenea. Mă crezi?

— Eu… Nu sunt sigură, Henry. Cred că ai făcut presupuneri bazate pe prietenia noastră, presupuneri pe care eu nu le împărtăşesc.

— Nu sunt presupuneri. Dar mi-am dat seama că motivul pentru care nu mă crezi este acela că am fost prea timid cu tine. Ar fi trebuit să îţi arăt ce simt cu mult timp în urmă.

Simţi furnicături pe ceafă. Nu îi plăcea lumina ciudată

din ochii lui.

— Nu, nu acesta este motivul pentru care…

— Bineînţeles că acesta este. Îi strânse braţul. Lasă-mă să-ţi arăt! Lasă-mă să-ţi arăt cât de mult te doresc!

— Nu e nevoie, spuse ea repede, încercând să-şi elibereze mâna şi uitându-se îngrijorată în jur. Nu era nimeni prin preajmă, nimeni care să o ajute. Ceilalţi pasageri de la clasa întâi erau, probabil, pe peron sau încă în vagonul-restaurant. Unde erau însoţitorii de tren? Sincer, Henry. Aş prefera să te abţii de la orice demonstraţii…

Fără niciun avertisment, o trase spre el şi îşi trânti gura pe a ei. Surpriza o împietri, o îngheţă, în timp ce buzele lui, reci şi hotărâte, se mişcau cu forţa asupra buzelor ei. Se mai sărutaseră o dată sau de două ori înainte, dar schimbul nu avusese niciun pic de pasiune. Niciun pic de emoţie. Nici de data aceasta nu fu diferit – iar ea era *căsătorită.*

Folosindu-şi toată forţa, îl împinse.

— Henry, opreşte-te! Nu ar trebui să facem asta. Sunt căsătorită.

— Soţul tău nu se află aici, spuse Henry. El nu te doreşte aşa cum te doresc eu.

— Asta nu schimbă cu nimic faptul că sunt căsătorită cu el. Nu pot face asta.

— Bineînţeles că poţi. Sprâncenele i se uniră într-o linie plină de neîncredere. Lasă-mă să-ţi arăt cât de mult te doresc!

Se aplecă spre ea, iar ea se dădu înapoi, încercând să se ridice în picioare, dar el îi apucă umerii cu ambele mâini. O împinse în colţul canapelei, blocând-o cu trupul lui. O urmă de frică îşi croi drum pe şira spinării ei. Cât de mult ar fi mers Henry ca să îi „dovedească” sentimentele pe care i le purta?

— Trebuie să-mi dai drumul. Nu se cuvine, Henry!

— Greşeşti. Îşi coborî capul şi îşi apăsă faţa pe gâtul ei. Este exact cum trebuie. Ai nevoie de mine, Lizzie!

O mână îi cuprinse sânul, şi ea începu să se zbată puternic.

— Opreşte-te, Henry!

— Şşşt, îi spuse el. Sunt un amant foarte generos. Aşa spune toată lumea. Hai să plecăm de aici şi să ne găsim o cameră de hotel! Dă-mi voie să te satisfac! Îţi va face plăcere, jur!

Continuă să îl împingă, încercând să se ridice. Când asta nu funcţionă, îl lovi cu gheata în fluierul piciorului. El nici măcar nu clipi.

— Opreşte-te! Dă-mi drumul! Opreşte-te, Henry!

Nici măcar nu părea că o aude. Panica puse stăpânire pe ea şi făcu singurul lucru care îi veni în minte: îşi strânse pumnul şi îi dădu o lovitură rapidă în bărbie. Dinţii îi clănţăniră şi, de uimire, îşi slăbi strânsoarea suficient încât Lizzie să reuşească să scape.

Se năpusti spre coridor, hotărâtă să fugă ori să strige un însoţitor de tren. Deschizând uşa grea, dădu să strige, apoi o închise imediat. Soţul ei venea în grabă spre ea, cu chipul furtunos.

*

Emmett îşi cercetă soţia, răvăşită şi tremurând de frică în faţa uşii. Îi auzise strigătele în timp ce se apropia, panica din tonul ei îngheţându-i sângele în vene. Slavă Domnului că nu părea rănită, cel puţin fizic.

Deci Rutlidge avea să supravieţuiască. Cu greu.

— Emmett, respiră ea, clipind în sus, spre el.

— Bună, Elizabeth. Îşi dorea să o ia în braţe, să o strivească de el. Să o sărute până şi-ar fi pierdut cunoştinţa. Să cadă în genunchi şi să îi cerşească iertarea. Dar nu făcu niciunul din aceste lucruri, ci doar o privi lung. Cum avea ea să reacţioneze, când surpriza urma să dispară?

Emmett bănuia că Brendan ar fi putut avea dreptate. În baza a ceea ce auzise cu câteva minute în urmă, Rutlidge nu era amantul lui Elizabeth. Atunci ce era?

— Ce cauţi *tu* aici? Henry Rutlidge se ridică în picioare, în mijlocul compartimentului de clasa întâi, cu o

expresie încruntată pe chip.

— Am venit după *soţia* mea, spuse el alene, cu o doză mare de ameninţare în glas pe care nu o mai exersase de mulţi ani.

Elizabeth înţepenise, iar el spera că lucrul acesta se datora faptului că fusese surprinsă, şi nu din cauza dezamăgirii. Totuşi, avea să se socotească cu ea după ce urma să îl lase pe Rutlidge fără un membru ori două.

Doi însoţitori de tren apărură la capătul opus al vagonului, urmaţi de călători, aşa că Emmett strigă:

— Vagonul acesta este închis pentru următoarele 15 minute.

— Da, domnule, spuse unul dintre însoţitori, înainte de a grăbi pe toată lumea să iasă din vagon.

Apucă umărul soţiei lui şi o întoarse spre el. Degetele lui mari zăboviră să îi mângâie oasele delicate de sub haine în timp ce îi studie chipul. Ochii cenuşii plini de lumină străluciră spre el, şi un junghi de emoţie îl lovi drept în piept. La naiba, o iubea pe femeia asta!

— Am multe de discutat cu tine, dar mai întâi trebuie să ştiu, te-a rănit?

— Sunt bine. Dar ce fa…?

— Toate la timpul lor, Elizabeth. Îi luă braţul şi o conduse pe un scaun. Aşteaptă aici!

Ca o cortină care cădea, toată uşurarea şi tandreţea din el fură bine încuiate şi înlocuite de o hotărâre rece şi aspră, în timp ce se îndrepta spre Rutlidge. Bărbatul mai tânăr avu cel puţin destulă minte încât să dea înapoi atunci când văzu privirea lui Emmett.

— Am auzit cumva că mi-ai atins soţia împotriva dorinţei ei, Rutlidge?

Bărbatul ridică mâinile şi păli atunci când spatele îi atinse peretele.

— Ascultă, Cavanaugh! Nu s-a întâmplat nimic. Discutam doar.

— Chiar dacă nu aş fi auzit cu propriile urechi, tot nu te-aş fi crezut. Îşi puse o mână în jurul gâtului lui Rutlidge şi strânse. Kelly!

— Mda, Bish? Kelly pătrunse în vagon şi îşi ridică pălăria în faţa lui Elizabeth. Doamnă Cavanaugh.

— Bună, Kelly, spuse ea zâmbind.

— Kelly, du-o pe doamna Cavanaugh în vagonul meu privat.

— Înţeles. Întinse mâna. Haideţi cu mine, doamnă! O să vă instalez eu.

Elizabeth refuză, clătinând din cap.

— Emmett, cred că ar trebui să rămân.

— Nici vorbă. Mergi cu Kelly. Îi aruncă o privire peste umăr, înmuindu-şi tonul. Te rog, Elizabeth!

Îl privi pentru o clipă, cu o expresie indescifrabilă. Lucrurile nu erau lămurite între ei, şi el nu o învinui atunci când ea ezită. Totuşi, trebuia să plece.

— Rămân. Cred că ai înţeles greşit…

Îşi ridică mâna liberă.

— Te-a atins fără permisiune?

Ea îşi muşcă buza de jos.

— Da.

— I-ai cerut să se oprească?

— Ascultă aici… începu Rutlidge, iar Emmett îşi curbă degetele ca să îi oprească respiraţia.

— Elizabeth? întrebă el. I-ai cerut să se oprească?

Aprobă, dând din cap cu băgare de seamă.

— Da, dar…

— Atunci nu am înţeles nimic greşit. Eu şi cu tine vom discuta după ce termin cu Rutlidge. Îi făcu semn cu bărbia lui Kelly.

— Haideţi, doamnă Cavanaugh. O să îşi facă griji, dacă nu mergeţi liniştită. Kelly îi luă braţul şi o trase pe coridor. Părea îngrijorată, dar nu se mai opuse.

Când se închise uşa de lemn, Emmett îşi relaxa degetele şi îi permise lui Rutlidge să respire. Celălalt bărbat se sprijini de peretele vagonului, aerul şuierându-i în şi din plămâni.

Emmett se prăbuşi pe unul dintre locuri, îndepărtând o scamă de pe pantaloni.

— Ai doar o şansă să explici, Rutlidge, şi ar fi bine să

merite.

— Te-a părăsit, gâfâi el. Oricine poate vedea că o faci să fie nefericită. Se îndreaptă spre San Francisco ca să ceară divorţul la distanţă.

Ştirea îi sfâşie pieptul lui Emmett cu precizia unei lame drepte, dar îşi păstră chipul impasibil.

— Încă nu îmi este clar cum te priveşte asta pe *tine.*

Rutlidge se îndreptă, tremurând de furie.

— E prea bună pentru tine. Toată lumea spune asta. Eu îi aparţin, întotdeauna i-am aparţinut.

Emmett îşi împreună mâinile în poală.

— Aşa, care vasăzică? Atunci, aminteşte-mi de ce s-a măritat cu mine, nu cu tine?

— Pentru că neghiobul ei de frate nu i-a interzis să te mai vadă, aşa cum am sperat eu!

Cum sperase el?

— A, deci tu ai fost cel care i-a trimis lui Sloane bileţelul care îl informa că Elizabeth lua cina cu mine într-un separeu la Sherry’s.

— Da! Agitat, Rutlidge se propti pe picioare. Am încercat să îl fac să intervină, să pună capăt ideii aceleia absurde despre tine şi Lizzie împreună.

— Şi cum a mers planul acela? întrebă sec, Emmett.

— Ar fi trebuit să funcţioneze, mârâi el. Lizzie este a mea. Emmett oftă. Rutlidge nu era decât un imbecil răsfăţat, protejat, care nu merita nici pe departe timpul lui Emmett. Dacă nu ar fi atacat-o pe Elizabeth, Emmett aproape că ar fi fost tentat să îi dea drumul nevătămat.

Dar el o atacase pe Elizabeth, fapt care era absolut impardonabil.

— Rutlidge, începu el, ştii de ce mi se spunea The Bishop pe vremuri, atunci când umblam cu gaşca The Popes?

Rutlidge înghiţi în sec, dar nu se arătă intimidat. Îşi ridică bărbia.

— De ce?

Emmett se ridică cât era de înalt, cu mâinile în şolduri ca pentru a ocupa cât mai mult spaţiu.

— Pentru că treaba mea era să decid ce pedepse urmau să fie aplicate. Oricine ne greşea, oricine încerca să ne înşele ori să ne ia teritoriul trebuia să îngenuncheze în faţa mea şi să îşi pledeze cazul. Apoi îi dădeam ocazia să aleagă între două pedepse. După aceea, puneam o singură întrebare înainte de a lua decizia.

— Ca... care era întrebarea? se bâlbâi Rutlidge, cu ochii mari şi rotunzi.

— Poate că ar trebui ca mai întâi să auzi între ce pedepse ai de ales. Una este un braţ rupt, pentru că ai îndrăznit să atingi ce îmi aparţine. A doua este să fii aruncat din tren, pentru că ai îndrăznit să o urmăreşti. Înaintă, strângându-şi pumnii. Acum îţi voi pune întrebarea. Care crezi că este pedeapsa pe care o meriţi?

— Niciuna! strigă el, dându-se înapoi, cu palmele ridicate. Eşti nebun. Nu îmi poţi face niciunul din lucrurile astea. Nu ştii cine sunt eu?

— Ştiu exact cine eşti, sac de rahat snob şi super privilegiat ce eşti. Se aplecă spre el şi mârâi: E afurisita mea de soţie şi nu ai niciun drept să respiri acelaşi aer cu ea. Alege, Rutlidge! Ori îţi rup un braţ, ori te arunc din tren.

Cu o viteză neaşteptată, Rutlidge lunecă pe lângă Emmett şi o şterse pe uşă. Emmett se întoarse să îl urmărească, dar se împiedică de piciorul unui fotoliu. Afurisitele vagoane înghesuite!

Se grăbi spre coridor, cu gândul de a-l prinde pe Rutlidge. Alergă repede, recunoscător că vagonul rămăsese gol, picioarele lui lungi mâncând distanţa. Rutlidge ajunsese la uşa coridorului, dar Emmett era pe urmele lui. În clipa în care Rutlidge deschise uşa următorului vagon, Emmett îl ajunse şi îl apucă de gulerul cămăşii.

Kelly îşi făcu apariţia din vagonul următor.

— Încercai să fugi, aşa-i? spuse el, clătinând din cap către Rutlidge. Asta e o mare greşeală. The Bishop o fi el mare, dar e rapid.

Rutlidge se zbătea.

— Dă-mi drumul!

Emmett îşi retrase braţul drept şi îl lăsă să zboare cu

un croşeu puternic – iar Rutlidge se lovi de peretele spaţiului îngust.

— Kelly, spune-le că sunt gata să pornim. Rutlidge o să se hotărască dacă sare acum din tren, sau dacă îl arunc eu, cu un braţ rupt, după ce încep roţile să se pună în mişcare.

Rutlidge gemu, ţinându-se de obraz, în timp ce Kelly intra grăbit în vagon.

— Nu poţi face asta, şuieră Rutlidge. Sunt în mijlocul pustiului. Într-o zonă agricolă uitată de lume…

— Exact. Îţi va prinde bine să găseşti o cale de a te reîntoarce la New York. Asta, dacă supravieţuieşti căzăturii.

— Eşti un criminal, scuipă el. Nu eşti cu nimic mai presus decât jegul în care te-ai născut. Nu va rămâne niciodată cu tine.

— Păcat, pentru că nu am intenţia să o las să plece. Înseamnă totul pentru mine.

Buzele lui Rutlidge se răsuciră într-un zâmbet îngâmfat.

— Greşit. Banii înseamnă totul pentru tine. Toată lumea ştie asta. Şi, dacă aş fi reuşit să ţi-i iau, ar fi văzut-o şi ea.

Emmett clipi.

— Dumnezeule! Tu ai lansat zvonul acela afurisit. Cel care a prăbuşit preţul acţiunilor Coast Steel.

O exclamaţie răsună în spatele lui. Chipul frumos, dar surprins, al lui Elizabeth, apăru din vagonul alăturat.

— Henry! Cum ai putut face un asemenea lucru?

Capitolul 20

Una dintre învăţăturile cele mai importante ale vieţii unui om este aceea care ne învaţă să cedăm în faţa altora.

Eticheta americană şi regulile politeţii, 1882

În momentul acela fluierul trenului, lung şi ascuţit, străpunse aerul şi roţile se puseră în mişcare. Emmett văzu cum soţia sa îşi făcu apariţia, cu ochii aruncând săgeţi de foc spre Henry Rutlidge. Îşi dădu seama că nu avea să facă ce i se spunea.

Rutlidge încercă să o implore.

— Am vrut să îţi arăt, Lizzie. Dacă şi-ar fi pierdut banii, l-ai fi părăsit. Atunci aş fi putut avea grijă de tine.

— Nu îmi pasă de banii lui Emmett. Averea lui nu a avut nimic de a face cu motivul pentru care m-am măritat cu el. Cum poţi crede că sunt atât de superficială?

— Trebuie să fie un motiv pentru care îl vrei pe el, şi nu pe mine! Emmett îşi pusese adesea aceeaşi întrebare. Îşi ţinu respiraţia, aşteptând răspunsul lui Elizabeth.

Stând dreaptă, Lizzie îşi puse mâinile în şolduri, arătând formidabil în apărarea ei.

— Pentru că este un bărbat bun, unul care şi-a croit singur drumul în lumea asta. Unul care are ambiţie şi care nu poartă pică unei femei pentru că are aceleaşi calităţi. Mă tratează de la egal la egal, nu ca pe o femeiuşcă prostuţă care stă acasă fără să facă nimic.

Ultima bucată de gheaţă care îi înconjura inima lui Emmett crăpă şi se topi. Nu făcuse nimic ca să o merite pe acea femeie, dar avea să facă tot ceea ce îi stătea în putere ca să o facă fericită pentru tot restul vieţii lui.

— Da, un egal, râse batjocoritor Rutlidge. Aşa cum, fără îndoială, ţi-a împărtăşit planul lui de a prelua Northeast Railroad.

Expresia lui Elizabeth rămase neschimbată, şi Emmett îşi dădu seama că nu era un şoc pentru ea. „La naiba!” Cum aflase Rutlidge veştile astea?

— Da, mi-a ascuns unele informaţii – şi are multe explicaţii de dat. Dar este soţul meu, Henry.

Nu îl privise, şi lui Emmett i se puse un nod în stomac la gândul că ar putea să o piardă definitiv. Dorea să îi explice cum stăteau lucrurile, să îi spună ce simţea, dar nu o putea face de faţă cu Rutlidge.

Trebuia totuşi să spună ceva. Se aplecă şi îşi puse buzele lângă urechea ei.

— Nu te-am minţit niciodată. Indiferent de ce crezi, de ce minciuni ţi-a îndrugat gunoiul ăsta, să crezi asta: nu te-am minţit. Îşi coborî bărbia într-un semn abia perceptibil de încuviinţare şi nodul din stomacul lui se slăbi puţin.

Roţile începuseră să prindă viteză, coridorul legănându-se pe măsură ce trenul înainta din ce în ce mai repede pe şine.

— Nu îl asculta, Lizzie! strigă Rutlidge, căutând un perete ca să se echilibreze. Este…

— Gata să te arunce din tren, dacă nu îţi ţii fleanca, spuse Emmett. Şi nu aş mai scoate un cuvânt despre secrete, dacă mă gândesc că tu eşti cel care i-a trimis biletul lui William Sloane în noaptea aceea, la Sherry's.

— Henry! strigă ea. De ce ai face ceva atât de nemilos?

— Fratele tău cunoaşte genul de oameni cu care trebuie să se asocieze. Am presupus că avea să îţi interzică să îl revezi pe Cavanaugh. Henry îşi trecu o mână pe faţă. Habar nu am avut că avea să te oblige să te măriţi cu el.

— În tot timpul acesta, am crezut că îmi eşti prieten. Dar, în realitate, eşti viclean şi răuvoitor în mod deliberat. Parcă nu te-aş recunoaşte.

— Nu îl lăsa – Rutlidge îl arătă cu degetul pe Emmett – să te otrăvească împotriva mea. Te iubesc, Lizzie. Întotdeauna te-am iubit.

— Ba nu. Crezi că ai pierdut ceva, dar niciodată nu am fost a ta. Şi nici nu voi fi.

Cu pumnii strânşi, Henry făcu un pas ameninţător spre Emmett, şi Elizabeth surprinse pe toată lumea, interpunându-se între cei doi bărbaţi.

— Să nu îndrăzneşti, Henry! Lasă-mi soţul în pace!

Emmett se strădui să nu zâmbească. Nu avusese nevoie de protecţie… niciodată. Şi totuşi, zgâtia lui de soţie se gândise să îi ia apărarea, ceea ce îl făcu să o iubească şi să o respecte şi mai mult. Punându-şi mâinile pe umerii ei, o trase înapoi la pieptul lui.

— Cred că începe să priceapă, doamnă Cavanaugh, spuse el încet.

Îşi înălţă gâtul ca să îl privească.

— Ce să priceapă?

— Faptul că a pierdut cel mai preţios lucru de pe pământ. Îi ridică mâna şi depuse un sărut pe interiorul încheieturii ei, chiar deasupra mănuşii. Pe tine.

Ochii ei se îmblânziră, şi speranţa care strălucea în ei îi făcu inima să bubuie.

— Vorbeşti serios? întrebă ea.

— Da. Îmi pare rău, Elizabeth. Te rog să mă ierţi pentru tot ce am spus.

— Sunteţi dezgustători amândoi, scuipă Rutlidge, captându-le atenţia. Mă voi asigura că toată lumea te va evita, Lizzie. Invitaţiile vor seca…

— Tacă-ţi gura! Emmett se înfurie cumplit şi se repezi spre bărbat, decis să rupă capul perfect ferchezuit al lui Rutlidge.

Rutlidge păli, cu ochii măriţi de spaimă. Apucă mânerul şi trase, deschizând larg uşa. Vântul dădu buzna în timp ce peisajul alerga, zgomotul asurzind aproape spaţiul închis. Rutlidge nu zăbovi. Păşi în aer şi sări imediat din trenul în mişcare.

Ajungând pe margine, Emmett nu putu decât să îl zărească pe Rutlidge aterizând şi rostogolindu-se de pe un terasament.

Elizabeth se uită peste umărul lui.

— Se va răni? strigă ea.

Trase uşa şi o închise, încuindu-se pe dinăuntru.

— Nu îmi mai pasă de el. Ţie?

— Nu, nici mie. Îi prinse în pumni poalele hainei şi începu să îl tragă spre capătul celălalt al vagonului. Nu există decât un singur bărbat de care îmi pasă în momentul acesta – şi este pe cale să îmi cerşească iertarea.

*

— Ajunge cât am cerşit? respiră Emmett, încercând

încă să îşi recapete respiraţia. Abia dacă reuşiseră să ajungă la patul din vagonul lui privat, înainte să îşi sfâşie hainele unul altuia. Îi plăcuse faptul că Elizabeth fusese exact la fel de disperată după el cum fusese el după ea.

Şi, în mod sigur cerşise, se gândi el zâmbind uşor.

— Cred că da. Ochii soţiei lui erau închişi, iar expresia ei era cea pe care el o plăcea atât de mult: fericită, satisfăcută. Dar mă aştept la alte rugăminţi peste câteva minute.

El chicoti şi o sărută pe nas.

— Desigur.

Ea gemu uşurel şi se cuibări la pieptul lui.

— Mi-a lipsit asta.

— Eu sufocându-te? Lunecă de pe ea şi tresări involuntar când mădularul care începea să se înmoaie ieşi din trupul ei. O strânse cu putere lângă el.

Lizzie îi mângâie pieptul cu palma.

— Îmi place să te simt deasupra mea.

— Da? Îşi lăsă pleoapele să cadă, prea epuizat să le ţină deschise. Nu încetez să mă minunez că nu te deranjează diferenţa dintre dimensiunile noastre.

Lizzie îi necăji sfârcul cu degetul, făcându-l să inspire adânc.

— Nu sunt nici pe departe delicată, spuse ea.

— Adevărat. Dar mă tem că ar trebui să fiu un pic mai delicat cu tine.

— Nu ai auzit ce i-am spus lui Henry? Nu îmi doresc să fiu pusă pe un piedestal. Nu m-ai tratat niciodată ca pe o păpuşă fragilă, Emmett. Este unul din lucrurile pe care… Se întrerupse brusc.

Când ea nu continuă, el îşi deschise ochii.

— Unul dintre lucrurile pe care tu, ce?

Buzele ei se curbară într-un zâmbet jenat.

— Unul dintre lucrurile pe care le iubesc la tine.

Emmett îngheţă. *Iubire?* Cuvântul i se învârti prin cap de parcă ar fi fost într-o limbă pe care nu o înţelegea. Fericirea veni rapid pe urmele lui.

— Mă iubeşti?

— Da, domnule Cavanaugh. Nu ar trebui să fii surprins, după lucrurile pe care i le-am spus lui Henry.

Dar el era surprins. Nu îl iubise nimeni înainte, nu într-un mod adevărat, de durată. Se presupunea că mama lui îl iubise, dar, cu toate astea, plecase. Iar tatăl lui... Emmett nu ar fi numit-o dragoste. Fetele şi Brendan îl iubeau, dar ei erau responsabilitatea lui. În cele din urmă, toţi aveau să se căsătorească şi să îşi întemeieze propriile familii.

— Asta înseamnă că nu te duci în California ca să ceri divorţul?

— Nu am avut niciodată de gând că merg în California ca să divorţez de tine. Îşi împreună degetele pe pieptul lui şi îşi sprijini bărbia pe ele. Henry a presupus că făceam asta.

— Şi el...

— Nu a fost niciodată invitat în această călătorie. Bănuiesc că, în realitate, nu i-ai spus tu în ce tren eram, nu-i aşa?

— Aşa ţi-a spus el? Cu maxilarul încleştat, Emmett se strădui să se ridice. Dumnezeule, îi venea să dea din nou de pământ cu Rutlidge. De ce naiba aş fi făcut asta?

Elizabeth îi puse o mână pe umăr şi îl împinse, uşor, în jos.

— Linişteşte-te! Este evident că şi în legătură cu asta a minţit. Oftă. Habar nu am avut că Henry se va dovedi a fi atât de dificil.

— Te-a pierdut. Emmett se rostogoli până când feţele le ajunseră la acelaşi nivel şi îşi vârî o coapsă între picioarele ei. Nu pot să îl învinovăţesc pentru faptul că te vrea înapoi. Dar asta nu se va întâmpla niciodată. Acum eşti a mea.

— Asta înseamnă că ai încredere în mine?

— Da, am încredere în tine. Şi îmi pare mai rău decât vei şti vreodată pentru faptul că m-am îndoit de tine. Felul în care m-am purtat... Un junghi de regret i se răsuci în măruntaie. Sper că mă vei ierta.

Se apropie să îl sărute, cu o apăsare mult prea scurtă a buzelor.

— Te iert. Fără îndoieli de acum încolo, deci. Şi îmi pare rău că am fugit.

— Nu te învinovăţesc pentru faptul că ai fugit. Nu ar fi trebuit niciodată să te bănuiesc că ai fi încercat să îmi sabotezi compania. Doar că… Vorbele, atât de pure, atât de revelatoare, i se opriră în gâtlej.

— Da? întrebă ea uşor.

Ar fi putut, foarte bine, să îi spună. După toate lucrurile de care o acuzase, îi datora, cel puţin, o explicaţie.

— Ceea ce aveam împreună părea prea bun ca să fie adevărat. Nu îmi venea să cred că mă doreai cu adevărat. Credeam că ceva aşa minunat trebuia să fie o farsă.

Degete reci îi mângâiară pielea, liniştindu-l.

— Bărbat prostuţ! Bineînţeles că te doresc. Cred că te-am dorit din primul moment în care te-am văzut.

Buzele i se curbară, amintindu-şi.

— Nu-mi vine să cred că ai acceptat să iei cina cu mine.

— Nici mie, de altfel. Desigur, la momentul respectiv ai făcut să pară ca şi cum nu aş fi avut de ales.

— Ţi-aş fi dat, oricum, banii, mărturisi el căscând. Noaptea trecută nu dormise deloc, gonind să ajungă lângă ea cât mai repede posibil. Ea se lăsă pe spate, cu sprâncenele ridicate de neîncredere.

— Ai fi făcut-o? Chiar dacă nu aş fi fost de acord cu cina?

— Da. Fără cină – ba chiar dinainte de pariu. Scopul meu iniţial era acela de a-l irita pe fratele tău, iar sprijinindu-ţi afacerea aş fi reuşit.

— Dar tu… m-ai făcut să cred… se bâlbâi ea, apoi îl împunse în umăr. Emmett! Toate astea au fost din cauza lui Will? Nu pot să cred.

Când ea dădu să se ridice din pat, o prinse şi îşi aruncă un picior peste şoldurile ei, împiedicând-o să scape. Se uită pieziş la el, cu buzele strânse de necaz şi pielea îmbujorată de furie. El îi zâmbi.

— Draga mea, dacă nu ai fi fost atât de talentată, nu ţi-aş fi dat banii. Nu sunt chiar aşa de nesăbuit. Şi, dacă nu

ai fi fost frumoasă, nu te-aş fi obligat să iei cina cu mine.

Îi dădu la o parte de pe frunte părul blond, mătăsos.

— Şi, dacă nu ai fi fost atât de deşteaptă, de pasională şi de încăpăţânată, nu m-aş fi îndrăgostit de tine.

Un rânjet i se întinse pe chip, transformându-i trăsăturile fine, aristocratice, făcând-o să devină cea mai frumoasă femeie din lume. Femeia *lui.*

— Mă iubeşti?

Întrebarea ei îl luă prin surprindere. Cum de nu o ştia? Credea cumva că avea obiceiul să urmărească femei jumătate de ţară, în fiecare zi?

— Bineînţeles că da, confirmă el. Mai mult decât aş fi crezut vreodată că e posibil. O sărută, lung şi profund, savurându-i oftaturile moi şi respiraţiile calde. Mă tem că te-ai pricopsit cu mine.

Îl mângâie pe picior cu talpa.

— Ce-o să mă fac cu tine? întrebă ea, torcând ca o pisicuţă, care lunecă pe trupul lui într-o mângâiere seducătoare.

— Tot ceea ce doreşti.

Washington Square, New York City
Două săptămâni mai târziu

Când îşi văzu soţia apărând pe uşa din faţă, Emmett îşi împachetă ziarul, nerăbdător să o savureze în intimitatea trăsurii închise. Dumnezeule, era minunată! Cu trei zile în urmă, se întorseseră de la Chicago, unde, timp de o săptămână, în afară de faptul că îi arătase lui Lizzie Bursa de la Chicago, o avusese, în întregime, doar pentru el – şi totuşi nu îi ajunsese. Dorea să o privească ore întregi, să îi înveţe fiecare zvâcnet, fiecare nuanţă care îi traversa chipul. Era soarele, aerul, apa – tot ce era indispensabil vieţii lui. Şi, acum, mama copilului lui.

Pieptul i se strânse, mândria crescând în el. Slavă Domnului că apăruse la uşa lui şi îi vânduse lui ideea companiei ei de investiţii, în loc să fi mers la Cabot ori la

Harper. Şi era şi mai recunoscător pentru faptul că îl iertase după felul în care se îndoise de ea. „Priveşte-mă acum, ticălos nenorocit”, îi spuse el în gând tatălui său, de mult decedat. „Ai spus că nu voi ajunge nicăieri, că voi muri pe străzile din Pive Points. Şi uite cât de mult te-ai înşelat!”

Kelly sări jos şi îi deschise uşa lui Lizzie, care îl răsplăti cu un zâmbet recunoscător care îl făcu pe pugilist să roşească. Emmett îl putea înţelege; ştia foarte bine puterea pe care o avea acel zâmbet.

Se sui pe locul din faţa lui, fustele de mătase foşnind peste cracii pantalonilor lui. Îşi dorea să fi fost deja acasă, unde o putea dezbrăca şi îi putea atinge pielea albă, fină. Să îi sărute fiecare bucăţică din trup. Să o venereze.

Fusese mai atent de când aflase că era însărcinată cu copilul lor. Dar toţi medicii pe care îi consultase – ca şi Brendan, de altfel – îl asiguraseră că era un lucru normal să facă dragoste în timpul sarcinii. Că nu avea să îi facă rău nici ei, nici copilului. Aşa că ar fi putut să o tragă în poala lui şi…

— Emmett, opreşte-te! Trebuie să aştepţi până ajungem acasă. Buzele îi zvâcniră.

— De unde ştii la ce mă gândeam?

— Recunosc privirea aceea deosebită din ochii tăi. Când trăsura porni, îi mângâie gamba cu vârful pantofului ei. Printr-o coincidenţă, şi eu mă gândesc la acelaşi lucru.

Mormăi înfundat, iar ea îşi dădu capul pe spate şi râse, dantela pălăriei ei mici săltând din cauza efortului. Aflase că îi plăcea să îl tortureze.

Ei bine, şi lui îi plăcea să o tortureze pe ea.

— Ce ţi-a spus fratele tău? întrebă el în timp ce îi ridică piciorul şi i-l puse peste coapsa lui. Apoi începu să îi desfacă şireturile de la gheată.

Cu atenţia îndreptată asupra mâinilor lui, ea nu răspunse, aşa că el o îndemnă:

— Deci?

— A spus că da, murmură ea.

Emmett îi scoase gheata şi o puse pe locul de lângă el. Apoi îi strânse între palme piciorul acoperit de ciorap.

Începu să îi frământe talpa piciorului.

Ea gemu, înfigându-şi degetele în marginea scaunului acoperit de catifea. El zâmbi:

— Da, la ce, draga mea?

— Să fie naş. Cerule, se simte minunat!

— Şi cum a rămas cu restul? Îşi mută degetele pe partea moale a tălpii piciorului, ciorapul fiind fin şi lunecos. Cum a rămas cu acţiunile?

— Bancherul lui – îşi drese glasul – fura de la el. Inventa acţiuni care nu existau, îşi însuşea banii din vânzări. Will a strâns cureaua ca să răscumpere el însuşi acţiunile.

— Asta e foarte regretabil. Dar este ceea ce am bănuit.

— Da? respiră ea, cu pieptul ridicându-i să coborându-i rapid. De ce nu ai spus nimic?

— Pentru că mi-am dorit să mă înşel. Am sperat că fratele tău cel perfect se hotărâse să ducă o viaţă de infractor.

— Asta-i groaznic!

— Da, este. Într-adevăr, sunt un bărbat îngrozitor, îngrozitor. Degetele îi lunecară spre degetele ei de la picioare, trăgând de fiecare în parte, ca să îi înlăture tensiunea din încheieturi. Ar fi trebuit să ştii asta până acum.

Ea îşi încreţi sprâncenele şi colţul buzelor îi coborâră.

— Nu ştiu nimic de genul acesta. Vrei doar ca toată lumea să creadă că eşti îngrozitor.

— Elizabeth, te rog! Dacă oamenii aud că nu sunt pe atât de nemilos pe cât cred ei, nu voi mai ieşi niciodată învingător în nicio negociere de afaceri. Incredibil, dar, cumva, soţia lui continua să găsească un strop de bunătate în el.

— În viaţă nu sunt doar afacerile cele care contează, Emmett. Ah, chiar acolo, suspină ea când îi mângâie scobitura tălpii.

Din moment ce soţia lui era cea mai inteligentă femeie pe care o întâlnise vreodată, învăţa să nu îi mai

pună la îndoială vorbele. Prin intermediul lui Elizabeth, descoperise veselia şi iubirea, cum să se bucure de micile momente – şi aştepta cu nerăbdare o viaţă plină de ele.

— Vei fi bucuros să afli că Will mi-a angajat compania de investiţii, încă un client pe lista celorlalţi cinci existenţi.

— Felicitări! Ţi-am spus că articolul va fi o idee înţeleaptă.

Articolul despre firma de brokeraj a lui Elizabeth fusese publicat în ziar cu o zi în urmă şi, de atunci, se bucura de mare interes.

— Deci cum ai reuşit să îl faci pe preţiosul tău frate să fie de acord? Îi legănă în palme călcâiul şi îi apăsă cu degetele mari partea superioară a tălpii piciorului.

Îşi muşcă buzele, cu pleoapele închise în timp ce se bucura a serviciile lui. Lui îi plăcea la nebunie expresia aceea a ei, de plăcere neînfrânată. Dacă şi-ar fi lunecat degetele între picioarele ei, ar fi găsit-o, cu siguranţă, udă leoarcă. Gândul acesta îi umflă mădularul. Trăsura nu alerga destul de repede.

— Am promis că îţi voi interzice să faci ceva cu informaţiile pe care le-ai adunat împotriva companiei Northeast Railroad.

Degetele îi îngheţară.

— Îmi vei *interzice?*

Îl privi printre gene.

— Da. Îţi interzic, în mod oficial, să duci la ruină compania lui Will. Aerul se îngroşă şi trecu un moment lung, în care se holbară unul la celălalt, provocându-se, între ei sărind scântei ca dintr-un fir electric. Curajul ei îl făcu să tânjească după un pat, unde ar fi avut sub el obrăznicia şi focul acela, înconjurându-l. Din cauza aceea, din semierect deveni complet întărit şi trebui să se foiască ca să uşureze un pic disconfortul subit.

Colţul buzelor lui Elizabeth se ridicară.

— Îţi place când sunt impunătoare.

La naiba, da, îi plăcea. Începu să îi mângâie glezna, fluierul piciorului.

— Să fim clari, nu am avut niciodată de gând să

ruinez Northeast Railroad. Am dorit să o preiau şi să o conduc.

— Ştii că asta l-ar ucide pe fratele meu.

— Nu cred că l-ar deranja prea tare. Sunt zvonuri cum că ar putea să îşi încerce norocul în politică.

Lizzie se îndreptă, şi tot trupul i se încordă.

— Poftim? De unde ai auzit asta?

— Draga mea, nu îmi pot dezvălui toate şmecheriile. Unde ar mai fi amuzamentul dacă aş face-o?

Relaxându-se, se aşeză mai bine pe pernele de catifea, în timp ce continuară să meargă pe Fifth Avenue.

— Poate îmi vei împărtăşi una sau două, când ajungem acasă. Doar ca să nu te plictiseşti între tranzacţii şi preluări.

Vintrele îi fură atinse de flăcări, şi asta era tot ceea ce putea face ca să se abţină.

— Nu mă pot gândi la un mod mai plăcut de a-mi petrece după-amiaza decât alături de tine, minunata şi pretenţioasa mea soţie. Tranzacţiile şi preluările pot să aştepte.

Sfârşit